

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Harika bir romantik masal"

Claudia Carroll

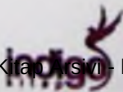
**BRO
SIS**

Kendine Yen Bir Ben Lazımın yazarından

Ne Yaparsan Yap Aşk ile Yap

Miranda Dickinson

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

*Mutlu sonla biten hikâyeniz elinizden alınsa
ne yapardınız?*

Ne Yaparsan Yap *Aşk ile yap* Miranda Dickinson

***Hayat aslında en büyük sınavdır hepimiz için fakat bazen
bu sınavlar kaybedilir...***

Elsie de kaybedenlerdendi o yüzden yeni bir sınava başlıyordu.
Soruları bilmediği, türlü problemlerle karşılaştığı yepyeni
bir sınavdı önündeki hayat.

Bu yolculuktaki en büyük şansı onun kalbini okşayan ünlü
tasarımcı Oliver Hogarth'tı. Belli ki Elsie Oliver'ın da desteğiyle
yeni sınavını başarıyla tamamlayabileceğine inanıyor ve
sorunlarını bir bir çözüyordu.

Elsie listesindeki soruları çözerken yolu Paris'e düşecek ve belki de
hayatı boyunca çözmeye cesaret edemediği en büyük sorunuyla
yüzleşecekti. Artık tek yapması gereken geçmişini geride bırakmaktı.

Mutlu sonla biten hikâyeniz
elinizden alınsa
ne yapardınız?

Ne Yaparsan Yap.
AŞK ile Yap

Miranda Dickinson

Çeviren: Filiz Tülek Erdurak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ne Yaparsan Yap Aşk ile Yap

Miranda Dickinson

Baskı: Kısım 2016

ISBN: 978-605-9144-71-1

Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © MIRANDA DICKINSON

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajansı aracılığıyla

İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Orijinal Adı: When I Fall in Love

Çeviren: Filiz Tülek Erdurak

Redaksiyon: Solina Silahlı

Kapak Tasarımı: Yasin Öksüz

Baskı

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Sertifika No: 34191

İNDİGO KİTAP YAYIN. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

Oruçreis Mah. Tekstil Kent Cad. No:10 D:Z07 Esenler/İSTANBUL

Tel: 0 212 438 17 83 • Fax: 0 212 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İK İNDİGO Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

*Kim'e,
Çünkü sen olmasaydın bu hikâye bu kadar cesur olmazdı.*

*Tek başınıza kurduğunuz hayal, yalnızca bir düştür ibarettir.
Birlikte kurduğunuz hayal ise gerçeğin ta kendisidir.*

John Lennon

Birinci Bölüm

Keşke böyle olmasaydı...

“Affedersiniz hanımefendi, bakar mısınız?”

Elsie Maynard, henüz yarısını tamamlayabildiği alışveriş listesinden kafasını kaldırdığında, karşısında iri yarı bir güvenlik görevlisi buldu. “Affedersiniz, biraz acelem var, o yüzden izin verirsiniz...”

“Rica etsem benimle gelir misiniz?”

Bir bu eksikti. Zaten çalıştığı dondurmacıya gelen ısrarcı külah satıcısı yüzünden öğle tatiline kırk beş dakika geç çıkmak zorunda kalmıştı. Bu da yetmezmiş gibi alışveriş listesindeki her şeyi bir an önce bitirme telaşıyla iş yerinden şemsiyesini almadan çıkmıştı. Üstelik tam da sağanak yağış başlamışken. Şimdi de *bu* güvenlik görevlisi karşısına dikilmişti.

“Az önce de söyledim, inanın hiç zamanım yok.”

İri yarı güvenlik görevlisi hayatından bezmiş bir şekilde iç çekti ve ellerini Elsie'nin omzuna sert bir şekilde kenetledi. “İsrar

etmek zorundayım hanımefendi. Sanırım bazı ürünlerin ödemesini yapmamışsınız. O yüzden benimle arka tarafa gelmeniz gerekiyor. Lütfen zorluk çıkartmayın...”

Bu devasa adam neden bahsediyordu? Tabii ki tüm aldıklarının parasını ödemişti! Bu adam onu ne sanıyordu ki? Elsie bir anda çok sinirlendi ve tam itiraz etmek üzereyken başka bir ses onu durdurdu.

“Merhaba, yardımcı olabilir miyim?”

Elsie bu sefer karşısında koyu kahverengi saçları ve yeşil gözleriyle tartışmasız çok yakışıklı genç bir adam buldu. Düzgün saç kesiminden şık takım elbisesine ve üzerindeki paltoya kadar her şeyiyle kontrollü biri olduğu belliydi. Üstelik Elsie’yi incecik iş kıyafetinden çorabına kadar sıırsıklam eden o kocaman yağmur damlalarına karşı bağıışıklık kazanmış gibi bir hali de vardı. Elsie adamın omzunun üzerinden bakınca, bir mağazanın camında sarı saçlı genç bir kadın görür gibi oldu. Türkuvaz-siyah kıyafetiyle ellili yılların garsonlarını anımsatan kadının başından aşağı bir kova su boşaltılmıştı sanki. Tam, “Ben bu kadını bir yerlerden tanıyor gibiyim,” diye düşünürken mağazanın camında gördüğü kadının kendi yansıması olduğunu fark etti. İşte o an kalbi duracak gibi oldu.

Elsie ana caddedeki eczanenin basamaklarındaki sıırsıklam, telaşlı ve utançtan yerin dibine girmiş halinden içten içe keyif aldığından şüphelenmemiş olsaydı, Bay Sugeçirmez’in yüzündeki tatlı gülüşün içten olduğuna inanabilirdi. Ama inanmıyordu.

“Ben iyiyim, teşekkürler. Sadece bir yanlış anlaşılma...” diye söze başladı Elsie ama Bay Kilimanjaro gösteriye yeni katılan adamın desteğini almak istercesine hemen araya girdi.

Dolma gibi kalın parmağıyla Elsie’nin elindeki hemoroit kre-

mini ve kulak kiri temizleme spreyini işaret etti. “Hanımefendi bu ürünlerin parasını ödemedi.”

Aman Tanrım. Hırsız damgası yemenin şokuyla elinde dünyanın en utanç verici iki ürününü tuttuğunu tamamen unutmuştu. Ama tabii ki ikisinin de parasını ödemişti! Yoksa ödememiş miydi?

Genç adam yüzündeki alaycı gülümsemeyi bastırmaya çalışırken yağmur damlaları tüm hızıyla Elsie’nin yakasından süzülüp belinden aşağı doğru akmaya devam ediyordu. Elsie midesinin yanmaya başladığını hissetti. Genç adam, “Bence küçük bir yanlış anlama olmuş,” diyerek araya girdi ve hâlâ Elsie’nin omzunu sıkmakta olan suratsız güvenlik görevlisine nezaketle gülümsedi. “Bakın, burada yirmi sterlin var. Hanımefendinin alışverişi bundan daha fazla tutmuş olamaz, değil mi?”

Güvenlik görevlisinin yüzündeki sert ifade birdenbire yumuşadı. “Aslında...”

Rakibinin direncinin azaldığını hisseden genç adamın gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. “Burada her gün buna benzer pek çok olay yaşadığınızdan eminim. Ama sonuçta insanlar öğle tatillerinde işlerini yarıda, akıllarını ise ofiste bırakıp alışveriş yapmak için buraya geliyorlar, dikkatlerinin dağınık olması son derece normal...” Genç adam samimiyetle Elsie’ye döndü. Başına gelen şeyi anlayışla karşıladığını anlatabilmek için kurduğu cümle Elsie’de tam tersi bir etki yaratmış gibi görünüyordu. Genç adam konuşmasına devam etti. “Ayrıca bir baksanıza, sizce bu zarif hanımefendi hiç hırsıza benziyor mu?”

Bay Kilimanjaro, Elsie’yi şöyle bir süzdü. “Her gün kimlerle karşılaşıyoruz, bir bilseniz.”

“Eminim öyledir Memur Bey. Ama ben de işim gereği kimin kötü niyetli olduğunu bir kilometre öteden anlayacak ka-

dar çok insanla muhatap oluyorum. İnanın bana, bu onlardan biri değil.”

Bu derken? Elsie yanındaki şık giyimli yabancıнын ona yardım etmek istediğini biliyordu ama yine de kendisinden bir obje gibi bahsedilmesi hiç hoş değildi. “Bir dakika, bir dakika...”

Elsie tam okkalı bir tirat atmaya hazırlanıyordu ki genç adam eldivenli elini ona doğru uzattı ve “Eğer jestimi kabul etmezsen başına geleceklere katlanmak zorunda kalırsın,” bakışı atarak Elsie’yi durdurdu. Burnundan soluyan Elsie, ıslak topuklu ayakkabılarını kaldırıma sürttü ve genç adama dik dik baktı.

Genç adam güvenlik görevlisine döndü. “Bence bu konuyu daha fazla uzatmayalım. Siz alın bu parayı, bu olay burada kapansın. İsterseniz fiş almak için sizinle eczaneye geri dönebilirim. Bence son derece adil bir teklif, ne dersiniz?”

Elsie şaşkınlık içindeydi. Güvenlik görevlisi hantal omuzlarını silkti ve onu serbest bıraktı. Yirmi sterlini cebine indirip eczaneye dönmeye hazırlanırken, “Bu seferlik tamam,” diye mırıldandı. “Ama kız arkadaşına söyle, bir dahaki sefere daha dikkatli olsun.”

“Ne? Ben onun kız arkadaşı...”

“Elbette. Sen burada bekle *sevgilim*. Hemen dönerim.” Genç adam diş macunu reklamından fırlamış gibi gülümseyip Elsie’ye göz kırptı ve güvenlik görevlisiyle birlikte eczaneye girdi.

Elindeki utanç kaynağı ürünlere hayretle bakakalan Elsie az önce olanları idrak etmeye çalışıyordu. North Caddesi ile Queen Yolu’nun kesiştiği eczanede ıslak mendil ve maskara alırken babası aramış, ihtiyacı olan birkaç şey istemişti. Elsie o sabah çok önemli bir karar vermişti, dolayısıyla aklının başka yerde olduğu doğrudu ama aldıklarının parasını ödemişti, bundan emindi. Ayrıca bir insan neden hemoroit kremi ve kulak kiri temizleme

spreyi çalmaya çalışırdı ki? Öyle biri varsa da bu kesinlikle Sundae & Cher Dondurmacısı'nın müdür yardımcısı ve Brighton'lı dürüst bir vatandaş olan Elsie Maynard değildi. Hatta bu dünyada hırsızlık yapacak son kişi bile olabilirdi. O, ergenlik döneminde bile sicilini temiz tutmayı başarmıştı; iki ablasının pek hoş bir şekilde sonlanmayan küçük çaplı serüvenlerine tanık olması ise bu başarıyı perçinlemişti (Ablaları sık sık alkollü eğlencelere katılır, eve polis eşliğinde gelirdi).

“Tamamdır.” Yüzünde şövalyelere has bir zafer ifadesiyle geri dönen genç adam gülümseyerek Elsie'ye aldıklarının fişini uzattı. “Yoğun bir gündü galiba.”

Büyük bir haksızlığa uğradığını düşünen Elsie bir yanlışlık olduğu konusunda ısrarcıydı. “Ben bunların parasını ödedim.”

“Hayır, ödememişsiniz ama önemli değil, ben hallettim.”

Elsie sinirle fişi genç adama geri uzattı ve sıırıslıklam haldeki çantasından cüzdanını çıkartıp fişlere bakmaya başladı. “Bakın, kim olduğunuzu bilmiyorum, nankörlük yapmak da istemem ama o adam yanılıyor. Ben aldıklarımın parasını ödediğimi gayet iyi biliyorum. Zaten cüzdanımda bir tane yirmi paund'luk banknot vardı. Onu da az önce bankamatikten çektim, işte gördüğünüz gibi o da burada yo... Ah...” Elsie yirmi paund'luk banknotu eczaneye girmeden önce koyduğu yerde bulunca vurgun yemiş gibi oldu.

Genç adam bu sefer yumuşak bir ses tonuyla, “Gerçekten sorun değil. Hepimizin başına gelebilir,” dedi. “Bu arada ben Torin. Torin Stewart.”

Dalgınlıkla yaptığı bir şeyin nasıl olup da ufak çaplı bir suç haline geldiğini anlayamayan Elsie, sersemlemiş bir halde genç adamın elini sıktı. “Elsie Maynard.”

“Tanıştığımıza memnun oldum Elsie Maynard,” diye sırtıttı Torin. “Başka şartlarda tanışsaydık daha iyi olurdu tabii ama yine de size yardımcı olabildiğim için mutluyum. İsterseniz birlikte bir kahve içebiliriz. Buna ihtiyacınız varmış gibi görünüyor. Hem yağmurda daha fazla ıslanmamış olursunuz.”

Mahcup bir halde kendini bir an önce bu durumdan kurtarmaya çalışan Elsie, elindeki yirmi sterlini genç adamın avucuna sıkıştırdı. “Üzgünüm gerçekten gitmem gerekiyor...”

“Neden bu kadar acele ediyorsunuz?”

“Öğle tatilim yirmi dakika önce bitti,” dedi Elsie arkasını dönerek. Hızlanırsa genç adamın onu yol boyunca takip etmeyeceğini umuyordu.

Ne yazık ki Torin, Elsie’nin kolayca başından atabileceği bir adam değildi. “Az önce neredeyse hayatınızı kurtardım. En azından bir kahveyi hak ediyorum. Eğer paraya sıkıştıksanız ben ısmarlayabilirim,” diye seslendi Torin.

Artık bu kadarı çok fazlaydı. Arkasında bıraktığı küstah adamla yüzleşmek için geri dönen Elsie sinirden patlamak üzereydi. “Pardon ama benim param *var*. ‘Gitmem gerekiyor’ lafının neresini anlamadınız? İşe geç kaldım ve bu *aptal* yağmur yüzünden sırsıklam oldum, inanın sizinle bir yere gitmek şu an isteyeceğim en son şey. Paranızı geri verdim ve size hiçbir şey borçlu değilim.”

“Size yardım eden herkese bu şekilde mi teşekkür edersiniz?”

“Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz, Sör Lancelot mu? Başkalarının işine karışmadan duramıyor musunuz? Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Bir erkek tarafından kurtarılmaya muhtaç olan zavallı biri değilim herhalde. Yardımınız olmadan da bu durumu halledebilirdim. Araya girdiğiniz için çok teşekkürler ama gerçekten bunu yapmanıza hiç gerek yoktu.”

Elsie, şaşkınlık içindeki Torin'i bir kez daha arkasında bırakıp yoluna devam ederken az da olsa bir tatmin duygusu yaşadığını hissetti. Evet, Torin güvenlik görevlisinin elinden kurtulmasına yardım etmişti ama bunu bir onur meselesi haline getirmeye gerek yoktu. Bu durumu birlikte kahve içmek için bir fırsata çevirmesine de...

"İ-na-nıl-maz!"

Elsie arkasından bağırان ses karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Mart ortasında yağan sağanak yağmurun mağdur ettiği kala-balığın arasından geçmeye çalışırken kendini kendine söyledi. *Bu adam hiç peşini bırakmayacak mıydı?*

Caddeden aşağıya doğru sürüklenirlerken Elsie'ye yetişmeyi başaran Torin, "Yardıma ihtiyacınız olduğunu düşündüm," diyerek söze tekrar girdi. "Tek istediğim sizi içinde bulunduğunuz durumundan ve olası bir hukuki süreçten kurtarmaktı. Aptallık etmişim demek ki!"

"Ben bir şey söylemedim, siz kendiniz söylediniz."

"Bir de nankörlük etmek istemem, diyorsunuz. Çoğu kadın bu durumu bir kahramanlık masalına çevirirdi."

"Bir diğer çoğunluk da sizin egosu yüksek, kendini herkesten üstün gören acınası bir adam olduğunuzu düşünürdü. Hangi cesaretle bana 'sevgilim...' dediğinizi de hiç anlayamadım gerçekten. Her şövalye kahraman olamıyor maalesef."

"Ne yani? Bir güvenlik görevlisinin Brighton'ın yarısının gözleri önünde sizi sürükleyerek eczaneye geri götürmesini önlediğim için egosu yüksek bir adam oldum, öyle mi?"

Elbette öyle değildi. Elsie çok yorulmuş, utanmış ve iliklerine kadar ıslanmıştı ama yağmura karşı garip bir direnci olan bu can

sıkıcı adamın söylediklerinin altında kalacak hali de yoktu. “Üzgünüm ama gerçekten bununla uğraşacak zamanım yok.”

“Neye zamanınız yok? Ne kadar mantıksız olduğunuzu duy-maya mı?”

Elsie, yolunun üstündeki kafenin önünden geçerken sahte bir kahkaha patlattı. “Doğru, tabii ben mantıksızım...”

“Evet, öylesiniz. Ben olmasam, o güvenlik görevlisi sizi asla bırakmayacaktı.”

“Nereden biliyorsunuz, belki izin verseydiniz ben halledecektim.”

Torin, Elsie’nin her adımını dikkatle takip ediyordu. Gide-rek daha da kızaran yüzünü Elsie’ye doğru yaklaştırdı. “Güvenlik görevlisinin niyetinin size bir ders vermek olduğunu kim olsa anlardı. İşin içine polis karışabilirdi, hatta siz mahkemeye çıka-bilirdiniz ve yaptığınız dalgınlık size bir *sabıka kaydı* olarak geri dönebilirdi!”

Elsie aniden duraksadı ve yüzünü Torin’e döndü. “Tamam yer-ter! Siz araya girmiş olmasanız başıma neler gelebileceğini düşün-mekten çok daha önemli işlerim var. Teşekkür ettim, paranızı da iade ettim, benden daha ne istiyorsunuz?”

Derin bir nefes alan Torin ellerini havaya kaldırdı ve “Hiçbir şey,” dedi. “Sizden hiçbir şey istemiyorum.” Elsie, peşini ısrarla bırakmayan genç adamdan tartışmayı devam ettirecek bir karşılık bekliyordu ama Torin hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve kalabalığın içinde kayboldu.

Elsie adamın gözlerindeki hayal kırıklığını görmeseydi her şeyi unutabilirdi. Vicdanının sesi daha yüksek çıkmaya başla-yınca Elsie üzerindeki şaşkınlığı bir kenara bıraktı. Telaşlı ka-labalığın tam ortasında, kâküllerinin arasından akan yağmur

damlalarına aldırmadan son on dakikadır yaşadıklarını gözden geçirmeye koyuldu.

Ama ısrarla çalan telefon, Elsie'yi gerçek hayata döndürmekte gecikmedi.

"Alo? Merhaba baba. Evet, siparişlerini aldım. İşten sonra uğrayacağım."

Elsie son bir kez caddeye baktıktan sonra aklındaki şüpheleri bir kenara bıraktı.

"Deli mi ne?" dedi kendi kendine. "Bence kesin deli."

İkinci Bölüm

Yola Devam...

Elsie o günün ilerleyen saatlerinde arabasını babasının üç katlı evinin önüne park ederken gökyüzünü kuşatan kalın gri bulutlar Brighton sokaklarını yağmura bulamakla meşguldü. Bardaktan boşalırcasına yağan yağmurdan korunmak için arabadan iner inmez el çantasını başının üzerine siper ederek gösterdiği olağanüstü çabaya rağmen, mor ahşap ve vitray camlı ön kapıya vardığında baştan ayağa sıırılsıklamdı.

Koridordan geçip mutfağın girişini kaplayan Hint yapımı boncuklu kapı perdesine doğru ilerlerken küçük rüzgâr çanının tıngırtısı ve Nag Champa tütsü çubuklarının yaydığı çarpıcı paçuli kokusu Elsie'nin içini huzurla doldurdu. Bu evden taşınalı seneler olmuştu ama hâlâ her adım attığında kendini evinde hissediyordu.

Elsie mutfaktan içeri girince Jim Maynard'ın yüzü sevinçle parladı. İş yerinde giydiği şık takım elbisesini çıkartmış, Nepal desenli en sevdiği gömleğini, bol asker pantolonunu ve pastel

turuncu Doc Marten botlarını giymişti. Elsie'nin yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Babasını rahat kıyafetler içinde, kulağında altın küpesiyle görmeyi her zaman tercih ediyordu. Şehir merkezindeki klasik mobilya dükkânını devralmasıyla birlikte işe giderken büründüğü saygı duyulan Brighton'lı işadama görünüşü bir yana, bu rahat hali onun gerçek kimliğini yansıtıyordu.

“Hoş geldin benim güzel, küçük kızım,” diye haykırdı babası ve kızını kollarının arasına alıp sıkı sıkı sarıldı. Jim Maynard'ın o meşhur baba kucağı bugün her zamankinden daha sıcaktı sanki. “Ne güzel bir gün değil mi?”

Elsie pastel renklere boyanmış emaye çay kutusunu açtı, içinden iki tane zencefilli-tarçınli çay poşeti aldı ve el boyaması mavi demliğin içine bıraktı. Bu demliği Jim'e dört sene önce Shoreham-by-Sea'de bir seramik atölyesi açan ortanca kızı Guin hediye etmişti. “Aslına bakarsan çok sinir bozucu bir gün,” diye cevap verdi Elsie gülümseyerek. “Ama buraya geldim ya, kendimi daha iyi hissediyorum.”

“Böyle hissetmene sevindim tatlım. Bugün paçuli yağının rahatlatıcı etkisine ihtiyacımız olacağını biliyordum. Haydi otur, derin bir nefes al ve babana gününün neden kötü geçtiğini anlat.” Jim çayın hazır olduğunu haber veren demliği ocağın üzerinden aldı ve çayı fincanlara boşalttı. “Ne oldu?”

“Aslında çok önemli bir şey değil. Öğle tatilinde başıma saçma sapan şeyler geldi.”

Babası tam sorgusunu derinleştirmek üzereydi ki mutfağın kapısı açılıp koro halinde “Hırsız, hırsız!” sesleri tüm mutfağı doldurdu ve ardından gürültülü bir kahkaha koptu.

Ablaları çılgık atıp kahkahalarla üzerine çullanarak başını sıvazlayınca Elsie memnuniyetsiz bir ses tonuyla inledi. Kız kardeş-

lerle çok yakın olmak (ve gün içinde bir şey olduğunda hemen onlara mesaj atmak) bazen pek de iyi sonuçlar vermiyordu.

“Seni küçük hırsız seni!” Daisy Maynard kusursuz bir şekilde taranmış sarı saçlarını arkaya atıp incecik ellerini kız kardeşinin üzgün yüzünün önünde birbirine çarptı. “Seninle gurur duyuyorum!”

“Aslında gelirken kostüm dükkânından çuval ve maske de alacaktık ama ufaklık rahat durmadı,” diye ekledi Guin, giderek daha da belirginleşen hamile göbeğini ovuşturarak. “Anlaşılan yegenin daha dünyaya gelmeden senin tarafını seçti Els.”

Elsie tüm utancına rağmen yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı ve ablasının göbeğine doğru uzandı. “Doğru yoldasın ufaklık. Akli başında bir çocuk olmak istiyorsan Elsie Teyzenle takıl.”

“Minnoşumuz akli başında teyzesinin işlediği suçu bilerek dünyaya gelecek, farkında değilsin herhalde,” diye ekledi Daisy. İki abla tekrar kahkahalara boğuldu.

“Siz ne suçundan bahsediyorsunuz?” Jim ne olduğunu anlamaya çalışırken gözleri kızları arasında mekik dokuyordu. Aneleri kızlar çok küçükten evi terk ettiğinden beri Jim, Maynard kardeşler adını taşıyan kasırganın tek hakemi rolündeydi. Kızların bitmek bilmeyen enerjisine yetişemiyor, aralarında geçen konuşmaların hızı karşısında afalliyordu.

“Bizim pek sevgili küçük kardeşimiz bugün az kalsın hırsızlıktan tutuklanıyordu,” dedi Guin, kendini mutfak masanın sandalyelerinden birine dikkatlice bırakırken. Bileğindeki tokayı çıkarttı ve kıvrıkcık sarı saçlarını gelişi güzel bir şekilde ensesinde topladı. Mavi gözleri hınzır bir çocuğunkini andırıyordu. “Kimin aklına gelirdi, değil mi? Meğer Bayan Mükemmel bir suç makinesiymiş!”

“Sadece yanlış anlamaydı,” diyerek itiraz etti Elsie. “Ben her şeyi hallettim zaten.”

“Gerçekten mi? *Sen* mi hallettin?” diye sordu Daisy kaşlarını kaldırarak.

Sert bir ses tonuyla, “Evet,” diye cevap verdi Elsie. Öğleden sonraki mesajlaşma esnasında olayın tüm detaylarını ablalarına anlattığına pişman olmaya başlamıştı. “Kafam gerçekten çok doluydu, parayı ödediğimi sanıp eczaneden çıktım. Sonunda da ödemediğim ortaya çıktı.”

“Ah.” Jim duydukları karşısında ne tepki vereceğini bilemez halde kızlarına çay fincanlarını uzattı. “Şu hayatta her şeyi yaşayarak öğreniyoruz, öyle değil mi?”

Elsie’nin yüreği o anda baba sevgisiyle doldu ve çay fincanını alırken babasının elini sıktı. “Aynen öyle. Gördüğün gibi babacığım, şu anda her şey yolunda.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Neyse kapatalım artık bu konuyu. Dün gece bir şeyler pişirmiştım. Sizce karşımda duran bu güzel kızları birer dilim muzlu-cevizli ekmekle baştan çıkartabilir miyim?”

Bu soru mutfakta coşkuyla karşılandı. Jim o muhteşem aşçılık harikasını kızlarına servis etmek için tezgâhtaki eski şeker kutusuna uzandı. Guin ve Jim sohbet etmeye başlayınca Daisy, Elsie’nin elini tuttu ve kardeşini mutfağın arkasındaki küçük koridora doğru sürükledi.

“Ee?” Daisy kollarını kavuşturup Elsie’ye klasik abla bakışını attı.

Elsie’nin buna izin vermeye niyeti yoktu. Yıllar içinde ablasına pek çok defa meydan okumuştı ve bugün de aynı şeyi yapacaktı. “Neyi anlatayım?”

“Sen ne olduğunu gayet iyi *biliyorsun*, Elsie Maynard. Neden babama *o adamdan* bahsetmedin?”

Elsie omuz silkti. “Babamın bilmesi gereken bir konu değildi de ondan.”

“Yapma Tanrı aşkına! Neden öyle söylüyorsun? O yakışıklı yabancı seni *tutuklanmaktan* kurtardı.”

“Şişt! Bağırmadan konuş... Ayrıca ben sana adamın yakışıklı olduğunu söylediğimi hatırlamıyorum.”

Kardeşini dinleyerek sesini alçaltan Daisy gözlerini devirdi. “Beni kandıramayacağını biliyorsun değil mi? Her neyse, sen neden bu olaya bu kadar sinirleniyorsun ki? Yardıma ihtiyacın olduğunu itiraf etmende nasıl bir sakınca olabilir? Bu senin güçsüz olduğunu göstermez. Yani demek istediğim...”

Elsie daha fazlasını duymak istemiyordu. “Yeter artık, Dais! Biraz da başka şeylerden konuşalım, olmaz mı?”

Daisy elini Elsie’nin omzuna attı. “Öyle olsun, tatlım. Özür dilerim. Peki, vücudu güzel miydi?”

“Daisy!”

“Hadi ama Elsie, bırak da biraz eğlenelim.”

“Sanırım güzeldi ama ben daha çok su geçirmez ve sinir bozucu olduğunu fark edebildim. Takdir edersin ki çok yakından bakamadım.”

Daisy’nin yüzünden tarif etmesi güç bir ifade geçip gitti. “İyi. Bu gayet iyi bir gelişme.”

İlerleyen saatlerde Maynard ailesi birinci katta yer alan geniş oturma odasının yemek masasında oturup tabuleyle Jim’in favorisi olan armutlu kuskusu yerken Elsie hırsız damgası yemesine sebep olan dikkat dağınıklığının kaynağını, yani aldığı yeni kararı

açıklamaya hazırlanıyordu. On sekiz ay bekledikten sonra sonunda yatağının yanında duran saten kumaşla kaplı küçük çikolata kutusunu açmaya karar vermiş, bütün bir hafta boyunca debelen-dikten sonra sabah düşüncesini netleştirmişti: Yola devam etmek için ilk adımı atacaktı...

“Hepiniz bir arada olduğunuz -ve bu masanın etrafında oturduğunuz- için çok mutluyum çünkü size söylemek istediğim bir şey var.” “Elsie hayatta en sevdiği ve ona en yakın olan insanlara bakıp gülümsedi. “Panik yapmayın, sanırım vereceğim haber sizi sevindirecek.” Elsie kendini toplamak için derin bir nefes aldı. “Kararımı verdim, galiba ben artık yeni bir ilişkiye başlamaya hazırım.”

“Ah, *Els...*” Guin’in yüzü kıpkırmızı oldu ve kız kardeşlerinin şaşkın bakışları arasında gözyaşlarına boğuldu. Normalde son derece gerçekçi bir kadın olan Guin, hamile olduğunu öğrendiğinden beri tam bir duygusal enkaza dönüşmüştü; arabasının radyosunda duyduğu bir şarkıdan televizyonda seyrettiği kedi maması ve kanepeler reklamlarına kadar her şeye hıçkırarak ağlama potansiyeli vardı. Kendi haline kendi de gülerek, babasının böyle durumlar için yakınında bulundurduğu peçete kutusunu aldı ve içinden çektiği peçeteyle gözlerini sildi. “Of yaa, amma sulu göz oldum ben! Umarım hıçkırıklarım bebeğimi etkilemiyordur. Tatlım, senin adına çok sevindim.”

Jim uzanıp Elsie’nin elini tuttu. “Benim cesur kızım. Kendini nasıl hissediyorsun, iyisin değil mi?”

Elsie titrediğini hissedebiliyordu ama iyi olduğunu da biliyordu. “Aslında korkuyorum. Yani nasıl olacağına dair hiçbir fikrim yok, hatta artık bu işlerin nasıl yürüdüğünden de emin değilim ama iyiyim.”

“Biz sana yardım edebiliriz,” dedi Daisy, kararlı bir şekilde başını sallayarak. Bu öneri Elsie’yi alarına geçirmeye yetti. Daisy’nin tanıştırdığı arkadaşlarının çoğu ya ilk görüşmede hüsrana uğramış ya da acı ayrılıklar yaşamıştı ama her şeye rağmen Daisy çöpçatanlık konusunda kendisiyle gurur duyuyordu. Daisy Maynard başarılı bir kariyere sahipti, ayrıca sevgilisi zengin bir emlakçıydı. Dolayısıyla Elsie onun kadın-erkek ilişkilerinin tehlikeli yanlarını anlamasını beklemiyordu.

“Bana bir söz vermeni istiyorum canım. Şu çöpçatan sitelerinden uzak dur, olur mu?” Jim’in kızına yaptığı uyarı mutfakta şok etkisi yarattı. “Hayır, ben çok ciddiylim. Geçen yıl iki tanesine üye oldum, tam bir hayal kırıklığıydı.”

Jim’in sanal alemdeki macerasını beklenmedik bir anda itiraf etmesi, ilgiyi bir süreliğine başka bir yöne kaydırıp kendisinden uzaklaştırınca Elsie biraz rahatladığını hissetti. Ailesine planlarını açıklayacağı için hafta boyunca yaşadığı endişenin ardından, şu anda kendini garip bir şekilde huzurlu hissediyordu. Doğru ve önemli bir karar verdiğini biliyordu.

Seni seviyorum çünkü sen cesur ve
güçlüsün. Ne yapacağını her zaman biliyorsun.

xx

Listenin 50. maddesi doğrultusunda, eski çikolata kutusuna düzenli bir şekilde yerleştirilen kâğıt yığınının içinde Elsie’nin okuduğu ilk mesaj buydu.

50. Tüm mesajları oku. Hepsini.

Elsie'nin o kutuyu açmak için kendini toparlaması tam on sekiz ay almıştı ve kutunun içindekilerin okunmamış kalması fikri ilginç şekilde onu rahatlatıyordu. Geçen pazartesi listede yer alan sondan bir önceki maddeyi yerine getirmeye karar verdiğinde, kendini eski bir arkadaşla yeniden bir araya gelecekmiş gibi hissetmişti. İlk mesajı okur okumaz bunun doğru zaman olduğunu anlamıştı. Mesaj kusursuz bir etki yaratmıştı, Elsie artık ne yapacağını biliyordu.

Elsie eczanenin önünde hırsız konumuna düştükten bir hafta sonra Sundae & Cher'in sahibi Cher Pettinger'a kararını açıkladı. "Vay be," dedi Cher. "Köpekbalıklarının cirit attığı o tehlikeli sulara dalmaya hazırsın yani? Emin misin?"

Elsie suratını astı. "Sen böyle dersin nasıl hazır ve emin olabilirim ki?"

"Hayır, hayır, ben öyle demek istemedim," dedi Cher başını iki yana sallayarak. Cher'in siyah bir arı kovanını andıran topuzu bu hareketle birlikte şiddetli bir sarsıntıya uğradı. "Üç koca eskiden bir kadın olarak bu işler artık bana samanlıkta iğne aramak gibi geliyor. Etraf gerizekâlı dolu, malum. Dikkatli olmak lazım."

Elsie patronuna gülümsedi. Kırklı yaşlarında, kendinden emin ve baştan ayağa vintage Dior giyinmiş bu kadının erkekler konusundaki başarısızlığı Elsie'nin gözüne bir kez daha garip göründü. "Bu söylediğini aklımın bir köşesine yazdım, merak etme. En son bir adamla görüşeceğini söylüyordun, nasıl geçti?"

Cher yeni hazırlanmış spesiyal elma, tarçın ve Hindistan cevizi dondurmanın kabını cam vitrine yerleştirirken hınzırca gülümsedi. "Aslında umut vadediyordu, ta ki hâlâ annesiyle yaşadığını öğrenene kadar. Kırk iki yaşında ve yatak odasında hâlâ He-Man desenli duvar kağıdı var."

“Yok artık.”

“İnan bana kardeşim. Dediğim gibi dışarıda bir gerizekâlılar ordusu var. Ama beni biliyorsun. İyimser bir maceracıyım.”

Cher Pettinger’in erkekler konusundaki kişisel tarihi ilişkilerin tehlikeli yanları konusunda gerçek bir uyarı niteliğindeydi. Üç defa evlenip boşanan Cher’in daha sonra aralarında gerçek boyutlu oyuncak bebeklere garip bir tutkusu olan bir oyun salonu sahibi, kendini İngiliz İç İstihbarat Teşkilatı M15 tarafından izlendiğine inandırmış genç bir emlakçı ve iki eşliliği huy edinmiş çapkın bir otel yöneticisinin de bulunduğu umutsuz vaka olarak tanımlanabilecek bir dizi sevgilisi olmuştu. Ama Cher yine de gerçek aşkın peşinde koşarken “gerizekâlılar ordusunun” içine cesurca girmekten hiç çekinmiyordu.

Cher’in North Laine’de ün yapmış kötü bir espri anlayışı vardı ama Elsie yine de patronunu çok seviyordu. Cher zarifti, kendine güvenliydi ve cesurdu. Ayrıca Elsie’nin ruhunu kendisine yakın buluyordu. Hareketli Gardner Caddesi’nde yer alan ve üşütük teyzesi Çiçek Kız Lucy Pettinger’dan miras kalan hippy vegan kafeyi Elsie ile el ele verip üç sene içinde retro temalı bir dondurmacıya dönüştürmüştü; bu sayede Sundae & Cher kısa sürede Brighton’ın ileri gelenlerinin mevsim gözetmeksizin müdavimi olduğu bir mekân halini almıştı.

Sundae & Cher 1950 ve 60’lı yılların hatıralarıyla doluydu. Yeşil cam tezgâhın arkasındaki duvarda altın varaklı çerçeveler içinde Elvis ve Frankie Valli fotoğrafları vardı. Yerlerse siyah-beyaz mozaik parkelerle döşeliydi. Wurlitzer müzik kutusunun başarılı bir replikası, siyah-beyaz pötikareli masa örtüleri, kırmızı deri ve krom sandalyeler de bu yılları yansıtan diğer detaylar arasındaydı. Mekânda aynı anda hem retro ve şık hem de modern ve klas

bir hava esiyordu. Elsie insanların mekâna ilk adım attıklarında yüzlerinde beliren ifadeyi izlemeyi çok seviyordu. Elbette Sundae & Cher'in en önemli detayı burada satılan tüm dondurmaların zemin kattaki mutfakta yapılıp taze taze sunulmasıydı; dondurmalar buradaki büyük dondurma karıştırma makinesinde hazırlanıyor ve soğutucu kabinde muhafaza ediliyordu. Bu durum Sundae & Cher'in Brighton'da başka hiçbir yerde bulunmayan tatlar sunmasını sağlıyordu. Çeşitleri düzenli olarak değişen farklı dondurmalar sayesinde buraya bir gelen bir daha gelmek istiyordu. Kavrulmuş patlamış mısırlısından mavi peynir ve cevizlisine, akçağaç şuruplu muzlusundan domates, fesleğen ve zeytinlisine Sundae & Cher'in sunduğu eşsiz tatlar bu ünlü sahil kentinde dilden dile dolaşıyordu. Bir de mekânın rahat ve eğlenceli atmosferi eklenince, Sundae & Cher'in bohem Gardner Caddesi'nin renklerine sağladığı muhteşem uyum gözler önüne seriliyordu.

Cher 1950 ve 60'lı yılların modasını tutkuyla bağlıydı ve Brighton'm meşhur alışveriş bölgesindeki sokaklarda sıralanan retro kıyafet butiklerinden bulduğu vintage giysileri giymekten gurur duyuyordu. Cher'in retro tutkusu hayatının her alanına olduğu gibi evinin dekorasyonuna da hâkimdi.

Tıpkı Cher gibi Elsie de yakası ve manşetleri beyaz olan kısa kollu siyah bluzu, turkuvaz renkli saten kloş eteği ve fırfırlı beyaz önlüğü ile Sundae & Cher'in yeşil tezgâhının arkasında retro bir görüntü sergiliyordu. Elsie işte giydiği kıyafetleri çok seviyordu. Günler yoğun ve uzun geçse de Elsie, Cher'in iş konusundaki nostaljik vizyonunun bir parçası olmayı seviyordu. Cher'in alamet-i farikası olan dinamizm dondurmacının tüm dokusuna işlemiş gibiydi. İyimserlik ve eğlence her yeri etkisi altına almıştı ki bu enerji on sekiz aylık süreçte Elsie'nin toparlanmasında çok kıymetli bir etkiye sahipti.

Bugün rengârenk el yapımı dondurma toplarını mavi dondurma kâselerine koyarken Elsie verdiği kararla ilgili hiç olmadığı kadar olumlu şeyler hissediyordu.

“Söyle bakalım, senin için bir randevu ayarlamamı ister misin?” diye sordu Cher, içi Belçika çikolatasıyla dolu rulo gofretleri dondurmaların üzerine yerleştirirken. “Sana uygun birilerini tanıyorumdur eminim. Kendi başına halledemezsin demiyorum, sakın yanlış anlama ama birazcık yardım alman da hiç fena olmaz.”

Bu sırada kapı açıldı ve orta yaşlı bir adam siyah-beyaz parkeler üzerinde hızlı adımlar atarak içeri girdi. “Günaydın, güzel hanımlar.”

“İşte bir tanesi geldi bile,” dedi Cher göz kırparak. “Dennis, tatlım. En sevdiğim sabah müşterisi bugün nasılmış bakalım?”

Dennis’in geniş yanakları kızardı. “Her zamanki gibi seni görünce daha iyi oldum.”

Cher utanmış numarası yaptı ve takma kirpiklerini kırpıştırdı. “Ne kadar nazıksın! Bugün sana ne ikram edebilirim?”

Dennis obur gözlerini önünde duran gökkuşağı renklerindeki dondurmaların (ve muhtemelen Cher’in güzel göğüs dekoltesinin) üzerinde gezdirdi. “Ah kararlar, kararlar. Erken bir saat olduğu için sanırım senin şu muhteşem kahvaltılık çöreklerinden birini tercih edeceğim.”

“Güzel seçim. Yanında başka bir şey ister misin Dennis?”

Elsie bu konuşmanın nereye gideceğini gayet iyi biliyordu. Her pazartesi ve salı sabahı Dennis Keith çalıştığı küçük muhasebe bürosuna gitmeden önce saat tam dokuzda Sundae & Cher’e uğruyordu. Asıl isteği kahvaltı için tercih ettiği *pain au chocolat*’nın yanına üç top dondurma ekletmek olsa da sahip olduğu İngiliz adabı ve bilinci bunu dillendirmesine hiçbir zaman izin vermiyordu.

du. Bunun yerine obur değil, rahat hissedeceği akıllıca bir seçim yapmaya yöneliyor ancak Cher'in spesiyallerine sırtını dönmek de istemiyordu. Dondurmasının rağbet görmediğini veya reddedildiğini görmek Cher'in kalbini kırabilirdi, öyle değil mi?

"Acaba kahvaltının yanına senin şu mükemmel dondurmalarından bir top alsam mı diye düşünüyordum."

"Tabii ki tatlım. Hangisinden istersin?"

Dennis bir türlü karar veremiyormuş gibi vitrinin bir sağına bir soluna giderek büyük bir gösteriye imza attı. "Vanilyalı. Hayır, dur. Mango ve zencefil karışımı da çok davetkâr görünüyor... Ama bir de Çikolatalı Uzun Tozu var... Of, karar vermek öyle zor ki!"

Cher, Dennis'in gözlerini kısa bir anlığına dondurmalarından uzaklaştırıp kendisine bakmasını sağlayacak şekilde hafifçe tezgâha doğru eğildi. "Dennis, bu saydıklarının üçünü de dene-mezsən darılırım. Biliyorsun değil mi?"

Dennis'in gözleri görevi başarıyla tamamlamanın verdiği keyifle parıldadı. Şaşırmış gibi görünmeye çalışıyordu. "Gerçekten mi? Öyle olsun bakalım. Bu durumda sana nasıl hayır diyebilirim ki?"

Dennis mutluluk içinde yanlarından ayrılırken Cher, Vahşi Batı'daki keskin bir nişancı edasıyla müşterisinin istediği dondurmalarından toplar çıkarmaya koyuldu. "Gördün mü? Şimdi sen söyle, ben erkekleri tanıyor muyum, tanımıyor muyum?"

Elsie gülümsedi ve pastel pembe post-it notlarla kaplı menülerden birini eline aldı. "Tanıdığına hiç şüphem yoktu zaten. Menüleri yeniden tasarlamayı hâlâ düşünüyor musun?"

Cher, Elsie'nin eline bir fincan çay tutuşturdu. "Menüleri değil, *menüyü*."

"Pardon?"

“Sundae & Cher’in müşterilerine sundukları konusunda biraz daha maceracı davranabileceğimizi düşünüyorum. Yani menzili-mizi biraz daha genişletmekten bahsediyorum. Malum önümüz Paskalya. Bence biraz bahar temizliğine girişmek için bundan daha güzel bir zaman olamaz.”

Elsie menüdeki etiketlerin üzerinde yazan önerilere baktı. “Ben kahvaltı listesinde yulaf ezmesi ve pankek olmasını seviyorum. Sonuçta herkes Dennis gibi kahvaltıda dondurma yemeyi tercih etmiyor.”

“Cupcake Genie’deki dostlarımızdan bize mevsimsel lezzetler önermelerini rica ettim. Dondurma tadını onların fikirleriyle bir araya getirebilirim,” diye devam etti Cher. Gözleri ilham doluydu. “Ve daha fazlası da var...” Cher koşar adımlarla tezgâhın arkasındaki mutfağa gitti ve elinde buzluktan çıkarttığı plastik bir kapla Elsie’nin yanına geri döndü. Kabın kapağını açtı, bir kaşık yardımıyla kabın içindeki lila renkli dondurmadan biraz aldı ve kaşığı Elsie’ye uzattı. “Şunu bir denesene.”

Dondurmanın tadı Parma Violets şekerlere ve gül yaprağına benziyordu. İnanılmaz derecede de güzeldi. “Vay, tadı muhteşem.”

“Bu dondurma organik, sütsüz yaptım,” dedi Cher coşkuyla. “İçine badem sütü koydum. Bizim seçeneklerimizin hepsine çok yakışacak, bunu Brighton’da kimsenin yapmadığı şekilde sunacağız. Ayrıca krep makinesi siparişi verdim. Yanında dondurma, taze meyve ve çeşitli süslemelerle ev yapımı krep servisine başlayacağız. Harika bir sunum olacak, ayrıca taze pişmiş krep kokusu bütün dükkânı dolduracak! Belki çok tutar, kim bilir? Ev yapımı krep, paket dondurma ve senin muhteşem kurabiyelerin... *Her şey mümkün.*”

“Her şeyi düşünmüşsün gibi görünüyor. Peki tüm bu menü değişiklikleri ne zaman olacak?” diye sordu Elsie.

“Daha değil. Henüz her şeyi netleştirmedim, biraz daha çalışmam lazım. Senin fikirlerini de duymak istiyorum. Bu iş için bizim de çabası gerekiyor, tamam mı?” Cher gözünü dondurmacının köşesinde büyük bir mutlulukla ve suçluluk hissetmeden kahvaltısını eden Dennis’e çevirdi. “Keşke tüm müşterilerimizi memnun etmek Dennis’i memnun etmek kadar kolay olsaydı.”

Elsie gülümsedi. “Belki de onu Menü Danışmanı görevine atmalıyız.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi? O zaman buradan hiç gitmez!”

“Doğal olarak,” dedi Elsie elindeki menüyü tezgâhın üzerine koyarken. “Biraz daha macera istemiyor muyduk? Bundan iyi macera mı olur?”

Cher, Elsie’ye bakıp muzır bir ifadeyle göz kırptı. “Olur tatlım, inan daha iyileri olur.”

Cumartesi sabahı Elsie kahvaltı için Palace Pier yakınlarındaki sahilde yer alan Driftwood Cafe’de Daisy ile buluştu. Daisy her zamanki gibi güzellik uzmanları ve moda danışmanlarından oluşan bir ekip tarafından hazırlanmışçasına mükemmel görünüyordu. Beyaz gömleğinde tek bir kırıksıklık bile yoktu, üzerine oturan koyu renkli kot pantolonu ve ayakkabıları gömleğiyle uyumlu ve çok şıktı. Kıyafetini ipek bir şalla tamamlamıştı. Elsie büyük ablasına her zaman hayranlık duymuştu, öyle ki ergenlik döneminin büyük bir kısmını Daisy’nin tarzına özenerek geçirmişti. On altı yaşında North Laine’deki renkli butikleri keşfettikten sonra ise kendi tarzını oluşturmaya başlamıştı. Bugün üzerinde kiraz desenli şirin bir bluz, bol bir kot pantolon ve en sevdiği kırmızı Converse ayakkabıları vardı. Denizin serin esintisinden korun-

mak için omuzlarına açık yeşil bir hırka almıştı. Saçlarını ise kırmızı bir kurdeleyle at kuyruğu yapmıştı. Elsie ablasından iki üç santim kadar kısaydı ama yine de birbirlerine şaşırtıcı derecede benziyorlardı. Belirgin elmacık kemikleri ve masmavi, iri gözleriyle ikisi de onları terk edip giden annelerine çekmişti. Guin ise uzun boyu, atletik yapısı ve bukle nedir bilmeyen kız kardeşlerinin her zaman kıskandığı kalın telli kıvrırcık sarı saçlarıyla Jim'in tıpatıp kopyasıydı.

Daisy ilginç tasarımlı bir demlikten iki büyük fincana çay koyarken sabah güneşi kafenin masasını ısıtmakla meşguldü.

“Umarım beş aydır ilk defa bir cumartesi sabahı bu kadar erken dışarı çıktığımın farkındasındır,” dedi Daisy fincanlardan birini mozaik masada kaydırarak kardeşine doğru uzatırken. “Kendini şanslı hissediyor olmalısın.”

“Tabii canım, aksi mümkün mü?”

“Güzel.” Daisy bir taraftan Elsie’yi seyrederken diğer taraftan çayını karıştırıyordu. “Peki anlat bakalım, nasılsın? Babamla Guin’in yanında sergilediğin Güçlü Kadın imajını bir kenara bırakırsak gerçekten nasılsın?”

“İyiyim. Bana öyle bakma, gerçekten iyiyim.”

Daisy’nin bu cevapla tatmin olmayacağı çok açıktı. “O zaman bana şunu anlatır mısın? Çünkü anladığımdan emin değilim. Sana yeni bir ilişkiye başlama kararı aldırان şey neydi?”

“Kutudaki mesajları okumaya başladım.”

Daisy’nin kaşığı küçük bir şıkırtı çıkartarak çay tabağına düştü. “Nasıl yani? Ciddi misin?”

“Ne düşündüğünü biliyorum. Ve kendimi gayet iyi hissediyorum. Doğru zaman buydu. Hatta bu sabah ikinci bir mesaj daha

okudum ve bu bana çok iyi geldi. Baksana...” Elsie cüzdanından katlanmış bir kâğıt parçası çıkarttı ve ablasına uzattı.

Seni seviyorum çünkü sen cesursun ve yeni başlangıçlar yapmaktan korkmuyorsun.

XX

Normalde duygusal kontrolü efsane olan Daisy her an ağlayacakmış gibi görünüyordu şimdi. Mesajı okurken kâğıt parçası parmaklarının arasında hafifçe titredi. Daisy bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Ne kadar güzel kurulmuş bir cümle...” dedi.

“Onun böyle güzel cümleler kurması hiç şaşırtıcı değil.”

“Evet, doğru.” Daisy kâğıdı Elsie’ye geri uzattı. “Şu anki durumu düşününce bunun biraz garip kaçacağını biliyorum ama sen gerçekten de çok şanslısın. André tanıştığımız günden beri bana hiç böyle şeyler söyleyemedi.”

“Söylemesini ister miydin?”

“Bilmiyorum. Bazen bana karşı ne hissettiğini duymak güzel olabilirdi diye düşünüyorum ama sonra bizim o tür ifadeler kullanan çiftlerden olmadığımız aklıma geliyor. Çok da önemli değil aslına bakarsan.” Daisy uzun parmaklarını hafifçe sallayarak bu konuyu kapatmak istediğini gösterdi. “Peki bu mesajdan nasıl bir sonuç çıkartıyorsun?”

“Yeni bir başlangıç yapmam gerekiyor.”

“Ne gibi?”

Elsie uzaktaki çakıllı sahile vuran dalgalardan yükselen tuzlu havayı içine çekti. Aynı anda iki martı bağırarak üzerlerinden geçti. “Hiçbir fikrim yok. Ama yeni bir şeylere başlamanın

beni kendime, aslında olduğum kişiye yaklaştıracığını düşünüyorum.”

“Sen zaten olduğun gibisin...” diyerek itiraz etti Daisy.

“Hayır, demek istediğim bu değil. Önümde hayatın bana yaşattığı beklenmedik bir olaylar dizisi var ve benim artık bunlara bir çözüm bulmam gerekiyor. Bir sonraki adımda hayatın bana neler sunacağını keşfetmem lazım.”

Daisy kafasını iki yana salladı. “Sen muhteşemsin. Başına gelen şeylerle başa çıkma yöntemin... bence harika.” Daisy kapıldığı duygusallıktan utandığını fark edince hemen kendini toparladı. “Peki ne yapmak istediğini hiç düşündün mü?”

“Biraz. Şu ana kadar bulabildiğim tek çözüm aslında çok da yeni bir şey değil.”

“Anlatsana.”

Elsie konuşurken içinde yükselen heyecan dalgasının kalbine vurduğunu hissetti. “Tamam. Küçükken babam için hazırladığımız müzik gösterilerini hatırlıyor musun?”

“Pazar öğleden sonraları! Tamamen unutmuşum!” Daisy ellerini çırpıp öyle yüksek sesle güldü ki yanından geçen garson az kalsın elindeki tepsiyi düşürüyordu.

Elsie sekiz yaşındayken, Maynard’ların evi pazar öğleden sonraları müzikal gösterilere sahne olurdu. O zamanlar on iki yaşında olan Daisy, Metodist Kilisesi’nin çocuklar için açtığı drama kulübüne henüz katılmıştı ve Batı Yakası’nın parlak ışıkları için yaratıldığına inanmakta son derece ısrarlıydı. Çocuklukları boyunca Maynard kardeşlerin imza attığı tüm prodüksiyonlar Daisy tarafından organize edilmişti. Daisy bu prodüksiyonları performans yeteneklerini sergilemenin bir aracı olarak görüyor, ortanca kardeşi Guin ile küçük kardeşi Elsie’yi

de yardımcı oyuncular olarak arkasından sürüklüyordu. Kız kardeşler ise kendine güvenli, dediğim dedik bir yapıya sahip olan ablalarına duydukları hayranlık nedeniyle yan rollerde yer almaktan hiç gocunmuyordu. Pazar gösterileri her hafta daha coşkulu, detaylı ve özenli bir hal alıyordu; Elsie ve Guin giydikleri kostümler ve çoraplardan hazırladıkları şaşı gözlü kuklalarla performanslarını sergiledikten sonra sıra nihayet işin müzik kısmına geliyordu. Elsie on iki yaşına geldiğinde Müzik Direktörü unvanını almaya, dolayısıyla ailenin yemek odasında duran ve akordu hiçbir zaman düzgün olmayan piyanosunun başına geçmeye hak kazanmıştı. Ablalarının görevi ise ona dans ederek ve kendi imzalarını taşıyan uzun prodüksiyonları abartılı bir şekilde sergileyerek eşlik etmekte.

“Zavallı babam,” dedi Daisy gülerek. “Her hafta o gösterileri sonuna kadar izlediğine inanamıyorum.”

“Babam gayet iyi bir izleyiciydi. Her pazar bize coşkuyla tezahürat edip alkış tutardı, hatırlıyor musun?” dedi Elsie sırtarak.

“Nasıl unutabilirim? Bu arada sen pazar gösterilerine yeniden başlıyoruz demeyeceksin herhalde, değil mi?”

“Hmm, Brighton’ın bu büyüklükte bir teatral deneye hazır olduğunu hiç sanmıyorum. Ama bir drama grubuna ya da opera topluluğuna katılabileceğimi düşünüyorum. Müzik yapmayı seviyorum ama ses tellerimi de senelerdir çalıştırmadım, nasıl olacak bilmiyorum. Bu arada tabii yeni insanlarla tanışmak da güzel olur. Bir yerden başlamak zorundayım, keyif aldığım bir şeyler yapmak iyi bir başlangıç olabilir. Sesim onca zamandan sonra ivi çıkmasa da deneyeceğim.”

Daisy kız kardeşine öyle bir baktı ki gören de az önce denizi pembeye boyayacağını söylediğini sanırdı. “Saçmalama! Senin se-

sin harikadır ve ailedeki herkesten daha iyidir. Buna Frank Amca da dahil. Biliyorsun yıllardır yerel barlarda sahne alıyor ve o güzelim şarkıları katlediyor. Bence sen her yerde şarkı söyleyebilirsin, kendini dinleteceğine de hiç şüphem yok.”

“Çok tatlısın ama insanların karşısına çıkmadan önce biraz çalışmam gerekebilir.”

“Hiç de değil. Bir dakika...” O anda Daisy’nin aklına bir fikir geldi ve gözleri ardına kadar açıldı. “*Burada* şarkı söyleyebilirsin.”

Daisy üzerinde gökkuşağı renklerine boyanmış bir piyanonun durduğu ahşap platformu işaret etti. Piyanonun renkleri bir Coldplay konserine yakışır güzellikteydi ve geçen yaz gerçekleşen altı haftalık bir sanat projesinin ardından kafenin vazgeçilmez parçalarından biri olmuştu. Piyanonun kapağında davet vardı: Çal beni – Ben seninim! Birinin bu daveti kabul etmesi kafenin Fairtrade Organik kahvesine bir rock’n’roll potpurisinin, bir Chopin konserinin ya da vals müziğinin müthiş bir yorumunun eşlik etmesi anlamına geliyordu.

“Şışt, delirdin herhalde sen!” Elsie gergin bir kahkaha attı ve kafenin diğer müşterilerinin Daisy’nin önerisini duymadığını umut ederek etrafına baktı. Neyse ki ahşap platformdaki insanlar her şeyden habersiz, bahar güneşi eşliğinde kahvaltılarının tadını çıkartıyorlardı.

Ama Daisy Maynard aklına koyduğu yapan ve yaptıran muhteşem bir kadındı. “Çok ciddiym, Els! Hadi yap, git ve o piyanoda bir şeyler çal!”

“Yapamam...”

“Evet, yapabilirsin. Sen *korkusuzsun*, unuttun mu?” Daisy arkasına yaslanırken koyu mavi gözlerinden şeytanca bir pırıltı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

geçip gitti ve hemen ardından yüzünü bir zafer gülümsemesi kapladı. “Haydi yap! Sen yaparsan ben de yaparım.”

Elsie ablasına baktı. Maynard kardeşler arasında inkâr edilemez bir gerçek varsa o da, “Haydi yap! Sen yaparsan ben de yaparım,” cümlesinin karşı konulamaz bir meydan okuma anlamına geldiğiydi. Bu meydan okumayı yok saymak Maynard aile onuruna ihanet etmekle eş anlamlıydı; ayrıca aile üyelerinin yani babalarının, Daisy’nin, Guin’in ve hatta hayattayken büyükanneleri Flo’nun diline düşmek ve dalga konusu olmak da kaçınılmazdı. Bu meydan okumayı reddetmenin aile içinde uyandıracığı yankılarla yüzleşmek işin sonunda karşı karşıya kalacağınız potansiyel sonuçlardan daha fenaydı...

Elsie ablasına surat astıysa da artık yapacak bir şey yoktu. Ok yaydan çıkmıştı bir kere. Yapmak üzere olduğu şeyin yaşattığı adrenalın fırtınası, yavaşça yerinden kalkarken kendi kendine garip sesler çıkartmasına sebep oldu. Elsie piyanoya doğru yürürken Daisy kardeşine bakışlarıyla cesaret verdi. Elsie sonunda piyanonun başına oturdu, parmaklarıyla piyanonun renkli tuşlarına dokunarak derin bir nefes aldı ve çalmaya başladı.

“I Will Survive” şarkısının ilk ölçüsü biraz güçsüzdü, kafedeki müşterilerin şaşkınlık içindeki yüzleri karşısında bu son derece normaldi. Ama Daisy çelik masaya vurarak arkadan perküsyon desteği sağlayınca Elsie’nin kendine güveni arttı. Nakarata yaklaşırken kalbi buharlı bir tren gibi son hızla yol alıyordu ve Elsie şarkısına aynı hızla devam ediyordu.

Sonra muhteşem bir şey oldu.

Ahşap platformun diğer ucunda duran gözlüklü, dar kesim kareli gömlek giymiş bir adam birdenbire ayağa fırladı ve nakara

ta eşlik etmeye başladı. Yan masada duran kadın da aynı şekilde... İnsanlar şarkıya eşlik etmeye başladıkça bu doğal performansın heyecanı tüm mekanı sardı. Kafenin iç kısmında yemek yiyen müşteriler önce pencerelere toplandı, sonra performansı izlemek için kapıyı açtı. Köpeklerini gezdiren bir grup bu olağandışı görüntüye şahit olmak için kafenin etrafına doluştu. Yürüyüş yolunda gezintiye çıkanlar durakladı ve deniz yeşili rengindeki korkulukların üzerinden performansı izlemeye koyuldu. Ergenlik çağındaki kızlar mesajlaşmayı bırakıp telefonlarının kamerasını piyanoya çevirdi. Dondurma yiyen yaşlı çiftler Elsie'yi işaret edip gülüştü. Herkes gülüyor, gülümsüyordu. Elsie mekândaki vokaller eşliğinde tüm doğallığıyla son nakaratı çalıp söylerken içi uzun süredir hissetmediği bir keyifle dolmuştu.

Şarkı sona erdiğinde etraftaki herkes neşe içindeydi. Birlikte paylaştıkları bu duygunun yoğunluğu karşısında Elsie'nin gözleri yaşlarla doldu. Aynı anda kafe personeli ıslıklar ve coşkulu alkışlarla tezahürata başladı. Kendilerini ansızın bir konserin içinde bulan performansçılar Brighton'a özgü bir şekilde, hiçbir şey olmamış gibi masalarına geri döndüler.

Mutluluktan uçmak üzere olan Elsie yüzündeki gülümsemeye engel olamayan ablasına bir beşlik çaktı. "Nasıldı?"

Daisy hafifçe eğilerek kardeşini selamladı. "Sen benim kahramanımsın, Elsie Maynard! Al sana yeni bir başlangıç!"

"Teşekkür ederim."

"Bunu kekle kutlamamız lazım. Hayır, itiraz istemiyorum. Az önce efsane bir statüye ulaştın. Bu yeteneği taçlandırmanın yolu bir dilim kekten geçer," dedi Daisy ve hızlı adımlarla kafeye girdi.

Elsie kendi kendine gülümsedi. İçinde çok güçlü bir tatmin duygusu vardı. Performansını çok başarılı bulmuş değildi ama

derinlerde bir yerde bir şeyleri ayağa kaldırdığı kesindi. Elsie yeni bir başlangıcın peşindeydi. Daha bu keşfin ne anlama geldiğini bile bilmiyordu ama bu yolda önemli bir şey başardığının da farkındaydı. Ve haksız değildi. Elsie Maynard'ın haberi yoktu ama tüm bunlar olurken biri yürüyüş yolunun korkuluklarından dikkatle onu izliyordu. Hayatını tamamen değiştirmek üzere olan biri...

Üçüncü Bölüm

Tanıştığımızı Memnun Oldum

A dam baştan aşağı siyahlar içindeydi: Onun yaşında birine çok da uygun olmayan aşırı dar bir kot pantolon, yer yer gümüş yıldızlarla süslenmiş eski deri botlar, göz kırpan kuru kafa desenli yıpranmış bir tişört, aynı yıpranmışlıkta deri bir ceket giymiş, kafasına da üstü çökmüş Stetson bir şapka geçirmişti. Tek istisna boynuna bağladığı koyu kırmızı fuları. Uzun, kır saçlarını ensede at kuyruğu yapmış, bileğine gümüş zincirler bağlamıştı. Yürüyüş yolunun korkuluklarına dayanıp alt taraftaki kafenin ahşap platformunda gerçekleşen olağanüstü sahneyi seyrederken ağızındaki tarçınlı sakızı düşünceli bir şekilde çiğnedi ve aklındaki dahice plan yavaşça şekillenmeye başlamış gibi kafasını salladı.

Yürüyüş yolundaki diğer izleyiciler dağılmaya başlayınca arka cebinden mavi yuvarlak camlı gözlüklerini çıkarttı; şapkasının ucunu gözlerinin önüne doğru çekti ve taş basamaklardan inip ahşap platforma doğru yürümeye koyuldu.

Daisy elinde kek tepsisiyle kız kardeşinin yanına döndüğünde yüzü gülmekten kıpkırmızıydı. “Seni çok sevmişler,” dedi coşkuyla. “Kek müessesedenmiş.”

“Gerçekten mi? O zaman bunu daha sık yapmalıyım.”

“Kafenin müdürü önümüzdeki cumartesi tekrar gelip gelececeğini sordu. Sanırım ciddiymiş...”

“Bir kafe şarkıcısı olmak bana göre mi, pek emin değilim ama sorması çok tatlı tabii,” dedi Elsie, ablasıyla fincanını tokuşturarak.

Tam bu sırada kafalarının üzerinden bir ses, “Meleeeğiiiim!” diye haykırdı.

Elsie ve Daisy kafalarını kaldıklarında masanın hemen yanında siyahlar içinde orta boylu bir adamın durduğunu gördüler.

Daisy davetsiz misafire bakıp kaşlarını çatı. “Pardon?”

“Sen bir hayalsin, bir mucizesin, *mistik bir işaretsin* bebeğim.”

Elsie bu iltifat karşısında kıkırdadı ama Daisy sohbetlerini bölen bu münasebetsiz yabancıya pabuç bırakacak gibi görünmüyordu. “Hayır, teşekkürler,” dedi asabi bir şekilde.

Siyahlı adamın gardı bir anlığına düşer gibi oldu. “Ne dedin sen?”

“Her ne satıyorsanız, ilgilenmiyoruz.”

“Tatlım, sence satıcıya benzer bir halim var mı?”

“Kim olduğunuzla ilgili hiçbir fikrim yok. Ama kız kardeşimle birlikte sakın ve rahat bir sabah geçirmek istiyoruz, yani eğer sakıncası yoksa artık...”

“Kız kardeşin mi? Bence kız kardeşin tanrıların yeryüzüne bir armağanı.”

“Çok kibarsınız,” diyerek araya girdi Elsie. Bu durum karşısında Daisy’den daha fazla eğlendiği kesindi. “Ama sanırım beni başka biriyle karıştırıyorsunuz.”

“Tam tersine,” dedi siyahlı adam. Kendine yan masadan bir sandalye çekti ve davet beklemeden masaya oturdu. “Sen tam da aradığımı kişisin!”

Daisy “İı, çok pardon ama,” diyerek yeni bir cümleye başlamak istedi ama siyahlı adam onu dinlemiyordu.

“Woody,” dedi adam, bileğindeki zincirleri tıngırdatarak elini Elsie’ye doğru uzatırken. “Woody Jensen. Beni 80’li yılların rock grubu Hellfinger’dan hatırlayabilirsiniz.”

Maynard kardeşlerin yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu, her ikisi de siyahlı adamın bahsettiği grubu hatırlamıyordu. Woody hiç istifini bozmadan devam etti. “Tüm dünyada ses getiren ‘Hard Rockin’ Summer’ şarkısı var ya, işte onu bir arkadaşımın birlikte ben yazdım. 1987’de. Kerrang’da hâlâ çok popüler! Radyo listelerinde...”

Elsie omuzlarını silkti. “1987’de ben iki yaşındaydım, ablam da altı yaşındaydı. Üzgünüm.”

Havası gözle görülür bir şekilde sönen Woody şapkasını başından çıkarttı ve hızla masaya koydu. “Hard Rockin’ Summer çığır açan hit parçaların başında geliyor, kızlar... Dünya turu, hayranlar, biz o şarkıyla ortalığı birbirine kattık. Hatırlamadığınıza emin misiniz?” Woody yüzüklü parmaklarıyla masanın kenarında ritim tutmaya ve gırtlaktan çıkardığı tiz bir sesle şarkıyı söylemeye başladı: *Heart beatin’ faster than a-Olympic runn-uhh, we’re livin’ the dream for a hard rockin’ summ-uhh . . . Oh-oohh, hard rockin’ summ-uhh . . .* Woody umut içinde Elsie ile Daisy’ye baktı. “Bu da mı bir şey ifade etmiyor?”

“Ne ifade edebilir acaba?” diye mırıldandı Daisy.

“Yine bir şey mi dedin sen?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bakın, sizinle tanışmak güzeldi, gerçekten ama artık bizi yalnız bırakırsanız çok sevineceğim.”

Woody kollarını kavuşturdu. “Kız kardeşine *cazip* bir teklifim var ve o beni dinleyene kadar yanınızdan ayrılmayacağım,” dedi Elsie’ye bakıp sırtarak.

Daisy kardeşini bu pejmürde rockçının tehlikeli teklifinden koruma iç güdüsüyle ayağa fırladı ve tehditkâr bir tavırla Woody’ye doğru eğildi. “Şimdi beni dinle, sana kibarca yanımızdan gitmeni söyledim, bir kez daha söylüyorum. Eğer gitmemekte ısrar edersen, yetkili birini çağıracağım ve seni buradan yaka paça atmalarını söyleyeceğim...”

“Sakin ol bebeğim. Kardeşine tek bir soru sorup gideceğim. Kabul mü?”

Elsie bir anlığına masalarındaki eski rock yıldızının haline üzüldü ve elini ablasının koluna koydu. “Sanırım Bay Jensen’in söylediklerini dinlememiz gerekiyor, tatlım.”

Daisy tekrar sandalyesine çöktü. “Ama o...”

Elsie ablasının itirazlarına aldırmadan Woody’ye döndü. “Sizi dinliyorum.”

Woody’nin kirli sakallı yüzünden merakla karışık bir saygı ifadesi gelip geçti. “Me-le-ğim,” dedi kendini toparlamak için derin bir nefes alarak. “Yardıma ihtiyacım var. Görüyorsun işte, ben tutku ve yaratıcı yeteneklerle dolup taşan bir adamım. Bazen bunları taşımak bana da ağır geliyor ama ne yaparsın, yaratıcılığım için bu yüke katlanmak zorundayım bebeğim. Konu şu; ben bir yeniden doğuş sürecindeyim, ruhsal olarak yani. Hayatımın bu yeni döneminin daha önce hiç olmadığı kadar güçlü olacağını hissediyorum. Sadece projeme iyi bir başlangıç yapmam gerekiyor, o kadar.”

Daisy, Woody'ye üç kafalı bir uzaylı görmüş gibi bakıyordu. Elsie sabırla gülümsedi. "Peki benden tam olarak ne istiyorsunuz?"

"Yürüyüşe çıkmıştım, bir sonraki adımımı düşünüyordum ve birden içime bir ışık düştü. 1984 yılında da aynı hissi yaşamıştım, tüm dünyanın konuştuğu bir rock grubu hayal ediyordum, Hellfinger bu hayalle birlikte doğdu. O ışık sensin. Burada, şu ahşap platformda şarkını söylerken mistik bir arzuyla dolu, müziğe âşık bir Şaman gibiydin."

Elsie güldü. "Söylediğim şarkı 'I Will Survive'dı, dini bir ilahi değil."

"İşte olay da bu zaten! Sıradan bir şarkıyı aldın ve sihirli bir hale dönüştürdün. Benim yapmak istediğim de tam olarak bu."

"Çok üzgünüm ama benden ne istediğinizi gerçekten anlamakta zorla..."

Woody beklenmedik bir hamle yaparak Elsie'nin elini tuttu. "Bir koro kurmaktan bahsediyorum, bebeğim! Sakın aklına kilise içindeki o iyilik timsali, her yerinden tatlılık akan korolar gelmesin. Ben sesi güzel olan inanç sahiplerinden oluşan, içlerindeki o inançla ayinlere klasik tınılar katacak bir grup hayal ediyorum. Hendrix, Lennon, McCartney, Gaga. Ama bunu tek başıma yapamam. Hayalimi gerçeğe dönüştürmek için bir müzik direktörüne, bir ortağa ihtiyacım var. Evrenden bana bir işaret göndermesini istedim ve tam o anda sen şarkı söylemeye başladın. İşte bu *kader*, bebeğim! Evet, ne diyorsun? Önünde uzanan bu şans yolunda yürüyecek ve kaderin piyanosunu çalacak mısın?"

"Böyle bir teklife nasıl hayır denir ki?" diye homurdandı Daisy alaycı bir tavırla.

"Aynen öyle... nasıl hayır denir ki?" diye cevap verdi Elsie, birdenbire zihninde yarış yapmaya başlayan olasılıkları gözden geçirmeye çalışarak.

Daisy kardeşinin koluna yapıştı. “Bir dakika bekle. Bu adamın söylediklerini ciddiye almıyorsun, değil mi?”

Elsie yalan söyleyemedi. Bu teklifi kabul etmemesi için pek çok sebebi vardı ama bu orta yaşlı rockçının çılgın fikri hoşuna gitmiş, normların ötesinde bir şey yaşayacak olma düşüncesi onu derinden etkilemişti. Ayrıca bu haftanın notu ona korkusuz olduğunu söylemişti: Bunun peşinden gitmek korkusuzluğunun bir kanıtı olabilir miydi?

“Kendime yeni bir başlangıç arıyordum. Belki aradığım şey budur.”

“Hayatta olmaz! Kusura bakma, Elsie, bunu yapmana izin vermem.”

Woody kaşlarını çatı. “Bence Elsie seninle aynı fikirde değil....”

“Daisy, bunun işe yarayabileceğini düşünüyorum. Zaten ben de müzikal bir şeyler yapmak istiyordum; bu, çok eğlenceli olabilir. İnsanların geleneksel olmayan bir koroya nasıl tepki göstereceğini bir hayal etsene. Ortak noktalarımın olduğu insanlarla tanışıp sağlam ilişkiler inşa edebilirsem... Yapma Dais, nasıl bir seçim yaparsam yapayım, beni destekleyeceğini söylemiştin. Hem yeni bir ortama girmek, yeni bir ilişkiye başlamak için de harika bir fırsat olmaz mı?”

Daisy’nin gözlerindeki öldürücü bakışları fark eden Woody, “Evet, Daisy. Rahatla ve ışıltı takip et,” diyerek araya girdi.

“Bizi kimse tanıştırmadığına göre, bana isimle hitap edemezsin!” diye çıkıştı Daisy. Ama sözlerindeki o Britanyalı havası Elsie’yi güldürmekten başka bir işe yaramadı.

“Daisy Maynard, bu Woody Jensen. Woody, bu Daisy. Ve ben de Elsie. Artık resmi olarak tanıştık. Mutlu muyuz?”

“Hayır, ben hiç mutlu değilim.” Son derece sinirli olan Daisy uzun ipek şalını omuzlarına sardı ve masadaki yeni ikiliye baktı. “Yapmak istediğin buysa tamam. Ama ben de geliyorum. Seni bu... bu adamla tek başına hiçbir yere göndermiyorum.”

Woody şapkasını masadan aldı ve başına koydu. “Benim için sorun yok, bebek. Ne kadar çok, o kadar iyi.”

Bir sonraki salı günü Sundae & Cher’de buluşmak üzere sözleştiler. Woody’nin “hayaller ve dondurma” konseptini beğendiği açıktı. Daisy, Elsie’ye gerçek duygularını açıklamak için Woody’nin gitmesini bekledi.

“O adamla birlikte hareket etmeye karar verdiğine inanamıyorum,” dedi çakıllı plajda yavaş yavaş yürürken. “Delinin teki, görmüyor musun?”

Elsie öne doğru eğilip eline düzgün, gri renkli bir çakıl aldı. “Biraz... enteresan bir adam olduğunu kabul ediyorum ama bu şehirde kim normal ki zaten? Kabul et, söyledikleri kulağa eğlenceli geliyor.”

“Bence söyledikleri kulağa kâbus gibi geliyor,” diyerek itiraz etti Daisy. “Els, istediğinin bu olduğundan emin misin? Çünkü Brighton’da katılabileceğin çok düzgün başka korolar var. Mese-la DreamTeam’in çok iyi olduğunu söylüyorlar. Her yıl Theatre Royal’de performans sergiliyorlar. O sahnede şarkı söylediğini bir düşünsene! Çok hoşuna gideceğinden eminim...”

Elsie ablasına küçümseyen gözlerle baktı. “Jeannette Burton’ın yönettiği bir koroda sahneye çıkacağım, öyle mi? Korosundan daha fazla ilgi çekmeye çalışan tek koro şefinin sahnesine? Teşekkürler, almayayım. Vücuduna yapışan daracık kırmızı deri pantolonlarla gezen elli yaşında bir kadının yönettiği müzikal bir karmaşanın içinde olmak istiyorum. Acayip itici...” Elsie, Cher’in

o kadınla ilgili yorumunu hatırlayınca gülümsedi: *Kırmızı deri giyen Simon Cowell'e benziyor.* "Ayrıca," diyerek devam etti, elindeki çakıl taşını tekrar tekrar döndürerek. "Woody ile birlikte kuracağımız koronun çok eğlenceli olacağına hiç şüphem yok. Üstelik kesinlikle sıradan bir koro olmayacak."

Geçen hafta yaşadığı olayları aklından geçirirken, "Değişik güzel şey," diye düşündü Elsie. Her ne kadar henüz hareket planından uzakta bir teori olarak dursa da tekrar bir ilişki yaşamaya karar vermiş olması ve Woody'nin aklındaki mistik müzikal etkinliğinin içinde yer alma ihtimali Elsie'nin içini heyecanla doldurmuştu. Bu kararlar dışarıdan kulağa önemsiz gelebilirdi ama Elsie'nin hayatı için son derece önemli adımlardı.

Aynı günün öğleden sonrasında Daisy arkadaşlarıyla buluşmaya gittikten sonra, Jim Elsie'yi arayıp mağazaya davet etti. Yapacak başka bir şeyi olmadığı için Elsie bu daveti seve seve kabul etti; ayrıca babasını iş yerinde ziyaret etmeyi de çok seviyordu.

Jim Maynard, Brighton şehir merkezindeki ilk mobilya ve ev aksesuarları mağazası olan Brighton Home Stores'un sahibiydi. Bu mağazayı yıllar önce Jim'in dedesi kurmuş, sonra da babasına miras bırakmıştı. Şimdi ise işin başında Jim vardı ve Brighton'ın tanınan simalarından biriydi. Babasını takım elbise ve kravatla görmek Elsie'yi çok eğlendiriyordu çünkü bu görünüşün arkasındaki gerçeği biliyordu. Jim iş dışında çocuklarından (hatta kendini doğaya adayan, veganlığı benimsemiş Guin'den bile) daha modern ve geleneksellikten uzaktı. İştene eve geldiğinde alternatif bir hayatın kapılarını açıyordu. Gençliğinde dört yıl bir hippy topluluğuyla birlikte yaşamış, o zamandan bu yana barışa ve tabii hippy kıyafetlere olan sevgisini hiç kaybetmemişti. Yaşadığı eve tam bir renk cümbüşü hâkimdi, her odada rengârenk Hint kumaşlarının ve desenli duvar kâğıtlarının ağırlığı hissediliyordu. Guin'in ese-

ri olan el yapımı seramik tabaklarda vejetaryen yemekler yiyor, oturma odası ile mutfakta tütsü ve buhurdan yakıyordu. Evdeki CD çalarlardan tüm eve yayılarak hipnotize edici bir etki yaratan sitar müziğine ise ayrı bir tutkusu vardı.

Bununla birlikte Jim Maynard dışarıda örnek bir iş adamıydı, dolabının hippie kıyafetlerle dolu olduğuna dair tek ipucu tek kulağına taktığı zengin (ve kesinlikle geleneksel) müşterilerinin kolay kolay fark edemeyeceği küçük altın küpeydi. Bu, işi ilk devraldığında baştan ayağa geleneksel bir bakış açısına sahip olan babasına gösterdiği saygının bir işareti olarak, bilinçli verilmiş karardı. Ayrıca Jim hiçbir zaman ifade etmese de iş yerindeki bu hali karakterinin diğer tarafını yansıtıyordu: Kızlarına duyduğu her şeyin üzerindeki sevgi ve bağlılığı simgeleyen işine saygılı ve sadık tarafını.

Elsie bu aile işini çok seviyordu; hele de mağazadaki cila ve yeni kumaş kokusunun Jim'in müşterileri için günün her saatinde hazır bulundurduğu taze kahve kokusuna karışması çok hoşuna gidiyordu. Küçük bir çocukken babasını izleyerek ve mağazanın aslında evleri olduğunu hayal ederek burada mutlu saatler geçirirdi. Annesi onları terk edip gittikten sonra Elsie ve ablaları okuldan sonra buraya gelir, kapanış saatine kadar Jim'le beraber kalır, sonra eve birlikte dönerlerdi. Büyüdükten sonra ise her cumartesi sırayla mağazada çalışmaya başladılar. Sonuç olarak hepsi iç dekorasyona âşık oldu ve hayatlarının geri kalan kısmında bu aşkı kendi evlerine ve hayatlarına da yansıttılar.

Elsie bazen babalarından sonra üç kardeşten hangisinin mağazayı devralacağını düşünürdü. Guin kendi eviyle fazlasıyla meşguldü; bir taraftan seramik atölyesini idare ederken diğer taraftan üç çocuklu bir aile olmayı planlıyordu. Daisy iç dekorasyon uygulamaları üzerine çalışıyordu ve bu alandaki yoluna yerel bir

mobilya mağazasında devam etmek planları arasında yoktu. Geriye kalan tek isim olan Elsie ise bir dondurmacıda müdür yardımcısı olarak çalışmaktan son derece mutluydu. Bununla birlikte Jim'in bu konuda herhangi bir endişesi yok gibi görünüyordu; kızlarının bu hayatta kendi yollarında ilerlemesi onu gayet mutlu ediyordu.

Elsie içeri girdiğinde Jim yaşlı bir müşterisi için sipariş formu dolduruyordu. Elini kaldırdı ve Elsie'ye göz kırptı. Elsie babasına el salladıktan sonra tezgâhın hemen yanında sergilenmeye başlayan yeni yastıkları incelemeye başladı. Babasını müşterileriyle ilgilenirken seyretmeyi çok seviyordu. Jim'in insanları doğal olarak eğlendiren bir yapısı vardı, en asık suratlı ziyaretçinin bile yüzünü güldürmeyi başarırdı. Bu yeteneği sayesinde belediye meclisinde kendine bir yer edinmiş, tartışmalı konularda sergilediği uzlaştırmacı tavırla ünlenmişti.

Jim yaşlı hanımefendiye kapıya kadar eşlik etti, sonra geri dönüp kızına sarıldı. "Yüzünü gören cennetlik! Günün nasıl geçti, tatlım?"

"Aslında harika. Galiba yakında bir koroya katılacağım."

Jim'in yüzü bir anda gölgelendi ama Elsie sahildeki kafede şarkı söylediğini ve Woody ile tanıştığını anlatınca yüzündeki ifade yerini kocaman bir gülümsemeye bıraktı.

"Hellfinger'daki Woody Jensen mi? Vay be, o adam tam bir efsanedir! Ve sen onunla çalışacaksın, öyle mi?"

Elsie gözlerini babasına dikti. "Senin gizli bir rockçı olduğunu bilmiyordum baba!"

"Ah, benimle ilgili bilmediğin daha çok şey var, bebeğim," dedi Jim başparmağıyla burnunun yanına hafifçe vurarak. "Hellfinger'ı 1988 senesinde Knebworth'de izlemiştim. 'Hard Rockin' Sum-

mer' şarkısının listelerde bir numaraya yükselmesinden sonraki seneydi. Tek kelimeyle muhteşemlerdi. Ama acı bir son yaşadılar, çok yazık oldu. Japonya turundayken davulcuları kendini öldürdü, sonradan anlaşıldı ki aslında grubu birbirine bağlayan oymuş. Onun gidişiyle birlikte dağılmaya başladılar. Sanırım bir sonraki sene Köln'de verdikleri konserin ardından Woody'yi baş solistin yerine geçirmeye çalıştılar; bu da Hellfinger'ın sonunu hazırladı."

"Meğer benim babam Hellfinger hayranıymış da haberimiz yokmuş," dedi Elsie, şaşkınlığını gizleyemeyerek. Sonra mağazaya çağırılış sebebini daha iyi anlamak için "Özel bir durum mu var yoksa sadece en sevdiğin kızını görmek mi istedin?" diye sordu.

"Seni görmeyi *her zaman* istiyorum," diye cevap verdi Jim, tezgâhın arkasındaki küçük mutfakta yer alan kahve makinesine doğru yürürken. "Kahve ister misin?"

"Olur, teşekkürler."

"Al bakalım," dedi Jim, Elsie'ye fincanını uzatırken. İki turkuvaz renkli kadife koltuğun sergilendiği alana doğru yürüyüp karşılıklı oturdular. "Canım benim, az sonra söyleyeceklerim yüzünden umarım bana kızmazsın. Senin geçen gün söylediğin şeyi düşünürken muhtemelen yapmamam gereken bir şey yaptım."

"Öyle mi?" Babasının yüzündeki mahcup ifade Elsie'yi çok eğlendirdi. "Merak etme, seni babalıktan reddetmem. Şimdi anlat bakalım, neler oluyor?"

"Aslında şöyle oldu. Bu sabah senin büyük kararından Marty'ye bahsettim. O da çok sevindi. Sonra baş başa verip bir plan yaptık."

Elsie babasının iş ortağının adı geçince, yüzündeki ifadeyi saklayamadığını biliyordu. Marty Hogarth 1900'lü yılların ortalarından beri Jim'le birlikte çalışıyordu; hem hal ve tavır hem

müşteri ilişkileri hem de hayat görüşü açısından babasının tam tersiydi. Jim herkesin iyiliğini isteyen bir adamken Marty herkesin gizli bir gündemi olduğunu düşünen ve iyiliğe inanmayan alaycı bir adamdı. Ama Jim, Marty'yi çok seviyordu. Bu yüzden de Elsie ve ablaları onun yanında nezaketi elden bırakmamaya çalışıyordu. Ama o gittikten sonra...

“Kararımla ilgili ne düşünüyor mus Alaycı Kaptan?”

Jim kızına sitemkâr bir bakış fırlattı. “Şimdi bunu söylemene ne gerek vardı? Marty iyi bir adam Elsie. Hiç öyle bakma, o gayet iyi bir adam. İnan bana, kararını en çok destekleyenlerden biri de o oldu.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Gördüğün gibi senin düşündüğün kadar karanlık bir adam değil. Ona tekrar bir ilişkiye başlamaya hazır olduğunu söyledim, o da seninle tanışmak isteyecek birini önerdi.”

“Of...”

“Hayır demeden önce beni dinle lütfen. Marty'nin yeğeni Oliver gerçekten çok tatlı bir çocuk. Mağazanın yeni internet sitesi için geçen ay birlikte çalıştık ve çok iyi anlaştık. Bir sürü ortak noktanız olabileceğini düşünüyorum.”

Elsie babasının coşkulu tarafını çok seviyordu ve onun hevesini kaçırmak istemiyordu ama yine de zihninde yankılanan endişeyi bastırmayı beceremedi. “Beni düşündüğün için çok teşekkür ederim baba, gerçekten sağ ol ama onu hiç tanıyorum ve...”

Jim ellerini kucağına koydu. “Tanımadığını biliyorum. Zaten o yüzden onu buraya kahve içmeye çağırdım.”

“Ne zaman?”

“Her an gelebilir.”

“Baba...”

“Tamam, *biliyorum*, önce sana sormam gerekirdi. Ama Olly bugün uğrayacağını söyledi. Senin de işin olmadığını biliyordum. Ve düşündüm ki... Lütfen bana öyle bakma Els, ben sadece yardımcı olmaya çalışıyordum.”

Elsie'den arkadaşları ve ailesi arasındaki çöpçatanları bir sıraya koyması istense muhtemelen babası bu listenin en dışında kalırdı. Ama şimdi resmen kendini babası tarafından pusuya düşürülmüş hissediyordu! Elsie tam babasına cevap vermeye hazırlanıyordu ki mağazanın kapısı açıldı ve Jim ayağa fırladı.

“Geldi bile. Ona kibar davranacağına söz ver lütfen.”

Elsie başka şansı olmadığını bilerek kafasını salladı. “Söz veriyorum.” Yavaşça yerinden kalktı ve kendini bu beklenmedik buluşmaya hazırlamaya çalıştı. Bugün yapmayı umdukları arasında asla bu yoktu. Kapıya doğru bakınca Jim'in uzun boylu, sarışın bir adamla gülerek sohbet ettiğini gördü. Üzerinde sahilden henüz dönmüş bir adamın rahatlığı vardı. Koyu gri kapüşonlu bir eşofman üstü, rengi solmuş bir kot pantolon ve mavi Converse ayakkabı giymişti. Yaklaştıkça Elsie adamın yüzündeki kocaman ve son derece içten gülümsemeyi fark etti ve bu gülümseme ona daha önce tanıdığı birini hatırlatır gibi oldu. Birden heyecanlandığını hissetti ve bu beklenmedik duyguyu gizlemek için çareyi kafasını öne eğmekte buldu.

“Elsie, tanıştırayım bu Oliver Hogarth, Marty'nin yeğeni. Olly, seni kızım Elsie'yle tanıştırayım,” dedi Jim gururla. “North Laine'deki bir dondurmacıda müdür yardımcısı olarak çalışıyor.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” diye cevap verdi Olly, bronz elini Elsie'ye uzatarak. Elsie, Olly'nin ne kadar içten tokalaştığını düşündü.

“Ben de tanıştığımıza memnun oldum. Babam mağazanın internet sitesi için birlikte çalıştığınızı söyledi.”

Olly gülümsedi. “Evet, doğru. Ayrıca çok da eğlendik. Öyle değil mi, Jim?”

“Aynen öyle. Els, sana Olly’nin çok başarılı bir web tasarım şirketinde çalıştığını söylemiş miydim? O gerçekten çok yetenekli.”

Ne yapmaya çalıştığın gerçekten hiç anlaşılmadı baba...

Olly mahcup bir tavırla gülümsedi. “Baban kibarlık ediyor. Web tasarımı üniversiteden beri yaptığım bir şeydi. Şimdi hayatımı bu işten kazanabildiğim için şanslıyım.”

“Olly işinde harikalar yaratıyor. Şey... Seni beş dakika kızım-la yalnız bıraksam olur mu? Benim şey... şey yapmam lazım... Depoda bir şeyleri kontrol etmem lazım. Hemen dönerim!” Jim çöpçatanlık konusunda o kadar heyecanlıydı ki hoplaya zıplaya yanlarından ayrıldı.

Elsie kafasını salladı. “Babamın kusuruna bakma. Bu günlerde biraz yorgun. Şey... Oturmak istemez misin?”

“Olur tabii, teşekkürler.”

Elsie ve Olly kadife koltuklara oturur oturmaz etrafı kulakları sağır eden bir sessizlik kapladı. Elsie kibarca gülümsedi ve söyleyecek bir şeyler bulabilmek için umutsuzca beynini zorlamaya çalıştı. Gülümsemesindeki hafif gerginlikten Olly’nin de aynı şeyi yaptığı belliydi. İç sıkıcı korkunç birkaç dakikanın ardından, Olly güldü ve ortamı biraz rahatlatı.

“Yeniden başlamaya ne dersin? Kendimi pusuya düşürülmüş gibi hissediyorum. Açıkçası Jim’in planından haberdar olduğumu düşünmeni istemem.”

Elsie omuzlarındaki gerginliğinin yavaş yavaş çözülmeye başladığını hissetti. “İyi fikir. Gerçekten çok üzgünüm ama adını ilk defa sen içeri girmeden beş dakika önce öğrendim.”

“Seninki yine iyi. Amcam öğlen beni aradı ve acilen mağazaya uğramam gerektiğini, Jim’in bana çok önemli bir şey göstereceğini söyledi. Seni kastettiğini bilmiyordum.” Olly’nin gülüşü en az tokalaşması kadar sıcak ve samimiydi.

“O zaman kendimizi nasıl burada bulduğumuzu unutalım. Kahve ister misin? Personel mutfağında kahve makinesi var. Dünyanın en iyi kahvesi değil ama utanç verici buluşmalarda bir konuşma konusu yaratmak için birebirdir, tavsiye ederim.”

Olly tekrar güldü ve ellerini dizlerine çarptı. “Benim daha iyi bir fikrim var,” dedi ayağa kalkarken. Mağazanın arka tarafındaki deponun kapısına doğru yürüdü. Sonra kapıyı hafifçe araladı ve “Jim!” diye bağırdı. “Biz kahve içmek için dışarı çıkıyoruz. Dışarıdan bir şey ister misin?”

“Hayır, hayır, ben böyle iyiyim,” dedi Jim, nereden geldiği belli olmayan sesiyle. “Siz keyfinize bakın.”

Olly tekrar Elsie’nin yanına geldi ve elini uzattı. “Senin için de uygun, değil mi? Eğer başka bir yerde sohbet edersek daha şey oluruz diye düşündüm; daha... az gergin.” Beklenmedik karşılaşmalarının şokunu hâlâ üzerinden tam olarak atamayan Elsie, güzel yüzlü ve içten gülümlü bu genç adamın merakını cezbedtiğini hissetti. Ayağa kalkmak için Olly’nin elini kabul ettikten sonra Jim’e, “Hoşçakal,” diye seslendi ve birlikte mağazadan çıktılar.

Beş dakika sonra kendilerini ikinci el kitap raflarının çevrelediği küçük bir kafenin rahat koltuklarında otururken buldular. Elsie şimdiye kadar birçok defa BiblioCaff’ın önünden geçmişti ama daha önce hiç içeri girmemişti. Mocha’sını yudumlarken

Olly'nin burada evindeymiş gibi göründüğünü fark etti. Kafenin rahat ortamı, kek ve kahvelerinin tadını çıkartırken raflardan kendilerine kitap seçen aynı rahatlıktaki müşteriler ve Olly birbirini tamamlamış görünüyordu.

“Burayı çok seviyorum,” dedi Olly, cappuccino'sunun üzerine çikolata tozu boca ederken. “Yaklaşık bir sene önce iş yerim bu tarafa taşınınca keşfettim. Dünya üzerinde kahve ve kitaptan daha iyi bir ikili tanımıyorum. Bu arada sen dondurmacıda çalışıyordun, değil mi?”

Elsie kafasını salladı. “Gardner Caddesi'ndeki Sundae & Cher'de. Sahibi arkadaşım Cher, ben de müdür yardımcısıyım. Retro bir mekân, orada çalışmak gerçekten çok eğlenceli.”

“Ben Sundae & Cher'e daha önce gittim. Bir arkadaşım çay kremalı dondurmanın hastası. Hani şu içinde gerçek külah parçacıkları ve çilek marmeladı olan.”

“O en çok sattığımız dondurmalarından biri.”

“Hiç şaşırmadım. Arkadaşım Cam, çay kremalı dondurmadan öyle bir bahsediyor ki duyan da tanrıların yaşam iksirini keşfetmiş sanacak. Hafta sonları uçurtma sörfü yapmaya gidiyoruz. Daha oradayken, dönünce dondurma yiyelim, diye tutturuyor. Bu sabah da sörfteydik. Kıyafetim o yüzden böyle...” dedi Olly, eşofman üstünü içindeki tişörtü açığa çıkaracak şekilde yukarı çekerek. “Bu halim seni yanıltmasın, işe giderken gayet şık giyinirim.”

Elsie güldü. “Havalı sörfçüler iş yerinde istedikleri gibi giyinebilmeli bence.”

“Teşekkür ederim, çok kibarsın.” Olly'nin yeşil gözleri ışıldarken Elsie yanaklarının kızarmaya başladığını hissetti.

“Rica ederim.”

Tam bu sırada, “Spesiyal kahvemizi ve cevizli kekimizi denemek ister misiniz?” diye soran garson kızın ani çıkışı ikisinin de yerinden hafifçe zıplamasına neden oldu.

Olly kabul etti ama midesi aniden kasılan Elsie teşekkür edip kahve ve keki geri çevirdi. Garson kız yan masaya geçince Olly kahvesinden bir yudum aldı ve sözlerini dikkatlice seçmeye çalışarak lafa girdi.

“Seninle tanıştığıma gerçekten çok memnun oldum. Çok ciddiylim. Bak, biraz ileri gittiğimi düşünebilirsin, hatta defolup gitmemi istersen bunu açıkça söyleyebilirsin ama sormadan edemeyeceğim. Acaba başka bir zaman yine bir kahve içmek için bir araya gelebilir miyiz? Ben cumartesi öğleden sonraları genelde müsait oluyorum. İstersen senin de uygun olduğun bir zamanda tekrar haberleşebiliriz.”

Elsie, karşısındaki adamın teklifini kısa bir an düşündü. Tekrar birileriyle görüşmeye başlamak (ki artık bu gayet mümkün bir olasılıktı ve teorik bir karar olmanın bir adım ötesine geçmişti) hâlâ son derece korkutucuydu. Ama Olly aslında ona bir ilişkiye başlamayı teklif etmemişti, öyle değil mi? İlginç, zarif ve zeki bir adamdı. Ayrıca çok ince bir espri anlayışı vardı ve son derece yakışıklıydı. Birlikte bir kahve daha içmenin ne zararı olabilirdi ki? Elsie onunla vakit geçirmekten keyif almıştı, biraz daha vakit geçirmelerinde bir sakınca yoktu. Bu haftanın notu ona korkusuz olduğunu söyleyip durmuştu: Korkusuzca risk almak için bundan daha iyi bir zaman olamazdı...

“Elbette, çok isterim.”

Dördüncü Bölüm

Hep birlikte...

“İnanamıyorum, senin bir sevgilin var!”

“Hayır, sevgilim falan yok. Sadece kahve içmek için yeniden buluşabileceğimizi söyledim. Bu durumda evlilikten bahsetmek çok doğru olmaz, değil mi?”

Daisy keyiften yerinde duramıyor, Hove'daki lüks dairesinin şık mutfağında oradan oraya zıplayarak dans ediyordu. “Seninle gurur duyuyorum, Els! Ve tabii babamla da... Meğer çok başarılı bir çöpçatanmış da haberimiz yokmuş.”

Elsie yudumlamakta olduğu poşet yasemin çayını fincanın içinde döndürürken derin bir iç çekti. “Sana söylememem gerekiyordu. Böyle davranacağını biliyordum.”

Daisy sonunda nefessiz kalmış bir halde kendini cam mutfak tezgâhındaki yüksek taburelerden birine bıraktı. “Ama itiraf et, çok yakışıklı değil mi?”

Elsie omuz silkti. “Hoş görünüyor diyelim.”

“Güzel. Bu iyi bir şey sanki?”

“Ever, iyi bir şey. Artık biraz da korodan bahsedebilir miyiz lütfen?”

Daisy homurdandı. “Olur. Ama önce senden bir şey rica edeceğim.”

“Ricanı ancak dizlerime kapanırsan kabul edebilirim.”

“Sen küçük bir şeytansın, Elsie Maynard. Tamam, öyle olsun bakalım.” Daisy manikürlü ellerini çenesinin altında birleştirdi, yalvarır numarası yapan bakışlarıyla söze girdi. “Çok sevgili asil kız kardeşim, öncelikle beni huzurunuzda kabul ettiğiniz için teşekkürlerimi kabul etmenizi isterim. Beni gözyaşlarına ve karanlığa mahkûm etmediğiniz için de ayrıca saygılarımı sunar, küçük bir konuyla ilgili yardımlarınızı rica ederim.”

Elsie güldü. “Bence sen dekorasyon işlerini boş ver, oyunculuğa ağırlık ver. Kariyer değiştirmek için hâlâ zamanın var.”

“Yok artık,” dedi Daisy kız kardeşinin omzuna hafifçe vurarak. “Bırak şimdi dalga geçmeyi. Ben çok ciddiym, yarın akşamki toplantıdan sonra yardımına ihtiyacım var.”

“Böyle bir rol yeteneği karşısında boynum kıldan ince,” dedi Elsie kıkırdarak.

“Acaba beni arabayla Croydon’a götürür müsün diye soracaktım.”

“Croydon mı? Orası buradan iki saat!”

Daisy kız kardeşine mahcup bir ifadeyle gülümsedi. Biliyorum. Normalde seni rahatsız etmezdim ama cuma günü çok önemli bir potansiyel müşteriye sunum yapacağız ve bunun için konsept bir oda tasarlamamız gerekiyor. Biraz son dakika oldu ama en azından ne aradığımızı biliyoruz. Dolayısıyla benim şeye gitmem gerekiyor...” Daisy çok tehlikeli bir bilgi paylaşımında

bulunmak üzereymiş gibi sesini alçalttı. "İskandinav asıllı bir mobilya mağazasına. Anla işte."

Ablasının itirafıyla gözleri yerinden fırlayan Elsie şaşkınlığını bilerek biraz abarttı. "Daisy! Hayır!"

"Biliyorum."

"Eğer babam oraya gittiğini ve para akıttığını duyarsa neler olacağını biliyorsun değil mi?"

Daisy'nin yüzünün bir anda solduğunu anlamamak mümkün değildi. "Ona söylemeyeceksin, bana söz ver! Oraya gittiğime ben de inanamıyorum. Arabam bütün hafta tamirdeydi. Geçen ay dubaya çarptım, biliyorsun. Hasar gören yeri boyayacaklardı ama doğru düzgün yapmadıkları için arabayı tamire geri göndermek zorunda kaldım. Neyse bu sefer gözlerini çok korkuttum, herhalde artık adam gibi yaparlar. Gerçekten ihtiyacım olmasa istemezdim biliyorsun. Lütfen?"

"Sorun değil," dedi Elsie. O anda ablasının yüzündeki rahatlama görülmeye değermişti. "Ama bana borçlandığının farkındasın herhalde."

Daisy kardeşine sarıldı. "Borcumu ödemenin bir yolunu mutlaka bulurum, sen merak etme."

Çarşamba akşamı Sundae & Cher'in son müşterisi tüm isteksizliğiyle dükkândan ayrıldıktan sonra, Elsie kapıdaki "Açık" tabelasını "Kapalı"ya çevirdi ve mutfığa doğru yöneldi. Cher mutfakta bir sonraki günün sipariş listelerini gözden geçirmekle meşguldü.

"Sonunda gidebildi mi?" diye sordu Cher, ayı şeklindeki küçük kurabiyeyi ağzında ağır ağır döndürürken.

“Evet, sonunda. Bayan Annick tüm hafta gide gele karamel pudingli dondurma stokunu tek başına tüketmiş olabilir. Ne zaman, ‘kapatıyoruz,’ desem, dünyası başına yıkılmış gibi davranıyor. Teklif etsek evini buraya taşımayı kabul edebilir bence.”

Cher’in gırtlığından kopan kahkaha limon sarısı mutfak parkelerinde yankılandı. “Çok önemli bir fırsatı kaçırıyor olabilirim. Galiba burayı Oda & Kahvaltı servisi veren bir dondurmacı haline dönüştürmeliyim.” Cher, Elsie’ye endişeyle karışık ciddi bir bakış fırlattı. “Sen iyi misin, ufaklık?”

Elsie alnını ovuşturdu ve mutfak tezgâhına bir sandalye çekti. “Sadece biraz yorgunum, onun dışında bir sorun yok.”

Söylediği kısmen doğrudu ama geri kalanını kelimelere dökmek bir hayli zordu. Hayatında gerçekleşen tüm yeni olaylar ve aldığı tüm önemli kararlar mantıklı kişiliğiyle bilinen Elsie’nin üzerinde duygusal bir yük oluşturunuyordu. Her şeyi objektif bir gözle değerlendirmek kendi içinde önemli bir adımdı; on sekiz ay önce geleceğe bakışı bundan çok farklıydı. Dolayısıyla koro projesini hayata geçirmek için bu akşam Daisy ve Woody ile buluşacak olmak Elsie’yi geriye getirdi ama diğer taraftan bunun iyi bir gelişme olduğunu da biliyordu. “Biraz korku hayatta ilerlemeyi kolaylaştırır,” derdi babası. Derdi ama kendisi de hayatın beklenmedik iniş çıkışlarına karşı bağımsızlık sahibi bir adam sayılmazdı.

“Seninkiler ne zaman geliyor?”

Elsie saatine baktı. “On dakika içinde burada olurlar. Onlar gelmeden yapmamı istediğin bir şey var mı?”

Cher kırmızı ojeli parmaklarını sallayarak Elsie’nin sorusunu saçma bulduğunu gösterdi. “Boş ver şimdi işi gücü. Sadece ısıtıcıya su koy yeter. Birlikte sıcak bir şeyler içelim. Ben rooibos (kızıl çalı çayı) istiyorum.”

Elsie gülümsedi. "Tamam patron." Isıtıcının düğmesine bastı, kavanozun içinden Cher için rooibos, kendisi içinse naneli çay poşeti aldı. "Burada buluşmamıza izin verdiğin için çok teşekkürler tatlım. Açıkçası bar ortamında Daisy'ye pek güvenemedim. Malum, bir kadeh kırmızı şarap içtikten sonra Woody'nin yüzüne gerçek düşüncelerini kusma ihtimali çok yüksek. Koro başlamadan bitsin istemedim."

"Birbirlerinden pek hoşlanmadılar desene."

"Aynen öyle."

Cher kollarını havaya kaldırıp gerindi ve sipariş listelerini diğer tarafa doğru itirdi. "O zaman ben de sizinle kalıp şu meşhur Woody ile bir tanışayım bakalım. Bayan Şahane'yi bu kadar gıcık eden adamı merak ettim doğrusu."

Elsie, Cher'e çay fincanını uzattı. "Ne demek, dükkân senin," dedi sırtarak. "Hatta eğer istersen korumuzun ilk resmi üyesi sen olabilirsin. Sahiden, ister misin?"

"Mümkün değil," diye homurdandı Cher. "Kaçık annem bana bir şarkıcının ismini koymuş olabilir ama aslında sesim korkunçtur. Sesimle korodaki diğer herkesi kaçırabilirim, gerisini sen düşün."

Elbette Daisy içeri tam zamanında girdi. Bütün gün çalışmış olmasına rağmen Elsie'nin sabahki halinden bile daha iyi, daha dingin görünüyordu. Üzerinde hoş kesimli, kaliteli gri bir pantolon-çeket takım vardı. Uzun sarı saçlarını ensesinde at kuyruğu yapmış, sayısı belli olmayan ipek şallarından birini ustaca omuzlarına sarmıştı. Elsie ablasına hayret ediyordu. Daisy Maynard yirmi sekiz yıllık hayatı süresince ardında kaç kırık kalp bıraktığı belli olmayacak kadar güzel bir kadındı ama hiçbir şekilde bunun farkında değildi. Bununla birlikte bu özelliği onu daha çekici

bir hale getiriyordu. Çok yakışıklı bir adam sayılmayan sevgilisi André de bunun farkındaydı; birkaç ay önce Jim'in doğum günü partisinde Elsie'ye aynen şöyle demişti.

"Daisy göz kamaştırıcı bir kadın. Yanında uyandığım her sabah onun bunu görememesine daha çok şaşırıyorum."

Daisy'nin sevgili seçimi babasını tam bir şaşkınlığa uğratiyordu, özellikle de ne kadar sık ayrıldıklarını göz önünde bulundurunca. Ama André'nin başarılı iş yaşamı Daisy'nin sahip olduğu güçlü bağımsızlık duygusuyla örtüşüyor ve ilişkileri bir şekilde sürüp gidiyordu. Bununla birlikte Elsie son görüşmelerinde Daisy'nin yorumlarından sevgilisiyle ilgili bazı rahatsızlıkları olduğunu sezmişti. Muhtemelen daha fazlasını istemeye başlıyor ama hayatının çoğu alanında olduğu gibi ağzını kilitli tutmayı tercih ediyordu.

Elsie'nin, Guin'e kıyasla, Daisy ile daha yakın bir ilişkisi vardı çünkü kendini bildi bileli büyük ablasını idol olarak görmüştü. Ayrıca anne figürünün eksik olduğu çocukluk dönemlerinden itibaren Maynard'ların evindeki anne rolünü üstlenmek Daisy'ye düşmüştü. Bugün abla-kardeş olmanın yanında, birbirlerinin en yakın arkadaşlarıydılar ve Elsie ilişkileriyle gurur duyuyordu.

"Eski rock yıldızımız henüz teşrif etmedi mi?" diye sordu Daisy. Savaşa şimdiden hazırды.

"Gelir birazdan."

"Hmm." Daisy masalardan birine oturdu ve çantasından şık ve pahalı bir Moleskine defter çıkarttı. "Hiç zahmet etmese hepimiz için daha iyi olurdu aslında."

Bu sözler karşısında sinir olan Elsie ablasının tam karşısına oturdu. "Sana daha önce de söylemiştim, bu akşam buraya gelmek zorunda değildin. Elimi tutmanı beklemiyorum, bunu da biliyorsun."

Ayrıca Cher mutfakta; eğer Kaptan Hellfinger yanlış bir şey yaparsa onu senden önce kapının önüne koyar, merak etme.”

Daisy, retro Cher’in eski rockçayı dondurmacıdan kapı dışarı edişini gözünün önüne getirince gülümsemek zorunda kaldı. Aynı anda kapının üzerindeki pirinç çan tıngırdarak Woody’nin gelişini haber verdi. Woody kapıda durdu, kafasını kaldırıp çana baktı ve bilge bir edayla kafasını salladı.

“Güzel. Çanlar kimin için çalıyor?” Woody, Elsie’ye doğru yürüyüp elini tuttu ve sert bir öpücük kondurdu. “Meleğim.”

“Selam Woody. Gelebilmene sevindim.”

Woody bir kez daha kafasını salladı ve gözlüklerinin ardından dondurmacıyı incelemeye başladı. Aynı anda eskimiş siyah deri ceketini omuzlarından attı ve solmuş gri Mötley Crüe tişörtüyle kaldı. “Ortaman enerjisi bayağı iyiymiş. Nesillerin tatminkâr ruhları burada, hissedebiliyorum. Bence dondurma hem hayal hem de kalp kırıklarının en iyi ilacı.”

“Kesinlikle öyle.” Cher mutfaktan çıktı ve yüzünde alaycı bir gülümsemeyle Woody’yi incelemeye koyuldu. “Ben Cher Pettinger. Buranın sahibiyim.”

Woody tek bir hamleyle güneş gözlüklerini gözünden çıkarttı, kot pantolonunun arka cebine sıkıştırdı ve parkelerin üzerinde kayarak Cher’in yanına geldi. Bu sırada gözlerini Cher’in düşük yakalı beyaz bluzundan, turkuvaz kloş eteğinden ve uyumlu topuklu ayakkabılarından ayırmakta zorlandığı çok belliydi. “Bu zavallı rockçının hayatını ziyarete gelen melek siz olmalısınız. Eğer dondurmalarınız da mekânınız kadar ilham vericiyse mutlaka denemek isterim.”

Cher sahte kirpiklerini kırıştırdı ve “Sakin ol, şampiyon.” diye mırıldandı.

Daisy gözlerini devirdi ve kalemini eline aldı. “Eğlencenizi bölmeyi hiç istemem ama lütfen artık başlayabilir miyiz? Toplandıktan sonra Els ile birlikte Croydon’a gitmemiz gerekiyor.”

“Croydon mı? Kim, neden Croydon’a gitmek zorunda kalır ki?” dedi Woody kaşlarını çatarak. Ama cevabı beklemeden masaya oturdu. Belli ki Daisy’nin uyarısı amacına ulaşmıştı.

“Teşekkürler. Bence öncelikle bu koro ile ne elde etmek istediğimizi konuşmalıyız. Hangi şarkıları söyleyeceğiz? Bu koro ile bir performans fırsatı mı yaratıyoruz yoksa sadece sosyalleşmek mi istiyoruz?” Daisy listesinden başını kaldırınca Elsie ve Woody’nin şaşkın bakışları ile karşılaştı. “Ne var?”

Elsie elini yavaşça Daisy’nin elinin üzerine koydu. “Tatlım, bu Woody’nin hayali. Ben de ona yardım ediyorum. Sen bize moral ve destek vermek için buradasın, unuttun mu?”

“Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum...”

“Biliyorum ve inan bana, çok yardımcı oluyorsun. Burada düşünülmesi gereken çok şey var, haklısın ama önce Woody’yi dinlememiz gerekiyor.”

Duydukları karşısında ağzı açık kalan Daisy, Elsie’nin İsveç mobilya mağazasına gidiş bileti olduğunu hatırlayarak çaresizce kollarını kavuşturdu.

“Aferin kızım,” dedi Woody sırtarak. Karşılığında Daisy’den aldığı öldürücü bakışlara aldırmandan devam etti. “Bu koro... Aslında bu oluşuma koro bile demek istemiyorum çünkü daha çok müzikal zihinlerin bir araya geldiği bir topluluk hayal ediyorum. Neyse bu koronun öncelikle bir anlam ifade etmesi gerekiyor, öyle değil mi? En başta söyleyeyim, *Ave Maria* gibi her koroda söylenen klasikler bizimkinde olmayacak. Eğer böyle şeyleri seviyorsan şimdiden üzgünüm Daisy. Ben daha yüksek bir çağı-

rışımın peşindeyim. Gelmiş geçmiş en iyi şarkıların müziklerini nesillere aktaracağız, böylece efsaneler hem yüreklerde hem de zihinlerde yaşayacak. Müziğin gücünü göstermek için görev yapan gizli ajanlar olacağız; hatta kendimize koro ninjaları bile diyebiliriz. Füzelerimiz müzikle dolu olacak, yaptığımız sert ve hızlı atışlarla zihinleri allak bullak edeceğiz. Müzikleri birbirine bağlayıp öyle ritimler elde edeceğiz ki yaptığımız şey ayinler için ruhani bir uyanış olacak. Ne diyorsunuz?”

Elsie ne cevap vereceğini bilemez haldeydi. Woody’nin hayali daha önce gördüğü hiçbir koroya benzemiyordu. Hatta anlattıkları şarkı söyleyip eğlenen insanlar topluluğunu değil, daha çok bir yer altı direniş hareketini andırıyordu. Elsie o anda bu ortaklığa ne katacağını gayet iyi anladı: Akıl sağlığı.

“Söylediklerin kulağa çok etkileyici geliyor. Ama bu istediklerinin olabilmesi için sanırım daha... daha gerçekçi bir stratejiye ihtiyacımız var. Örneğin bu topluluğun bir parçası olması için nasıl insanlar arıyoruz? Muhtemelen hepsinden önemlisi, provalarımızı nerede yapacağız? Bugün birkaç kiliseyi ve toplum merkezini aradım. Maalesef durum pek iç açıcı görünmüyor. Henüz tamamen dolmayan yerler ise ya şehrin çok uzağında ya da saçma bir şekilde pahalı.”

Woody 1984 yılının En İyi Grup Ödülü’nü Black Lace’e kaptırmış kadar mutsuz görünüyordu. “Ama başaracağız, Elsie, biliyorum! Rüyamda gördüm...”

“Ortalama kaç kişiden bahsediyorsunuz?” diye sordu Cher.

“Yaptığımız çağrıya kaç kişinin cevap vereceğine göre değişir,” diye cevap verdi Elsie. “Bu arada ben haberimizi yapması için birkaç yerel gazete ile görüşebilirim. Afiş ve el broşürlerini de ben hallederim. Sonra afişleri asıp asamayacaklarını sormak için

North Laine'deki mağaza ve barlarla görüşmeyi düşünüyorum. Ama tahminime göre başlangıçta beş veya altı kişi oluruz.”

“O zaman burada buluşun,” dedi Cher. “Yanınızda bir klayve veya onun gibi bir şey getireceğinizi de farz ediyorum, değil mi?”

Elsie, Cher'in nazik teklifi karşısındaki heyecanını gizlemeye gerek duymadan, kafasını salladı. Ama onun heyecanı Woody'ninkinin yanında sönük kalıyordu. Woody bir anda oturduğu sandalyeden fırladı ve büyük bir Hollywood gösterisine imza atarak Elsie'nin patronunu kollarının arasına aldı. Daisy korku dolu gözlerle olanları seyrediyordu. Aynı anda hem nefes almaya çalışan hem de kahkahalarına engel olmayan Cher kendini Woody'nin kollarından kurtardı ve bluzunu düzeltti.

“Aman Tanrım. Sırf size koro için mekân sağladığım için bu tepkiyi veriyorsanız, gerçekten ihtiyacınız olan bir şey verdiğimde ne yapacaksınız gerçekten merak ediyorum.”

Woody'nin yüzünü çapkın bir gülümseme kapladı. “Etrafımdan ayrılmazsan sorunun cevabını bulabilirsin hayatım.”

Cher, Elsie'ye göz kırptı. “Ben bu adamı sevdim tatlım. Onu buraya sık sık getirebilirsin!”

Bir saat sonra Elsie ve Daisy, Croydon yolunda ilerliyordu. Daisy hâlâ şahit olduğu şok edici flörtün etkisini üzerinden atmaya çalışıyordu.

“Resmen birbirlerine yazdılar. Bir ara bizi tamamen yok sayıp dükkânın ortasında şey yapacaklar sandım.”

Elsie gözlerini önündeki trafikten ayırmadan gülümsedi. “Bence çok tatlıydı.”

“Bence yaptıkları çok uygunsuzdu. Woody'nin böyle davran-

masına hiç şaşırmadım ama Cher'in daha akıllı bir kadın olduğunu düşünürdüm."

"Onu eğlenirken görmek güzeldi," diye cevap verdi Elsie. "Son sevgilisiyle sıkıntılı bir dönem geçirdi."

"Tüh." Daisy kafasını çevirdi ve pencereden dışarı bakmaya başladı. "Ve bu herifin son sevgilisinden daha iyi olduğunu mu düşünüyor? İyi ki seninle gelmişim. Kim bilir o adam sana nasıl uygunsuz hareketlerde bulunacaktı? Rock yıldızları ve onların özgür tavırları hakkında neler dediklerini biliyorsun..."

Trafik ışıkları kırmızıya döndü ve araba uzun akşam trafiğinin bir parçası olarak durakladı. Elsie derin bir iç çekti ve ablasına döndü.

"Dais, eğer bu koro projesinin içinde yer almak istiyorsan Woody'yi biraz olsun sevebilmek için bir bahane bulman gerekiyor. Eğer bulamam diyorsan kendini geri çekmen en doğrusu olur."

Ablası Elsie'ye baktı. "İstedğin şey bu mu?"

Işığın yeşile dönme süresi yaklaşıncaya trafik hafiften hareketlenir gibi oldu.

"Tabii ki hayır. Ama sürekli kavga etmenizi ve birbirinize laf sokmanızı da istemiyorum. Bu koronun asıl amacı eğlenmekti, unuttun galiba? Ya kendini tut ya da bu işe hiç bulaşma."

Yeşil ışık Elsie'nin yüzündeki sert ifadeyi daha da belirginleştirdi. Elsie arabayı hareket ettirip yola devam etti. İki kardeş uzun süre birbiriyle konuşmadı; arabadaki tek ses navigasyon cihazından yükselen kadın sesiydi.

"Beş kilometre düz devam edin. Sonra sola. Dönün. Beddington Farm Caddesi'nden. Sağa Dönün."

İsveç mobilya mağazasının o tanıdık sarı-mavi renkleri görüş alanına girince Daisy bu fırsatı arabadaki sessizliği bozmak için kullandı. “Geldik sayılır.”

“Varış noktası. C-R-0. 4-U-Z.”

“Evet, neredeyse geldik.”

“Els, özür dilerim. Bana ne oluyor bilmiyorum ama o adamın yanında içimden bir canavar çıkıyor. Tamam, söz, onunla iyi geçinmeye çalışacağım. Bu projenin içinde yer almayı çok istiyorum.”

Elsie uzanıp ablasının dizine hafifçe vurdu. “Bunu duyduğuma sevindim,” dedi ve ağzına kadar dolu gözüken otoparkı incelemeye koyuldu. “Aman Tanrım, bu kadar dolu olmasını beklemiyordum.”

Mağazanın etrafını çevreleyen devasa otoparkta neredeyse adım atacak yer yoktu. Elsie sıra sıra dizilen araçların arasında kağıt hızıyla ilerlemeye başladı. Bazı araçlar boş park yeri aramaktan vazgeçip garip açılarla kaldırımlara çıkmak zorunda kalmıştı. Bazı araçlar ise pusuya yatmış, alışverişi bitiren asık suratlı araç sahiplerinin poşetlerini bagaja yerleştirip park yerinden çıkmasını bekliyordu. Belli ki bugün burada güleryüzlü kimseyi bulmak mümkün olmayacaktı. Otoparkın karşısındaki reklam panolarında sergilenen rahat İskandinav görüntüleri otoparkın gergin kitlesi ile biraz tezat oluşturunuyordu.

“Keşke daha erken gelseydik,” diye mırıldandı Daisy. Yavaştan paniklemeye başladığı sesinden anlaşılıyordu.

“Merak etme, birazdan yer buluruz,” dedi Elsie, otoparktan ayrılan bir araç veya boş bir park yeri bulma ümidiyle etrafa bakarken.

“Hiç sanmıyorum. Noel zamanı bile bu kadar kalabalık olmuyor.”

“Merak etme,” dedi tekrar Elsie. Etrafı incelemeye devam ederken birden boş bir yer fark etti. Sıranın en sonunda, tankı andıran bir 4x4’ün hemen arkasında zar zor görünen boş bir yer vardı. Elsie vakit kaybetmeden gaza bastı, sıranın sonuna doğru hızla ilerledi ve ustaca bir hamleyle arabayı boş yere sokup el frenini çekti. Göz dolduran park yeteneği karşısında gururunu gizleyemeyen Elsie küçük bir sevinç çığlığı attı ve yüzü bir anda bembeyaz olan Daisy’ye döndü. Bu sırada arkalarındaki bir araba tüm gücüyle kornaya bastı.

“Nasıl park ettim, gördün mü? Bana bundan sonra Otopark Kraliçesi diyebilirsin. Daisy? Ne oluyor, bu suratının hali ne?”

“Galiba şu araba park yeri için sıra bekliyordu.” Daisy elini kornadan çekmemekte ısrar eden parlak siyah Jaguar’ı işaret etti.

Elsie yaptığından pişman değildi. “Ne yapalım yani, o da elini çabuk tutsaydı.”

“Ama sen görmedin, önce o işaret verdi.”

“Daisy. Buraya gelmeyi sen istedin. Hem de bunu duyduğunda babamın ne diyeceğini umursamadan... Eğer arabayı buraya park etmeseydim başka yer bulamayacaktık ve sen içeri giremeyecektin. Tamam suç benim. O arabanın beklediğini görmedim. Ama böyle şeyler her zaman olur. O yüzden artık endişelenmeyi bırak ve arabadan in. Bir an önce içeri girelim. Hadi!”

Daisy önümüzdeki günlerde yapacağı sunumu hatırladı ve kardeşinin sözünü dinleyip arabadan indi.

“Hakkını teslim etmek lazım, gayet havalı park ettin.”

Elsie arabanın kapılarını kilitledi ve ablasına bakıp sırıttı. “Arabayı hızlı ve havalı park etmek uzmanlık alanlarımdan biridir.”

“Direksiyon başındayken gözlerinizi açık tutun bence,” diye bağırdı arkasından kızgın bir ses. Daisy ve Elsie aynı anda arkaya döndü. Bir adam fırtına hızıyla onlara doğru yaklaşıyordu. Böyle durumlarla yüzleşmeyi sevmeyen Daisy kendi kendine homurdandı ve hızlı adımlarla mağazanın girişine yöneldi. Elsie ablasının arkasından gitmek için hamle yaptı ama yaklaşmakta olan adamın yüzü netleşince olduğu yerde donup kaldı. *Hayır. Olamaz...*

Aynı anda adam da Elsie’yi tanıdı ve daha fazla yaklaşımadan durdu. “Sen!”

“İnanmıyorum.”

“İnanamıyorum!”

Elsie derin bir iç çekti ve adama baktı. “Beklediğini fark etmedim, tamam mı? Üzgünüm.”

“Üzgünsün, öyle mi?”

“Evet, üzgünüm.”

“Ama bu yerimi çaldığın gerçeğini değiştirmiyor.”

“Senin yerini mi? Kusura bakma, az önce park ettiğim halka açık alanın üzerinde “Torin’in Yeri” yazdığını görmedim.”

Torin tek kaşını havaya kaldırdı. “Vay, adımı unutmamışsın.”

Elsie sinir içinde kollarını kavuşturdu. “Hafızam iyidir.”

“Benimki de öyle, *Elsie Maynard*. Anladığım kadarıyla benden uzak kalamıyorsun. Önce şu saçma hırsızlık meselesi, şimdi de bu...”

“Neyse ne.” Elsie daha fazlasını duymak istemiyordu. Kanı kaynıyordu, çantasını omzuna astı ve hızla mağazanın girişine doğru yürümeye başladı.

“Bu iş burada bitmez,” diye seslendi Torin. Sesindeki alaycı ton Elsie’nin sinirlerini daha da zıplattı. “Unutma bu dediğimi!”

Daisy mağazanın girişinde kardeşini bekliyordu. Elsie ablasını kolundan çekerek yürüyen merdivenlere doğru sürükledi. "Listen hazır mı? Süper. Ne alacaksan hemen al, buradan bir önce çıkıp gidelim."

Mağazanın içinde hızlı hızlı yürürken Elsie ablasının ona baktığını hissedebiliyordu. Torin'den yeteri kadar uzaklaştıklarından emin olunca (ki peşlerinden gelmesi çok muhtemeldi), açık mor bir mutfak ünitesinin sergilendiği alanda durakladılar.

"Ne olduğuna inanamayacaksın," dedi kesilen nefesini toparlamaya çalışarak. "Oydu. Yine karşıma çıktı."

"O kim? Kimden bahsediyorsun?"

"Şu hırsızlık olayı olduğunda karşıma çıkan adam vardı ya, hani sana anlatmıştım, beni sinir eden. Hatırladın mı?"

Daisy'nin gözleri hemen yanlarında duran siyah granit mutfak tezgâhında son derece sanatsal bir şekilde sergilenen beyaz parlak tabakların boyutuna ulaştı. "Yok artık!"

"Evet. Üstelik park ediş tarzımdan pek etkilenmiş görünmüyordu."

"İtiraf etmek gerekirse ben de öyle. Neyse. Çok komik! Bence artık bu kadarına gülmen gerekiyor Els. Şehirden 70 kilometre uzağa geliyorsun ve aynı adamla karşılaşıyorsun, bence bu tesadüften daha fazlası."

Elsie kahvaltı alanındaki siyah plastik taburelerden birine oturdu. "Bence hiç tatlı bir tesadüf değil," dedi kalbine yavaşlaması için söz geçirmeye çalışarak. "İnan bana, beni gördüğüne hiç mutlu olmadı."

"Aman Tanrım, Els, şuraya bak! Adam bu tarafa doğru geliyor!"

Elsie korku içinde kafasını çevirince Torin'in oturma odası ünitelerinin sergilendiği bölümü hızlı adımlarla geçtiğini gördü. Elsie o telaşla Daisy'nin koluna yapışıp ablasını mutfak tezgâhının altına doğru çekti ve saklandıkları yerden Torin'i izlemeye devam etti.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye itiraz etti Daisy ama Elsie kurgasına sert bir dirsek atınca susmak zorunda kaldı.

'Şişşt!'

"Elsie, şu anda mutfak tezgâhının altında saklanıyoruz, farkında mısın?"

"Evet, farkındayım! O geçip gidene kadar bekleyeceğiz. Muhtemelen o da diğer herkes gibi yoluna ok yönünde devam edecek, öyle olunca biz doğal olarak onun arkasında kalacağız."

Daisy kardeşine kuşku dolu gözlerle baktı. "Sen delisin, biliyorsun değil mi?"

Elsie ablasının şaşkınlığını görmezden geldi ve Torin gözden kaybolana kadar bekledi. Gittiğine ikna olduktan sonra yavaş yavaş doğruldu ama bu sefer de şaşkınlık içerisinde kendisini izleyen bölüm görevlisiyle yüz yüze geldi.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu görevli, sivilcelerle çevrili kaşını havaya kaldırarak.

Elsie yüzüne en sevimli ve en masum gülümsemesini yaptırdı ve kayın kerestesi efekti verilen mutfak tezgâhına hafifçe vurdu. "Mükemmel işçilik. Gerçekten. Kalitesi yerden bakınca bile anlaşılıyor." Elsie'nin yanında hazır olda bekleyen Daisy, mutfak alanından çıkıp ok yönündeki alışveriş yoluna girene kadar sırtıtmamak için kendini zor tuttu, sonra kendini bırakıp gülmeye başladı.

"Seninle alışveriş yapmak hiç sıkıcı değil," dedi ve çantasından

listesini çıkarttı. “Daha fazla heyecan yaşamadan şunları bir an önce alıp gidelim.”

Daisy yastık, vazo, masa lambası ve kilimler arasından seçim yaparken Elsie tetikte Torin’i gözetlemekle meşguldü. Yirmi dakika boyunca hiçbir yerde karşılaşmayınca rahatlamaya başladı.

Bu saçma tesadüf yüzünden kendisiyle acımasızca dalga geçse de Elsie ablasıyla birlikte vakit geçiriyor olmaktan son derece memnundu. Daisy’yi çalışırken seyretmenin Elsie üzerinde büyüleyici bir etkisi vardı. Daisy normalde Elsie’nin yanından öylece geçip gideceği parçaları ustaca seçiyor, ortaya çıkan göz alıcı karışımı plastik örme sarı alışveriş torbasında biriktiriyordu. Elsie ablasını izlerken Torin ile tekrar karşılaşmanın yarattığı gergin ruh halini üzerinden attığını hissediyordu.

Ama sonra, sanki birileri bir düğmeye basmış gibi, *her yerde* karşılaşmaya başladılar. Elsie onunla yüz yüze gelmemek için iki defa özel tasarlanan konsept odalara, defalarca uygun fiyatlı kanepelerin arkasına ve bir defa duşa kabinin içine sığınmak zorunda kaldı. Sinirlerinin giderek gerilmeye başladığını hisseden Elsie ablasını şoka sokarak ani bir karar verdi. Daisy kardeşinin tekrar bir ilişkiye başlamaya hazır olduğunu öğrendiğinde bile bu kadar şaşırmamış olabilirdi.

“Tamam. *Ok yönünün tersine* gidiyoruz.”

“Ama az önce okları takip edeceğiz dedin, Els! O yüzden şu anda buradayız. Ne yapıyorsun?”

Gözleri panik içinde büyüyen Elsie ablasına döndü. “Ben o adamla bir kez daha karşılaşmak istemiyorum, beni duydun mu? Yorgunum, eve dönmek için önümüzde uzun bir yol var ve ben bir kez daha söylüyorum. Bugün o adamla bir kez daha karşılaşmak istemiyorum. O kadar!”

Elsie ve Daisy arkalarındaki insanların şaşkın bakışları arasında geri dönüp aksi yönde ilerlemeye başladılar. Yaptıkları düşüncesizce hareketin şaşırtıcı şekilde özgürleştirici bir tarafı vardı. Zemin kata inen merdivenlere ulaştıklarında tam rahat bir nefes alacaklardı ki tavana kadar uzanan ilan panosunun arkasından biri çat diye önlerine çıktı. Elsie işte o an bayılacağını sandı.

“Çok komik. Halbuki hiç ‘ok yönünün tersine gidecek’ bir kadına benzemiyorsun.” Torin’in yeşil gözleri kristal bir abajur gibi parlıyordu. Dudaklarında ise yine aynı alaycı tavır vardı.

Daisy’nin gözleri heyecan dolu bir Wimbledon izleyicisi gibi Elsie ile Torin arasında mekik dokuyordu.

Elsie gözlerini kapattı. “Lütfen çekil önümden.”

Torin’in attığı kahkaha Elsie’nin bütün ayarlarını bozmaya yetecek gıcıklıktaydı. “Hadi ya, hem park yerimi çal hem de üste çık. Bırak da biraz söylenmeye hakkım olsun.”

Daisy küçük bir dirsek hareketiyle kardeşinin ağzını kapattı. “Bence beyefendi haklı Els.”

Elsie hayretler içinde ablasına baktı. “Çok sağ ol, gerçekten.”

Torin de en az Elsie kadar şaşkındı. Daisy’ye elini uzattı. “Teşekkür ederim. Ben Torin Stewart.”

“Daisy Maynard. Elsie’nin ablasıyım.”

Torin tokalaşırken Daisy’nin elini beklenenden daha uzun süre bırakmadı.

“Maynard ailesinin bir ferdiyle daha tanışmak benim için büyük mutluluk,” dedi Torin, yan gözle Elsie’ye bakarak. “Özellikle sizin gibi kibar bir hanımefendiyle.”

Daisy, Elsie’nin mırıldandığı sözcükleri yok sayıp Torin’e gülmüsedti. “Aslında Elsie de çok kibardır. Belli ki sizinle tanıştığın-

da başına kötü tarafını göstermesini gerektirecek bir şey gelmiş.”

“Eminim kardeşinizin o malum kötü tarafıyla ilgili benden çok şey biliyorsunuzdur.”

“Bendeki hikâyeleri duysanız, ağzınız açık kalabilir...”

Ne kadar eğleniyorlar, diye homurdandı Elsie kendi kendine. “Eğer karakterim hakkında konuşacaklarınız bittiyse artık gidebilir miyiz lütfen?”

Daisy kafasını salladı. “Acele etme, tatlım,” dedi ve yıllar içinde pek çok erkeği kalp krizinin eşiğinden döndüren patentli Daisy Maynard gülümsemesiyle Torin’e döndü. Elsie artık dizginleri ablasına teslim ettiğini gayet iyi biliyordu.

“Aslında biz de yola çıkmadan önce bir kahve içelim diyorduk. Bize katılırsanız çok memnun oluruz. Böylece az önce yaşanan talihsiz park yeri olayı için de sizden özür dilemiş oluruz.”

Torin gözleri yerinden çıkacakmış gibi duran Elsie’ye baktı. Tüm istediği buradan bir an önce çıkıp gitmekti. Yüzündeki ifade gerçek duygularını ele vermiş olacak ki Torin beklenmedik şekilde Daisy’nin teklifini geri çevirdi.

“Çok isterdim ama maalesef akşamki programım oldukça yoğun. Tanıştığımıza çok memnun oldum Daisy. Seni tekrar görmek güzeldi Elsie. Umarım aradığınız her şeyi bulmuşsunuzdur. İyi akşamlar.”

Elsie, Torin’in arkasından baktı. Haftalar sonra ikinci defa karşılaştıktan sonra vicdanının az da olsa sızladığını fark etti. Ama bu duyguyu hemen başından savıp Daisy’ye döndü.

“Yardıma için çok teşekkürler abla.”

“Kusura bakma ama gayet düzgün bir adama benziyordu. Ben sadece kibar davranmaya... Bakma bana öyle. Saçmasapan bir

durum yaşandı, ben de oturup bir kahve içmenin hepimize iyi geleceğini düşündüm.”

“İnan bana, kabul etseydi hepimiz için bin defa daha kötü olacaktı. O hayatım boyunca tanıdığım en küstah, en kendini beğenmiş insan. İkinci kez karşılaşmış olmamız büyük talihsizlik.”

Daisy kardeşinin koluna dokundu. “Benim hatam tatlım. Bana da biraz kendini beğenmiş gelmişti zaten. Boş ver. Hadi şu aldıklarımızı ödeyelim de gidelim artık.”

İki gün sonra Jim, Elsie’yi isteyken aradı ve birlikte bir şeyler yemek için eve çağırdı. Baba elinden çıkan yemeklerin fanatığı olan Elsie bu daveti memnuniyetle kabul etti ve iş çıkışı babasının evinin yolunu tuttu.

Elsie eve girdiğinde tarçın, soğan, biberiye ve narın birbirine karışmış lezzetli aroması tüm mutfağı dolduruyordu. Mutfaktaki buhar bulutunun ortasından çıkan Jim’in elinde büyük bir top-
rak tajin vardı.

“Bu gece Fas gecesi!” dedi, elindeki kabı ödül kupası gibi havaya kaldırarak. “Tezgâhın üzerinde bir tencere kuskus ve şahane bir kırmızı Şili şarabı var. Sana zahmet onları da buraya getirir misin?”

“Muhteşem kokuyor baba. Yeni bir tarif mi?”

Jim masaya iki tabak koydu ve kızının elinden şarabı aldı. “Evet. Olly’nin çok sevdiği ikinci el kitap satan kafeden aldığım Fas yemekleri kitabından. Birlikte kahve içerken Olly gösterdi.” Jim’in çöpçatanlık girişimini sohbetin içine dahil etmek için gösterdiği acemi çaba Elsie’yi güldürdü.

“Baba, çok kötüydü. Kabul et.”

Jim'in suratı düştü. "Bence gayet ustaca bir girişimdi."

"Kusura bakma ama sanırım sen enerjini çöpçatanlığa değil, yemek yapmaya versen çok daha iyi olacak."

"Mesaj alınmıştır. Otur hadi, otur. Bu yemeği sıcakken yememiz lazım. Organik limon ister misin? Bunları Theatre Royal'in yakınlarında açılan muhteşem bir şarküteriden aldım."

"Sen gerçek bir gurmesin."

Bu iltifat karşısında koltukları kabaran Jim, Elsie'ye göz kırptı. "Bir sonraki durağım *MasterChef yarışması*," dedi pişirdiği *aromatik sebze güvecini renkli bir seramik tabağa koyup kızına servis ederken. "Ne düşünüyorsun, söyle bakalım."*

Yemek muhteşemdi; Elsie'nin damağını sızlatan sıcak, baharatlı tatlar ona on dört yaşındayken Jim'in, "Yeni ve heyecan verici kültürleri keşfetmek için karşınıza çıkan her fırsatı değerlendirmelisiniz," öğüdü eşliğinde yaptıkları Marakeş seyahatini hatırlattı. Hareketli souk'un görsel, işitsel ve kokusal olarak sunduğu güzelliklerin tüm duyularını etkisini altına aldığı, bu sırada babasının kilim pazarlığı için yaptığı cesur ama başarısız girişimini hâlâ dün gibi hatırlıyordu.

Hakkını vermek gerekiyordu: Jim şahane bir aşçıydı. Elsie onun mükemmel yemeklerini tatma şansına erişen insanlar arasında yer almaktan çok mutluydu ama onu asıl mutlu eden babasıyla vakit geçirebilmektir. Hayatının son iki yılında ailesini bir hayli ihmal etmişti. Şimdi ise o zamanların bir kısmını telafi ediyormuş gibi hissediyordu. Anneleri tarafından terk edilen üç kız kardeşten biri olarak, babasıyla vakit geçirmek Elsie için her zaman çok değerliydi; bugün bile, hepsi kendi hayatlarını kurmuş olmasına rağmen Jim tüm adaletiyle zamanını eşit olarak bölüp hepsiyle eşit olarak ilgilenmeye özen gösteriyordu. Gerçi Guin'in

çok yakında anneliğe adım atacak olması bunu biraz değiştirecek gibi görünüyordu ama olsun.

“Bana söylemek istediğin şu önemli şey neydi?” diye sordu Elsie, yemek bittikten sonra. Kahve sehпасının üzerindeki mumların duvara yansıyan ışığı eşliğinde rahat koltuklara oturdular. Etraflarını paçuli ve lavanta aromalı tütsü kokuları sarıyordu, baba-kıza arka fonda Jim’in en sevdiği Bollywood albümünden egzotik bir parça eşlik ediyordu.

“Ah evet. Çok heyecan verici bir şey oldu. Biliyorsun, bu sene Brighton Karnavalı’nın Tüccarlar Komitesi’ndeyim.”

Elsie’nin bu durumdan haberi yoktu ama diğer taraftan hiç şaşırtıcı da değildi. Jim kendini bu şehre adanmış durumdaydı.

“Evet, komiteye girdim. Hiç akullanmayacağım, değil mi? Her neyse olay şu ki, sponsor olduğumuz sokak sahnesi için bir müzik topluluğu arıyorduk ve ben sizin koronuzu önerdim! Ne kadar güzel bir girişim olduğunu anlattım, herkes bu fikre bayıldı! Ne diyorsun?”

“Bence de bu harika bir fikir baba ama acaba biraz bekleyip önce oluşturacağımız koroyu dinlesen daha iyi olmaz mıydı?”

“Karnaval haziranda; o zamana kadar çoktan hazırlanmış olursunuz,” dedi Jim kızına sarılarak. “Ben sana inanıyorum.”

Koro Jim’in beklentisini karşıladı ya da karşılaşamazdı. Bunu zaman gösterecekti ama babasından aldığı güven oyu Elsie’yi cesaretlendirmişti. Böylece koroya üye toplamak için hazırlık süreci başlamış oldu. Elsie, Brighton sokaklarında dolaşıp yerel işletmelere koro için hazırladıkları posterleri dağıttı, Sundae & Cher’deki müşterilere el ilanları verdi, ücretsiz dağıtılan yerel bir gazetede çalışan gazeteci arkadaşını koro projesini haber yapması için ikna

etti ve böylece gazeteye ilan verme masrafından kurtulmuş oldu. Woody ile kafa kafaya verip uzun uzadıya plan yaptılar; ikisi de bölgedeki diğer korolar arasında fark yaratacak bir oluşuma imza atmaya çok kararlıydı.

“Her şeyden önce eğlenceli ve herkesi kucaklatan bir koro olacak.”

“Bebeğim, biz kaybedemeyiz. Kaderi kendi tarafına çeken tek koro biz olacağız.”

“Şarkıları ilginç ve farklı hale getireceğiz. Koro klişelerinden uzak duracağız ve repertuarı koro üyelerinin istediği şarkılardan oluşturacağız,” dedi Elsie. Sonra bir an tereddüt etti. “Bu koronun ikimizden başka üyesi olacak, değil mi? Sence gelen olacak mı?”

Woody’nin inancı Jedi’ları aratmayacak cinstendi. “Biz istersek gelecekler.”

Yoğun bir şekilde reklamını yaptıkları ilk koro toplantısının günü geldiğinde Elsie oldukça gergindi. Bir taraftan sinirleriyle mücadele ediyor, diğer taraftan bu akşamın olası sonuçlarını düşünmemek için kendini zorluyordu. Kendisini dipsiz bir uçurumun kenarındaymış gibi hissediyordu; ayak parmakları adım atmasını bekleyerek altı yüz metrelik dik bir yamacın ucunda sallanıyordu sanki. Aynı anda hem heyecanlanıyor hem de deli gibi korkuyordu.

O akşam Daisy saat yediyi birkaç dakika geçe kafeye geldi. Yirmi dakika sonra ise mahcup bir ifadeyle Woody kapıda belirdi.

“İlham arıyordum,” dedi omuzlarını silkerek. “İlhama gelmesi için acele etmesini söyleyemezsiniz ki.”

Saatler sekizi gösterdiğinde Elsie saatine bakıyor, Daisy ise kafenin içinde volta atıyordu. Woody bile endişe belirtileri göstermeye başlamıştı.

“İlanlarda toplantının saat kaçta başlayacağı yazıyordu?” diye sordu Cher.

“Yedi buçuk,” diye cevap verdi Daisy ve Woody aynı anda.

“Ah.” Cher tedirgin görünüyordu. “Muhtemelen trafiğe takılmışlardır. Malum bugün günlerden çarşamba...” Kendi söylediğine kendi de inanmayan Cher, sessizliğe gömüldü.

“Sakin olun çocuklar. Neden böyle olduğunu biliyorum. Bu şehir derinlerde bir yerde bu koronun ülkeyi sallayacağını biliyor. Bu, fırtına öncesi sessizlik.”

“Siyasi bir hareketten değil, bir korodan bahsediyoruz Woody.”

Woody küçümser bir ifadeyle Daisy’ye baktı. “Hadi ya, gerçekten mi?”

Daisy onu yok sayarak konuşmasına devam etti. “Bu çok komik. Kimsenin geleceği falan yok Els. Haydi artık dağılalım.”

Elsie cesareti kırılmak üzere olan üçlüye baktı. Bir tarafı toplanıp eve dönmek istiyordu ama diğer tarafı insanların bu oluşuma kayıtsız kalmayacağından o kadar emindi ki gitmek içine sinmiyordu. Bu derece yoğun hissedilen “kesin gelecekler” duygusu bir işaret olamaz mıydı? “Sen istersen gidebilirsin. Ben bekleyeceğim.”

“Nasıl istersen. Ama sakıncası yoksa ben gidiyorum.” Daisy paltosunu eline aldı.

“Git, git,” diyerek araya girdi Woody. “Bizi hayalimizle baş başa bırak.”

Bir anda siniri tepesine çıkan Daisy paltosunu sertçe sandalyenin arkasına bıraktı ve yerine geri oturdu. “Gitmiyorum, tamam.”

Elsie ağzının içinde bir şeyler geveledi ve kafedeki gerginliği arkasında bırakarak dışarı çıktı. Nisan ayının ilk günleriydi ve hava hafif serindi. Elsie sessiz caddeye göz gezdirirken esen hafif

rüzgâr tüylerini diken diken yaptı. İçeridekilere itiraf etmek istemese de yerini karanlığa bırakan güneş gibi içindeki ümidin de sönmeye başladığını hissediyordu. Belki mekân yanlıştı, belki de gün. Gardner Caddesi boyunca salınan rüzgâr bu defa içini titretti. Emin olduğu tek bir şey vardı, o da Elsie Maynard'ın kolay pes eden bir yapıya sahip olmadığıydı. Bu asla bir yenilgi değil, dedi kendine kendine. Bu koro, Woody'nin düşündüğü gibi ülkeyi birbirine katacak ya da devrim etkisi yaratacak bir fikir değildi belki ama Elsie'nin yapmak istediği şey buydu. O yüzden pes etmeyecek, bunu bir yenilgi gibi görmeyecek ve bu fikrin gerçekleşmesi için bir yol bulacaktı. Bunu yapmak zorundaydı.

“Geç mi kaldım?”

Elsie kafasını çevirince uzun boylu birinin kendisine doğru yaklaştığını gördü. Kafenin penceresinden gelen ışık yüzünü aydınlatınca Elsie'nin kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

“Olly! Seni gördüğüme çok sevindim.”

Olly'nin gülümsemesi çok sakın ve kesinlikle çok içtendi. “Bugün duyduğum en güzel söz buydu sanırım. N’aber, nasıl gidiyor?”

Elsie'nin omuzları düştü. “Gitmiyor. İçeride sadece ablam, patronum ve Woody var.”

“Ah. Hadi ya.”

“Ama sen burada olduğuna göre doğru yönde adım atıyoruz demektir.”

“Mmm. Ama maalesef ben kalamayacağım. Aile yemeğine gidiyordum, sadece uğrayıp seni görmek istedim.”

Elsie'nin kalbindeki umut parıltısı aynı hızla söndü. “Anladım ama yine de beni düşündüğün için teşekkürler.”

Olly, Elsie'nin üzgün halini görünce kaşlarını çattı ve elini havaya kaldırdı. "Beni burada bekle."

Elsie, Olly'nin arkasından baktı ve koşarak sokağın ilerisindeki bir kapıdan içeri girdiğini gördü. Ne olduğunu anlamaya çalışarak kafenin önünde beklerken rüzgârdan korunmak için ince hırkasını omuzlarına çekti. Dolu dolu tam beş dakika beledikten sonra kafasını Olly'nin gözden kaybolduğu yöne doğru çevirdi. Tam parmaklarının ucu soğuktan uyuşmak üzereydi ki Olly'nin girdiği kapıdan sokağa bir ışık demeti süzüldü. Hemen arkasından Olly yanında beş kişiyle birlikte sokağa adım attı. Elsie yaklaşmakta olan grubun arasında heyecanlı bir konuşma geçtiğini anlayabiliyordu.

"İşte karşında koronun ilk gönüllüleri!" dedi Olly mutlu bir ses tonuyla.

"Ama sen nasıl...? Nereden...?"

Olly, Elsie'nin sorularını duymazlıktan geldi. "Önemli değil. Cumartesi günü bana bir kahve ısmarlarsın olur biter."

Elsie kaşlarını çattı. "Hangi cumartesi?"

"Sen hangi cumartesi olsun istersen. Yakın bir zamanda olması tercihim tabii. Bana borçlandığını ima etmek istemiyorum ama..." Olly etrafını saran küçük grubu işaret etti. "Anlaştık mı?"

Olly'nin yanaklarına konan şımarık ifadeye bakıp da gülümsememek imkansızdı. "Tamam, anlaştık."

"Süper. Seni ararım. Hadi artık içeri girin, sizin prova falan yapmanız gerekmiyor mu?" Olly, Cheshire kedisini kışkandıracak büyüklükteki gülümsemesiyle kendi yoluna devam etti. Elsie bu sürpriz gelişmenin etkisinden henüz kurtulabilmiş değildi. Bir süre Olly'nin arkasından bakakaldı. Sonra etrafındaki koro gönüllülerini hatırlayarak kendini topladı ve grubu içeri davet etti.

Elsie yeni koro üyeleriyle birlikte içeri girdiğinde Daisy ve Woody'nin yüzü görülmeye değeri. Hemen harekete geçtiler, el sıkıştılar, birbirine isimlerini söylediler, iletişim detaylarını öğrendiler ve vakit kaydetmeden sandalyeleri odanın ortasına daire şeklinde dizdiler. Koronun ilk üyeleri gerçek bir çeşitlilik sunuyordu: On dokuz yaşındaki Danny Alden ve uçmaya hazır bir kuşu anımsatan kız arkadaşı Aoife McVey; kendinden emin tavrı ile yirmi dokuz yaşındaki Sasha Mitchell; ellili yaşlarındaki taksi şoförü Stan Goodson ve emeklilik dönemini yaşayan sessiz Irene Quinn. Bu beş kişi caddenin sonundaki barda bir şeyler içerken Olly birdenbire içeri dalmış, müşterileri susturmuş ve heyecan içinde bir koroya üye olmak isteyip istemediklerini sormuştu. Karşılığında bir şey önerip önermediği net değildi ancak Elsie potansiyel gönüllülerin susuzluğunu gidermek için barın altına para bırakmış olabileceğinden şüpheleniyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. İzlediği yöntem ne olursa olsun Elsie yardımı için Olly'e minnettardı. Hatta itiraf etmesi gerekirse bu durumdan biraz da etkilenmişti.

Grup bir araya toplanıp Cher'in ikram ettiği kahveleri yudumlarken Elsie toplantıyı başlatmak için söze girdi. "Bu akşam burada bizimle olduğunuz için hepinize çok teşekkürler. Biliyorum, hiçbirinizin bugünkü planları arasında bir koroya dahil olmak yoktu."

Odadan gülüşmeler yükseldi.

"Ama izin verirsiniz bu projeye neden inandığımı size anlatmak istiyorum. Öncelikle bu koroya üye olmak için seçmelere katılmanıza, herhangi bir ön koşulu yerine getirmenize ya da para ödemenize gerek yok. Söylemek istediğimiz şarkılara hep birlikte karar vereceğiz ve herkesin isteklerini yerine getirmeye çalışacağız. Benim için önemli olan şey hepimizin bir parçası olacağı

Ne Yaparsan Yap Aşk ile Yap

ve eğleneceği bir koro yaratmak. Sizden dileğim coşkunuzu ve heyecanınızı bu koroya yansıtmanız. Geri kalan her şey kendiliğinden gerçekleşecek.”

Tam bu sırada Woody yüksek sesle öksürerek bütün gözlerin kendi üzerine çevrilmesine sebep oldu.

Elsie durumun farkına vararak konuşmasına devam etti. “Elbette bu anlattıklarımı tek başıma yapmayacağım. Beyler ve hanımefendiler, size Woody Jensen’i taktim etmek istiyorum...”

Grup mırıldanarak “Merhaba” derken Woody, Matrix tarzı deri ceketi ve üzerinde kuru kafa deseni olan tişörtüyle etkileyici bir görünüm sergilemeyi umarak ayağa kalktı. Kırmızı halıyı selamlıyormuş edasıyla iki elini havaya kaldırınca bileğindeki gümüş zincirler tıngırdadı. “Herkes merhaba. Beni 80’lerin rock grubu Hellfinger’dan hatırlayabilirsiniz.”

Woody’nin cümlesi karşısında gruptakiler boş gözlerle bakınca Daisy kendini tutamayıp kıkırdadı.

“Peki, sorun değil. Daha sonra beni Google’dan araştırırsınız. Gururla söylüyorum ki bu koro benim fikrimdi ve evren müzikal yolculuğumun bundan sonraki kahramanı olması için karşıma bu muhteşem kadını çıkarttı. Dostlar! Biz hep birlikte bu şehri sallayacağız, müzikal tınlarla kolektif akıllara ilham vereceğiz ve müzik aracılığıyla proletaryaya tekrar güç kazandıracamız...”

“...Ya da sadece müzik yaparak çok eğleneceğiz,” diyerek araya girdi Elsie. Bu açıklama karşısında gruptakilerin yüzlerindeki rahatlama fark edilmeyecek gibi değildi.

Woody kafasını sallayarak Elsie’yi onayladı. “Evet, o da var tabii.”

“Ne dersiniz? Kulağa güzel geliyor mu?”

Danny elini kaldırdı. “Güncel parçalar da söyleyebilir miyiz? Ben yaklaşık altı ay DreamTeam ile sahneye çıktım. Söylediğimiz en modern parça The Carpenters’ın ‘Mr Postman’ şarkısıydı.”

Sasha kıs kıs güldü. “Ben de eğlenceli bir şeyler istiyorum. Mesela Gaga gibi.”

“Gaga ne muhteşem bir fikir! Hele de bir de Led Zep ya da Hendrix ile harmanlarsak tadından yenmez...” Woody’nin gri gözleri heyecandan ışık saçıyor, zihninde milyonlarca müzikal ihtimal dönüp duruyordu.

“İsteddiğimiz her şeyi yapabiliriz,” dedi Elsie, Woody’yi dizginlemek için elinden geleni yapmaya çalışırken. “Önemli olan hepimizin seveceği müzikler bulmak ve bunları performansla gösterirken eğlenmek.”

Stan elini kaldırdı. “Ben varım. Kuş gibi şakımaya bayılırım,” dedi ve yanında oturan Irene’i dürtüklendi. “Sen ne düşünüyorsun, Reenie? Gençlere bu işin nasıl yapıldığını göstermeyecek misin?”

Irene hiçbir şey söylemeden öylece gülümserken yanakları al oldu.

“Böyle sessiz duruşu sizi yanıltmasın,” dedi Stan. “Irene bir zamanlar sahne alıyordu ve Brighton’ın en iyisiydi. Savaşın sonunda, Kanada’daki askeri birlikler için verilen konserde Vera Lynn ile birlikte şarkı söylemişliği var. O zamanlar henüz on yedi yaşındaydı.” Stan hafifçe Irene’in dizine dokundu. “Aynı zamanda harika dans ederdi, öyle değil mi? Anlatsana hadi.”

“Kes şunu, Stanley,” dedi Irene. Elsie gülümsediğinde kadının gözlerinin içinin parladığını fark etti. “Yılladır şarkı söylemiyorum.”

“Hiç önemli değil. Koromuzun sıralarında Brighton’ın en iyi seslerinden birini daha görmek bizim için bir gururdur,” dedi Daisy, başıyla Woddy’yi işaret ederek.

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordu Aoife, beklenmedik çıkışıyla herkesi şaşırtarak.

Elsie omuzlarını silkti. “Bu size bağlı. Sanırım öncelikle toplantılar için herkese uygun bir gün belirlememiz gerekiyor. Günü belirledikten sonra hemen önümüzdeki hafta çalışmaya başlayabiliriz.”

Fikir alışverişlerinin ve Woody’nin, Hellfinger’ı referans göstererek verdiği örneklerin ardından, çarşamba akşamlarının koro provaları için uygun olduğuna karar verildi. Koronun açılış toplantısı da böylece sona ermiş oldu.

Grup yavaştan dağılmaya başlarken Elsie herkese teker teker teşekkür etti. Acaba önümüzdeki hafta kaç sözünü tutup prova-
lara katılacaktı?

Tam kapıdan çıkmak üzereyken, “Kulağa gerçekten eğlenceli geliyor,” dedi Sasha, jilet gibi düzgün sarı kaküllerinin altındaki sahte kirpiklerini kırıştıtarak. “Solo da yapabilecek miyiz? İnsanlar solo sesimin iyi olduğunu söyler de...”

Elsie omuzlarını silkti. “Neden olmasın. Bu koroda biz ne istersek onu yapacağız.”

“Süper. Haftaya çarşamba görüşürüz.”

Stan ve Irene Elsie’yle tokalaştılar. “Güzel bir akşamdı,” dedi Irene gülümseyerek. “Beklenmedikti ama çok güzeldi.”

“Umarım muhteşem seslerle tanışmaya hazırsındır,” dedi Stan kıkır kıkır gülerek.

“Duymak için sabırsızlanıyorum.”

Koro üyelerinin sonuncusu da serin geceye doğru yol alınca Daisy, Elsie’nin yanına geldi. “Sence iyi geçti mi?” diye sordu Elsie, kendisini ikna etmek için ablasından destek almaya çalışarak.

“Bence gayet iyiydi. Ama bu sorunun cevabını önümüzdeki hafta daha iyi anlayacağız.”

Elsie eve doğru yürürken derin bir nefes aldı ve gözünü yıldızlı gökyüzüne çevirdi. Gece umduğu gibi geçmemişti ama yine de güzeldi. Kendini iyi hissediyordu. Yürürken ruhunu olumlu duyguların sardığını fark etti: Yanından geçtiği evlerin ışıkları daha aydınlıktı, gökyüzünün gece mavisi rengi çok güzel görünüyordu ve kalbi yıllardır hiç olmadığı kadar hafifti.

“Bu koro seni ayağa kaldıracak, Elsie Maynard,” dedi kendi kendine.

Beşinci Bölüm

Merhaba, tekrar merhaba...

Bir sonraki sabah Elsie gözünü açtığında hava hâlâ karanlıktı; sokak lambalarının ışıkları Viktoryen tarzı evinin yatak odasındaki yarı kapalı perdelerden içeri süzüyordu. Onu uykusundan uyandıran rüya daha önce defalarca gördüğünün aynısıydı. Gördüğü bir kâbus değil, bilinçaltında uzun zamandır dönüp duran çemberin bir oyunuydu. Bu rüyayı o kadar çok görmüştü ki artık rüyanın verdiği his garip bir şekilde rahatlatıcı ve kendi gerçekliğinde güven tazeleyici bir hale dönüşmüştü. Rüyada sözcükler değil, duygular vardı. Mekân sürekli değişiyor ama rüyanın ruhu hep aynı kalıyordu. Bir el, önce Elsie'nin eline dokunuyor, sonra da hafifçe sıkıyordu. Elsie rüyasında bu eli çıplak gözle fark edemiyor ama gücünün yüz bin volt'luk şok etkisi yarattığını çok net bir biçimde duyumsayabiliyordu. Sonra ise kapkara bir boşluk... Elsie o anda kendini gün henüz ağarmadan dünyanın tam üstüne çıkmış ve orada asılı kalmış gibi hissediyordu. İlk zamanlar bu rüya Elsie'nin moralini bozuyor, cesaretini kırıyordu ama şimdi

onu yeni hayatının kabul görmüş bir parçası, ne kadar yol aldığını hatırlatan geçmişe dair son bir işaret gibi algılıyordu.

Elsie uykunun sindiği çarşafardan yavaşça sıyrılıp beyaz ahşaba boyanmış merdivenlere yöneldi, basamakları ağır ağır indi ve mutfığa gitti. Su ısıtıcısına “Günaydın!” deyip düğmesine bastıktan sonra ahşap tezgâha yaslandı. Gözlerini ovuşturduğu sırada, saatler önce bir elektrik faturasının arkasına karaladığı şarkı listesinin ona baktığını fark etti. O anda kalbi dün geceki toplanıdan çıkıp eve yürürken hissettiği heyecanla bir kez daha hızla çarpmaya başladı.

Listede yıllardır sevilen parçaların yanı sıra, birkaç popüler şarkı ve okul zamanlarından hatırladığı bir-iki koro klasığı vardı. Elbette Woody’nin de önerileri olmuş ama çoğu Elsie’den kibarca veto yemişti. Bu önerilerin arasında Blue Oyster Cult’ın “Don’t Fear the Reaper” şarkısı ile rock tarzında son derece enerjik ritimlerle söylenen Katy Perry’nin “I Kissed a Girl” şarkısı da vardı. İçinden bir ses Elsie’ye, ne kadar bohem görünse de Brighton’ın, zincirlerinden kopmamak için kendini zor tutan bu müzikal birlikteliğe hazır olmadığını söylüyordu...

Elsie, Guin’in kendisi için yaptığı fincana çay koydu ve mavi-turuncu çiçeklerin ağırlıkta olduğunu fincanın üzerinde pastel pembe harflerle yazan cümleyi okuyup gülümsedi.

Üşenme Elsie, aklında ne varsa yap!

Küçük ablasının espri niyetine yazdığı ve Elsie’yi hiçbir zaman güldürmeyen bu cümle, bu sabah gözüne son derece önemli bir işaret gibi göründü. Çayını alıp üst kata çıktı, ferforje başlıklı yüksek yatağının kenarına oturdu ve ipek kaplı kutuyu almak

için komodine uzandı. Kâğıt yığınının en üstündeki yeni mesaj Elsie'ye göz kırpyordu.

Seni seviyorum çünkü sen sürprizleri seviyorsun.

XX

Bütün sürprizleri değil, diye düşündü Elsie. *Bazı sürprizler olmadan da yaşayabilirim. Çayından yeni bir yudum alıp gözünü sokadaki evlerin güneşe merhaba diyen çatılarına çevirdi. Günün ağardığını seyrederken sürprizlerle ilgili düşüncesinin günün ilerleyen saatlerinde tüm gerçekliğiyle tekrar karşısına çıkacağından haberi yoktu...*

Elsie, Sundae & Cher'e adım atar atmaz başına bir şeyler geleceğini anladı. Her şeyden önce Cher çoktan dükkâna gelmiş, dondurma dolabının stokunu tamamlıyordu ve bu hiç alışıldık bir durum değildi. Daha da şaşırtıcı olan şuydu ki Cher dolaptan büyük dondurma kaplarını kaldırmayı sevmediği için bu görev normalde Elsie'ye aitti. Cher işini bitirdikten sonra mutfakta oradan oraya koşturmaya başladı.

Elsie gülümseyerek mutfığa girdi. "Günaydın. Her şey yolunda mı? Sen sabahın yedi buçuğunda buralara uğrar mıydın?"

"Normalde hayır ama bugün geleneği bozmak istedim," dedi Cher toz şeker poşetiyle oynarken. Soğukkanlı görünmeye çalışıyordu ama bir sıkıntısı olduğu belliydi. "Benim alt katta kivi ve üzümlü dondurmayı karıştırmam gerekiyor, kurabiye hamuru da senin hünerli ellerini bekliyor. Ama şimdi değil. Kendini ne zaman hazır hissedersen."

“Tamam.” Elsie hafifçe kaşlarını çatıp Cher’in yanından geçerek paltosunu ve çantasını koymak için arka kapının yanındaki dolaba yöneldi. “Önce aşağıdaki dondurucunun stokunu kontrol edeyim.”

Cher’in yüzündeki muzır gülümseme Elsie’nin şüphelerini daha da artırdı. “Tamam olur. Süper. Çok iyi fikir.” Cher bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi durdu, sonra ellerini birbirine çarptı. “Hatta ben de seninle geleyim.”

“Olur.” Elsie patronunun önüne geçerek Sundae & Cher’in dondurma laboratuvarına giden merdivenleri inmeye başladı. Serin zemin kata ulaştığı anda havayı muhteşem bir vanilya kokusu doldurdu. Elsie ortamın büyüüne kendini kaptırınca Cher’in garip davranışlarını bir anlığına unuttur gibi oldu. Burada olmayı seviyordu: Bunun tek sebebi etrafı saran tatlı aroma veya büyük endüstriyel mikserin ilham veren görüntüsü değildi (endüstriyel mikserin görüntüsü her seferinde onu çocukluğuna götürür, cumartesi günlerine özel pişirme derslerinden birinde Jim’in yanındaki taburede, mutfak robotunu nasıl kullanacağını öğrendiği günü hatırlardı), burayı Sundae & Cher’in kalbi olduğu için seviyordu. Burası sihrin gerçeğe dönüştüğü yerd; burası basit bir dondurma karışımının ilginç ve güzel malzemelerle bir araya gelerek yepyeni lezzet deneyimlerine göz kırptığı yerd.

Elsie devasa büyüklükteki dondurucunun kapağını açtı ve içindeki dondurma kaplarını saymaya başladı. “Vanilyalı azalmış. Bugün biraz daha yapsak çok iyi olur.”

“Tamam yaparız. Müşterilerimize en çok satan dondurmamızın kalmadığını söyleyemeyiz, değil mi?”

Elsie içinde soluk yeşil renkte dondurma olan iki ağır kabı dondurucudan çıkarttı. “Bu yeni bir şey mi?”

“Evet. Yeni yaptım. Nasıl, güzel görünüyor mu?”

“Kısa zamanda popüler olacağını şimdiden söyleyebilirim,” dedi Elsie, Cher’e dönerek. “İstersen hemen deneyebiliriz. Klasik tatlardan birini çıkartıp yerine bunu koyalım. Böylece sevilip sevilmeceği ile ilgili fikrimiz olur. Ne dersin?”

“Olur. Evet, olur. Şey... Sen o işe başlamadan, benim sana bir şey söylemem gerekiyor...”

Elsie midesinin kasılmaya başladığını hissetti. “Evet?”

“Hemen sinirlenmek yok, tamam mı? Ben şey, şey... bu gece sana bir randevu ayarlamış olabilirim....”

“Cher...”

Cher yüzünde mahcup bir ifadeyle omuzlarını silktilti. “Ne düşündüğünü biliyorum. Özür dilerim. Olay şöyle gelişti: Eski bir arkadaşım la sohbet ederken konu senden açıldı. O da erkek kardeşinin çok eğlenceli biri olduğunu söyledi ve buluşsanız nasıl olur, diye konuştuk.”

“Çok nazıksın ama ben şu aralar gerçekten hiç...”

“Tabii tabii. Sana baskı yapmak istemem. Arkadaşıma bu akşam işten sonra birlikte bir şeyler içmek için The Feathers’a gelebileceğimizi söyledim ama olsun.”

Elsie’nin gerginliği giderek artıyordu. “Ben gelemem, gerçekten,” dedi ve dondurma kaplarından birini alıp merdivenleri çıkmaya başladı.

Cher diğer kabı alıp Elsie’nin peşinden merdivenleri çıktı. Mutfağa girince hızlı adımlarla Elsie’nin önüne geçip yolunu kesti. “Gelmek zorundasın.” Cher’in son cümlesindeki netlik, yüzündeki belirsiz ifadeyle çelişir nitelikteydi.

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Tamam, neden peki?”

Cher derin bir iç çekti. “Birincisi senin güzel zaman geçirmeni istiyorum. İkincisi akşam arkadaşımın kardeşinin patronu da orada olacak. Sana ne kadar muhteşem bir adam olduğunu anlatamam.”

Elsie kulaklarına inanamıyordu. “Yani sen çifte randevu mu ayarladın?”

“Öyle deme, bana kendimi arkandan iş çevirmiş gibi hissettiyorsun.”

“Arkamdan iş çevirdiğin için olabilir mi?”

“Ondan çok hoşlanıyorum. Gerçekten potansiyeli çok yüksek bir adam. Onunla bir araya gelebilmek için bir senedir uğraşıyorum.” Cher sesini alçalttı ve ellerini dua eder gibi birbirine kenetledi. “Kendi evi var, Elsie! Ayrıca dişleri de takma değil! Son derece normal bir adam, garip hobileri ve alışkanlıkları yok. Bu şehirde böyle akli başında birini bulmak ne kadar zor, biliyor musun sen? Neredeyse imkânsız! Çok başarılı ve ilgi çekici bir adam, ayrıca beni çok çekici bulduğunu da biliyorum. Aşk hayatımın ne kadar kötü gittiğine, kimlerle karşılaştığıma sen şahitsin. Bu adam *normal*! Rica etmiyorum, sana yalvarıyorum. Lütfen!”

Elsie başka seçeneği olmadığını anlamıştı. Madem ki Cher uzun süredir ilk defa normal bir adamla görüşeceği için çok heyecanlıydı, o zaman birilerinin erkek kardeşiyle aynı masada oturup keyifsiz bir gece geçirmeye değdi.

“Giyecek hiçbir şeyim yok,” diye cevap verdi Elsie kısık bir ses tonuyla.

“Ben sana nakit para veririm, öğle tatilinde gidip kendine ne istiyorsan alırsın,” diye cevap verdi Elsie. “İstiyorsan ayakkabı da alabilirsin.”

“Makyaj malzemelerimi de yanımda getirmedim.”

“Benimkileri ödünç alabilirsin. Ya da istiyorsan onların da yenisi al ama lütfen evet de!”

Elsie kafasında seçenekleri tarttıktan sonra kararını açıkladı. “Tamam ama sadece bir saat kalırım.”

Cher’in gözleri sevinçten pırıl pırıl oldu. “Bir saat yeter de artar bile.”

Elsie’nin günü dayanılmaz bir yavaşlıkla geçiyor, dakikalar uzadıkça uzuyordu. Akşamki randevuyu düşündükçe her şey gözünde daha da büyüyordu. Saat dört buçuğu gösterdiğinde Elsie sinirlerinin gerilmeye başladığını ve yerinde duramadığını fark etti. Kararının arkasında durmasını sağlayacak ve onu kendine getirebilecek sadece bir tek kişi vardı. Cher içerideki tezgâhı düzenlerken Elsie cep telefonunu alıp dışarı çıktı. Gardner Caddesi’ne yoğun bir hareketlilik ve uğultu hâkimdi; ayak sesleri cadde boyunca yankılanıyordu. Elsie yan yana geçerken Vegan Ayakkabı Mağazası’nda çalışan Emma’ya gülümsedi ve kısa bir süre Cybercandy’nin kapısında şaşırtıcı bir coşkuyla sohbet eden Gotik metalcı grubu izledi. Kendi kendine gülümseyip ablasının numarasını tuşladı.

“Merhaba, ben Daisy Maynard.”

“Daisy benim. Vaktin var mı? Sana bir şey danışmak istiyorum.”

“Tabii. Ama çok az bekleteceğim seni...” Elsie ablasının topuklarından çıkan sesi duyabiliyordu. Belli ki Daisy daha rahat konuşabilmek için ofisin uygun bir bölümüne doğru ilerliyordu. “Tamam. N’aber, tatlım?”

Elsie hızlı adımlarla ilerleyen bir köpek bakıcısına yol verdi. “Cher bu gece hem kendine hem de bana randevu ayarlamış. İlk önce kabul ettim ama şimdi içim içimi yiyor. Bu konuda çok aceleci davrandım, kendime hiç zaman tanımadım. Ayrıca aklımın doğru yerde olduğundan da pek emin değilim. Ne sanıyordum ki? Bu dünyanın en saçma fikriydi. Yok, ben yapamayacağım. Yapamayacağım, değil mi?”

Daisy’nin attığı kahkaha oldukça rahatlatıcıydı. “Sakin ol, Speedy Gonzalez! Derin bir nefes al lütfen. Şimdi birlikte düşünelim. Nerede buluşacaksınız?”

“The Feathers’da, bu akşam.”

“Halka açık bir alanda buluşmanız güzel. Peki bu adam hakkında ne biliyorsun?”

“Cher’in bir arkadaşının erkek kardeşiymiş, söylediğine göre hoş bir adammış. Bir de Cher’in adamın patronundan hoşlandığını biliyorum işte, o kadar.”

“Başka? Ne iş yapıyor? Tipi nasıl?”

Elsie yerdeki buruşmuş cips paketini hafifçe tekmeledi. “Başka bir şey yok. Sorun da bu zaten, Dais. Onunla herhangi bir ortak noktam olup olmadığını nasıl bileceğim?”

“Şu an bunu bilmen mümkün değil. Ama bir araya gelmenin amacı da bu değil mi zaten? Şöyle düşün. Bu akşam bir adamla buluşacaksın ve onu ya daha fazla tanımaya değer bulacaksın ya da bulmayacaksın. Gözünde bu kadar büyütme gerek yok sanki, ne dersin?”

Daisy’nin söyledikleri kulağa mantıklı geliyordu, zaten hep böyle olurdu. Elsie ne zaman yana yakula ablasını arasa konu önemi yitirir ve aşılması kolay hale gelirdi. “Teşekkür ederim. Nive birden bu kadar paniğe kapıldığımı bilmiyorum.”

“Çünkü korktun. Ve çok haklısın. Hiç tanımadığın biriyle dışarı çıkmak insanın gözüne tehlikeli görünebilir, bu çok normal. Ama ben üstesinden geleceğinden eminim. Uzun zamandır bu işlerden uzaksın. Bu süre zarfında bazı şeylerin değişmiş olduğunu hissedebilirsin ama sen de değiştin, bunu unutma. Bence yapman gereken tek şey bu konuyu çok fazla düşünmemek. Yaşa ve gör. Sonuçta bir arkadaşına iyilik yapıyorsun, bu sırada da hoş bir adamla buluşuyorsun. Böyle düşün. Bu sadece küçük bir adım, yolculuğun tamamı değil.”

Elsie bir saat sonra dükkânın arkasındaki küçük lavaboda üzerini değiştirirken Daisy'nin sözleri zihninde yankılanmaya devam ediyordu. Heyecandan ölmek üzere olan Cher'in eline tutuşturduğu paralarla öğle tatilinde Sundae & Cher'in bir kapı ötesindeki küçük butikten satın aldığı mavi kuş desenli elbise şirin ama günlüktü. Elbisenin altına giydiği en sevdiği kırmızı babetlerse son derece rahattı. Cher'in ödünç verdiği kırmızı hırkayla birlikte, Elsie kombini tamamlamış oldu. Omuz hizasındaki sarı saçlarını salaş bir topuz yaptı ve yanına iki siyah toka tutturdu. Biriyle buluşmaya giderken çok daha şık olabilirdi ama olduğu gibi görünmek Elsie'ye kendini iyi hissettiriyordu.

Elsie mutfaktan içeri girince Cher aşırı abartılı bir tepki vererek bildiği tüm güzel sözleri ard ada sıraladı. Elsie, Cher'in onu motive etmeye çalıştığının farkındaydı ama yine de patronunun iltifatlarını kabul etti. Kendini güvende hissetmeye ihtiyacı vardı ve Daisy'nin cesaret verici konuşmasının ardından bu deneyimin tadını çıkarmaya karar verdi. Elsie, Cher ile birlikte Theatre Royal'in yanında yer alan ve iş sonrası bir şeyler içmek isteyenlerin akınına uğrayan yeşil parkeli bardan içeri girerken paltosunun cebindeki kâğıt parçasını parmaklarının arasında sıkı ve *Sen sürprizleri seversin*, dedi kendine kendine.

Bar daha şimdiden işten çıkıp soluğu burada alan eğlence severlerle doluydu. Sohbetlerin gürültülü uğultusu ile boğuk kahkahalar birbirine karışıyordu. Elsie burayı çok seviyordu ve buranın bölgedeki diğer çoğu mekânın büyüüne kapıldığı gastro-bar tuhaflığına ısrarla direnmesi ve hep aynı kalması hoşuna gidiyordu. Burası aynı zamanda babasının en favori mekânıydı. Belediye meclisi üyeleriyle veya mobilyacılarla toplantılarını burada yapmayı tercih ederdi ve Elsie ergenliğinin ortalarından sonuna kadar bu toplantılarda babasına sık sık eşlik etmişti.

Elsie ve Cher bara ulaşabilmek için insanların arasından güçlüklerle geçtiler ve mekânın neşe saçan kırmızı suratlı sahibi Nick'in dikkatini çekmek için dolu dolu beş dakika beklemek zorunda kaldılar.

"İyi akşamlar kızlar," diye seslendi Nick. "Size ne ikram edebilirim?"

"Bana sadece portakal suyu, Cher'e de bir kadeh kırmızı şarap lütfen."

"Anlaştık."

"Jake Long daha gelmedi mi, Nick?" diye sordu Cher.

"Henüz değil." Nick, Cher'in önüne kırmızı şarabını koydu ve Elsie'nin portakal suyu bardağına birkaç buz küpü bıraktı. "Saat daha erken. Normalde altı gibi gelir. Neden sordun?"

"Sordum işte." Cher, Nick'e göz kırptı ve Elsie içkilerin parasını öderken oturacak bir yer bulmak için kalabalığın arasına karıştı.

"Randevuları var," diyerek konuya açıklık getirdi Elsie.

"Gerçekten mi? Jake onun için fazla normal değil mi?"

Elsie bu yorum karşısında gülümsedi. "Artık normal biriyle olmak onun da hakkı."

Nick çapkın bir tavırla iç çekti. “Ona daha önce de söyledim. Eğer gerçek bir erkek arıyorsa ben her zaman buradayım.”

“Mesajını iletceğim,” dedi Elsie. Daha sonra içecekleri bardan aldı ve insanların arasından geçerek Cher’i aramaya koyuldu. Bu sırada Cher pencerenin yanında dört kişilik bir masa bulmanın gururunu yaşıyordu. “Nick’in sana selamı var, gerçek bir erkek arıyorsa ben buradayım, dedi.”

Cher gözlerini devirdi ve şarabından kocaman bir yudum aldı. “Hayal görmeye devam edebilir. Nick hakkında o kadar çok dedikodu duydum ki ona evet demem imkânsız,” dedi ve saatine baktı. “Jake geç kaldı. Sen içki içmiyor musun?”

“Belki daha sonra.” Elsie viskinin vereceği cesarete minnettar kalabilirdi ama bu akşamı alkolün yardımı olmadan atlatmaya son derece kararlıydı.

Cher ile birlikte masaya rahatça kuruldular ve işle ilgili yirmi dakika kadar amaçsızca sohbet ettiler. Elbette mevcut gündemleri bu değildi ama ikisi de bunu çaktırmamaya çalışıyordu. Cher tam boşalan kadehiyle birlikte bara doğru yönelmek üzereydi ki içki içen insanların arasından ilerleyerek masalarına doğru yaklaşan iki adamı gördü ve aniden durakladı. Jake Long önden yürüyordu, üzerinde dikkat çekici şıklıkta bir takım elbise vardı; pahalı olduğu her halinden belli olan paltosunu koluna asmıştı. Güzel siyah gözleri, hafif bronz teni, parlak kahverengi saçlarına inat şakaklarına konan kırlıklarla yaşına göre oldukça yakışıklıydı. Cher aniden başka bir ruh haline büründü ve Jake masaya yaklaşırken utangaç gülümsemeler ve nazlı kirpik hareketleriyle etrafa cilve saçtı.

Elsie, Jake’ten o kadar etkilenmişti ki patronunun hemen arkasında bekleyen ve insan kalabalığından tam olarak görünmeyen diğer adama bakmayı unutmuştu.

“Seni gördüğüme çok sevindim,” dedi Jake, gözleriyle ışıltı saçıp Cher’e gülümseyerek. “Geç kaldığımız için çok üzgünüm, bir son dakika toplantısının mağduruyuz.” Jake, Elsie’ye elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de öyle.”

“İçimden bir ses çok güzel bir akşam geçireceğimizi söylüyor,” dedi Jake, biraz yana kayarak. “Sizi ofisimizin en zeki hukuk danışmanı ile tanıştırmak istiyorum...”

Jake konuşmasına devam ederken arkasındaki genç adam öne doğru bir adım atarak Elsie’yi nefessiz bıraktı. *Yok artık...*

“... Torin Stewart.”

Jake ve Cher aç sırtlanlar gibi sırtıyordu ama aynı şey Elsie ve Torin için geçerli değildi. Elsie kibar davranmaya çalışarak Torin’e elini uzattı.

“Elsie Maynard. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Öyle mi?” Torin, Elsie’nin elini tuttu ama tokalaşmaları kısa sürdü çünkü Elsie, Torin’in elinin sıcaklığının verdiği şoku atlatabilmek için elini hızlıca çekmek zorunda kaldı. Karşılıklı yapmacık gülümsemelerin ardından Torin, Jake’e döndü. “İzninizle ilk içkileri ben alayım, olur mu?”

Jake ellerini birbirine çarptı. “Süper olur. Ben viski istiyorum, buzsuz. Siz hanımlar?”

“Kırmızı şarap lütfen. Elsie?”

Şaşkınlığını henüz üzerinden atamayan Elsie, ortama geri dönmek için kendini zorladı. “Aynısından alayım. Benim kadehim büyük olsun lütfen.”

Cher tek kaşını kaldırıp Elsie’ye baktı ve karşılığında belli belirsiz bir gülümseme aldı. Jake tam karşısına oturunca Cher,

Elsie'den vazgeçip tüm dikkatini karşısındaki adama çevirdi. Elsie ise kendini sandalyesine bıraktı. Hiç tanımadan randevulaştığı adamın Torin olduğuna inanamıyordu. İlk karşılaşmaları korkunçtu. Croydon'daki ikinci raund ondan da beterdi. Elsie, iki saçma deneyimin ardından Torin ile bir daha yollarının kesişmeyeceğinden neredeyse emindi. Daha doğrusu öyle olmasını umuyordu. Ama olmamıştı işte. Torin üçüncü defa karşısındaydı. Şimdi ne diyecekti, onunla ne konuşacaktı?

Torin takdire şayan bir hızla, elinde içki tepsisiyle geri döndü. Burası Brighton'ın uzun içki kuyruklarıyla ünlü tek mekânıydı: Zira barın üst tarafında asılı duran tabela bunu gururla ifade etmekten hiç çekinmiyordu:

Biz hızlı servis yapmayız. Biramız beklemeye değerdir.

“Sanırım en kısa zamanda seni tekrar içki almaya göndereceğiz,” dedi Cher, kadehini Torin'e kaldırırken. Torin gülümseyerek Cher ile kadeh tokuşturdu ve Elsie'ye döndü.

“Bu güzel akşama kadeh kaldıralım mı?”

Elsie isteksizce kadehini kaldırdı. “Bu güzel akşama,” dedi ve içinden ekledi: *Bu güzel ve mümkünse kısa akşama.*

Jake ve Cher kendi neşeli sohbetlerine döndüler, vücut dilleri aralarındaki çekimi açıkça belli ediyordu. Torin bakışlarını Elsie'den ayırmadan birasını yavaş yavaş yudumlamaya başladı. Doğal davranabilmek için elinden geleni yapan Elsie, Torin'e dönüp dudaklarına güzel bir gülümseme yerleştirdi ve akşamın çabuk geçmesi için uygun bir konu başlığı bulmak için kendini zorladı.

“Hukuk danışmanı mısın?”

“Avukat denmesini tercih ediyorum. Açıkçası Birleşik Krallık terminolojisinden pek hoşlanmıyorum. Ama evet, yaptığım iş bu. Peki ya sen?”

“Retro bir dondurmacıda müdür yardımcısıyım.” Bu bilgi Torin’i şaşırtmış görünüyordu. “Öyle mi? Nerede?”

Elsie bir an onu bulamaması için Torin’e yanlış bir adres vermeyi düşündü ama Jake ya da Cher’in her halükârda ona doğru bilgi vereceğini hatırlayınca dürüst olmaya karar verdi. “North Laine-Gardner Caddesi’nde. Cher ile birlikte çalışıyorum.”

“Anladım. İkimizin böyle bir ortamda tekrar karşılaşacağı kimin aklına gelirdi. Garip bir tesadüf değil mi?”

Elsie o anda iç organlarının birbirine düğümlendiğini hissetti ve gözünü şimdiden yarıya indirdiği şarap kadehine dikti.

Torin güçlü bir iç çekti ve birasını yudumlarken bir şeyler mırıldandı.

Torin’in hareketi karşısında sinirleri bir anda tepesine çıkan Elsie kafasını kaldırdı. “Pardon? Ne dediğini duyamadım.”

“Söz konusu koşullarda kibar davranmayı bir türlü başaramaman ne kadar ayıp, dedim.”

“Ben şu ana kadar sana gayet kibar davrandığımı düşünüyorum, çok teşekkürler gerçekten. Seninle oturup içki içiyorum ve seviyeli bir sohbet etmeye çalışıyorum. Daha kibar olabilmek için ne yapmam gerektiğini de bilemiyorum.”

Torin ellerini havaya kaldırdı. “Daha baştan bunu yapma.”

“Neyi?”

“Hemen sinirlenme. Söylediğim her şeye aşırı tepki gösteriyorsun. Bütün karşılaşmalarımızda aynı şeyi yaptın. Her zaman sen haklı olamazsın.”

“Her şey yolunda mı?” diyerek araya girdi Jake. Yüzündeki ısıltı, sohbetinin başarılı geçtiğini söylüyordu.

Elsie ve Torin’in kibarca gülümsemesinden tatmin olan Jake, dikkatini tekrar Cher’e çevirdi.

Elsie sesini alçalttı ve Torin’e doğru eğildi. “Seninle aynı fikirde değilim. Beni o güvenlik görevlisinden ‘kurtarıırken’ feci halde küstahtın, sonra bir de üstüne mobilya mağazasında ablamla beni gizli gizli takip ettin.”

“Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyordum. Ayrıca kimseyi takip etmedim. Ok yönünün tersinde yürüyen sendin, bu arada söylemeden geçmeyeyim hatırladığım kadarıyla ablan son derece güzel ve kibar bir kadın.”

Elsie, Torin’i duymazdan geldi ve şarabını içmeye devam etti. Bu sırada gözü barın üstünde asılı duran saate takıldı. *Yirmi dakika mı? Bu eziyete katlanalı sadece yirmi dakika mı olmuştu?* Elsie, Cher’e bir saat için söz vermişti ama konuşmaları bu şekilde devam ederse sözünü tutması pek mümkün olmayacaktı. İçindeki öfkeyi mümkün olduğu kadar bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldı ve Torin’e baktı.

“Bu şekilde bir yere varamayız. Artık konuyu değiştirmek çok iyi olacak. Seninle bir kez daha kavga etmek istemiyorum, eminim sen de istemiyorsundur.”

Torin’in gözlerindeki öfke yumuşadı. “Elbette istemiyorum. Ne konuşalım peki?”

Elsie yeni bir konu başlığı bulamayacak kadar yaratıcılığını kaybetmiş durumdaydı. “Bana işinden bahset,” dedi aniden. Kurduğu cümle kulağa başarılı bir randevuda konuşulacak konuları anlatan 1950 tarihli bir kitapçıktan alıntı gibi geldiği için kendini kınamayı da ihmal etmedi. *Kariyerine ilgi gösterin...*

Torin hukuk alanında yaptığı çalışmaları, Jake'in ofisinde küçük hissedar olduğunu, gelecekte yapmak istediklerini, hukuk okumaya henüz ilkokuldayken karar verdiğini anlattı.

"Klasik aile mesleğini devam ettirme hayali," dedi Torin. "Anne tarafından bahsediyorum, baba tarafının hukukla uzaktan yakından alakası yok. Babamın Hove'da bir müzik marketi var."

"Yani sen sekiz veya dokuz yaşındayken avukat olmak istediğini biliyor muydun?" diye sordu Elsie, akşamın başından beri yaşadığı tedirginliği bir anlığına unutarak.

"Evet, neden bu kadar şaşırdın?"

"Şaşırmadım. Sadece benim o yaşlardayken hayata dair net bir planım yoktu, ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Günün birinde *Neighbours* dizisinde oynamayı hayal etmekten başka. Aslına bakarsan hâlâ hangi işin bana tam olarak uyduğunu bilmiyorum. Ama şu anki işimi seviyorum, yani şimdilik keyfim yerinde."

Elsie, Torin'in rahatlamaya başladığını hissediyor, bunun kendisini nasıl rahatlattığına şaşıırıyordu.

"Mesleki tatminle ilgili söylenecek çok şey var. Benim mesleğimi yapıp mücadele halinde olan bir sürü insan görüyorum çünkü onlar kariyerlerinde kendi tutkularının peşinden gitmek yerine, başkalarının umutlarını yaşamaya çalışıyorlar. Ailesinin istediği hayatı yaşamak çocukların hayatına mal oluyor."

"Peki ya sen?" Elsie bu soruyu sorarak kişisel sınırları biraz geçtiğini fark etti ama söz ağızdan çıkmıştı bir kere.

"Sorduğun için teşekkürler. Ben kendimi şanslı olan kısımda görüyorum çünkü yaptığım işi seviyorum."

"İçki almaya gidiyorum, Torin'in hız rekorunu kırmaya çalışıyorum," dedi Jake sırtarak. "Herkes aynı içkiyle mi devam ediyor?"

Elsie dışında herkes soruya “Evet” yanıtını verdi. Elsie ise akşamın geri kalanını daha güvenli bir şekilde geçirebilmek için portakal suyunda karar kıldı. Jake masadan ayrılınca Cher, Torin’e dönüp gülümsedi.

“Umarım Elsie sana heyecan verici yeni projesinden bahsetmiştir.”

“Hayır, henüz değil. Neymiş bu proje?”

“Bir koro!” diye cevap verdi Cher, Elsie’nin konuşmasına fırsat vermeden. “Toplantılarını benim kafemde yapıyorlar.”

“Çok etkilendim,” dedi Torin. Elsie, Torin’in bunu içtenlikle söylediğini fark ettiğine yemin edebilirdi. “Daha önce benzer bir deneyimin oldu mu?”

“Hayır. Ama zaten amacımız yeni bir şeyler yaratmak, daha önce kullanılmış eski bir yöntemi tekrarlamak değil. Geniş bir yelpazemiz olacak, asıl amacımızsa eğlenmek ve bundan keyif almak.”

Konuşmanın güvenli bir şekilde ilerlediğini hisseden Cher izin isteyip tuvalete yöneldi. Torin kollarını kavuşturdu ve sandalyesine yaslandı. “Demek sen eğlenmeyi de biliyorsun?”

Sayende unuttum, diye düşündü Elsie. Tekrar gerilmeye başladı. Kibar ve sakın bir sohbet sürdürmek için ne yaparsa yapsın fayda etmiyordu ve etmeyecekti. “Doğrusunu istersen biliyorum. Ama sen benim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Son cümlele de bunu kanıtlamış oldun.”

“Ama ben çok iyi bir gözlemciyimdir.”

Konuş bakalım, Torin. Elsie tekrar saate baktı. En son baktığından bu yana sadece beş dakika geçmişti. Hayatının en uzun bir saatini yaşadığına hiç şüphe yoktu....

“Hemen savunmaya geçme lütfen. Karşımdaki insanın artılarını ve eksilerini çok hızlı tahlil etmek gibi bir yeteneğim var, ki bunun zaman zaman sinir bozucu olabildiğini biliyorum. Mesleki bir durum. Bir insanın nasıl bir karaktere sahip olduğunu tanıştıktan beş dakika sonra en doğru şekilde özetleyebilirim.”

Elsie, Torin’in kendini beğenmişliğine inanamıyordu. “Yani insanları çok çabuk yargılayabiliyorum diyorsun, öyle mi? Bence bu bir yetenek değil, ciddi bir kusur.”

“Gerçekten mi? Aslına bakarsan seni çoktan çözdüğümü söyleyebilirim, Elsie Maynard.”

“Saçmalama lütfen. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“O kadar emin olma.” Torin birasından bir yudum aldı ve gözlerini Elsie’ye dikti. “Kanıtlamamı ister misin?”

Bu küstahlıktan başka bir şey değildi! Elsie onu bindiği attan indirmek için bu meydan okumayı kabul etti. “Evet. Seni dinliyorum.”

Torin ellerini birbirine sürüp konuşmaya başladı. “Tamam. Beni sürekli yanlış anlamandan ve hareketlerimi yanlış okumandan erkekler hakkında çok az deneyimin olduğu sonucunu çıkarıyorum. Muhtemelen bir ya da iki ciddi ilişkin olmuştur. Sol elinin yüzük parmağındaki izden bu ilişkilerden birinin evlilikle sonlandığını anlıyorum; yüzük şimdi parmağında olmadığına ve genel olarak erkeklere karşı saldırgan bir tavır takındığına göre bu evlilik bir süre önce bitmiş olmalı. Haklı mıyım?”

“Ben...”

Yaşadığı duygu patlaması tüm benliğini esir alırken Elsie güçlükle yutkundu. Torin farkında olmadan Elsie’nin aylardır özenle inşa ettiği tüm savunma mekanizmasını yerle bir etmiş, bir de üzerine derin bir bıçak yarası eklemişti. Gafil avlanan Elsie kontrolünü geri kazanmak için debelenirken Torin’in gözlerinde her

zamanki zafer ışıltısı vardı.

“Ne oldu? Söyleyecek bir şeyin yok mu? Hazır cevap kraliçesi muhteşem Elsie Maynard bu olamaz değil mi? Eminim şimdi bana misilleme yapmaya hazırlanıyorsundur.”

Elsie, Torin’in onu kışkırtmaya çalıştığını biliyordu ama yaşadığı şok hızlı bir şekilde öfkeye dönüşüyor, Elsie cevap vermek için birkaç dakikaya ihtiyaç duyuyordu.

“Bana bir dakika ver...”

Torin gururla birasından bir yudum aldı ve şişeyi sert bir şekilde masaya bıraktı. “Aha! İtiraf et. Söylediklerim doğru değil mi? Sana söylemiştim, ben bu işte iyiyimdir.”

“Çok güzel. Doğruları mı öğrenmek istiyorsun?” dedi Elsie, ayağa kalkarak. “Haklıydın, hayatta sadece bir tek ciddi ilişkim oldu. Bu ilişki evliliğe kadar gitti ve on sekiz ay önce de sona erdi.”

Torin ellerini iki yana açtı. “İşte budur! Hemen savunmaya geçme lütfen. Oturur musun yerine? Daha eğlenmeye yeni başladık.”

“Hayır, teşekkürler. Çok bile kaldım.”

“Yapma ama Elsie. Bunda utanılacak bir şey yok. Senin yaşında olup boşanmış pek çok kadın var.”

Elsie, Torin’e güneş ışıklarını donduracak soğuklukta bir bakış attı. “Doğru. Ama benim yaşında olup kocasını toprağa veren çok fazla kadın yok.”

Elsie son cümlesiyle birlikte şok içindeki Torin’e arkasını döndü ve bardan çıkıp kendini sokağa attı. Cher’e verdiği söz umurunda bile değildi: Tek isteği koşar adımlarla kaçmak, sadece kaçmaktı.

Altıncı Bölüm

Olduğun gibi...

Lucas olsa bunu çok severdi. Güzel siyah saçlarını arkaya atar ve kulakları iyi duymayan yan komşuları Bayan Rafferty'yi ayağa kaldıracak kadar sesli bir kahkaha patlatırdı. Elsie de onunla birlikte gülerdi çünkü Lucas'ın kahkahaları bulaşıcıydı; o gülerken gülmemek imkânsızdı. Her hareketinin yoğun bir çaba gerektirdiği hastalığının son zamanlarında bile vücuduna hükmeden kansere bir tek gülüşü yenilmemişti. Jim her zaman Lucas'ı tanıdığından beri en çok hayatının son yılında güldüğünü söyler dururdu. Çünkü Lucas hayatının son yılını eğlenmeye adamıştı. Kanıtlaması gereken bir gerçek, tamamlaması gereken bir liste vardı. Elsie ile birlikte geçirecekleri son yıl için hazırladığı o listedeki her madde eğlence odaklıydı, Lucas geriye kalan zamanlarının her anını keyifle geçirmeye çok kararlıydı.

Lucas Webb gerçek bir keyif ve eğlence adamıydı, Elsie onun en çok bu yanını seviyordu. İlk başta ne kadar kötü ve zor görünürsa görünsün Lucas her durumda gülünecek komik bir şey-

ler bulabiliyordu. Hayatlarının tam ortasına kara bir bulut gibi çöken kanser teşhisi de onun için bir istisna değildi ve olaylarla başa çıkma mekanizması o listenin oluşması için gereken kıvılcı-
mı yakmıştı.

Dr. Hayes, Royal Sussex County Hastanesi'nin küçük ve aşırı sıcak muayene odasında Lucas ve Elsie'ye o kara haberi verdiğin-
de, önce korkunç bir şok yaşamış ve durumu inkâr etmiş, hemen ardından birbirlerine sarılıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamışlardı. En fazla on iki ay demişti doktor; yaşamayı Lucas kadar çok seven birine bu kadar ömür biçmişti. Daha bir sürü seyahat yapmayı planlıyorlardı, kendi işlerini kuracaklardı, çocukları olacaktı... Tüm planları bu korkunç haberle paramparça olmuş, Dr. Hayes'in masasının altındaki metal çöp tenekesinde duran buruşuk kâğıtlar gibi ortalığa saçılmıştı. Yoğun bir adaletsizlik duygusu yaşıyorlardı, hastanedeki oksijen odasını talan eden umutsuzluk öyle ağırdı ki Elsie hayatı boyunca bu kadarını hiç yaşamamıştı.

Ama bir saat sonra Brighton İskelesi'nde el ele yürürken Lucas'm ruh hali birdenbire değişmeye başladı. Bir eğlence merkezinin girişinin yanında durdu. Koyu kahverengi gözlerindeki umut ışığını fark etmemek mümkün değildi.

"Elsie, şahane bir fikrim var!"

Ruh halindeki büyük değişim öyle sarsıcıydı ki Elsie istemsizce kahrkaha attı. "Neymiş o şahane fikir?"

"Şimdi beni iyi dinle. Bu sabah kanser teşhisini duyduğumda, "Sadece on iki ayım mı var?" diye düşünmüştüm. Ama şimdi tekrar düşündüm ve başka bir şeyin farkına vardım: Bizim dolu dolu geçireceğimiz tam on iki ayımız var. İsteddiğimiz her şeyi yapabileceğimiz ve kimsenin bize karşı çıkmayacağı tam on iki ay! Şahane fikrim şu: Yapacağımız şeylerin bir listesini hazırlayacağız. Balina-

larla yüzmek gibi klişe şeylerden bahsetmiyorum çünkü balinalarla yüzmek olayının biraz abartıldığını düşünüyorum. Her neyse... Öncelikle kriterimizi belirlemeliyiz. Listemizde aşırı duygusal, aşırı pahalı ve öngörülebilir hiçbir şey olmayacak. Elli maddelik bir liste hazırlayacağız ve şeyden önce, ben... neyse işte sen anladın, o zamana kadar bu listeyi tamamlayacağız. Kabul mü?”

Lucas bunları söylerken tir tir titriyordu ama gülümsemesi Elsie’yi ikna etmek için yeterliydi. O meşhur liste işte böyle doğmuştu: Önlerinde sadece ikisine özel, son yıllarını neşe ve keyif içinde geçirmelerini sağlayacak elli görev vardı. Brighton Kütüphanesi’ne gizlice girip Lucas’ın kitap okuyanların okurken biraz rahatlamaya ihtiyaç duyabileceğini düşündüğü ağır konulu klasik kitapların sayfalarına gülün suratlı etiketler yapıştırmak (Elsie bu etiketlerin hâlâ *Adsız Sansız Bir Jude*, *Kıyadaki Değirmen*, *Savaş ve Barış* gibi kitapların sayfaları arasında okuyucuları beklediğini düşünüyordu); ılık bir temmuz gecesinde Brighton yürüyüş yolundaki çöp tenekelerini simlerle boyamak; şehir merkezindeki Victoria Bahçeleri’nde yer alan Victoria Çeşmesi’nde lastik botlarla yürümek; geceyi komşularının oğlunun ağaç evinde bir şişe Jack Daniels ile geçirmek, sarhoş olmak, battaniyelerin altında birbirine sokulup ilkokul çocukları gibi kıkır kıkır gülmek listedeki maddelerin bazılarıydı.

Listedeki her madde en başında belirledikleri üç kritere uyuyordu. Biri hariç.

“Ve Paris,” diye ekledi Lucas, elli maddelik listeyi yazmayı bitirdiklerinde.

Elsie alaycı bir tavırla kocasının yüzüne baktı. “Bir dakika, hani listede aşırı duygusal, aşırı pahalı ve öngörülebilir hiçbir şey olmayacaktı?”

“Doğru.”

“Peki, o zaman Paris nereden çıktı? Bunun içinde üç kriterin üçü de var.”

Lucas Webb her zamanki haylazlığıyla gülümsedi. “Paris ‘coğrafi’ kategorisinde yer alıyor.”

“Lucas....”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun, Els? Unuttun galiba, ben ölmek üzere olan bir adamım. İsteklerimi yerine getirmek zorundasın.”

Böylece elli maddeden oluşması gereken liste, elli bir maddeye çıkarak son haline gelmiş oldu ama o son madde söz konusu zaman içinde gerçekleştiremedikleri tek görev olarak kaldı...

O gece Elsie karanlık sahilde durmuş, dalgaların kıyıya vuruşunu izlerken gözyaşlarına rağmen kendini gülmekten alamadı. Lucas son vurucu cümlesini söyleyip bardan arkasına bakmadan çıkışını görseydi, onu alkışlardı. Zaten bir tartışmayı kazanmanın en etkili yolu bu değil miydi?

“Eğer hiçbir şey işe yaramazsa o son, ölümcül kartını oyna. Her zaman işe yarar.”

Ama Lucas’ın en çok sevineceği şey hiç kuşkusuz Elsie’nin o gece bara gittiğini görmek olurdu. O talihsiz sona gelene kadar geçen on iki ay boyunca Lucas ölümünün ardından hayatına devam edebilmesi için Elsie’ye tekrar tekrar aynı sözleri söyleyip durmuştu.

“Önünde koca bir hayat var sevgilim. Ve ben senden o hayatı doyasyıya yaşamayı istiyorum. Sakın ortalarda sen de ölmüşsün gibi dolanıp durma. Söz ver bana. Bu hayatı ikimiz için yaşayacağına söz ver.”

Tabii ki Elsie onu özlüyordu. Her gün, her düşüncesinde, her hareketinde aklının bir köşesinde o vardı. Lucas, Brighton'ı o kadar seviyordu ki ruhu şehrin tüm sokaklarına, tüm duvarlarına işlemiş gibiydi. Ama geçirdikleri olağanüstü son senenin ardından Lucas hayata gözlerini yumduğunda garip bir şey oldu: Elsie ruhunda ağır basan duygunun minnet duygusu olduğunu fark etti. Birlikte geçirdikleri o güzel yıllar için Lucas'a minnettardı. Geniş ailesinin bazı üyeleri Elsie'nin bu halini yaşadığı kederin büyüklüğüne bağladılar: İnkâr ediyordu, eninde sonunda acı ve ıstırap içinde kıvranacaktı. Ama öyle olmadı ya da en azından beklediği gibi insanı elden ayaktan düşüren bir yasın eseri olmadı. Hissettiği şey derin bir mutsuzluk ve ona tekrar yakın olma arzusuydu; bu his bazen hiç uyarmadan geliyor, küçük ve önemsiz şeyler gözyaşlarına boğulmasına sebep oluyordu. Bu, Lucas ile geçirdiği son yılda da sık sık başına geliyordu; listedeki görevlerin tam ortasındaiken savunmasız kalıyor ve gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Sanki yasın en derinini bu süre boyunca tutmuş gibi hissediyordu. Belki de bunun sebebi Lucas'ın Elsie'ye ondan sonraki hayatıyla ilgili sık aralıklarla konuşmalar yapmasıydı:

“Ben gittikten sonra altı ay bekle ve evlilik yüzüğünü parmağından öyle çıkar. Asla daha fazla bekleme. Çok ciddiym Els. Bunu bana verdiğin bir hediye gibi düşün, tamam mı? Karşılığında ben de bir başka şanslı erkeğe seni tanıması için fırsat tanıyacağım.” ... “İyi olacaksın tatlım. Ben sana inanıyorum. Sen çok güzelsin. Ayrıca çok güçlüsün. Seni bu yüzden çok seviyorum. Dolayısıyla da kendini hazır hissettiğinde yeni bir ilişkiye başlamanı bekliyorum.” ... “Sakın kendini ‘kara dul’ saçmalığına kaptırma, tamam mı? Her şeyden önce siyah senin rengin değil. Kraliçe Victoria gibi giyin, gözüm üzerinde olacak ona göre!”

Ölümünü takip eden aylarda Elsie, Lucas'ın isteklerini ve söylediklerini yerine getirmeye çalıştı ve bu, kesinlikle ona kendini daha iyi hissettirdi. Sanki yaptığı her hareketle ona bir hediye veriyordu. Güçlü oluşunun Lucas'ın ona verdiği bir ödül olduğuna inanıyordu.

Yine de bu akşam geçmişini Torin'in önüne bu şekilde sermek istemezdi, bu durumu önemsiz bir puan almak için koz olarak kullandığı için kendine çok kızıyordu. Torin'in onu aldatılmış ve bu yüzden boşanmış bir kadın konumuna düşürmesi onu çok öfkeliendirmişti. Özellikle de gerçek bu kadar farklıyken. Ama yine de Lucas bundan daha fazlasını hak ediyordu. Son sözünü söyleyip bardan çıkıp gidişi onu çok eğlendirirdi, doğru ama yine de hatırası daha fazla saygı gerektiriyordu.

Elsie denizi arkasında bıraktı ve aklındaki binlerce düşünceyle çakıllı sahilden çıktı ve yürüyüş yoluna inen merdivenlere yöneldi.

Bebeğim. Led Zep şarkılarından oluşan bir karışım çok işe yarayacak, söylüyorum sana.”

“Bir kez daha aynı şeyi duymak istemiyorum Woody. Altı şarkılık bir listemiz var ve başlangıç için bu kadarı bize yeter. Henüz altı üyemiz var, unuttun galiba? Daha başlamadan kaçıp gitsinler istemiyorum.”

Woody cıkcıklandı ve cumartesi sabahı sahildeki kafeyi çevreleyen griliğe rağmen taktığı güneş gözlüklerini düzeltti. “Senden daha fazlasını beklerdim kızım. İkimizin farklı olacağını düşünmüştüm.”

“Farklıyız zaten! Senin Lady Gaga potpurin hâlâ listede, ilk önce onu yapacağız.”

“Gaga sadece ilginç bir aperatif, ana yemeğe geçmeden önce yenen bir ara sıcak,” dedi Woody, espresso fincanıyla oynarken.

“Doğru, haklısın. Emin ol, korodakileri *en iyiler* listesine hazırlamadan önce yapabileceğimiz en güzel şey bu.”

Woody ikna olduğunu anlatmak istercesine boğazını temizleyince Elsie bu eski rockçının endişelerini yatıştırarak doğru cümleyi bulduğu için kendini tebrik etti. Torin’le dün geceki karşılaşmaları kafasını bütün gece meşgul etmişti. Dolayısıyla bugün onun dışında bir şeylerle meşgul olmak Elsie’ye iyi geliyordu. Önündeki listeye baktı ve kalemiyle not defterine hafifçe vurdu.

“Şimdi, babam temmuz ayındaki Brighton Karnavalı’nda sahneye çıkmamız konusunda çok ciddi, zaten diğer üyeler de onay vermiş. Bu demek oluyor ki izlenmeye değer bir şey hazırlamak için önümüzde yaklaşık üç ay var. Sence başarabilir miyiz?”

Woody ellerini yukarı kaldırdı, bunu yaparken parmaklarındaki gümüş yüzükler birbirine çarptı. “Bekle. Bunu Kâhin’e danışmam gerekiyor.” İşaret parmaklarını şakaklarına dayadı ve gözlerini kapattı.

Elsie, Driftwood Café’deki müşterilerin bu gösteriyi izleyip izlemediğini görmek için hızlıca etrafı kolaçan etti. Neyse ki müşterilerin çoğu *Guardian* ve *The Times* gazetelerinin sayfalarına gömülmüş durumdaydı. Gazete okumayanlar ise ya derin bir sohbetin içindeydiler ya da cep telefonlarıyla meşguldüler. Elsie bu küçük iyilik için Tanrı’ya şükredip kendi kendine gülümseyerek bir şeyler mırıldanan Woody’ye döndü. Woody birkaç dakika sonra gözlerini açtı ve ellerini yavaşça masaya koydu.

“Danıştım. Cevap, ‘Evet.’ Başarabiliriz.”

“Tamam o zaman.” Elsie sevgili koro şefine hangi göksel varlığın ona bu bilgiyi verdiğini sormamak için kendini zor tuttu. Cevabı bilmemesi onun için kesinlikle daha güvenliydi.

Woody espresso fincanını eline aldı ve gözlerini kısıp denizle gökyüzünün birleştiği bulutlu ufka doğru baktı. “Ama korodakileri kaderin emrettiği müzik savaşçılarına dönüştürmek için çok çalışmamız gerekiyor.”

“Pardon, nasıl yani?”

Ortağının öngörüsüzlüğüne gizliden gizliye küçümseyen Woody, gözlerini Elsie’ye dikti. “Eğer tek başlarına bir şeyler söylemezlerse bir adım ileri gidemezler bebeğim.”

Mistik güçlerle şüpheli bağlantıları olmasına rağmen Woody kurduğu cümlelerin düşündüğünden çok daha akıllıca ve anlamlı olduğunu fark edememişti.

Bir sonraki çarşamba günü, Elsie klavyesinin başına oturdu ve elini havaya kaldırıp küçük koroya seslendi. “Beni dinleyin, lütfen,” dedi ve devam etti.

“Artık vakit geldi, çalışmalara başlıyoruz. Woody üç Lady Gaga şarkısından muhteşem bir potpuri hazırladı ki bence bu potpuriyi söylerken çok eğleneceğiz. Daisy bize sözlerin yazılı olduğu kâğıtlar dağıtacak, böylece hepimiz sözleri kolayca takip edebileceğiz. Aranızda ne söyleyeceğini bilen var mı?”

Danny elini kaldırıp söz istedi. “Şarkı işte.”

Elsie en cesaret verici ses tonunu takındı ama sesinin daha çok Joyce Grenfell gibi çıkacağından habersizdi. “Evet, kesinlikle şarkı söyleyeceğiz,” dedi ve devam etti. Ama ben hangi bölümleri söyleyeceğinizi bilip bilmediğinizi kast etmiştim. Alto? Tenor? Soprano?”

“Ben *Sopranos* dizisini seyrediyorum,” diye cevap verdi Stan sırıtarak. Sonra göz doldurucu bir İtalyan-Amerikan aksanıyla devam etti. “Tony ve ailesinin hastasıyız.”

“Aaa, ben de o diziyi çok seviyorum,” diyerek araya girdi Sasha. Sonra Stan ile birlikte en sevdikleri bölümler üzerine heyecanlı bir sohbeta başladılar.

Daisy elindeki kâğıtları dağıtırken sevecen bir tavırla Elsie’ye gülümsedi. Elsie derin bir nefes aldı ve gülümsemesinin cesareti ve ruhu kadar bitkin görünmemesini umdu. Saat neredeyse do-kuza geliyordu ve bu zamana kadar koro üniforması olarak giyecekleri tişörtleri nerede yaptıracaklarını uzun uzun tartışmaktan başka hiçbir şey yapmamışlardı. Bu arada Woody koronun giriş şarkısı olarak en iyi Hellfinger şarkılarından bir potpuri hazırlamayla önermiş, Sasha da buna şiddetle karşı çıkınca aralarında gereksiz bir tartışma yaşanmıştı.

“Tek bir şarkıdan bir potpuri çıkarmak biraz olur, öyle değil mi?”

“İlk albümümüzün tam seksen bin sattığını sana hatırlatmak isterim!”

“Gerçekten mi? Çok merak ediyorum, acaba o albümlerden kaç tanesi çöpü boylamıştır?”

“Sen hangi cesaretle 80’lerde İngiltere’de çığır açan rock tanrılarına laf söylersin?”

“Çığır açan rock tanrıları derken? Güldürme beni! Çoğunuz ya öldünüz, ya rehabilitasyon merkezine kapatıldınız ya da sarhoşluktan elinize ayağınıza hâkim olamıyorsunuz. Ben demiyorum, Wikipedia diyor. Aranızda tek bir akıllı varmış, o da çığır açan grubunuzdan ayrılıp müzik yapımcısı olmuş işte!”

“Onun adını burada ağzına alamazsın, beni duydun mu?”

Cher’in mutfaktan tam zamanında getirdiği ve yanında çikolatalı dondurmayla servis ettiği taze pişmiş çikolata ve kahveli kurabiyeler ikili arasındaki tartışmayı sona erdirdi ama birbirlerine

sırtım dönen Sasha ve Woody arasında esen soğuk rüzgâr fark edilmeyecek gibi değildi.

Elsie derin bir nefes aldı ve tek tek herkese gülümsedi. “Tamam, şimdi ben birkaç nota çalacağım ve sizden hep birlikte bu notaları seslendirmenizi isteyeceğim. Böylece kimin sesinin hangi bölüme yatkın olduğunu anlayabileceğiz.”

Odada toplanan şarkıcılardan yükselen kolektif ses son derece cesaret vericiydi. Danny şarkıya çok yüksekte girdi ve Elsie onun sesine uygun notayı basana kadar tiz bir sesle söylemeye devam etti. Sasha şarkıya oldukça güçlü bir giriş yaptı ama tek bir nota söylemeyi kendine yakıştıramamış olacak ki Beyoncé’ye bile sınırı aştığını düşündürecek bir ses akrobasisi yapmaya kalktı. Aoife ürkek görünüyordu, Elsie genç kızın fısıltıya yakın sesini duyabilmek için diğer herkesi susturmak zorunda kaldı. Stan şarkıya kıkırdayarak başladı ve gülmekten devamını getiremedi. Elsie en azından Irene doğru notadan girdi diye sevinirken iltifat etme gafletinde bulundu; bunun üzerine Irene cesaretini kaybetti ve sesi feci şekilde bozuldu. Woody kulak tırmalayan korkunç ses karşısında korkudan kocaman açılmış gözleriyle Elsie’nin yanına oturdu. Daisy bile havlu atmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Elsie ellerini birbirine çarptı ve önündeki üzgün koroya baktı. “Tamam, hadi biraz ara verelim. Sonrasında hepinizle teke tek çalışıp sesinize uygun notaları vereceğim. Herkes mutlu olduğunda hep beraber söylemeyi tekrar deneyeceğiz.”

Yirmi dakika sonra Elsie grubu bir koro sırasına dizdi. Aoife ve Sasha’nın soprano, Iren’in ise alto kısımları söylemesi kararlaştırıldı. Danny’nin tenora, Stan’ın ise baritonla bas arasında bir sese yatkın olduğu anlaşıldı. Elsie sabırla her bölümü tek tek onlarla birlikte söyledi, sonra elini kaldırıp koro üyelerini susturdu.

“Tamam. Çok güzeldi. Çok parlak değil ama en azından çaba gösteriyoruz ve seslerimizi...”

Sasha çıkıcıkladı. “Bazılarımız daha çok çaba gösteriyor bence.”

Danny, Sasha’ya baktı. “Ne demek şimdi bu?”

“Irene bırak şarkı söylemeyi, konuşmuyor bile. Kız arkadaşının ise ses çıkartması için kışının yanması gerekiyor herhalde.”

“Sasha böyle bir şeye hiç gerek yok,” diyerek araya girdi Elsie. “Bence özür dilemen gerekiyor...”

“Hayır, dilemeyeceğim. Ben şarkıyı söyleyebilmek için kendimi paralıyorum ama bunların hiçbirisi deneme zahmetine bile girmiyor.”

Stan’ın yüzü kıpkırmızı oldu. “Orada dur bakalım. Unuttun galiba, daha ilk defa beraber şarkı söylüyoruz.”

“Ben senin söylediğini hiç duymadım ama!”

Woody hışımla Elsie’ye döndü. “Sanırım bu insanları bir araya getirerek hata yaptık. Hiçbiri bu işin ruhunu anlamıyor...”

“Sen ne ruhundan bahsediyorsun rockçı bozuntusu?” Sasha’nın çıkışıyla birlikte odada sesler yükseldi, öfkeli sözcükler ve el kol hareketleri havada uçmaya başladı.

Elsie tam olaylara müdahale etmek için ayağa kalkmıştı ki odaya bomba gibi bir ses düştü.

“Yeeteeerr!”

Oda birdenbire sessizleşti ve tüm gözler ondan hiç beklenmeyecek şekilde burnundan soluyan tezgâhın yanındaki Daisy’ye çevrildi.

“Gördüklerime inanamıyorum. Sözde hepiniz yetişkinsiniz ama çocuk gibi kavga ediyorsunuz. Hatta daha da kötüsünüz çünkü çocuklar bile böyle bir durumda nerede duracağını bilir.

Şimdi beni iyi dinleyin; kız kardeşim bu koroyu eğlenceli, farklı ve sizin bir parçası olmak isteyeceğiniz bir şeye dönüştürmek için çok çaba harcıyor. Ama siz daha tek bir şarkıyı bitirme nezaketini bile göstermiyorsunuz! Eğer onun son yıllarda neler yaşadığını bilseydiniz..." dedi sol gözünün köşesinde akmaya hazır duran yaşı silerek. "...eğer bilseydiniz..."

Elsie kafasını salladı. "Daisy sakın..."

"...olay şu ki bu koro Elsie'nin bebeği, yeni macerası. Ve bu maceranın kendi egolarını başkasının hayalinden daha çok önemseyen insanlar tarafından sabote edilmesini hiç hak etmiyor. Eğer birlik beraberlik ruhuyla ve keyifle bu koroya katılmayı reddediyorsanız şimdi buradan gidin. Çünkü açıkça söyleyeyim, size hiç ihtiyacımız yok."

Elsie gözlerini kapattı; odadaki altı kişinin sandalyelerinden kalkıp bağırsı çağrısı içinde koroyu terk edeceğini düşünüyordu. Ama şaşırtıcı bir şekilde ortam sessizliğe gömüldü. Gözlerini açmaya cesaret ettiğinde ise azarlanmış gözlerin kendisini incelediğini gördü. Sasha Mitchell'in bile ağzını bıçak açmıyordu.

Irene boğazını temizledi. "Doğru söylüyorsunuz Bayan Maynard. Bence her şeye yeniden başlamalıyız."

Akşamın ilerleyen saatlerinde Gardner Caddesi'nde yürürken Elsie ablasının koluna girdi. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Hepimizi hizaya soktuğun için."

Daisy gülümsedi. "En azından bu kadarını yapabildim."

"Eğer konuşmasaydın ortalık savaş alanına dönecekti. Sana bir şey soracağım, bu koronun müzik direktörü asistanı olmak ister misin?"

Daisy'nin gözleri parıldadı. "Gerçekten mi?"

Elsie ablasının koluna sarıldı. "Evet. Bugün her şeyi sen yoluna koydun Dais. Bunu düzenli olarak yapman gerekecek bence."

"Peki, tamam o zaman. Çok gururlandım. Bu gece hepsine iyi bir ders olmuştur, merak etme. Bu arada Sasha'nın tam bir baş belası olduğunu düşünüyorum."

"Galiba öyle. Ama sesini duydun mu?"

"Hangi sesini? Kadın sesini sadece birilerine hakaret etmek için kullanıyor."

Elsie güldü. "Haklısın, sert çizgileri olan bir kadın. Ama ben şarkı söyleyişini kast etmiştim. Bu gece arada kaynamış olabilir ama kendi bölümlerini söylerken sesinin duruluğu gözümünden kaçmadı. Tüm o saldırganlığın ardında etkileyici bir enstrüman saklı. Benim bunu nasıl açığa çıkartabileceğime bakmam lazım."

"Peki ya Sessiz Irene? Fısıltılar Kraliçesi Aoife? Bence ikisi de bu gece sokaktaki köpekçiklere bile seslerini dinletemeyecek kadar kötü performans sergilediler." Daisy nane yeşilin Figaro'sunun yanına geldiklerinde durakladı ve uzaktan kumandaya basıp kapıları açtı. "Ben sana 'yapamazsın' demiyorum Els. Sadece bu zor bir iş, sonunda üzülmeni istemiyorum."

Elsie böyle bir ihtimal olduğunu düşünmüyordu. Ama ablasına bir şey söylemedi ve arkasından gülümseyerek el salladı. Sonra bu gece hiç yol alamayınca hissettiği umutsuzluk, yerini başka bir duyguya bıraktı: Kararlılık. Bu gece yaşananlar ilk başta kendine güvenini zedelese de şimdi sarsılmaz bir kararlılığın iliklerine kadar işlediğini hissediyordu. Woody ile birlikte planladıkları koroyu hayata geçirmişti ve sonunda ne olursa olsun bu koroya o şarkıları söyletecekti.

Ne Yaparsan Yap Akıl ile Yap

“İnsanlar kapılar gibidir. Yapman gereken tek şey doğru anahtarı bulmak.”

Lucas listenin 3. maddesini yerine getirmek üzere Elsie'yle birlikte Whitstable'da gittikleri hediye dükkanında gördüğü ucuz ve rengarenk buzdolabı magnetinin üzerinde yazan bu cümleyi okuyunca sevinçten çığlık atmıştı.

3. Deniz kenarındaki şehirlerden saçma sapan buzdolabı magnetleri al ve evdeki buzdolabına yapıştır.

“Bu harika! Kendi içinde hem çok sıradan hem de çok gösterişli!”

Elsie dükkân sahibinin yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce Lucas'a sesini alçaltması için yalvarmış ama Lucas onu duymazlıktan gelmişti.

Bir sonraki sabah mutfakta kahve yaparken Elsie'nin gözüne buzdolabında asılı duran bu magnet takıldı. Birdenbire duygusallaştı ve “Belki de doğrudur,” diye düşündü. Lucas ne düşünürdü bilinmez ama muhtemelen herkesin bir anahtarı vardı.

Lucas'ın da vardı. Onun anahtarı Elsie'nin okuldaki geleneksel Yıl Sonu Yarışması'nın son dakikalarında az bilinen Morrissey şarkılarından birini bilmesiydi. Yıl Sonu Yarışması ilk defa geçmiş yıllardaki müdürlerden biri tarafından düzenlenmiş ve seneler içinde neredeyse kutsal sayılacak bir hal almıştı. Öğretmenler için modern kültürden klasik sanata, tarihten edebiyata ve güncel konulara uzanan geniş bir yelpazede hazırlanan soruların karmaşıklığı, kafa karıştırıcılığı ve kapsamı bir gurur meselesiydi. Kolej'in ilk yılında, on yedinci doğum gününden birkaç ay sonra Elsie kendini beklenmedik bir şekilde Çömezler takımının içinde

buluvermişti. O zamanlar en yakın arkadaşı olan Clara dönemin bitmesine günler kala kızamıkçık olmuş ve yarışmadan bir gün önce yana yakıla Elsie'yi aramıştı.

"Biliyorum öyle düşünmüyorsun ama sen hepimizden çok genel kültüre sahipsin. Ustalar takımı çok güçlü, olabildiği kadar çok yardıma ihtiyacımız var. Herkese sordum, geriye bir tek sen kaldın. Lütfen benim yerime yarışmaya sen katıl, lütfen!"

Elsie isteksizce Clara'nın ricasını kabul etti ve ertesi gün gözlerini o zamanlar kızıl olan uzun kâküllerinin arkasına saklayıp soluk renkli okul üniformasının kızaran yanaklarını ortaya çıkarmaması için dua ederek takım arkadaşlarının bulunduğu masada yerini aldı. Takım kaptanını gördüğünde ise kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu: Bütün yıl boyunca tarih sınıfında gizli gizli seyrettiği uzun siyah saçlı çocuk bu takımın kaptanı mıydı? Lucas Webb çok yakışıklıydı: Belirgin elmacık kemikleri, dünyayı Elsie'nin daha önce hiç karşılaşmadığı şekilde gören güzel gözleri vardı. Sınıf arkadaşlarının önce garipsediği, sonrasında ise saygı duyduğu kendine has bir tarza sahipti. Gülümsemesi girdiği her odayı aydınlatıyordu. Lucas, Elsie'nin farkında bile değildi ama Elsie'nin gözü hep onun üzerindeydi. Arkadaşlarıyla şakalaşmasını ya da entelektüelliği ile öğretmenleri etkilemeye çalışmasını seyretmeyi seviyordu. Bazen kendini Lucas'ın büyüleyici karakterini cam bir duvarın arkasından izliyor ama ona ulaşamıyormuş gibi hissediyordu. Şimdiyse Lucas burada, hemen yanındaki sandalyede oturuyordu. Ona ne diyecekti? Lucas onu fark edecek miydi?

Elsie o gün boşuna endişelendiğini ancak yıllar sonra Lucas o günün hayatını sonsuza kadar değiştirdiğini itiraf ettiğinde anlayabildi. Son yılların en hararetle yarışmasının son dakikalarında, Ustalar 78, Çözmezler 77 puandayken, Morrissey'in ikinci solo stüdyo albümüyle ilgili bir soru soruldu. Çömezler yanıtlayacaktı.

Ne Yaparsan Yap Aşk ile Yap

“Morrissey’in ikinci albümü *Kill Uncle*’in beşinci şarkısı nedir?”

Lucas yardım için takımına döndü ama boş gözlerle karşılaştı.

“Yapmayın, bu soruyu bilemezsek kaybedeceğiz! Kimse Morrissey hakkında bir şey bilmiyor mu?” Cevap yine boş bakışlar ve umutsuzca iki yana sallanan kafalar...

Kolej müdürü Bay Henley sabırsızlık içinde elindeki soru kartlarını masaya vurdu. “Size çok az süreniz kaldığını hatırlatmak isterim Çömezler takımı.”

Elsie cevap vermek için tüm cesaretini toplayıp parmağını kaldırırken başının dönmeye başladığını hissetti. Sorunun cevabından yüzde yüz emindi. Söz konusu albümü erkek arkadaşından ayrıldıktan sonra hayata küsen Guin’in yatak odasında yerde görmüştü ama yanlış cevap verme düşüncesi ödünü patlatıyordu. Yanlış cevap verse ne olacaktı ki? Lucas onu ‘Yıl Sonu Yarışması’nda yanlış cevap verip takımın kaybetmesine neden olan kız’ olarak hatırlayıp yok saymaya devam edecekti. Ama artık bu düşünceler için çok geçti: Kartal bakışlı müdür Henley, Elsie’nin parmağını çoktan fark etmişti.

“Elsie Maynard?”

“King Leer,” dedi Elsie fısıltıya yakın bir sesle. Yan gözle bakınca Lucas’ın güzel bakışlarını üzerinde hissetti, boğazını temizledi ve cevabını bu kez daha yüksek sesle tekrarladı. “Şarkının adı ‘King Leer’.”

Olaya heyecan katmak ve gerilimi artırmak için kısa bir süre sessizliğe bürünen Bay Henley nihayet bağırarak sonucu ilan etti. “Doğru. Ve yarışmanın kazananı iki ekstra puanla Çömezler takımı!”

O günden sonra Lucas gereksiz müzikal bilgisi üst düzeyde olan, o saçları boyalı, sessiz tarih öğrencisinin farkında vardı ve o yaz Elsie’yi her yerde takip etti. Babasının mobilya dükkânına uğ-

rayıp uydurduğu bir markanın balmumu cilasını satıp satmadıklarını sordu. Bir arkadaşını Clara'yı dışarı çıkartması için ikna etmeye çalıştı, böylece o da Elsie'ye çıkma teklif edebilmek için bir bahane bulmuş olacaktı ama Elsie durumu anlayıp utancından onu reddetti. Elsie'yle karşılaşabilmek için onun yürüdüğü yollarda gezip durdu. Sonunda ısrarı işe yaradı ve Elsie, Lucas'ın çıkma teklifini kabul etti. Hem de yanlarında Clara ve Lucas'ın bu iş için görevlendirdiği arkadaşı olmadan... Lucas o öğleden sonra Elsie'yi bir burgerciye götürdü. Bir şeyler yiyip şehirde uzun uzun yürüdüler. Saatlerce konuştular, konuştukça ortak noktalarını; örneğin sanat filmlerini, Douglas Adams romanlarını, U2'yu sevdiklerini keşfettiler. Ağustos ayının o sıcak cumartesi gününde saatler akşam sekiz buçuğu gösterirken Lucas, Elsie'yi evinin verandasında dudaklarından öptü. Elsie o anda romancıların ve şarkı sözü yazarlarının dillerinden düşüremediği o kelimenin anlamını kavradı: Elsie Maynard 'hayatının tek aşkını' çoktan bulmuştu!

"Ne düşünüyorsun?" dedi Cher, Elsie'nin yanına gelerek.

"Pardon?"

"Patlayan Şekerli Kurabiye hamurunu karıştırmanı rica edecektim ama öyle düşünceli görünüyordun ki bölmek istedim."

Elsie gülümsedi. "Ah. Aklıma Lucas ile nasıl tanıştığımız geldi."

"Tatlım," dedi Cher, Elsie'nin kolunu sıvazlayarak.

"Hayır. Kötü değilim. Bunu düşünmek bana iyi geliyor. Ama neden sabahtan beri aynı şey düşünüp durduğumu bilmiyorum. Buzdolabının üzerinde asılı duran magnetlerden biri gözüme takıldı ve beni işte böyle eskilere götürdü."

"Seni o adamla buluşmaya zorladığım için böyle oldu, değil mi? Çok özür dilerim Els. Jake'in meslektaşının sana hakaret edebileceğini aklımın ucundan bile geçirmezdim."

“Cher, sana daha önce de söyledim, gerçekten sorun değil. Böyle olacağını bilemezdin.”

“Ne olursa olsun, seni mutsuz etmeye hiç hakkı yoktu,” dedi Cher iç çekerek. “Çok garip, biliyor musun? Şimdi bile Lucas şu kapıyı açıp içeri girecekmiş gibi geliyor. Onu çok özledim.”

“Özlediğini biliyorum. Siz ikiniz çok iyi dosttunuz. Özellikle de sen Lucas’ın dondurma karıştırma makinesiyle oynamasına izin verdiğinde.”

Cher güldü. “Koca çocuk. Bu mekân ona çok şey borçlu. Yaban mersinli çikolatalı dondurma tamamen onun icadı ve hâlâ en çok satan çeşitler arasında. Ayrıca Lucas çok sevdiği için cupcake’leri hâlâ Crawley’den alıyorum.” Elsie gülümsedi. Lucas şehir dışındaki büyük bir teknoloji şirketinde çalışırken Crawley şehir merkezinde gördüğü küçük cupcake’ciye âşık olmuş, bir cumartesi günü pembe rengin hâkim olduğu bu sevimli kafedeki ürünleri tattırmak için Elsie ve Cher’i buraya getirmişti. Cher o gün itibarıyla, Brighton’a uzak olmasına rağmen Cupcake Genie’nin lezzetli ev yapımı cupcake’lerinden düzenli olarak sipariş vermeye başlamış, bugüne kadar uzanan işbirliklerinin temeli böylece atılmıştı. Bu, tipik bir Lucas Webb hareketiydi: Ona göre imkânsız diye bir şey yoktu, her şey mümkündü.

“Kim bilir hayatta olsa koro için neler yapardı,” dedi Cher ve kurabiye hamurundan bir çay kaşığı alıp ağzına attı. “Muhtemelen Sasha’yı hiç ciddiye almazdı. Lucas ile ilgili en çok aklımda kalan şey aptallara katlanamamasıydı.”

Lucas’ın kıvrak zekâsını ve ince espri anlayışını acımasızca Sasha’nın üzerine saldığını hayal edince Elsie kendini tutamayıp bir kahkaha patlattı. “Ama yine de diğerleriyle sağlıklı iletişim kurması için onu cesaretlendirmenin bir yolu olmalı. Muhte-

melen aralarındaki en yetenekli şarkıcı o ama eğer dün geceki gibi sorun çıkarmaya devam ederse koronun başarısına da zarar verebilir.”

Bu sırada kapının üzerindeki pirinç çan bir müşterinin gelişini haber verdi. Cher kaşlarını çatı. “Sabahın köründe kim geldi acaba? Daha ‘Açık’ tabelasını yeni çevirdim.”

“Ne güzel işte; kapında sürekli birileri bekliyor fena mı? Güzel bir duygu olmalı, hı?”

“Ya ne demezsin. Muhteşem bir duygu.” Cher yüzünü buruşturup mutfaktan çıktı ve kapıya doğru yürüdü. Dakikalar sonra suratında garip bir ifadeyle Elsie’nin yanına geri döndü. “İçeride seni görmek isteyen biri var tatlım.”

Cher’in ifadesinden işkillenen Elsie ellerini bir havluya sildi ve patronun arkasından yürüyerek içeri gitti. Şık takım elbisesi ve yüzündeki kocaman gülümsemeyle karşısında Olly duruyordu.

“Günaydın Elsie,” dedi kafenin boş masalarına göz gezdirerek. “Çok erken gelmedim, değil mi?”

“Merhaba. Hayır. Ama günün ilk müşterisisin.”

Elsie o sırada arkasından bir öksürük sesi duydu, arkasını dönünce Cher’in komplo teorileri ile dolu gülümsemesiyle karşılaştı.

“Affedersin. Sizi tanıştırmayı unuttum. Bu Cher. Patronum.”

“Memnun oldum,” dedi Cher gülümseyerek. Tokalaşmak için elini o kadar uzaktan uzattı ki güzel göğüsleri, sabahın erken saatine fazla gelecek şekilde, Olly’nin gözlerinin önüne serildi. “Korkarım Elsie bana senden hiç bahsetmedi.”

Elsie hafifçe iç çekti. Cher’in bu yüzden ona akşama kadar söyleneceğini biliyordu. “Olly babamın mağazası için bir web sitesi hazırlıyor.”

“Ohh, hem yakışıklı hem akıllı,” dedi Cher. “Ve muhtemelen çok aç!”

Olly şaşkınlıktan bir iki saniye ağzını açamadı ve ancak Cher m n y y  açık yaka bluzunun önünde cazibeli bir şekilde sallayınca kendine gelebildi. “Ah. Evet. Kahvaltı gerçekten çok iyi fikir.”

“Sen rahatına bak tatlım, istediğin yere otur. Elsie hemen sipari ini alır,” dedi Cher. Sonra stilettoalarının topukları üzerinde döndü ve kalçasını dikkat çekici şekilde iki yana sallayarak mutfağa gitti.

Elsie tezg h n hemen yanında ağzı açık duran genç adama gülümsedi. “Pencere kenarındaki masayı tavsiye edebilirim.”

Olly masaya otururken bir kahkaha patlattı. “Patronun *m t-hiç!* Gelen herkese mi böyle davranıyor?”

“Hayır, sadece yakışıklı olanlara.” Olly bu iltifat karşısında gülümseyince Elsie yanaklarının kızardığını hissetti.

“ ok te ekk rl r.”

“Rica ederim. Peki, sana ne ikram edebilirim?”

Olly m n y y  incelemeye ba lamadan önce birkaç saniyeliğine Elsie’nin gözlerine baktı. “Ak a a  ve jambonlu çörek  ahane olur. Bir de cappuccino lütfen.”

Elsie, Olly’nin sipari ini not defterine yazarken ellerinin titrediğini hissetti. *Topla kendini, Elsie,* diye uyardı kendini. “Tamam, hemen getiriyorum...”

“Aslında buraya gelmemin başka bir sebebi daha var,” dedi Olly aniden gözünü Elsie’ye çevirerek.

“ yle mi?”

“Evet. Seni ilk koro toplantısının yapıldığı akşamdan beri görmedim. Hatırlarsan o ak am bana müsait bir zamanda kahve

sözü vermiştin... Özür dilerim, lütfen cesaretimi mazur gör. Lafı hiç dolandırmadan sormak istiyorum çünkü buraya gelene kadar nasıl söyleyeceğimi düşünüp durdum ve işin içinden çıkamadım, yani..." Olly derin bir nefes aldı, gözlerini Elsie'nin gözlerine sabitledi ve devam etti. "Akşam yemeğine ne dersin? Yani birlikte? Ama öyle muallak bir tarihten bahsetmiyorum çünkü o tarih hiç gelmiyor biliyorum. Bu hafta olur mu? Hatta mesela yarın akşam?"

"Oh." Olly'nin aniden sorduğu soru sabahtan beri zihnini kurcalayan düşüncelerle bir araya gelince Elsie kısa süreli bir suskunluk nöbetine girdi.

Olly, Elsie'nin bu halini görünce reddedileceğini düşündü ve bir anda yüzü düştü. Gözlerini başka yöne çevirip hiç yaralanmamış gibi görünmeye çalıştı. "Bak, hiç sorun değil. Ben sadece öylesine sormak istedim."

Elsie hemen gerçek hayata geri döndü. "Hayır," dedi telaşla. Sesi istemsizce o kadar yüksek çıktı ki kafenin içinde hafif bir yankı yaptı. Sesini alçalttı ve elini Olly'nin sıcak omzuna koydu. "Çok isterim. Yarın akşam harika olur."

Olly'nin keyiflendiğini fark etmemek mümkün değildi. "Gerçekten mi? Harika!"

Elsie elindeki not defterinin sayfasını çevirdi, yeni sayfaya bir şeyler karaladı ve yırtıp Olly'e uzattı.

"Adresim bu. Yarın beni yedi buçukta evden alır mısın?"

Olly kağıdı alırken, parmakları Elsie'nin parmaklarına değdi. "Tabii. Memnuniyetle!"

"Evet?"

"Evet."

"Evet mi dedin?"

Elsie küçük ablasına bakıp kaşlarını çatı. "Evet dedim. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Guin gülümsedi. "Bence babam havalara uçacak. Haftalardır bu çocuğu dilinden düşürmüyor. Ama daha önemlisi, sen ne hissediyorsun?"

Elsie omuzlarını silkti. "Güzel. Yani, aslında kabul edince ben de kendime çok şaşırdım ama Torin'le yaşadığımız korkunç akşamdan sonra, 'Daha kötü ne olabilir ki?' diye düşündüm. Ayrıca Olly'den hoşlanıyorum. O çok etkileyici, eğlenceli ve ilginç bir adam..."

"Ve Daisy'ye söylediğine göre son derece fit," diyerek araya girdi Guin. Aynı anda karnındaki bebeğinden tatlı bir tekme yedi ve yüzünü buruşturdu. "Çok güzel, doğmamış çocuğum bana sansür uyguluyor. Tek ihtiyacım olan şey buydu."

"Bence süper bir karar vermişsin," dedi Daisy. Maynard kardeşlerin o gün işten sonra bir araya geldiği lüks dairesindeki şık cam masaya cam bir çaydanlık taşımakla meşguldü. "Bir karar verdin ve o kararı uyguluyorsun. Kimseye, 'Elsie Maynard başladığı işi bitiremedi,' dedirtme."

"Bu arada söylemeden edemeyeceğim," dedi Guin, Elsie'ye göz kırparak. "Seni güvenlik görevlisinin elinden alan adamla bu vesileyle tekrar bir araya geldiğine inanamıyorum. O adam resmen senin kahramanın. Gerçekten inanamıyorum. Bu nasıl bir tesadüftür?"

Elsie, Daisy'ye döndü. "Çok teşekkürler abla."

"Ne? Guin'e anlatmadan nasıl durabilirdim sence?"

Elsie'yi asıl rahatsız eden ablaların birbirlerine başlarına gelen her şeyi anlatması değil, konu başlığının Torin olmasıydı. Torin'in o gecedan sonra hiç sesi çıkmamıştı; Elsie, Cher'in Jake ile hâlâ

görüştüğünü biliyordu ama o da Elsie gittikten sonra barda neler olduğu konusunda ağzını kapalı tutmayı tercih etmişti. “Dura-mayacağını biliyorum. Ama bu konuyu konuşmak istemiyorum artık.”

“Eminim kendini iğrenç hissetmiştir,” dedi Guin, kardeşinin isteğini yok sayarak. “Adam resmen seni erkek düşmanı ilan etmek üzereymiş. Ama ağzının payını fena vermişsin.”

Elsie pencereden dışarı bakıp küçük bir hız teknesinin ardında gümüşü bir iz bırakarak limandan ayrılışını izledi. Torin’in kendini nasıl hissettiği Elsie’yi hiç ilgilendirmiyordu. Geçen hafta yaşanan olaylardan çıkardığı sonuç şuydu: Elsie, Torin etrafındayken başka bir insana dönüşüyordu ve bu halinden hiç hoşlanmıyordu. Elsie zalim bir insan değildi, laf dalaşına girmeyi sevmiyordu, insanları geçiştirmeye alışık değildi. Ama ne zaman Torin’le karşılaşsa bu sevmediği insan tipine bürünüyor ve bu durumun önüne geçmek için Torin’den olabildiği kadar uzak durması gerektiğini biliyordu.

“Böyle bir şey söylemeye nasıl cesaret edebildiğine hâlâ inanmıyorum,” diyordu Daisy, Guin’e. “Halbuki tanıştığımızda çok kibar birine benziyordu.”

“Elsie ile birlikte karanlık tarafa geçtiğiniz günden bahsediyorsun sanırım,” diye ekledi Guin. Ablasıyla dalga geçme fırsatını değerlendirmek Elsie’yi sinir etmeye devam etmekten daha eğlenceliydi. “Babam duyarsa...”

Konunun Torin’den uzaklaşıp daha güvenli bir zemine oturması Elsie’yi çok rahatlatmıştı. Onu daha fazla düşünmek istemiyordu. Torin’i zihninden uzaklaştırıp ablalarının tatlı atışmasını izlemeye koyuldu.

Yedinci Bölüm

Seni tanımak...

Seni seviyorum çünkü sen herkesin arkadaşısın.

Elsie elindeki kâğıt parçasına bakakaldı. Lucas nasıl böyle bir şey yazabilirdi? Elsie'nin genel olarak pek düşmanı yoktu ama kendini herkesin arkadaşı olan bir kadın sınıfına da sokamazdı. Özellikle de küstah ötesi avukatla yaşadığı son olaydan sonra. Ama merhum kocasıyla karşılaştırıldığında, Elsie'nin orman yaratıklarıyla dolu bir ormanda yaşayan Pamuk Prenses'ten daha kolay arkadaş edindiği söylenebilirdi.

Lucas insanlar hakkında ı ışık hızıyla yargıya varan bir adamdı, insanlar düşündüğünün aksini kanıtlamak için ne yaparsa yapsın bu yargılara sıkı sıkıya tutunurdu. Asla kaba değildi ama Cher'in de gözlemlediği gibi insanların gösteriş düşkünlüğünü veya düşüncesizliğini teşvik edecek davranışlardan da kaçınırdı. Kanser teşhisi konulduktan sonra sanki bu özelliği daha da belirginleşmişti. Muhtemelen artık hiçbir şey, hiç kimse umurunda değildi ya da ne

yaparsa yapsın insanların onu mazur göreceğini biliyordu.

“Ben ölmek üzere olan bir adamım. Kim benimle kavgaya girmeyi göze alabilir ki?”

Bu konudaki dik başlılığı Elsie ile Lucas arasında her zaman bir tartışma konusu olmuştu; aslında bu, birçok noktada onu o yapan bir özellikti ama Lucas’ın bu özelliğini onları bekleyen acı sonla ilişkilendirmesi Elsie’nin canını acıtıyordu.

“Bir kez olsun görmezden gelemey misin?”

“Görmezden gelince cahilliklerini alkışlamış olamayacak mıyım? Hayır, yapamam!”

İşte bütün bunları düşününce Sevgi Kutusu’ndaki bu mesaj biraz garip kaçmıyor muydu? Lucas yıllar boyunca gizliden gizliye Elsie’nin barışçıl yanına hayranlık mı duymuştu? Bu mesaj hayatının sonuna yaklaştığı günlerde yaşadığı pişmanlıkların bir göstergesi miydi yoksa bu konuda ne kadar farklı iki insan olduklarının bir kanıtı mıydı?

Elsie’nin Lucas öldükten sonra yapmaya en çok dikkat ettiği şey, kocasının güzel yanlarının yanı sıra sinir bozucu özelliklerini de hatırlamaya çalışmaktı. Elsie yıllar önce ölen anneannesinin gereksiz şekilde azizlik mertebesine ulaştırılmaya çalışmasına şahit olduğunda çok şaşırılmıştı. Arkadaşlar, aile fertleri ve komşular ölümünün ardından bir araya gelmiş, anneannesinin ne kadar cömert, ne kadar iyi bir kadın olduğundan bahsedip durmuşlardı. Halbuki anneannesinin anlatılanlarla alakası yoktu, yıllarca babasının hayatını cehenneme çeviren huysuz kadının tekiydi. Büyükanne O’Shaughnessy, Elsie’nin annesini Londra’da geleceği olmayan bir oyunculuk kariyeri uğruna ailesini terk etmesi konusunda da cesaretlenmişti. Jim sırf kızlarının hatırına ilişkilerini koparmamak için uğraşırken o, her ziyaretinde büyük bir keyitle

çok sevdiği kızına uygun bir adam olmadığını ona hatırlatıp duruyordu.

“Moirra seni terk ettiği için çok mutlu James,” diyordu, evin içinde oyun oynayan üç kızın duyma ihtimaline aldırmadan. “Hayatı sensiz çok daha güzel, sen ve şu çocuklar ayağına dolanmadığı için de keyfi çok yerinde.”

Elsie anneannesinden nefret ettiğini bildiği insanların ölümünün ardından söyledikleri güzel sözleri dinledikten sonra komşulardan birine neden bu şekilde davranıldığını sormuş, karşılığında ise kısık bir sesle şu cevabı almıştı: “Ölünün arkasından kötü konuşulmaz.” Elsie akşam eve dönüp olanları anlattığında Lucas kahkahalarına engel olamamıştı. “Merak etme, eğer benden önce ölürsen kötü huylarını herkese anlatacağım.”

İşte bu yüzden Lucas’ın sinir bozucu özelliklerini hatırlamak Elsie’yi rahatlatıyordu. Bu şekilde onun hatırasını daha gerçekçi bir şekilde muhafaza edebiliyordu. Lucas’ı kusursuz bir aziz gibi yad etmenin onun hatırasını uzak ve dokunulmaz kılmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyordu.

Elsie, Sundae & Cher’e gitmek üzere Gardner Caddesi boyunca yürürken Lucas’ın mesajının yazılı olduğu kâğıdı huzursuz bir ruh haliyle cebine koydu. Bu akşam Olly ile randevusu vardı; aynı anda hem umutlu hem de endişeliydi. Dondurmacının nane şekeri rengindeki dış cephesi ufukta görüldüğünde günün geri kalanını pozitif düşüncelere odaklanarak geçirmeye karar verdi. Zaten son zamanlarda zihnini endişelerle fazlaca meşgul etmişti.

Cher’in henüz gelmediğini görünce kafeyi güne hazırlamaya girişti. Zemin kattaki mutfağa girdi ve hangi yeni dondurmaları yukarıya taşıyacağını düşünmeye başladı. Sonunda nane ve elmalı, kaymaklı, ballı, zencefilli ve bisküvili dondurmalarla karar

kıldı. Dondurma kaplarını cam vitrine yerleştirip kahve makinesini çalıştırdı. Saat dokuzu gösterdiğinde kapıdaki 'Açık' tabelasını çevirdi ve dün mesai bitiminde mutfağa taşıdığı pastel renkli yazılarla dolu beyaz yazı tahtasını tekrar kapının önüne koydu.

Elsie, Sundae & Cher'in sabah yoğunluğunu seviyordu, özellikle de yalnız olduğunda. Bu saatler günün en umut vaat eden zamanlarıydı, yaşanmamış pek çok keyifli anın habercisiydi. Gardner Caddesi de bu sabah daha bir umut doluydu sanki, rengârenk binaları soğuk mavi gökyüzünün altında bu sabah daha güzel parlıyor gibiydi. Elsie daha önce defalarca aynı yerde durmasına rağmen her gün caddede yeni bir şeyler keşfedebiliyordu. Örneğin bugün caddenin sonunda yer alan, sarı-kırmızı renkli müzik aletleri dükkânı Gitar, Amfi & Klavye Merkezi'nin üzerindeki büyük gitarın sapında dengede durmaya çalışan çamura bulanmış güvercinleri fark etmişti. Kafalarını öne arkaya sallarken bir rock konserinde şarkı söylüyormuş izlenimi yaratıyorlardı. Elsie kendi kendine gülümsedi. Woody bu güvercinleri görse onunla aynı şeyi düşünürdü; bundan hiç şüphesi yoktu.

Elsie pozitif düşüncelere odaklandıkça kendini daha iyi hissettiğini fark etti ve sessiz sokağın tadını çıkartırken karşıdaki kıyafet dükkânının sahibi Sandra'ya el salladı. Aynı anda arkasından birinin seslendiğini duydu.

"Elsie."

Elsie arkasını dönünce Torin'in kafenin kapısında durduğunu gördü. Üzerinde takım elbisesi vardı; kolunun altında *Times* gazetesinin bugünkü kopyasını tutuyordu, diğer kolunun omzunda ise ağır görünen bir sırt çantası asılıydı. Yüzü sanki az önce depara kalkmış gibi kıpkırmızıydı, göğsü ceketinin altında hızla yükselip alçalıyordu. Elsie sinirden omuzlarının karıncalanmaya

başladığını hissetti. Bakışlarını başka yöne çevirdi ve hiçbir şey söylemeden Torin'in yanından geçip kafeye girdi. Torin de hemen arkasından.... "Elsie, lütfen..."

"Gerçekten çok meşgulüm."

"Evet, görebiliyorum. İçerisi müşteri dolu."

"Git buradan."

"Benimle konuşana kadar gitmeyeceğim."

Elsie aralarına fiziksel bir engel koyma isteğiyle tezgâhın arkasına geçti. "Benim sana söyleyecek bir şeyim yok."

Torin gazetesini ve sırt çantasını en yakın masaya bıraktı. "Ama benim sana söyleyeceklerim var."

Bir anda savunmasız kaldığını hisseden Elsie kollarını kavuşturdu. "Söyle ve git o zaman." Torin'le yüz yüze gelince hemen ikna olduğu için kendine sinir oldu. Ama bakmaya devam etti. Eğer gözlerinde aradığı samimiyeti bulamazsa söyleyeceklerini yok saymak daha kolay olacaktı.

"Buraya geldim çünkü özür dilemek istiyorum. Geçen hafta yaşananlar için. Eşini kaybettiğini bilmiyordum ve inan bana, bilseydim asla sana öyle şeyler söylemezdim..."

"Bilemezdin. Genelde kendimi insanlara bu şekilde tanıtmıyorum."

"Elsie, ben..."

"Torin bunun için gerçekten vaktim yok."

"Hayır, beni dinlemen gerekiyor."

Elsie bir an önce defolup gitmesini umarak Torin'in yüzüne baktı. Sabah rutininin güvenli kollarına geri dönmek istiyordu.

Elsie'nin sessizliğini davet olarak kabul eden Torin konuşmaya başladı. "Benden nefret ettiğin için seni suçlamıyorum. Önce-

sinde yaşadığımız olayların gerginliğinden faydalanıp öyle saçma sapan konuştum ve aşağılık bir adam gibi davrandım. Normalde böyle şeyleri hiç kafaya takmam, hatta ayağına kadar gidip kim-seden özür dilemem ama... Son randevumuzdan beri kendimi berbat hissediyorum ve...”

“O bir randevu değildi,” dedi Elsie, kelimelerin ağzından çık-masına engel olamadan. Yaptığı bu ani çıkışla birlikte tekrar sinirlenmeye başladığını hissetti. Bulaşık makinesinden mavi bir dondurma kâsesi aldı ve onu önlüğüyle kurulamaya başladı.

Torin doğrudan Elsie’nin gözlerine baktı. “Buluşmamız diye-lim o zaman.”

“Daha iyi olur.” Elsie dondurma kâsesini tezgaha bıraktı, bu defa eline bir Tupperware kutusu aldı ve içinden çıkarttığı şeftali ve ahududulu cupcake’leri bir kek standının üzerine dizmeye ko-yuldu. Elindeki maşanın titrediğini hissedebiliyordu. Bu adam neden artık gitmiyordu? Elsie’ye kendini ne kadar kötü hissettir-diğinin farkında değil miydi?

“Sadece özür dilemek istedim. Son haftalarda sana bir sürü şey söyledim ya da ima ettim ama inan bana hiçbirisi sana kaybı-nı hatırlatmak, seni incitmek için değildi.” Torin iki elini havaya kaldırdı. “Söyleyeceklerim bu kadardı,” dedi, kafasını salladı, ga-zetesini ve çantasını alıp kapıya doğru yöneldi.

“Bekle.”

Her ne kadar Torin’e aşırı derecede sinir de olsa özür dileme-nin ne kadar zor olduğunu bildiğini ona söylemeden gitmesine izin veremezdi. Ondan hoşlanmak zorunda değildi ama onun kötü bir insan olmadığını biliyordu. Ayrıca hiç kimsenin kendi-sinin kötü bir insan olduğunu düşünmesini de istemezdi. Bu kişi Torin Stewart olsa bile.

Torin şaşkınlık içinde Elsie'ye döndü. "Efendim?"

"Teşekkür ederim. Buraya gelip özür dilemek senin için hiç kolay olmamalı."

"Şey, teşekkürler."

"Bu arada senden nefret etmiyorum. Ben kimseden nefret etmem. Gerçekten. Hiçbir zaman arkadaş olamayacağımız çok açık ama ben senin düşündüğün gibi bir insan değilim."

"Ben zaten..."

Elsie tezgâhın altına uzanıp kocaman bir fincan çıkarttı. "Kahve makinesi hazır, muhtemelen bu sabah kahve içmeye vaktin olmamıştır. İstersen sana bir fincan ikram edebilirim."

Torin mesleği dolayısıyla duygularını gizli tutmaya alışmış bir adamdı ama şu anda bunu yapmakta oldukça zorlandığı belliydi. Yaşadığı şok, tıpkı özel tasarım takım elbisesi gibi görülmeye değerdi. "Evet. Evet, kahve harika olur." Gazetesini tezgâha, sırt çantasını yere bırakıp kırmızı deri ve krom bar taburelerinden birine oturdu. Bunları yaparken gözlerini bir saniye bile Elsie'den ayırmadı.

Elsie son cupcake'i de kutudan alıp kek standına yerleştirdi ve bakışlarını yok sayarak cupacake'leri hafifçe Torin'e doğru itti. Kahve makinesine dönerken ısınmakta olan sütün ve süzülmemekte olan espresso'nun çıkardığı sese odaklanıp kendini sakinleştirmeye, bu beklenmedik duruma alıştırmaya çalıştı. Torin Stewart'a kahve hazırlamak bugünün "yapılacaklar" listesinde yoktu ama Elsie içten içe bunun doğruluğundan emindi. Bir cupcake ve bir kahvenin ardından Elsie vicdani görevini tamamlamış olacaktı. Torin ise bir daha geri dönmek üzere hayatından çıkıp gidecekti. Isınmış sütü ve koyu renkli kahveyi fincana boşaltırken gözünün önüne Lucas geldi. Elsie'nin mesaisinin bitmesini bekler-

ken her zaman yaptığı gibi kahve makinesinin yanında, uzun bar taburelerinden birine yaslanmış karısına gülümserdi.

“Ne yapıyorsun, Elsie?” diye sorardı Forest Gump edasıyla. “Bana ne yaptığını söyler misin?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Anlayamadım!”

Elsie zihnindeki soruya yüksek sesle cevap verdiğinin farkında değildi. Tezgâha döndü ve Torin’in önüne kahvesini koydu. “Hiçbir şey. Farkındasın değil mi, bu kahveyi kabul etmenin bir anlamı var. Güvenlik görevlisinden kurtulmama yardım ettiğin o gün için sana teşekkür etmiş, borcumu ödemiş oluyorum.”

Torin fincanını dudaklarına doğru götürdü. “Kesinlikle. Bunu sözlü bir anlaşma olarak kabul edebiliriz. Vay be, kahve harika olmuş. Buraya tekrar gelmem lazım.” Torin, Elsie’nin yüzündeki ifadeyi görünce durakladı. “Aslında gelmesem daha iyi olabilir.”

Elsie kendine bir bardak sıcak süt doldurdu ve içine birkaç damla badem şurubu ilave etti. “Artık birbirimizi anlayabildiğimiz için mutluyum.”

“Ama ben bir şeyi anladığımdan çok emin değilim. Hazır buraya kadar gelmişken bu da iş yerine yaptığım ilk ve son ziyaret olacağına göre sana bir şey sorabilir miyim?”

Sor Torin, sor. Bu son şansın zaten, istediğini sor. “Tabii, seni dinliyorum.”

“Eşin ne kadar zaman önce...? Çok özür dilerim, istersen beni kovabilirsin.”

Elsie derin bir nefes alırken Torin’e hayatının bu konuyla ilgili detaylarını anlatıp anlatmamakta hâlâ kararsızdı. “Eşim Lucas on

Ne Yaparsan Yap Aşk ile Yap

iki ay pankreas kanseriyle mücadele ettikten sonra on sekiz ay önce hayatını kaybetti. Yirmi beş yaşındaydı.”

Torin yüzünü buruşturdu. “Çok gençmiş, çok üzüldüm. Peki Maynard senin evlilik soyadın mı?”

Elsie kafasını salladı. “Hayır, evlenmeden önceki soyadım. Lucas evlendikten sonra soyadımı değiştirmeme gerek olmadığını düşünüyordu.”

“Anladım. Ne kadar evli kaldınız?”

“Dört sene. Ama on yedi yaşından beri beraberdik.”

“Vay be. Böyle bir aşkı kaybetmek ne kadar trajik.”

Elsie barın arkasına bir tabure çekip oturdu. “Ben bu durumu öyle değerlendirmiyorum. Dünyanın en muhteşem adamıyla muhteşem bir sekiz yıl geçirdim. Çoğu insan hayatında böyle bir aşk yaşama fırsatı bulamıyor. Bu yüzden ben kendimi şanslı azınlık arasında görüyorum.”

Kafede kahve makinesinin tıkırtısı dışında tek bir ses yoktu. Torin uzun bir süre Elsie’ye baktı, sonra kafasını öne eğdi ve gözünü kahvesinin köpüğüne dikti. “Bu... Ben daha önce ölümden bu şekilde bahseden kimse görmemiştim.”

“Sanırım birçok insan böyle hissetmiyor. Ama ben böyle hissediyorum.”

Torin tezgâhın kenarında toplu halde duran tahta karıştırıcılardan birini aldı ve kahvesinin köpüğüne daldırdı. “Anlıyorum. Sorduğum için çok özür dilerim ama madem hayatının aşkını yaşadığını düşünüyorsun, o zaman neden geçen hafta patronuyla birlikte randevuya gelmeyi kabul ettin?”

Elsie tatlı, ılık sütünden bir yudum aldı ve bakışlarını kafenin büyük pencerelerinden görünen ve artık yavaş yavaş hareketlen-

meye başlayan sokağa doğru çevirdi. “Yeniden başlamanın zamanı gelmişti,” diye cevap verdi Elsie. Aynı anda kalbine bir telaş düştü. “Ayrıca Cher, Jake ile buluşmayı o kadar çok istiyordu ki ona hayır diyemedim.”

Torin’in gözleri Elsie’ninkilerle buluştu. “Peki buluşacağın kişinin ben olduğumu bilseydin,yine de gelir miydin?”

Elsie gülümsedi. “Hayır, doğal olarak gelmezdim.”

Anlık bir sessizlik oldu. Sonra Torin kendini toparladı, kahvesini koca bir yudumda bitirdi ve atik bir hamleyle oturduğu yerden kalktı.

“Ziyaret etmem gereken müvekkiller var, malum hukuk beklemez.” Çantasını omzuna astı ve Elsie’ye bakıp kafasını salladı. “Hayatımın en güzel kahvesini içtim, çok teşekkürler.”

“Rica ederim.”

“Sonra görüşürüz demek isterdim ama...” Torin tereddüt içinde elini havaya kaldırdı. “Sanırım bu pek uygun olamayacak.”

“Sanırım.”

Kapının üzerindeki pirinç çan dışarı çıkmak üzere olan Torin’e eşlik etti. Torin yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle son kez Elsie’ye döndü. “Teşekkürler.”

Elsie tezgâhın üzerinde duran gazeteye baktı. “Gazeteni unutun.”

“Sen de kalsın. Barışmamızın şerefine, zeytin dalı gibi düşün,” dedi Torin ve kapıyı arkasından hızla kapatarak kafeden ayrıldı.

Beklenmedik misafirinin ardından kapıya bakakalan Elsie rahatladığını hissetti. Lucas görse onunla gurur duyardı. Dikkatini sabah rutinine geri çevirmeye karar vererek eline bir topar peçete aldı ve masaları düzenlemeye koyuldu.

Sürpriz bir şekilde başlamasına rağmen günün geri kalanı olay-sız geçti ama sabah yaşananların detayları öğlene kadar Elsie'nin zihnini meşgul etti. Elsie, Torin ile yaptığı konuşmayı Cher'e ve kız kardeşlerine anlatmamaya karar verdi, bilmemeleri en iyisiydi. Elsie, Torin'e bir daha hiç görüşmemek üzere barış içinde veda ettiği için son derece mutluydu.

Akşam yedide yatak odasında hazırlanırken tamamen bu akşamki randevusuna odaklanmış durumdaydı. İspanyol kollu açık mavi bir elbise giymiş, elbisesini uyumlu renkte bir topuklu ayakkabı ve Cher'in Paris seyahatlerinin birinden getirdiği mavi fon üzerine pembe gül goncalarının yer aldığı şalla tamamlamıştı. Yatak odasının kapısının arkasındaki boy aynasında kendine baktı, seçtiği parçalardan gayet memnundu. Kıyafeti çok abartılı değildi ama kendini feminen hissetmesine yetecek şıklıktaydı ki bu hem kendine güveni hem de gecenin tadını rahatça çıkartabilmesi açısından son derece önemliydi.

Saat yedi buçuğa yaklaşırken cep telefonuna Daisy'den bir mesaj geldi.

İyi eğlenceler tatlım!

Beni gelişmelerden haberdar et :) D xx

Kapı zili saat tam 19.31'de çaldı. Elsie, Olly'nin çok hevesli görünmemek için kapıyı randevu saatinden bir dakika geç çaldığını düşününce kendi kendine sırtıttı. Olly'nin üzerinde beyaz bir gömlek ve bej bir pantolon vardı. Bir koluna deri bir bileklik takmıştı. Kapının eşiğine doğru yürüyüp arkasında tuttuğu turuncu ve sarı düğün çiçeklerinden oluşan küçük buketi Elsie'ye uzattı.

“İlk randevuya çiçekle gelmek çok klişe, biliyorum ama sevebileceğini düşündüm.”

“Çok güzeller. Çok teşekkür ederim.”

Olly saatine baktı. “Rezervasyonumuz 19.45’te, sana da uygunsa artık gidelim mi?”

Elsie’nin evinin dar patikası boyunca yürüyüp Olly’nin sokağa park ettiği Mazda’ya doğru ilerlediler. Olly, kapıyı açıp Elsie’nin arabaya binmesine yardım etti, sonra hızlı adımlarla sürücü koltuğuna yöneldi. Elsie krem rengi deri koltuklara yerleşirken kavalyesinin nezaketi karşısında gülümsedi. Şimdiye kadar yaptığı her şey çok düşünceli ve eğlenceliydi. Elsie’nin aklına Lucas ile ilk buluşmaları geldi, ergenliğin verdiği ne yapacağını bilmezlikle gayet resmi bir şekilde selamlaştıklarını hatırladı. Lucas gayet soğuk bir şekilde Elsie’nin elini sıkmış, Elsie’ye kendini iş görüşmesinde gibi hissettirmişti. Ayrıca Elsie’yle göz teması kurması yaklaşık yarım saatini almıştı. Ama bu geceki kavalyesi son derece rahatı, dolayısıyla onun rahatlığı Elsie’ye de yansıyordu.

Sahil boyunca ilerleyip gözlerden uzak bir koya bakan küçük bir restorana ulaştılar. Güneş bu günlük şehri tamamen terk etmek üzereydi ki bir garson yanlarına gelip ikiliye masalarına kadar eşlik etti. Fransız kapıların yanında manzaralı çok hoş bir masaydı.

“Umarım burayı beğenmişsindir,” dedi Torin menüyü incelerken. “Buranın sahibi bir arkadaşımın arkadaşı. Deniz ürünleri o kadar taze ki hâlâ yüzüyorlarmış gibi düşünüyorsun. Deniz ürünlerini seviyorsun, değil mi?”

Elsie gülümsedi. “Bayılırım.”

Olly derin bir oh çekti. “Çok rahatladım! Bu arada bu gece çok güzel görünüyorsun...” Olly yüzünü buruşturdu ve eliyle al-

nına vurdu. "Özür dilerim, bu da söylenebilecek en kötü klişeydi değil mi?"

Elsie, Olly'ye doğru uzanıp elini elinin üzerine koydu. "Olly, özür dilemeyi bırak. Burası harika bir yer ve ben seninle zaman geçirmek için sabırsızlanıyorum. Tamam mı?"

Olly başparmağını Elsie'nin eline kenetledi. "Teşekkür ederim. Dürüst olmak gerekirse baban bana öğle yemeğinde bunun şeyden beri... ilk randevun olduğunu söyledi... O yüzden her şeyin mükemmel olmasını istiyorum," dedi Olly yavaşça Elsie'nin elini bırakarak. "Tamam artık rahatlıyorum. Sipariş verelim mi?"

O dakikadan sonra sohbetleri çok akıcı bir şekilde ilerledi. Elsie karşısında oturan yakışıklı adam hakkında daha fazla şey öğrenmekten keyif aldığını hissediyordu. Olly'nin de tıpkı kendisi gibi üç çocuklu bir ailenin en küçüğü olduğunu; babasının veteriner, annesinin hukuk sekreteri olarak çalıştığını; üniversiteden önce bir seneliğine gittiği Avustralya'da uçurtma sörfü yapmaya âşık olduğunu; yakın bir zamanda kendisine eski bir Volkswagen karavan aldığını, karavanı elden geçirerek Cornwall ve North Devon'a seyahat etmek istediğini öğrendi. Olly ayrıca dedektif filmlerini sevdiğini, John Grisham romanlarından uyarlanan filmlerin hayranı olduğunu ama doğru düzgün konusu olmayan aksiyon filmlerini sevmediğini anlattı. Bir de kendi tasarım atölyesini açmayı ve bir gün bir maratonda koşmayı hayal ettiğini ekledi.

Kendinden bahsettikten sonra Elsie'ye işini, koronun nasıl gittiğini ve Lucas'ı sordu. Sabah Torin'le yaptığı konuşmanın aksine Elsie, Olly'yle geçmişini paylaşmaktan hiç rahatsız olmadı. Oliver Hogarth'ın yanında kendini evinde gibi hissediyordu. Tatlılarını yerken Olly'nin elini tutmasına itiraz etmedi. Birbi-

rine kenetlenen parmaklarının hiçbir rahatsız edici yanı yoktu. Elsie, düşündüğü gibi bir uzaylının elini tutuyormuş gibi de hissetmiyordu. Yemeklerini bitirip dışarı çıktıklarında Olly ceketini Elsie'nin omuzlarına attı ve Elsie kendini bir anda Olly'nin sıcak vücuduna yaslanırken buldu. Arabaya gitmeden önce çakıllı sahilde birlikte öylece yürüdüler.

Arabayla eve dönerken ikisi de konuşmadı ama aralarındaki sessizliğin bile rahatlatıcı bir tarafı vardı. Elsie güzel bir akşam geçirmenin beraberinde getirdiği şaşırtıcı huzurun keyfini çıkartıyordu. Evin önüne geldiklerinde Elsie, Olly'nin sokak lambasının ışığında ıslıl ıslıl gözükken gözlerine baktı ve birden kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

“Sence nasıldım?” diye sordu Olly, gecenin başındaki telaşına alaycı bir tavırla atıfta bulunarak.

“Fena sayılmazsın,” dedi Elsie sırtarak. “Ama kendini geliştirdiğinden emin olmam için sana bir fırsat daha vermem gerekecek.”

Olly tek kaşını havaya kaldırdı ve Elsie'ye biraz daha yaklaştı. “Öyle mi?”

“Hı-hı.”

“Yani potansiyel var mı?”

“Evet, öyle de diyebiliriz.”

Olly gülümseyerek elini Elsie'nin beline doladı ve onu kendine çekti. Dudaklarının yumuşaklığı bir kış gecesi battaniyesi kadar huzur vericiydi. Lucas, Elsie'yi her zaman ısrarcı ve tutkulu bir şekilde öperdi, öpücüklerinin yoğunluğu ve açlığı ilk buluşmalarından birbirlerine sonsuza kadar veda ettikleri güne kadar hiç değişmemişti. Olly'nin, Elsie'yi öpüşü ise kibar, yeni, duruma saygılı ama kesinlikle heyecan vericiydi. Elsie ona yavaşça karşılık

verdi, acele etmeden öpüştüler, öpüştükçe birbirlerine daha sıkı sarıldılar. Dudaklarını ayırdıklarında ise birbirlerine temkinli bir şekilde gülümsediler.

“Seni tekrar arayabilir miyim?” diye sordu Olly, Elsie’nin yüzünü yavaşça okşayarak.

“Tabii. Bu güzel gece için teşekkür ederim.”

Olly’nin yüzü kıpkırmızı, gözleri ise ıslıl ıslıldı. “Ben teşekkür ederim. İyi geceler.”

Elsie anahtarı kapının kilidine sokarken hâlâ gülümsüyordu. Yavaşça eve girdi. Gerçekten güzel bir geceydi, diye düşündü kendi kendine.

“Madem yeteneği yok, neden soprano kısımları o söylüyor, anlamıyorum,” diye homurdandı Sasha Mitchell. Hemen ardından birdenbire kızaran yüzünü öne eğen Aoife’e suçlayıcı bir bakış fırlattı.

Elsie kafede toplanan koro üyelerine baktı ve içinde büyük bir hızla yükselmekte olan öfkeyi onların yüzlerinde de gördü. Şimdiye kadar bu tecrübesiz koronun birbirine bağlı bir takım olarak gereken çabayı göstereceğini, birlikte şarkı söylemenin keyfini keşfettikçe kendilerine olan güvenlerinin artacağını ve deneyimsizliklerini bu şekilde telafi edeceklerini düşünmüştü. Ama görünen oydu ki yanılmıştı...

“Sasha, sadece bir dakikalığına Aoife’i unutabilir misin, lütfen? Senden tek istediğim ilgili kısmı söylemen ve nasıl yapıldığını ona göstermen. ‘Bad Romance’ nakaratının başından başlıyoruz, hadi bakalım...”

Sasha Mitchell, sendeki gıcıklık Brighton’ın tüm sokaklarını doldurmaya yeter, diye homurdandı içinden Elsie şarkıyı çalmaya başlarken. Sasha’nın insanlara verdiği alaycı yanıtlardan zihninin

çok hızlı çalıştığı açıktı ama çoğu zaman zekâsını, rengini oksijenli suyuyla açtığı postişleri, solaryum ürünü bronzluğu ve en cesur ergenlerin bile toplum içinde giyerken iki kere düşüneceği kısacık etekleri ile herkese ağzına geleni söyleyen çifkef kadın imajının arkasına saklamayı tercih ediyordu. Ayakkabılarının topukları o kadar yüksek ve sivriydi ki tehlikeli bir silahlı saldırıyla karşı karşıya kalan polisler tarafından rahatlıkla kullanılabilirdi. Leopard deseni ise (neredeyse) giydiği her kıyafetin vazgeçilmez bir parçasıydı. Sasha hiç tereddüt etmeden herkese aklına gelen ilk şeyi söylüyor, başka birinin karakteri üzerinde toplu katliam yaptığı zamanlar dışında nadiren gülümsüyor, hiçbir tartışma fırsatını kaçırmıyordu.

Ama... İğneleyici laflarının arkasında saklı duran öyle bir yetenek, kitle imha silahı olarak kullandığı sesinde öyle bir ışıktı ki Elsie bunu görmezden gelemiyordu. Bu çekilmez yarattığı Sundae & Cher'den kapı dışarı etmemesinin tek sebebi bu ışığın devamının geleceğini bilmesiydi.

Sasha cıkcıkladı ve şarkıyı gergin bir şekilde kısık sesle söylemeye başladı.

"Daha yüksek sesle, Sasha!" diye uyardı Elsie. Aynı anda şarkıcısını motive edebilmek için klavyenin sesini beyhude bir çabayla yükseltti.

Sasha tüm inatçılığıyla aynı seste kalmayı tercih etti ve şarkı söyleyerek kendine hareket ediyormuş edasıyla gözlerini devirdi.

Elsie tam vazgeçmek üzereydi ki yüksek ve tiz bir ses şarkının soprano kısmını söylemeye başladı. Elsie kafasını klavyeden kaldırdı Woody'nin yay gibi fırlayarak odanın ortasına geldiğini ve bir rock yıldızına yakışır şekilde ayaklarını iki yana iki açıp kafasını öne arkaya salladığını gördü. Nakaratı o kadar güçlü

söyledi ki Gaga duysa platform topuklu ayakkabılarının üzerinde yükselip Woody'yi alkışlayabilirdi. Nakarat sona erdiğinde Stan, Danny ve Aoife el çırpıp ısıklarla Woody'yi desteklediler. Yaşlı rockçının göz dolduran gösterisi koro üyelerinin ilk defa uyumlu hareket etmesini sağlamıştı. Tezgâhın yanında sessizce örgü ören Irene bile şişlerini kucığına bıraktı ve arkadaşlarıyla birlikte Woody'yi kibarca alkışladı. Woody, Sasha'nın ters bakışları eşliğinde eğilerek halkını selamladı.

"Teşekkürler, bu müzikal macerada benimle birlikte yürüyen dostlarım," dedi şapkasını düzelterek. "İşte soprano kısmı böyle söyleyeceksin Sasha."

"Bence pantolonun seni çok sıkmış dostum," diye çıktı Sasha. "Biraz aç da senin ufaklıklar hava alsın."

"Woody bu konuda haklı," diyerek araya girdi Elsie.

"Hangi konuda?"

"Hangi konuda olduğunu biliyorsun. Sana şarkıyı nasıl söylemen gerektiğini gösterdi, dikkate alırsan sevinirim."

"Ben şarkıyı nasıl söyleyeceğimi biliyorum zaten."

"Öyle mi? Gerçekten biliyor musun?" Elsie her kelimede Sasha'ya duyduğu öfkeyi daha da vurgulayarak klavyenin başından kalktı. "Bence bilmiyorsun çünkü senin donuk sesini duyduğumda şarkı mı söylüyorsun yoksa kuru sıkı mı atıyorsun ayırt edemiyorum."

Kafe birden buz kesti. Woody bile Elsie'nin tavrındaki ani değişim karşısında geri çekilme ihtiyacı duydu. Sasha klavyeyi işaret etti. "Çal."

"Neden? Şarkıyı fısıldayarak söyleyip zamanımızdan çalman için mi?"

Sasha'nın kalemle takviye edilmiş yoluk kaşları kalktığı yerde donakaldı. Sesini alçaltıp tehditkâr bir tavırla homurdandı. "Şarkıyı çal, sana nasıl yapıldığını göstereceğim."

Elsie tekrar klavyenin başına geçti. Sasha gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve şarkıyı öyle güçlü bir tonla söylemeye başladı ki odadaki herkesin ağzı açık kaldı. Elsie bu kadında gelecek vaad eden bir potansiyel olduğunu biliyordu, haklı çıkmanın heyecanı ile nakarattan sonraki bölümleri de çalmaya devam etti. Meydan okumayı tüm gücüyle sürdüren Sasha şarkıyı sonuna kadar söylemeyi bitirdiğinde tüm koro üyeleri ayağa fırladı ve deli gibi alkış tutmaya başladı.

"İşte *bu*," dedi Elsie. Sasha kızaran yüzünde bir zafer gülümsemesiyle "Performans dediğin böyle olur," diye haykırdı. Anın hareketliliğinden faydalanan Elsie, kendilerine ait bölümleri söylemeleri için koro üyelerini bir araya topladı ve Lady Gaga potpurisinin ilk kısmını çalmaya başladı. "Sasha ve Woody bize ne yapmamız gerektiğini gösterdiğine göre artık potpurinin tamamını söylemeyi deneyebiliriz. Diğerlerinin ne yaptığına takılmayın, sadece kendi bölümünüze odaklanın. Hadi bakalım. Bir, iki, üç, dört..."

Sonuç kesinlikle mucizeye yakındı. Notalar hâlâ titrekti ve performans elbette kusursuz değildi ama takım ruhu net bir şekilde hissediliyordu. Şarkıyı söylerken koro üyelerinin seslerinin giderek yükselmesinden ve yüzlerine yerleşen mutluluk ifadesinden herkesin aynı şeyi hissettiği belliydi. Potpuri ilerledikçe Stan olduğu yerde sallanmaya başladı, Aoife ve İren'in sesleri bile duyulabilir yükseklikteydi. Birlikte sergiledikleri performansın giderek artan heyecanı tüm odayı etkisi altına almıştı, potpurinin sonuna gelindiğinde ise koronun coşkusu kafenin dışına taşacak kadar büyüktü. Woody kolunu Elsie'nin omzuna attı, korodaki-lerin birbirlerini alkışlayıp tebrik edişini keyifle izlediler.

"Mucize başlıyor bebeğim. Gaga mistik gizemini üzerimize serpiyor."

Elsie zihnindeki gizem serpen Gaga fotoğrafını yok saymaya çalışarak kendine bu anı kutlamak için birkaç dakika izin verdi. Sasha Mitchell'e ulaşmak için uyguladığı strateji planladığı gibi gitmemiştir ama en azından bu yüksek sesli kadının başkalarına hakaret ederken gösterdiği performansı şarkı söylerken de gösterebileceğini kanıtlamıştı. Şimdi diğer koro üyeleri için de doğru anahtarları bulması gerekiyordu. Aoife'in performans sergileyebilmesi için ihtiyacı olan tek şey kendine güvendi ve Elsie bunun zaman içerisinde kendiliğinden gelişeceğini umuyordu. Danny'nin coşkusu tamamdı ama teknik olarak bazı eksiklikleri vardı. Biraz provayla koronun sağlam üyelerinden birine dönüşebilirdi. Aynı şekilde Stan'in de istikrarlı bir sesi vardı ve biraz çalışırsa koro sıralarındaki yerini sabitleyebilirdi. Elsie odadakilere göz gezdirirken, Irene'in sessizce örgüsüne geri döndüğünü fark etti; belli ki az önceki performansın etkisi çoktan yok olup gitmişti. Elsie, Irene'in aktif katılımını sağlamak için ne yapmak gerektiğini düşündü. Bu emekli kadının koroda vakit geçirmekten keyif aldığı belli oluyordu, prova aralarındaki çay molalarında koro üyelerinin her biriyle orta uzunlukta konuşmalar yapıyordu. Elsie bu akşam diğerleri gelmeden önce ettikleri kısa sohbete dayanarak Irene'in müziği çok sevdiğini söyleyebilirdi. Bu akşam olduğu gibi şarkılara severek eşlik ettiği başka zamanlar da vardı. Ama Irene'in koroya tam katılımını sağlamak için onu başka şekilde cesaretlendirmek gerekiyordu.

Daisy kız kardeşine bir fincan çay uzattı. "Sanırım bu akşam epey bir yol aldık."

"Galiba öyle oldu."

“Woody sayesinde,” dedi Daisy sırtarak. “Sasha’yı gaza getirme şekli çok akıllıcaydı. Senin son noktayı koyma da aynı şekilde... Sakın bu söylediklerimi ona duyurma ama siz gayet başarılı bir ikili oldunuz. Ekibi çok iyi idare ediyorsunuz. Seninle gurur duyuyorum.”

Elsie ablasına sıkı sıkı sarıldı. “Burada olduğun için çok mutluyum. Biliyorum, daha önümüzde uzun bir yol var ama sonunda özel bir şeye imza atacağımızı hissediyorum.”

“İşin içinde sen olunca, aksi mümkün mü?” dedi Daisy, kardeşini baştan ayağa süzerek. “Mutlu görünüyorsun.”

“Mutluyum.”

Olly’nin gülümsemesi ve dudağına kondurduğu sakın öpücük ılık hırıyla gözünün önünden geçti. İyi bir başlangıç yaptın,” diyerek tebrik etti kendini. Artık durmak yok, Elsie...

Sekizinci Bölüm

Bebeğin ilk adımları...

Nisan ayı ilerledikçe beraberinde bol güneş ışığı getirdi, televizyondaki hava durumu yorumcuları Paskalya tatilinde minik bir sıcak hava dalgasının etkisini göstereceği konusunda hem fikirdi. Brighton birdenbire Londra ve çevre şehirlerden gelen tatilcilerle dolup taştı; öğrenciler uzayan bahar tatilinin, yerliler ise beklenmedik bir şekilde kapılarını çalan sıcak havanın tadını çıkarmaya kararlıydı.

Sundae & Cher yoldan geçerken taze dondurmaların büyüüne kapılanlardan çok ciddi bir rağbet görüyordu. Zemin kattaki mutfakta yer alan dondurma karıştırıcısı müşterilerin taleplerine yetişmek için durmaksızın çalışıyordu. Lucas'ın yaban mersinli çikolatalı dondurması, bir klasik haline gelen vanilyalı dondurma ve yeni bir lezzet olan fındık ve oreo'lu dondurma satışa çıktıktan bir saat sonra tükenmişti. Cher sayısı giderek artan müşterilerine yeni dondurmalar yapmak için gece geç saatlere kadar çalışıyordu. Cher ve Elsie ardada dört gün boyunca Sundae & Cher'i

normalden çok daha erken bir saatte açtılar ve her seferinde burunlarını cama dayayıp dışarıya ekstra masa isteyen müşterilerin oluşturdukları uzun kuyruklarla karşılaştılar.

“Hava normalden biraz daha sıcak, anlıyorum ama Dennis dışında hangi akli selim insan sabahın sekizinde dondurma yemek ister ki?” diye homurdandı Cher, pembe şeker ve sakızlı dondurma toplarını kafenin imzası haline gelen çikolataya batırılmış ev yapımı külahlara doldururken.

“Söylenmeyi bırak da bu hareketliliğin keyfini çıkar!” dedi Elsie sırıtarak. Aynı anda müşterilerden birine de bozuk para üstü uzattı.

“Bence siz televizyona çıkmalısınız,” dedi bir kadın müşteri. “Ben hayatımda sizinki kadar güzel dondurma yemedim.”

“Bunu bir düşün derim,” diyerek takıldı Elsie, Cher’e. Bu defa başka bir müşteriye bir kâse kavun ve üzümlü sorbe ile iki adet mangolu cupcake uzattı. “Dondurma dünyasının Nigella’sı* olabilirsiniz!”

Müşterilerin sayısının artması Sundae & Cher için harika bir şeydi ama saat öğleden sonra üç buçuğu gösterdiğinde hem Cher’in hem de Elsie’nin pili bitmişti. Yoğunluğun bir nebze olsun azalmasından yararlanan Cher iki buz dolu bardağa ev yapımı naneli limonata doldurdu. Elsie’yle birlikte tezgâha en yakın masaya kendilerini bıraktılar.

Cher ayakkabılarını ayağından fırlatıp attı ve bacaklarını sandalyeye uzattı. “Geçen yıl yazın en sıcak zamanında bile bu kadar insanın geldiğini hatırlamıyorum.”

“Popüler olmak kolay değil tabii! İşin şakası, burayı böyle dolu görmek çok güzel.” Elsie omzundaki kasları rahatlatmak için kol-

*Nigella Lawson, *Bites* adlı yemek programını sunan gazeteci, yayıncı, kitap yazarıdır.

larını yukarı kaldırıp esnedi. “Keşke bu akşam koroda böyle kalabalık olsa. Bedava dondurma var, desek gelirler mi acaba?”

“Hâlâ hiç yeni üye yok mu?” diye sordu Cher, yerel bir gazetesinin sayfalarını karıştırırken.

Elsie kafasını salladı. “Anlamıyorum. Üç gazeteye ilan verdim, yerel bir radyo kanalıyla iki kez röportaj yaptım, Stan geçen hafta torununun okulundaki annelere el ilanı bile dağıttı. Televizyonlarda koro programlarıyla ilgili haberlerin yoğunluğuna bakınca ilginin normalden daha fazla olması gerekiyor gibi düşünüyorum ama yok işte.”

“Keşke Gareth Malone bize yardım etse.” Cher gözlerini havaya dikip ellerini birbirine kavuşturdu. Elsie patronunun bu haline gülmekten kendini alamadı. “Acaba yardım etmeyi kabul edene kadar onu Twitter’den taciz mi etsek?”

“Olabilir,” dedi Elsie sırtarak.

“Ya da belki de Woody Jensen’in yaratıcılığını tüm gücüyle koronun üzerine salmalıyız. Şu Doors / Beyoncé karışımlarından biri işe yarar belki.”

Elsie yüzünü ekşitti. “Lütfen böyle söyleyip onu cesaretlendirme. Zaten adamı dizginlemek yeterince zor, bir de üstüne repertuvarla ilgili açık çek verirsek neler olacağını hayal bile edemiyorum. Bu akşam herkesten fikirlerini söylemesini isteyeceğim, umarım bir işe yarar.”

“Ah!” Cher gazetesinin açık duran sayfasını işaret ederken gülümsemesi yüzünde donup kaldı. “Hiç sanmıyorum.”

Elsie sandalyesini Elsie’nin yanına çekti ve gazeteye baktı.

ÖDÜLLÜ KORO YENİ YETENEKLER ARIYOR

Brighton'ın en çok konuşulan korosunun seçmelerine davetlisiniz.

Geçen yıl Güneydoğu Bölgesi En İyi Koro Ödülü'nü almaya layık görülen DreamTeam, X-Factor tarzı bir yarışma olan ChoirStar ile 18-35 yaş arasındaki yeni üyelerini arıyor. Seçmeler önümüzdeki üç cumartesi boyunca Hove'daki St Mary Kilisesi'nde gerçekleştirilecek. Yarışmanın sonucu ise temmuz ayında ünlü isimlerden oluşan bir jürinin önderliğinde Theatre Royal'de açıklanacak.

Koro şefi Jeannette Burton, Argus gazetesine yaptığı açıklamada, "ChoirStar Brighton'ın en iyi amatör şarkıcılarını bulmak ve onları Güneydoğu Bölgesi'nin En İyi Korosu'na dahil etmek için mükemmel bir fırsat. Eşi benzeri görülmemiş bir yarışmaya hazırlandığımızı söyleyebilirim," dedi.

Bayan Burton televizyon dünyasının popüler koro şefi Gareth Malone'un büyük finalde yer alacağı ile ilgili söylentilere dair herhangi bir yorumda bulunmadı.

"Dönek herif," diye söylendi Cher. "İyi ki ondan yardım istememiştir."

"Bu bizim potansiyel üyelerimizi etkilemez ki," dedi Elsie. "DreamTeam gerçek koro ruhundan çok uzak bir topluluk. Bizim korumuz ise eğlence üzerine kurulu ve çok kapsamlı. Hem gösteriş meraklısı değiliz hem de daha esnek bir koroyuz. Henüz üye sayımız az olabilir ama en azından üyelerimizin hepsi şarkı söylemenin keyfine varmaya başladı."

"Ama yine de insanları etkileyecek bir yol bulmamız şart."

“Evet, bir şeyler düşünmemiz gerekiyor.”

Elsie günün geri kalanını bu konu üzerine kafa yorarak geçirdi ama saat akşam yediyi gösterdiğinde hâlâ bir çıkış yolu bulabilmiş değildi. Woody, Sundae & Cher’in kapısından içeri girdi ve elindeki buruşuk gazeteyi tiksintiyle Elsie’ye uzattı.

“Bunu gördün mü?”

“Gördüm.”

“Bu haber benim ruhuma hiç iyi gelmedi Elsie. Mistik güçlerin de bu gelişmeden hoşlandığını sanmıyorum. Bu muhteşem şehirdeki müzik sevdalılarımla kucaklamak için radikal bir oluşuma, güçlü bir çağrıya ihtiyacımız var...”

Elsie ağrıyan şakaklarını ovuşturdu. “Belki de koromuza birkaç üye daha bulmalıyız...”

“O da olur. Şimdi, ben her şeyi düşündüm ve bir sonuca vardım. Bizim o garip kadının yönettiği yapay ve yavan *doğ rey me* zırvalığına karşı direnmemiz gerekiyor. Biz koro dünyasının Banksy’si olmalıyız! Küllerimizden yeniden doğarken ayinlere müzikal bir sanat getirmeli ve herkesin ağzını açık bırakmalıyız...”

“Woody sen neden bahsediyorsun?”

“Zihninin sınırlarını biraz genişletmen gerek Elsie! Korolar rock yapamaz diye bir kanun yok,” dedi Woody altın dişini gözler önüne seren bir gülümsemeyle. Uzun bir aradan sonra eve dönüşünü ilan ediyormuş gibi parmağındaki yüzüklerle masaya vurdu. En yakın sandalyeyi çekti, ters şekilde oturdu ve kollarını sandalyenin sırtına yasladı. “Öncelikle kalitemizi artırmanız gerekiyor. O kırmızı pantolonlu kadının ve Stepford çocuklarının karşısına hayal bile edemeyecekleri bir şeyle çıkmalıyız.” Woody ellerini her zamanki mistik tavrıyla havaya salladı ve gözlerini kapattı. “Gaga sadece bir başlangıçtı. Şimdi sıra büyük silahlarda: Floyd,

Lennon, The Carpenters. Şu aralar ABBA'nın 'Summer Night City' şarkısı ile Deep Purple'ın 'Smoke on the Water' şarkısını bir araya getirmeye çalışıyorum. Emin ol, akılları başlarından gidecek. Hatta evdeki stüdyomda bir deneme kaydı yaptım bile..."

"Tamam, olur."

"Efendim?"

Woody'nin önerisi Elsie'nin bulmak isteyeceği çıkış yoluna çok yakındı. "Çalışmaya başlayabilirsin. Ama tanıtım kısmım da halletmen lazım. Senin müzikal prestijini destekleyecek birilerini mutlaka tanıyorsundur, değil mi?"

Woody'nin gri gözleri bir kumar makinesi gibi aydınlandı. "Sen her şeyi bana bırak bebeğim. Ben kelebek gibi süzülüp arı gibi şarkı söyleyeceğim."

"Arılar şarkı söyleyebiliyor mu?"

Woody alaycı bir tavırla cıkcıklandı. Tam bu sırada Irene, Stan ve Danny içeri girdi. "Anlamıyorsun bebeğim, anlamıyorsun."

Woody'nin aşılmadık müzikal füzyon fikri kulağa son derece tehlikeli geliyordu ama Elsie onun koronun yarısına bu fikri anlatırkenki halini görünce gülmeden duramadı. En azından bu küçük koronun müstakbel şarkıcılarını İskandinav popuyla arena rock'ını bir arada söylerken görmek eğlenceli olacaktı. Elsie'nin düşünceleri birdenbire Lucas'a yöneldi. Keşke bu günleri o da görebilseydi...

"Güzel bir yer, değil mi?"

Elsie gözlerini açınca Irene Quinn'in yüzüyle karşı karşıya geldi. "Anlayamadım, affedersin."

"Zihninde gittiğin yer, güzele benziyor. Çok huzurlu görünüyorsun."

Elsie şaşkın bir tavırla kafasını salladı. "Sanırım öyle."

Irene gülümsedi. “Benim de öyle bir yerim var. Genelde oraya örgü örerken gidiyorum,” dedi ve cümlesini vurgulamak için mavi-turuncu karışımı yünden örmeye başladığı kazağı havaya kaldırdı. “Yeğenimin küçük kızı için kazak örüyorum. Ama henüz bitiremedim.”

“Çok tatlı gözüküyor.” Elsie bu fırsatı ilk koro toplantısından beri merak ettiği soruyu sormak için kullanmaya karar verdi. “Sakıncası yoksa sana bir şey sormak istiyorum. Bu koronun bir parçası olduğun için mutlu musun?”

Irene hiç tereddüt etmeden cevap verdi. “Hem de çok.”

“Öyle mi? Ne *güzel*. Seni çok fazla şarkı söylerken görmediğim için sormak istedim. Peki, mutlaka söylememiz gerektiğini düşündüğün özel bir şarkı var mı?”

“Benim için endişelenmene gerek yok canım. Sen ve Woody harika iş çıkartıyorsunuz. Koro üyelerinin sayısı giderek artacak, buna hiç şüphem yok.” Irene, Elsie’nin kafasının karıştığını anlayınca hafifçe kulağına doğru eğildi. “Benim için önemli olan şarkı söylemek değil, burada sizinle bir arada olmak. Uzun zamandır kendimi böylesine güzel bir şeyin parçası gibi hissetmemiştim.” Derisi incelmış damarlı elini Elsie’nin koluna koydu. “Bizim gibi sevdiği birini kaybetmiş insanlar için böyle şeyler çok önemlidir.”

Elsie bir an nefessiz kaldığını hissetti. Birileri Irene’e Lucas’tan bahsetmiş olabilir miydi? “Sen nereden...?”

“Bilmiyorum, senin ruhunda görüyorum tatlım.” Irene küçük bir CD çaların etrafına toplanmış koro üyelerine baktı. Sonra gözünü boynundaki atkının ponponlarını havalara uçurarak heyecan içinde yeni repertuvarını anlatan Woody’ye çevirdi ve gülümsedi. “Bu proje seni umduğundan çok daha güzel yerlere taşıyacak. Bu harika bir şey Elsie. Hem senin için hem de bu

insanlar için.” Irene kendi kendine gülümseyerek Elsie’nin yanından ayrıldı ve tezgâhın yanındaki en sevdiği sandalyeye oturup tüm dikkatini bir kez daha elindeki yarısı örülmüş kazağa çevirdi.

Elsie bir süre daha yanakları gül rengi hırkası ile aynı renkte olan, mavi gözlü bu çıtı pıtı yaşlı kadını izlemeye devam etti. Irene’in söyledikleri ile ilgili ne hissedeceğini bilemez haldeydi; rahatlasa mı yoksa sinirlense mi emin değildi. Ama Woody’nin çığlığı sayesinde derhal bu ikilemden sıyrıldı.

“Mucize! Mucize burada, dostlar! Hazırsanız, uçmaya başlıyoruz....”

Bu haftanın ardından, Elsie ablalarıyla babasının evindeki yemekte bir araya geldi. Jim her zamanki gibi yeteneğini konuşturmuş, geniş yemek kitabı koleksiyonundan seçtiği harika bir menü hazırlamıştı. File bademli, ızgara hellim peynirli ve kayısıli basmati pilavı, yanında ev yapımı chapati ekmeği ve mangolu acı sos...

“Baba, chapati ekmeği her zamanki gibi muhteşem,” dedi Guin, ekmeklerden birini ortadan ikiye bölüp tatlı acı sosa batırırken. “Hamileliğim boyunca hiçbir şeye aşermedim ama sanırım bundan sonra bu menüdekileri aşermeye başlayacağım.”

Jim güldü. “Seni beslemek benim için büyük mutluluk Guinie. Bunları yapmayı annenizle tanışmadan önce Goa’ya gittiğimde öğrenmiştim. Belki bir gün senin ufaklığa da öğretirim.” Jim küçük mumların aydınlattığı, rengârenk Hint aksesuarlarıyla dolu küçük yemek odasındaki ahşap masada toplanan kızlarına bakıp gülümsedi. “Çok mutluyum. Bütün kızlarım bir arada.” Jim’in ıslıl ıslıl gözleri mum ışığında daha bir parlak görünüyordu.

Daisy uzanıp babasının eline dokundu. “Bu ziyafeti kaçıramazdık baba.”

“Sakin cevap verme baba, yoksa hepimizi ağlatacaksın,” dedi Guin gülerek.

“Çok ciddiym. Siz benim bu hayatta en çok gurur duyduğum başarılarımsınız. Size şöyle bir bakınca ne kadar büyüdüğünüze ve güzelleştığınıze inanamıyorum. Benim başarılı ve güzel Daisy'im; anne olmak üzere olan Guin'im; yaşadıklarından sonra hayatına devam edecek kadar güçlü olan küçük kızım Elsie'm. Sizi böyle görmek bu yaşlı adamı çok mutlu ediyor.”

“Hazır hayatına devam etmekten bahsetmişken,” dedi Daisy, Elsie'ye dönerek. “Yakışıklı tasarımcınla işler nasıl gidiyor?”

“O benim tasarımcım falan değil,” dedi Elsie sert bir ses tonuyla. Maynard ailesinin bakışlarını tüm yoğunluğuyla üzerinde hissediyordu. Aynı anda cep telefonu çalmaya başladı. Elsie telefonun ekranında Olly'nin adını görünce nefesini tuttu. *Mükemmel zamanlama Bay Hogarth*. “Şey... Yanıt vermeliyim. Kusura bakma baba.”

Jim sırtarak kızına baktı. “Eğer arayan düşündüğüm kişiye, ‘yemekte cep telefonuyla konuşulmaz,’ kuralını bir kereliğine yok sayabilirim.”

Elsie babasının heyecanla söylediği cümleyi duymazdan gelerek odadan çıktı, mutfığa girip telefonu açtı.

“Merhaba. Geç açtığım için özür dilerim.”

“Asıl ben özür dilerim. Misafirlerin mi vardı?”

“Hayır, Daisy ve Guin'le birlikte babama yemeğe geldik. Senin aradığını anlayınca yüzlerindeki ifadeyi tahmin edebilirsin herhalde.”

“Olamaz. Umarım seni zor duruma düşürmemişimdir.”

Elsie güldü. “Hayır. Aksine onların keyfini yerine getirdin. Nasılsın?”

“Teşekkürler, iyiyim. Daha önce arayamadığım için kusuruma bakma, hem işler çok yoğundu hem de geçen cuma güncü telaşlı halimden sonra seni erken arayıp korkutmak istemedim.”

“Aradığına sevindim,” dedi Elsie tereddütle. Başka ne söyleyeceğini bilemedi. Olly’nin sesini duymak gerçekten güzeldi. Elsie onunla konuşurken kendi kendine sırtıttığını fark etti.

“Ben de aradığıma sevindim. Bu cumartesi tekrar buluşmaya ne dersin? Öğle yemeği yiyebilir veya kahve içebiliriz, sen nasıl istersen?”

“Olabilir tabii ki.”

“Tamam. O zaman cumartesi saat on bir gibi BiblioCaff’da brunch’a ne dersin?”

“Tamam, bana uyar.”

“Süper. Bu arada ben cuma günü çok güzel zaman geçirdim.”

Elsie bir anlık heyecanla ayak parmaklarını kıpırdatamadığını hissetti. “Ben de öyle.”

Elsie yemek odasına adım atar atmaz Daisy onu soru yağmuruna tuttu. “Eee, noldu? Arayan düşündüğüm kişi miydi?”

“Arayan Oliver Hogarth’dı. Cumartesi günü brunch’a gidiyoruz. Mutlu musunuz?”

Jim heyecan içinde el çırpı ve Elsie’yi kucaklamak üzere kollarını iki yana açtı. “Bu harika bir haber. Senin adına çok sevindim tatlım!”

“Baba alt tarafı brunch’a gideceğiz.”

“Öyle deme. Bence bu harika bir başlangıç.”

Masadaki konuşma sonunda başka bir konuya çevirilince El-

sie tekrar yerine oturdu. Aynı anda içinde yepyeni bir duygunun yükselmeye başladığını hissetti. Henüz cevabını bulamadığı beklenmedik bir soruyla ve temkinli olma içgüdüleriyle karşı karşıyaydı. Bunun sebebi belki Olly'nin ailesinden aldığı güven oyuydu, belki arkadaşlıklarının hızlı bir şekilde başka bir yöne doğru ilerlemesiydi. Belki de hissettiği şey tamamen korkudan ibaretti. Bilemiyordu. Ama sonra, alt tarafı bir randevu daha, diye düşündü. Ayrıca Olly muhteşem bir adamdı. Ona yakın olduğunda, dudakları onun dudaklarına değdiğinde kendini güvende ve huzurlu hissediyor; onu tekrar görme fikri heyecanlanmasına sebep oluyordu. Bütün bunlar olumlu gelişmeler olmalıydı, değil mi?

Maynard ailesinin yemek masasındaki tanıdık hallerini izlerken Elsie babasının kendisine bakıp gülümsediğini fark etti. Bunun sebebi tüm kızlarını bir arada görmenin mutluluğu mu yoksa Oliver Hogarth'ın vaat ettiği umut muydu bilinmez ama Elsie tüm endişelerini bir kenara koyup gecenin keyfini çıkartmaya karar verdi.

"Affedersiniz, koroya üye olmak istiyorum, doğru yerde miyim?" Ergenlik çağında uzun boylu ve zayıf bir çocuk Sundae & Cher'in kapısından girdi ve ellerini kapüşonlu eşofman üstünün ceplerinden çıkartmadan ukala bir tavırla tezgâha yaslandı.

"Evet, doğru yerdesin," diye cevap verdi Elsie üç yeni üyenin isimlerinin yazılı olduğu dosyayı çocuğa uzatarak. "Bu arada ben Elsie. Woody Jensen ile birlikte bu koroyu yönetiyorum. Woody'yi tanıyor musun? 1980'lere damgasını vuran Hellfinger grubunun baş solistiydi." Elsie söylediklerine inanamıyordu. *Resmen Woody gibi konuşmaya başlamıştı...*

Çocuk bilge bir tavırla kafasını salladı. "Babam tanıyor. Zaten o yüzden buradayım. Buraya gelmem için çok ısrar etti."

“Öyle mi? Çok güzel. Gerektiğinde sana ulaşabilmemiz için iletişim bilgilerini bu listeye yazabilirsen çok sevinirim. Haftaya çarşamba saat yedi buçukta seni provaya bekliyorum.”

“Yeni bir üye daha mı?” diye sordu Cher, kirli bulaşıkları makineye doğru taşıırken.

“Evet. Gelen herkes öyle ya da böyle, bir şekilde Woody’yi tanıyor.”

“Gördün mü? Sana bu adamda iş var, demiştim.”

“Hayır, öyle bir şey söylemedin. Sen bana Woody’nin fit göründüğünü söyledin. Benim kitabımda ikisi aynı şey demek değil.”

“Neyse ne. Sonuçta adam kendini kanıtlamaya çalışıyor.”

Günün sonunda koro üyelerinin sayısı ikiye katlanmıştı. Elsie mutluluk içinde yeni üyelerin yazılı olduğu listeye baktı. Woody’nin bu insanları nereden tanıdığı gizemini korumaya devam ediyordu. Şimdiye kadar iki yerel koroya katılıp tatmin olmayan ve yeni bir macera arayan on dört yaşındaki Dee, daha önce insan önünde tek bir şarkı bile söylemeyen emekli okul müdürü Juliet, Elsie ona Woody’yi nereden tanıdığını sorunca kızarıp yüzünü önüne eğen yirmili yaşlarındaki emlak danışmanı Kathy, opera söyleme hayalleri olan kasap Graeme, ergenlik çağındaki sıska çocuk Lewis ve kırk yaşındaki dişçi hemşiresi Sheila yeni üyeler arasındaydı.

“Sence işe yarayacak mı?” diye sordu Cher üye listesine bakarken.

“Sanırım bu kadar insandan ortalama güzellikte bir ses çıkarabiliriz.”

“Umarım. Bu arada sana bir önerim var. Bence bu koronun bir ismi olmalı. O Burton denen ejderhanın korosunun adı DreamTeam; saçma ama akılda kalan bir isim. Bizim korumuzun da

herkesin arkasında duracağı bir ismi olmalı. Sundae'e ne dersin?" dedi Cher bulaşık makinesinden yeni yıkanmış dondurma kâselerini çıkartırken. "Hem kulağa hoş geliyor hem de Sundae & Cher'e gönderme yapıyor. Provalarını dondurmacıda yapan başka bir koro daha yoktur herhalde."

"Cher, sen bir dâhisin!" diye bağırdı Elsie.

Sundae. Elsie çok sevdiği bu ismi cumartesi sabahı Woody'yle paylaştı. Woody'nin ilk tepkisi son derece olumluydu:

"Biz müzikal saltanatın üzerine dökülen lezzetli bir sos olacağız, şarkılarımızın karşı koyulmaz tatlılığı damaklar da muhteşem tatlar bırakacak..."

Woody her hecenin ardından ağzı sulanmış gibi yaparak konuşmaya devam ederken Elsie ve Daisy kahkahalar içinde onu seyrettiler. Ama yanlarından geçen yaşlı hanımefendi iki kız kardeşle aynı şekilde düşünmüyor olacak ki Woody'ye bakıp kafasını salladı ve onu esfle kınadı.

Sabah güneşine eşlik eden taze rüzgâr Woody, Daisy ve Elsie'yle birlikte şehri dolaşmaya devam ederken Elsie az sonra Olly ile buluşacak olmanın verdiği heyecana yenik düşmemeye çalışıyordu.

"Artık bebeğimizin bir ismi olduğuna göre şimdi sıra tişört işini halletmeye geldi," dedi Woody. "Sanırım bunun için bize fon sağlayacak birini tanıyorum..."

"Yasal yollarla halledeceksin herhalde?" diyerek araya girdi Daisy.

Woody tiksinti içinde Daisy'ye baktı. "Herhalde. Kanunlarla aram çok iyidir. Bunu şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi."

"Fon derken?" diye sordu Elsie sesinin endişeli çıkmamasına özen göstererek.

“Bir hayırsever, başka bir deyişle sponsordan bahsediyorum. Az önce de dediğim gibi bizi desteklemek isteyecek birini tanıyorum,” dedi Woody gözlerini Daisy’ye dikerek. “Tabii itirazı olan yoksa.”

Daisy, Woody’nin bakışlarını fark etmemiş gibi yaptı. “Yok.”

“Güzel. Zamanında bizim turnelerde görev yapan malzemeci arkadaşlardan biri tişört üzerine baskı işine girdi. O da bize yardımcı olur, ne dersiniz?”

“Harika Woody,” dedi Elsie. “Karnavalda sahneye çıkarken üzerimizde koronun isminin yazdığı tişörtlerin olması lazım.” Tam bu sırada telefonunun alarmı Olly’yle olan randevusunu hatırlattı ve Elsie bir kez daha kalp atışlarının hızlandığını hissetti. “Benim artık gitmem gerekiyor. Woody, çarşamba akşamı görüşürüz. Her şey için çok teşekkürler.”

“Rica ederim. Her zaman, meleşimmm.”

“İyi eğlenceler,” dedi Daisy kardeşine sıkı sıkı sarılarak. “Beni sonra ara. Tüm detayları öğrenmek istiyorum. Tamam mı?”

Dokuzuncu Bölüm

Pardon, tanışıyor muyuz?

Küçük kafenin içi klimanın serinliğinden faydalanmak isteyen insanlarla doluydu. Dışarıda terden sıırıslıklam olmuş insanlar kafenin önünden geçerken içeride yapay bir yolla serinleyen müşterilere gizli bir kıskançlıkla bakıyordu. Olly, Elsie'nin kapıdan içeri girdiğini görünce ayağa kalkıp el salladı.

“Gel de klimanın tadım çıkar,” dedi gülümseyerek sandalyesine geri otururken. “Burası daha önce hiç bu kadar çok müşteriyi bir arada görmemiş olabilir.”

Elsie, Olly'nin gülümsemesi karşısında heyecanına engel olmadı. “Bizim iş de çok yoğunlu. Daha önce hiç böyle sıcak bir nisan ayı yaşamamıştık.”

Kahve ve Eggs Benedict* siparişi verip brunch'ın tadını çıkarmaya başladılar. Birbirlerine haftayı nasıl geçirdiklerini anlatırken Elsie, Olly'nin durmaksızın kendisini izlediğini fark etti. Olly tabağına konsantre olduğu zamanları bile kısa tutuyor, dikkatini ilk

*Yumurta, dana jambon, özel bir sos ve ekmekle hazırlanan bir yiyecek. (Ç.N.)

fırsatta Elsie'ye çeviriyordu. Elsie uzun zamandır hiçbir erkeğin ilgisini bu kadar yoğun bir biçimde üzerinde hissetmemişti. Bir taraftan kendini uzaylı gibi hissediyor, diğer taraftan bu durumdan keyif alıyordu.

“Koro nasıl gidiyor?” diye sordu Olly.

“Güzel. Woody birkaç yeni üye getirdi. Sanırım bir sonraki prova daha eğlenceli olacak.”

“Woody ve sen... İkinizin büyüğü bir araya gelince ortaya eğlenceli bir şey çıkmaması imkânsız,” dedi Olly sırtarak.

Elsie ensesinin karıncalanmaya başladığını hissetti ve latte'sinin köpüğünü karıştırarak bu hissi yok saymaya çalıştı.

“Geçen gün babanla biraz sohbet ettik,” diyerek devam etti Olly. Elsie'nin az önce verdiği tepkiden habersizdi. “Seninle gurur duyuyor. Karizmanı sarsacağını düşünmese koroya katılmak için bir saniye bile beklemeyecek.”

Elsie kafasını kaldırıp Olly'ye baktı. “Bunu o mu söyledi?”

“Bu kelimelerle değil ama ben onun ne hissettiğini biliyorum.”

“Öyle mi?”

Olly ısrarcı bakışlarını bir kez daha Elsie'ye yöneltti ama Elsie bu defa gözlerini kaçırmadı. “Sen bu korodan öyle güzel bahsediyorsun ki etkilenmemek mümkün değil.” Olly bakışlarını yere indirdi ve kendi kendine gülümsedi. “Aman Tanrım, pop yıldızlarına âşık olan hayran kızlar gibi konuşuyorum, değil mi? Özür dilerim.”

Elsie ensesindeki karıncalanmanın yavaş yavaş omurgasını etkisi altına almaya başladığının farkındaydı. “Hayır. Öyle değil.”

Tekrar gülümseyen Olly, biraz tereddüt ettikten sonra konuşmaya devam etti. “Teşekkürler. Dinle, ben geçen geceyle ilgili...”

Elsie neden böyle hissediyordu? Birkaç gün önce telefonda konuşurken onu görmek için sabırsızlanıyordu. Şimdi ne değişmişti? “Olly...”

“Ben sadece o gece çok keyif aldığımı bilmeni istedim. Öpüşmemiz o geceden beri aklımdan çıkmıyor. İnanılmazdı...”

Elsie yüzündeki gülümsemeyi söndürmemeye çalışıyordu ama buradan bir an önce gitmek için yanıp tutuşan bacaklarının sessiz çığlığını bastıramıyordu. “Ben de aynı şeyi hissediyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Ne zaman buraya gelsem tanıdık birileriyle karşılaşıyorum, ne enteresan değil mi?”

Ben bu sesi bir yerden tanıyorum, diye düşündü Elsie. Arkasını döndüğünde Torin Stewart’ın masalarının yanında dikildiğini gördü. Kot pantolon, kırmızı bir tişört ve mavi spor ayakkabı giymişti. Sebep olduğu şaşkınlık karşısında çok eğlenmiş görünüyordu.

İstemediğin *ot burnunun dibinde bitermiş,* dedi Elsie kendi kendine. “Senin burayı bildiğinden haberim yoktu.”

“Bilmek mi? Ben buraya *bayılıyorum.* Ama itiraf etmeliyim, bugün buraya gelmemin en önemli sebebi klima. Bana sorarsan buranın kahvesi biraz vasat...”

Olly boğazını biraz yüksek sesle temizleyince Elsie duruma müdahale etmesi gerektiğini anladı.

“Olly ve ben buranın kahvesine bayılıyoruz.”

“Gerçekten mi? O zaman ben yanılmışım demek ki.” Torin, Olly’ye elini uzattı. “Kusura bakma. Kendimi tanıtmadım: Torin Stewart.”

“Oliver Hogarth, memnun oldum.”

İki adam kibarca tokalaştı ama Elsie bu kibarlığın altında güçlü bir rekabet duygusu olduğunu hissetti.

“Umarım bu mekânın sahibi senin onayını almanın ne büyük bir şans olduğunu fark eder,” dedi Torin, Elsie’ye. Yüzündeki pis gülümseme Elsie’ye kendini giderek daha rahatsız hissettiriyordu. “Geçen sabah bana yaptığın mükemmel kahveyi düşününce...”

“Siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?” diye sordu Olly, gülümsemesini kaybetmemeye çalışarak.

“Geçtiğimiz günlerde Elsie’ye hukuki bir meseleyle ilgili birkaç tavsiye verdim.” Söylediği yalan ustacaydı.

“Ah, anladım.”

“Bu arada,” dedi Torin gülümseyerek. “Siz nereden tanışıyorsunuz?”

Torin’in Olly’yi kışkırtmaya çalıştığı çok açıktı ama Elsie’nin buna daha fazla izin vermeye niyeti yoktu. Suskunluğunu bozup araya girdi. “Biz şu anda bir *randevunun* ortasındayız,” dedi. O an Olly’nin gözleri zafer, Torin’in gözleri yenilgi çığlıkları atmaya başladı. “Yani izin verirsen...?”

Torin azarlanmış bir çocuk gibi yaptığının farkına vardı ve hemen geri adım attı. “Tabii ki. Seni ‘buralarda’ görmek güzeldi. İyi günler.”

Elsie, Olly’ye dönüp gülümsedi. “Özür dilerim,” dedi kelimelerin üzerine basarak. “Biraz ısrarcı bir tiptir. Avukatları bilirsin işte.”

“Özür dilemene gerek yok, önemli değil. Arkadaşın gelmeden önce söylediklerim seni utandırdıysa asıl ben özür dilerim.”

“Hayır, utandırmadı. Bu arada o benim arkadaşım değil. Bak Olly, söylediklerin çok tatlıydı ama ben... Bütün bunlar benim için çok yeni. Sanırım biraz zamana ihtiyacım var ve...”

“Sorun değil. İkimiz de bazı şeyleri deneyip göreceğiz. Yaşadıklarını düşününce hislerini çok iyi anlıyorum.”

Olly farkında olmadan hedefi on ikiden vurmuştu. Elsie, Lucas’ın istediği şeyin bu olduğunu biliyordu ama hâlâ kendini bir şekilde ona ihanet ediyormuş gibi hissediyordu. Lucas ile birlikte oldukları tüm zamanlar boyunca Elsie’nin aklına hiç başka bir erkeğe bakmak gelmemişti. Lucas ölmeden önce Elsie’ye aşkı tekrar bulacağı konusunda telkinler vermiş, Elsie de bu telkinleri kabul eder gibi görünmüştü. Ama şimdi anlıyordu ki bunu pratiğe dökmek duygusal olarak tahmin ettiğinden çok daha zordu.

Olly, Elsie’nin yaşadığı ikilemi anladı ve sesini alçalttı. “Eşinin yerine geçmeye çalışmak gibi bir niyetim yok. Sadece seninle zaman geçirmeye çalışıyorum. Baskı yok, beklenti yok. Sadece birlikte biraz eğlenmeye çalışalım. Anlaştık mı?”

Olly’nin sözleri tahmin edemeyeceği kadar büyük bir anlam taşıyordu. “Anlaştık.”

Günün geri kalan kısmında keyifle, kahkahalarla sohbet ettiler. İlk dakikaların gerginliği çoktan unutulup gitmişti. Elsie saatler geçtikçe Olly’den daha fazla hoşlandığını hissediyordu. İkisinin hayata bakış açısı birbirine çok benziyordu. Ayrıca Olly, Elsie’yi nasıl güldüreceğini çok iyi biliyordu. North Laine’deki konsept mağazaları gezerken Elsie kendini yanındaki yakışıklı adama göz ucuyla bakarken yakalıyordu. Elleri birbirine değdiğinde Elsie önce parmaklarını Olly’nin parmaklarına kenetleyecekmiş gibi yapıyor, sonra hızlıca geri çekiyordu. Birbirlerine kaçamak bakışlar atıp dokunmak için bahaneler yaratırken bundan hiç etkilenmemiş gibi yapmak aralarında dillendirilmeyen tatlı bir oyuna dönüşmüş durumdaydı. Olly’nin mahcup ve etkileyici bakışları Elsie’yi heyecanlandırıyor, her hareketi kendini biraz

daha rahat hissetmesini sağlıyordu. Elsie onun rahat tavırlarını ve hayata sakin bakışını seviyordu. Olly bazı halleriyle hem Lucas'a çok benziyordu hem de ondan çok farklıydı. Elsie esprilerine güldüğünde Olly'nin yüzü aydınlanıyordu. Onun ilgisinin merkezinde olmak ise Elsie'ye kendini çok iyi hissettiriyordu. Oliver Hogarth, Elsie'nin büyük bir dikkatle inşa ettiği sınırları yavaşça ve sessizce yıkmaya başlıyordu.

Saat dört buçukta iskelenin girişine doğru yürüdüler. Artık ayrılma zamanı gelmişti. Olly, Elsie'nin elini tuttu ve dudaklarına doğru kaldırdı.

"Bu harika gün için çok teşekkür ederim."

"Asıl ben teşekkür ederim."

"Bak, ben söylediklerimde son derece ciddiydim. Benim bazı şeyleri aceleye getirmeye hiç niyetim yok. Birkaç hafta içinde tekrar haberleşiriz, bu defa senin aramanı bekleyeceğim. Numaram sende var, eğer daha erken buluşmak istersen benim için hiç sakıncası olmaz."

"Seni arayacağım."

"Arayacağını biliyorum."

Birbirlerine sarıldılar. Elsie'nin ilk buluşmalarında yaşadığı huzur hâlâ geçerliliğini koruyordu. Olly tam geri çekilmek üzereydi ki Elsie bir an durakladı, temkinli davranma arzusunu bir kenara bıraktı ve elini Olly'nin yanağını koydu. Olly bu daveti kabul etti ve onu öpmek için dudaklarına doğru eğildi.

"Olağanüstü," diye fısıldadı nefesiyle Elsie'nin dudaklarını okşarken.

Bu kadar hızlı atmaması için kalbine laf geçirmeye çalışan Elsie, çantasından cep telefonunu almak için Olly'nin gözden kay-

bolmasını bekledi. Günün raporunu vermek için Daisy'yi arayacaktı ki Woody'den bir mesaj geldiğini fark etti.

Bebğim. Tişört işi tamam.

Sponsorumuz bize her konuda yardımcı olabileceğini söyledi.

Mucizel Woody

Elsie mesajı okuyunca gülümsedi. Hakkını vermek lazımdı, Woody'nin hızı gerçekten etkileyiciydi. Bu adamın insanı sürekli şaşırtan bir karakteri vardı ama itiraf etmek gerekirse Elsie'nin hayatındaki çoğu insan biraz şaşırtıcıydı.

Elsie, aniden içini saran durum değerlendirmesi yapma dürtüsüyle iskele boyunca sıralanmış beyaza boyalı ahşap gölgeliklerden birine oturdu. İnsanlar geçerken tahta iskelenin nasıl sallandığına her zamanki gibi çok şaşırdı. Otururken hissedilen sarsıntıyı yürürken fark etmemek çok garipti! Bakışlarını yere çevirdi ve geçmişe dalarak iskelenin tahtaları arasından gri-yeşil dalgaları seyretmeye koyuldu...

Lucas'ın hayatının son yılında Elsie tek başına kalmak ve düşünmek için bu iskeleye çok sık geliyordu. O yüzden bu iskele- nin onun hayatında farklı bir önemi vardı. Lucas'ın ölümünden sonra hayatında gerçekleşen değişimlerin en önemlisi Elsie'nin kendi içe bakış yeteneğini keşfetmesiydi. Elsie eskiden yaptığı hareketleri sorgulamaz, ona rehberlik etmesi için içgüdülerine güvenirdi. Ama Lucas'ın hastalığının beraberinde getirdiği zorluklar neticesinde, Elsie birkaç dakikalığına da olsa yalnız kalıp kafasını boşaltmayı ve yaptıklarını düşünmeyi fazlasıyla rahatlatıcı bulmaya başlamıştı. Lucas bunu fark eden ilk kişi olarak,

genç yaştaki karısında şahit olduğu bu değişime endişeyle yaklaşmıştı.

“Son günlerde sık sık düşüncelere dalıyorsun,” demişti Lucas bir gün yatakta uzanırken. Elsie bu sırada yeni yıkanan çamaşırları katlamakla meşguldü. “Buna sebep olduğum için kendimden nefret ediyorum.”

“Yani artık seni düşünmemi istemiyor musun, demek istediğin bu mu?” diye cevap vermişti Elsie işi şakaya vurarak. Bu duruma şakayla yaklaşmak zorundaydı çünkü kocasının yüzünde üzüntü ve pişmanlığa dair tek bir iz bile görmeye tahammülü yoktu.

“Tabii ki hayır. Yakışıklılığım sayesinde bana hep hayran olmalısın.”

“Öyleyim zaten.”

Lucas bir süre hiçbir şey söylemeden Elsie’ye sarılmış, telaşla çarpan kalbinin gerçek duygularını ele vermemesini ummuştu. Ama Elsie kocasının ne hissettiğini anlamış, o andan itibaren karakterinin bu yeni halini Lucas’tan saklamaya karar vermişti ve Lucas uyumadan ya da ailesi evden gitmeden derin düşüncelere dalmamaya özen göstermişti.

“Elsie? Selam!”

Elsie güneşten korunmak için parmaklarını gözlerine siper ederek kafasını kaldırdı ve yanında uzun boylu genç bir adamın dikildiğini gördü.

“Merhaba Danny. Seni görmek ne güzel.”

“Biraz mola verdim. Sana eşlik edebilir miyim?”

“Elbette.”

“Teşekkürler.” Danny elindeki su şişesinin kapağını açtı ve bü-

yük bir yudum içti. “Bugün hava çok sıcak ve bütün müşteriler çok gıcık. Böyle cumartesilerden nefret ediyorum.”

“Nerede çalışıyorsun?”

“Amcamla birlikte sahilin yanında şezlong dağıtıyoruz. Birileri burayı ziyarete gelen insanlara Londra’da olmadıklarını hatırlatmalı. Hafta sonunda insan neden bu kadar gergin olur ki?”

Elsie gülümsedi. “Sıcaklığın da biraz etkisi var tabii.”

“Muhtemelen. Ama Paskalya’dan önce hep böyle olur. Sezon başlangıcı işte.” Danny su şişesinin kapağını kapattı ve ağzının kenarını sildi. “Tabii ki bugün Aoife ile olmayı tercih ederdim. Ama ikimiz için para bitirmem ve hiçbir iş fırsatını kaçırmamam lazım.”

“Ne kadar zamandır birliktesiniz?”

Danny’nin yüzü kızardı. “Önümüzdeki cumartesi üç sene olacak. Çıkmaya başladığımızda on altı yaşındaydık ve ona okulun son günü çıkma teklif etmiştim. Aoife muhteşem bir kız, herkes-ten çok farklı. Onu çok seviyorum.”

Elsie zamanında Lucas için aynı şeyleri hissettiğini hatırladı. “Hayatının aşkını buldun yani?”

“Kesinlikle buldum. Onunla evleneceğim. Yüzük almak için para biriktirmem lazım. O yüzden hafta sonları amcamın yanında, diğer günler de şehir merkezindeki bir barda çalışıyorum.”

Bu genç çift Lucas ve Elsie’nin yıllar önceki âşık haline çok benziyordu. Elsie daha ikinci buluşmalarında Lucas’ın geleceğe dair hayaller kurmaya başladığını anımsadı. Birbirlerine öyle âşıklardı, umutları öyle sağlamdı ki hiçbir şeyin bunu sarsması mümkün değildi. Belki Elsie bu duyguyu yeniden yaşayabilirdi. Hatta belki Olly’yle... Elsie, Danny’ye gülümsedi. “Harika.”

Bu sırada iskelenin girişinde bir adam belirdi ve etrafta dolaşan insanların arasından bağırmaya başladı. “Hey Danny! Müşteriler!”

“Gitsem iyi olacak,” dedi Danny sırtıtarak. “Eric Amcam akşamdan kalma; yine Cengiz Han’a bağladı. Çarşamba günü görüşürüz!”

Elsie yavaşça kalkıp çantasından cep telefonunu çıkardı ve numarayı tuşlayıp eve doğru yürümeye koyuldu.

“Selam Dais. Benim. Rapor vermek için aradım...”

Sıcak hava dalgası bir hafta sonra şehri terk ederek Brightonlılara rahat bir nefes aldırdı; Paskalya tatili de bitince şehir her zamanki rutinine geri döndü. Woody’nin Hellfinger fan kulübünün son kalan üyelerinden biri olan iş adamı sponsoru söz verdiği gibi koronun tişörtlerini hazırlatmıştı. Küçük bir tasarım faciası sayılacak tişörtler (kadınların tişörtlerinin üzerinde iki dondurma külahı ve kirazlar vardı) kahkahalarla karşılandı ve koro üyelerini birbirine yaklaştırdı. Bu yakınlık ise gözle görülür bir şekilde performanslarına yansdı.

Woody’nin ABBA/Deep Purple karışımı herkes tarafından çok sevildi. Stan ve Graeme’nin meşhur “Smoke on the Water” şarkısının nakaratını abartılı bir enerjiyle yorumlaması, Woody’nin izlediği yolla ilgili bazı şüphelere sebebiyet verse de Elsie koroyu eğlenirken görmekten çok memnundu. Kathy ve Dee’nin sesleri alto kısımlarda ciddi fark yaratmış, Juliet’in başta ürkek bir şekilde yaptığı denemeler yavaş yavaş başarılı sayılacak bir seviyeye ulaşmıştı.

Elsie, Sundaes’in geliştirmekte olan repertuvarına herkese uygun şarkılar koyma gayretiyle listeye birkaç eski şarkı ekledi: Irene’in

en sevdiği şarkı olduğunu öğrendiği “I’ll Walk Beside You”, “What a Wonderful World”, Alicia Keys’in “Empire State of Mind Part II” şarkısı ile Coldplay’in “Paradise” şarkısı bunlardan bazılarıydı. Evde Lucas’ın Elsie’ye yirmi birinci doğum gününde hediye ettiği küçük Bentley piyanonun başına geçip koro şarkıları üzerine çalışmak çok keyifliydi. Elsie çalışırken piyano çalmayı ne kadar özlediğini fark etti. Lucas’ın ölümünün ardından pek çok şey yapmıştı ama evin ön odasında atıl duran piyanoyu çalmak hiç aklına gelmemişti.

Elsie, Cee Lo Green’in “Forget You” şarkısı üzerine çalışırken Woody piyanonun yanına yaslandı. “Güzel enstrüman.”

“Teşekkürler. Yirmi birinci doğum günü hediyemdi.”

“Ne tatlı. Biliyor musun? Piyanyoyu çok parmaklı büyücü kadınlar gibi çalıyorsun,” dedi Woody sırtarak. “Tuşların sihirli gücüne hâkim olabilmeyi hep çok istemişimdir.”

Elsie çalmayı bıraktı ve müsvedde kâğıdına birkaç not aldı. “Öğrenmenin yaşı yok, Woody.”

“İstemem.” Woody kendini yakındaki koltuklardan birine bıraktı. “Kaderin bana uygun gördüğü tek enstrümanın bu olduğunu uzun zaman önce anladım,” dedi parmağıyla boğazına vurarak. “Bu, Tanrı’nın bana verdiği bir armağan; notaları kutsamak için gösterdiğim sadakatin bir ödülü. Kendimi övmek için söylemiyorum, yanlış anlama.”

Elsie kıkırdadı. “Tabii tabii.”

“Peki ya sen? Sen neden şarkı söylemiyorsun?”

Bu garip bir soruydu. “Ne demek istiyorsun?”

“Ben senin nasıl şarkı söylediğini tanıştığımız ilk gün gördüm. Senin doğuştan bir yeteneğin var.”

“Aslına bakarsan ben koroyu organize etmekten daha çok keyif alıyorum. Şarkı söyleyerek süper star olmak gibi bir tutkum hiç yok. Ben her zaman daha büyük bir şeylerin parçası olmak istedim. Yani böyle iyiyim.”

Woody yavaşça kafasını salladı. “Ne güzel.”

Elsie kalemini nota sehпасına bıraktı ve kollarını esnetmek için gerindi. “Sundaes’in genel durumu hakkında ne düşünüyorsun?”

“Kötü değil. Ama bizim onları güvenlik alanlarından çıkartmamız gerekiyor. Sahneye ayak basmanın beraberinde getirdiği korkuyu hiç bilmiyorlar. İnsanların önünde şarkı söylemeleri gerektiğinde bunun üstesinden nasıl gelecekler?”

Woody çok haklıydı. Altı hafta gibi kısa bir süre sonra Brighton Karnavalı’nda parlak bir performans izlemeyi bekleyen yaklaşık iki yüz kişinin önünde şarkı söyleyeceklerdi. Bu, en görmüş geçirmiş profesyonelleri bile heyecanlandıracak bir deneyimdi.

“Aklında ne var?”

Woody kararlı bir ifadeyle Elsie’ye baktı. “*Halka açılıyoruz, bebeğim.*”

Onuncu Bölüm

Korkuyu hissetmek...

“Nereye gidiyoruz?”
“Birazdan görürsünüz.” Woody küçük koronun şarkıcılarını arkasına alıp Brighton İskelesi’ne doğru ilerledi.

“Neden seni takip etmemiz gerektiğimi anlayabilmiş değilim, rockçı bozuntusu.”

“Sasha, çünkü ben öngörülü bir müzik direktörüyüm, sense bu senaryonun şuursuz küçük figüranısın.”

“Çok eğlenceli olacak,” dedi Elsie, Woody’nin kovboy botlu uzun adımlarına yetişebilme telaşıyla koşturan endişeli koro üyelerini sakinleştirmek için. “Bize güvenin.”

“Evet, *Sasha*, bir kere de hayatı akışına bırak,” dedi Danny sinirli koro arkadaşının yanından sırtarak geçerken.

Elsie ve Woody’nin konuşmasını takip eden cansız cumartesi sabahında saatler 10.35’i gösteriyordu. Planlarını hayata geçirmek üzere buradaydılar. Woody keskin bir sola dönüş yapıp iske-

leye yöneldi, koro üyeleri de aynı şekilde... Woody'nin kolunun altında küçük, pille çalışan bir karaoke makinesi vardı; Elsie ise çantasında bir aktüel kamera gizliyordu. Woody eğlence merkezinin diğer tarafına gelince elini havaya kaldırdı ve koroya durması için işaret verdi.

“İşte geldik.”

Stan ve Graeme (koroda tanıştıktan sonra o kadar yakın arkadaş olmuşlardı ki koronun diğer üyeleri onlara “Yapışık İkizler” takma adını takmıştı) şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar.

“Neden? Ne için?” diye sordu Graeme yanındaki donut standına temkinli bir bakış atarak.

“Öylesine,” diye cevap verdi Woody. Sonra Graeme’e göz kırptı ve ekledi. “Daha doğrusu henüz söyleyemem.”

Elsie koro üyelerinin giderek tedirgin olmaya başladığını anlayınca inisiyatif ele aldı. “Buraya geldik çünkü bir şey denemek istiyoruz. Endişelenmeyin, gayet eğlenceli olacak ama bize güvenmeniz gerekiyor, tamam mı?”

Sasha homurdandı. “O adama güvenmek mi? Şaka yapıyor olmalısın...”

“Cahil!”

Elsie gözünü huysuz ikiliye dikti. “Woody, Sasha, lütfen artık kesin şunu... Teşekkürler. Bugün olacak şey şu: Sizden şarkı söylemenizi istiyorum. Şimdi. Burada. Aslına bakarsanız sizden bize meydan okumanızı istiyorum,” dedi Elsie, Daisy’e bakıp gülümseyerek. “Biz bunu aile içinde çok yaparız, bunun adı ‘sen yaparsan ben de yaparım,’ oyunudur ve kesinlikle bir emrivakidir.”

“Nasıl yani?” On yedi yaşındaki sıkı ergen Lewis’in aklı karışmış görünüyordu.

“Ezik misin sen ya? İstesen de istemesen de burada şarkı söylemen gerekiyor işte.”

“Sasha...”

Sasha elini kaldırıp savunmaya geçti. “Ne var? Ben sadece açıklama yapmaya...”

Aoife, Danny’ye döndü. “Ben yapamam.”

“Çok eğlenceli olacak tatlım,” dedi Danny kolunu sevgilisinin omzuna atarak. Kathy ve Dee yapacak bir şey olmadığını anlayıp gergin bir şekilde gülümsediler.

“Bizden hangi şarkıyı söylememizi istiyorsunuz?” diye sordu Juliet. “Ne prova yaptık ne de bir şey hazırladık.”

“‘What a Wonderful World’e ne dersiniz? Hepinizin bildiği bir şarkı. Ayrıca çarşamba gecesi çok güzel söylemişsiniz. Bu durumdan hoşlanmamanızı anlıyorum ama Karnaval’da bizi izleyen çok daha fazla insan olacak. Ben bunu yapabileceğimize inanıyorum. Şimdi söyleyin, hanginiz benimle?”

Koro üyeleri aralarında mırıldandılar ve isteksizce de olsa bu meydan okumayı kabul ettiler. Woody, Sundaes’i koro düzenine göre sıraya soktu ve Barbie pembesi karaoke makinesinin tuşuna bastı. Woody’nin Elsie şarkıyı piyanoda çalarken yaptığı hafif titrek kayıt çalmaya başladı. Aynı anda heyecanlı Springer Spaniel köpeğini yürüyüşe çıkartan bir adam koronun performansını seyretmek için durakladı. Elsie koronun karşısına geçti ve iki elini havaya kaldırıp başlamaları için işaret verdi.

Sabahtan beri duruma söylenip duran Sasha sakinleşmiş olacak ki kendi solo dörtlüğüyle şarkıya giriş yaptı. Sesinin her dizede daha da güçlendiğini fark etmemek mümkün değildi. Arkasındaki koro arkadaşları endişe içinde birbirlerine baktılar ve Sasha’nın ilk dörtlüğünün ortalarına doğru belli belirsiz ‘ooh’

sesleriyle şarkıya dahil oldular. Brighton İskelesi'nin ortasında sergilenen bu garip gösteriyi izlemek için birkaç kişi daha etraflarına toplandı. İnsanlar şaşkınlık içinde gülümseyip ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Elsie'nin dudaklarına yapıştırdığı cesaret verici gülümseme yüz kaslarını ağrıtmaya başlamıştı ama yine de devam etti. *Hadi*, dedi fısıldayarak, *her şeyi boş verin, sadece şarkı söyleyin!* Etkiyi artırmak için gözlerini kapatan Woody, Danny ve Lewis ile omuz omuzaydı ve onun çıkardığı 'ooh' sesleri elbette diğerlerinden çok daha yüksekti. Irene, Elsie'nin her hareketini keskin gözlü bir şahin gibi izliyordu ama Elsie ağzının küçük hareketlerinden Irene'in ses çıkartıp çıkartmadığını bir türlü anlayamıyordu. Sıra ikinci dörtlüğe geldiğinde Sundaes üyeleri Sasha ile birlikte şarkıyı söylemeye başladı. Ses yükseldikçe Elsie ruhunun coşkuyla ayağa fırladığını hissetti. Aslında koronun performansı mükemmel olmaktan bir hayli uzaktı. Yeni üyeler Sheila (kırk yaşındaki dişçi hemşiresi), emekli öğretmen Juliet ve kasap Graeme şarkıyı fark edilir şekilde tiz söylemiş, Danny dikkati çabuk dağıldığı için sözleri unutmuş, Sasha'nın çok yükseğe çıkan armonik dizeleri melodinin kaybolmasına neden olmuş, hepsinin sesi son dizelere doğru mırıltıya dönüşmüştü. Ama iyi ya da kötü olmasının bir önemi yoktu. Bu performans Sundaes korusu için çok önemli bir adımdı.

Şarkı sona erince etraftaki izleyicilerden kısa ve cılız bir alkış yükseldi. İnsanlar dağılmaya başlayınca koro üyeleri sevinç içinde birbirlerini tebrik etmeye girişti.

Elsie paylaştıkları deneyimin beraberinde getirdiği mutlulukla kendi kendine gülümsedi. Korusuyla gurur duyuyordu. Danny'nin Aoife'e uzun uzun sarıldığını görünce içi cız etti çünkü yine Lucas'ı hatırladı. Sonra tıpkı onun gibi kendi kendine gülümseyen ablasının yanına gitti.

“Oluyor Elsie. Bunu sen yaptın!”

Elsie ablasının göğsüne yaslanırken gözlerini kapattı. “Muhteşemdi.”

“Sanırım bir ödülü hak ettik,” dedi Stan. “Dondurma yemek için Sundae & Cher’e gitmek isteyen el kaldırsın.”

“Ödül mü?” diye homurdandı Woody. “Ödülünüz kaderin isteklerini yerine getirmek için fırsat yaratmak olmalı. Van Gogh ödül olarak dondurma istemezdi. Jim Morrison, Woodstock’ta çikolata kaplı dondurma için oy toplamaya çalışmazdı.”

Woody’nin sözlerine kahkahalarla gülen koro üyeleri ödüle ulaşmak üzere yola çıktı. Daisy ve Elsie özellikle biraz arkada kaldı. “Lucas görse seninle gurur duyardı.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu biliyorum. Bu arada Lucas, Woody’ye de bayılırdı.”

“Biliyorum. İkisinin bir araya gelememiş olması hepimiz için büyük şans,” dedi Elsie sırtarak. “Ben doğru şeyi yapıyorum, değil mi?”

Daisy kardeşinin sorusunun altında çok daha derin bir anlam yattığını anladı. “Evet. Doğru şeyi yapıyorsun. Hem koro hem de Olly konusunda.”

Bir saat sonra enerjileri hâlâ yerinde olan koro üyeleri dağılmaya başlayınca Elsie soluğu babasının yanında aldı. Brighton Home Stores’un kapısını gülümseyerek açar açmaz Jim kızını karşılamak için ayağa kalktı.

“Selam baba.”

“Seni gördüğüme çok sevindim. Bu güzel ziyareti neye borçluyum?” Elsie babasına koronun başarısını anlatırken Jim her detayı dikkatle ve keyifle dinledi.

“İskeleyle vardıklarında yüzlerini görmek lazımdı!”

“Bazılarını ikna etmek hiç kolay olmadı.”

Jim kafasını salladı. “Benim küçük Elsie’m, senin insanlara sözünü dinleten bir koro şefi olduğuna inanamıyorum. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.”

“Aslında ben bu koronun iyi polisiyim. Eğer sorun çıkarmaya başlarlarsa Woody Jensen’i üzerlerine salıyorum.”

Baba-kız köşedeki kırmızı deri kanepeye oturdu. Elsie bu sırada babasının bugün ne kadar yorgun görüldüğünü fark etti. Lucas’a kanser teşhisi konulmadan birkaç ay önce Jim kızlarına kendini iyi hissetmediğini ve göğsünün ağrıdığını söylemişti. Bir gün işte yığılıp kalınca da apar topar acile kaldırılmıştı. Korkuyla geçen yirmi dört saat boyunca Jim’e sayısız test yapılmış, sonunda kalp krizi geçirmediği anlaşılmış ve kalp zarı iltihabı teşhisi konulmuştu. Jim bir hafta sonra hastaneden çıkmış, kızlar kısa bir süre sonra başka bir acı hastalık haberi alacaklarından habersiz, Jim’in aralarına dönüşünü kutlamak için bir parti düzenlemişlerdi.

Jim artık tamamen iyileşmişti ama virüs vücudunda iz bırakmayı da ihmal etmemişti. Hastalandığından beri ne zaman çok yorulsa çok içse veya çok çalışsa gözlerinin altında mor halkalar oluşuyordu.

“Dün gece işten geç mi çıktın?” diye sordu Elsie. “Yorgun görünüyorsun.”

“Dün geceki toplantım biraz uzun sürdü. Olly ile birlikte web sitesinin üzerinden geçtik. Bazı teknik konulara detaylı bakmamız gerekti,” dedi Jim. Sonra gözlerinde endişe dolu bir ifadeyle durakladı. “Siz son günlerde hiç konuştunuz mu?”

Olly. En son iki hafta önce görüşmüşlerdi ve Elsie bu durumdan son derece rahatsızdı. Koronun işlerine konsantre olup yok

saymaya çalışsa da Elsie sonunda kendine Olly'yi özlediğini itiraf etmiş ve defalarca kendini onun nasıl olduğunu düşünürken yakalamıştı. Ama ne zaman onu aramak için bir girişimde bulunsa kafasındaki endişeler anlamlandıramadığı şekilde buna izin vermemişti. Ya çok hevesli görünürse? Ya aramak için çok erken davranmış olursa? Ya doğru zamanı tutturamazsa?

“İşler çok yoğundu,” diye cevap verdi Elsie. Sonra söylediği her kelimeden nefret etti. Sözlerinin kulağa bahane gibi geldiğini biliyordu.

“Seni sordu.” Jim’in kişisel fikri, üzerinde oturdukları kırmızı deri kadar net görünüyordu. “Sanırım aranmayı hak ediyor.”

“Baba...”

Jim ellerini havaya kaldırdı. “Ben fikrimi söylüyorum. Çünkü iyi anlaştığınızı düşünüyorum.”

“İyi anlaşıyorduk, yani anlaşıyoruz. Ama kendimi Lucas dışında bir erkekle düşünmek hâlâ çok garip geliyor. Onun istediği şey buydu, biliyorum ve deniyorum ama beni tutan bir şeyler var.”

Jim kızının yüzünü okşadı. “Kızım, benim canım kızım. Kendini garip hissetmen çok doğal. Şöyle düşün; sen hayatında yepyeni bir sayfa açmak üzeresin ve her yeni başlangıç beraberinde korku ve heyecan getirir.” Sessiz kaldığı birkaç saniyede Jim’in düşüncelerinin çok başka yerlere gittiği belliydi. “Annen gittiğinde...” diye başladı söze. Elsie içgüdüsel olarak babasının elini tuttu. Jim kafasını sallayıp boğazını temizledi ve konuşmasına devam etti. “Annen gittiğinde kendimi dünya ayaklarımın altından kaymış gibi hissettim. Gideceği günün yaklaştığını biliyordum, uzun zamandır bundan şüpheleniyordum ve yaşadığımız tüm tartışmaların sonunda bu kaçınılmaz sonun yaklaştığını anlıyordum. Hâlâ düşündükçe kendimi soyguna uğramış gibi hissed-

yorum. Bir daha asla geri dönmeyeceğini biliyordum, buna rağmen hayatıma yeni bir yön vermekte zorlandım. Kendimi tekrar bir kadınla birlikte olmaya hazır hissetmem yıllarımı aldı.” Jim gülümsedi. “İnternetteki çöpçatan sitelerine girmemin sizi kurttuğunu ve aynı zamanda güldürdüğünü biliyorum ama bu da benim ilk adımımıydı. Oliver harika bir adam ve bir süre birlikte zaman geçirmeniz ikiniz için de keyifli olabilir. Yaşadıklarının üstesinden gelebilmek için çok çaba harcadın. Seni gerçekten takdir ediyorum ama birine ihtiyaç duymanın kötü hiçbir yanı olamaz. Olly’den hoşlanıyorsun, değil mi?”

Elsie kafasını salladı.

“O zaman bunu ona söyle Elsie. Bunu bilmeyi hak ediyor.”

Jim haklıydı, elbette Olly bu kadarını hak ediyordu. Daisy’nin de söylediği gibi Elsie bu konuya fazlaca kafa yorduğunu biliyordu. Ama içinde hâlâ nasıl ifade edeceğini bilmediği bir endişe vardı. Hayatına girecek kişinin Lucas’ı aşp ona ulaşması çok zordu. Lucas ölmeden önce Elsie’nin hayatına yeni birini alacağı konusunda fazlasıyla kararlı sözler sarf etmişti ama Elsie o kişiyi bulmanın bu kadar çabuk olmaması gerektiğini hissediyordu. Elbette Lucas bunun da farkındaydı...

“Hayatına yeni birini alacaksın,” demişti ölmeden bir ay önce. “Hayır, itiraz etme, alacaksın biliyorum. Ama o kişinin senin kalbini kazanmasının kolay olmayacağını da biliyorum.”

“Lucas lütfen bunları şimdi konuşmayalım,” diye cevap vermişti Elsie. Kocasının bu dünyadan göçüp gitmesine sayılı günler kala, böyle uygunsuz ve iğrenç şeylerin gündemlerini meşgul etmesini istemiyordu.

Asla geri adım atmayan Lucas her zaman yaptığı gibi ayak di-remişti. İnatçı, azimli, güzel adam... “Seni tanıyorum. En iyisini

bulmadan kimseyi hayatına tam olarak kabul etmeyeceksin. Tekrar âşık olunca...”

Elsie elini Lucas’ın dudaklarına koyup onu susturmuştu. “Ben zaten âşığıım. Sana. Önemli olan tek şey bu.”

Lucas o gün konuyu kapatmış ama birkaç gün sonra yine aynı konu başlığı üzerine konuşmaya başlamıştı.

“Benden sonra da hayatında biri olacak. Biliyorum, bunu duymayı sevmiyorsun ama benim bunları sana söylemem gerekiyor. Ben ölmek üzere olan bir adamım, dolayısıyla karar oyu benim. Sen muhteşem bir kadınsın, benim yasımı tutup potansiyelini kilit altında tutarak kendine haksızlık edersin. Beni bu şekilde anmanı istemiyorum Elsie. Benim yerimde olsaydın sen de bana aynı şeyleri söylerdin. Benden sonraki adamın işi zor olacak çünkü sen ondan ‘bizi’ kabul etmesini isteyeceksin. Ama çoğu erkek bunu yapamaz, buna çok takılma. Karşına fırsat çıktığında ve doğru zaman geldiğinde ona sırtını dönmeyeceğine söz ver.”

“Onu arayacağım,” dedi Elsie, Jim’e. “Söz veriyorum.”

Seni seviyorum çünkü sen ne olursa olsun vazgeçmezsin.

XX

İpek kaplı kutudan çıkan son mesaj, bir sonraki çarşamba günü Sundae & Cher’i provaya hazırlarken Elsie’yi gülümsetti. Koro söz konusu olduğunda vazgeçmemek kolaydı: Woody ve Sasha arasındaki atışmalara (daha çok Sasha’nın) rağmen Elsie bu koro-yu ait olmaya degecek bir topluluk gibi görüyordu. En başından

beri bu koronun bir parçası olmak Elsie'ye kendini iyi hissettiriyordu. Elsie koro üyelerinin hepsini tek tek gözünün önüne getirerek sandalyeleri düzenlerken bu duyguya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etti. Lucas ölmeden önce Elsie'ye aidiyet duygusunu yaşatan şey ilişkileriydi; bu ikisinin de aynı yerden başladığı ortak bir deneyimdi. Lucas'ın ölümünden sonra Elsie kendini hep bir konuşmaya ortasından dahil olmuş gibi, en başından beri orada olan insanlardan hep bir adım gerideymiş gibi hissetti. Elbette ailesine karşı da bir aidiyet duygusu hissediyordu; Maynard aile birliği her zaman güvenli ve kucaklayıcıydı. Ama Lucas'la birlikte bir hayat kurarken aile hayatında yaşananların belli bir kısmına uzak kalmıştı. Dolayısıyla şimdi de Jim, Daisy ve Guin'in paylaştığı bazı şeyleri (örneğin özel konuşmaları, yeni iş başvurularını, evlilik planlarını, kiralık ev arayışlarını) kaçırmış hissinin üzerinden atamıyordu.

Lucas'ın ilk mesajıyla birlikte ateşlenen yeni bir şeylere başlama dürtüsünün ne kadar doğru olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Pek çok yeni insanla tanıştığını göz önünde bulundurunca bu koro Elsie'nin toplum bilincini yeniden kazanması için hayati bir araçtı. Elsie aynı şeyin Woody, Sasha, Danny ve diğerleri için de geçerli olup olmadığını merak etti. Bu koro onların hayatında da bir boşluğu dolduruyor muydu?

Koro üyeleri provaya geldiğinde gündem hâlâ iskeledeki performanstı. Woody gecenin ilk şarkısının sorumluluğunu aldığını açıklayarak şarkıya başlamadan önce koro üyelerini etrafına topladı ve aşırı dozda rock 'n' roll anısına boğdu. On dakika sonra Daisy kibarca "müzikal sadakat" hakkındaki bilgileri korodakilere öğretmeninin en iyi yolunun kelimelerden değil, pratik yapmaktan geçtiğini söyledi. Woody bu öneriyi isteksizce kabul etti. Koro üyelerinin yaşadığı rahatlama ise odanın diğer ucunda ses düzen

lemeleriyle ilgili son dakika değişiklikleri üzerine çalışan Elsie'nin bile fark edeceği kadar belirgindi.

Daisy, Woody ve koro üyelerinin güvenli bir şekilde şarkı söylediğinden emin olunca Elsie'nin yanına geldi. "Irene hakkında bir şey fark ettim."

"Ne gibi?"

"Üç haftadır provalarda onu izliyorum. Bu süre zarfında herkesle bireysel olarak diyalog kurduğunu fark ettin mi? Ne zaman baksam birileriyle derin bir sohbetin içinde. Bence bu harika bir şey, kendini bunu yapacak kadar rahat hissediyor demek ki."

"Irene'in insanlarla ilgili sezgileri gerçekten çok kuvvetli. Geçen gün sohbet ederken, bana sevdiğimiz insanları kaybetmekle ilgili bir şeyler söyledi. Kimse ona Lucas'tan bahsetmiş olamaz; sanırım gerçekten dediği gibi bunu ruhumda gördü. Danny ona Aoife'e evlenme teklif edeceğini bile anlatmış. Kendi gözlerimle gördüm, Sasha bile cumartesi günkü iskele performansından sonra onunla konuşuyordu."

Daisy gülümsedi. "Giderek daha da büyüyen bu topluluk bilincini seviyorum. Aslında sanırım Sundae's'in ana fikri de bu. Tabii Woody'nin dünyaya açılma tutkusunu saymazsak."

Elsie haftalardır aynı şeyi hissediyordu ve ablasından teyit aldığı için de çok mutluydu. "Ne demek istediğini anlıyorum. Woody konusuna gelince... Eğer Karnaval insanların önünde sergileyeceğimiz tek performans olmasa attığı nutuklara çok takılmayabilirdim ama vakit kaybetmememiz lazım. Diğer taraftan..." Elsie odanın diğer ucunda Lewis ve Danny'ye kalçasını öne doğru çıkartarak bir rodeocu gibi dans etmeyi öğreten Woody'yi işaret etti. Pantolonunun darlığını göz önünde bulundurunca böyle hareketler yapması tavsiye edilecek gibi değildi. "Dünyayı *bu* görüntüyle sallamak istiyor muyuz, emin değilim."

Prova son erdikten sonra Elsie, Sundae & Cher'i kapattı ve ablasıyla birlikte deniz kenarından aşağı doğru yürümeye başladı.

"Saat daha erken," dedi Daisy, arabaya doğru ilerlerken. "İstersen birlikte bir şey yiyebiliriz ya da içebiliriz."

Elsie kafasını salladı. "Başka bir gece yapsak olur mu? Akşam biraz işim var."

"Sen kaybedersin kardeşim." Daisy kardeşine sıkı sıkı sarıldı. "Seni yarın ararım."

Yürüyüş yolu sessizdi. Elsie sokak lambalarının eşliğinde elini parmaklıkların soğuk demirine sürterek yürürken etrafta köpeğini gezdiren iki kişi ve bir gece koşucusu dışında kimse yoktu. Diğer elindeki telefonun ekranında bir isim ve bir telefon numarası tüm inatçılığıyla Elsie'ye bakıyordu. Bundan kaçış yok, diye düşündü Elsie kendi kendine. Ama süreyi mümkün olduğu kadar uzatmayı da ihmal etmedi.

"Selam, ben Olly Hogarth. Şu anda müsait değilim. Mesaj bıraksanız sizi geri ararım."

Telefonun diğer ucunda duyduğu sesli mesaj yaşadığı gerginliğin de etkisiyle Elsie'nin sesli gülmesine sebep oldu ve köpek sahibinin yanından geçerken mahcup bir ifadeyle eliyle ağzını kapattı. En azından denemişti. Nasıl olsa Olly telefonundaki cevapsız aramayı gördüğünde onu arayacaktı. Yani arama sırası ona geçecekti. Böylece Elsie kendini hazırlamak için zaman kazanmış olacaktı. Bu süre zarfında...

Zırrrrrr!

Elsie eski model telefonunun zil sesiyle yerinden zıpladı. "Alo?"

"Selam yabancı." Olly'nin pankeklerin üzerine dökülen ak-
çaağaç şurubu kadar sıcak sesi Elsie'nin tenini sızlattı. "Kusura bakma, aradığınızı duymadım."

“Önemli değil. Nasılsın?”

“İyiym teşekkürler. Aradığına göre bana dargın değilsin demektir. Bunu öğrenince daha iyi oldum.”

Elsie dudağını ısırdı. “Özür dilerim. Seni daha önce aramam gerekirdi.”

“Sorun değil, boş ver. Şu anda ofisteyim, gece geç saatlere kadar çalışacağım. Açık bir yerlerden fish & cips alıp buraya gelmeye ne dersin? Hem seni görmek çok güzel olur hem de itiraf edeyim bütün gün doğru dürüst hiçbir şey yemedim.”

Konuşmalarının bu kadar rahat başlamasına şaşırın Elsie, Olly’nin sesini duyduğunda vücudunun verdiği tepkiye dayanarak teklifi kabul etti.

Elsie yirmi dakika sonra babasının mağazasına çok uzak olmayan koyu renkli bir kapının eşliğinde durdu ve yanında “Freebird Tasarım” yazan zile bastı.

“Kapı açık. İçeri girebilirsin.”

Olly’nin çalıştığı tasarım stüdyosu birinci kattaydı. Elsie dar merdivenleri çıktı ve üzerine turuncu bir kuş logosu olan camlı kapıdan içeri girdi. Ofisin girişindeki küçük resepsiyon alanının beyaz duvarları yeşil limon rengindeki koltuklarla ve Freebird’ün son çalışmalarının (web siteleri, dergi ilanları ve fotoğraf çalışmaları) sergilendiği turuncu çerçevelerle tezat oluşturuyordu.

“Fazla aydınlık, değil mi?” Olly oturduğu yerden gülümseyerek kalktı ve Elsie’nin yanına gitti. İş ortağı Kieran’a hep söylüyorum, aslında ofise gelen ziyaretçilere girişte güneş gözlüğü dağıtmamız gerekiyor. Bir gün biri bizi gözlerine zarar verdiğimiz için dava edecek,” dedi ve ofisin diğer tarafında yer alan yeşil limon rengindeki mutfığa girdi. Kısa bir süre sonra elinde tabak ve çatal-bıçaklarla geri döndü.

Elsie, Olly'nin yanındaki masaya oturdu ve buharı tüten fish & chips paketi ile su şişesini uzattı. "Neden bu saate kadar çalışıyorsun? Saat ona geliyor."

"Zor bir müşterinin işi," diye cevap verdi Olly, ağzı doluyken. "Kampanya sitesi üzerinde çok değişiklik yaptılar ve sitenin teslim tarihi çok yaklaştı. Bizim işler böyle."

"Umarım fazla mesai ücreti alıyorsundur."

Olly suyundan bir yudum aldı. "Biz o şekilde çalışmıyoruz maalesef. Keşke dediğin gibi olsaydı. Sen nasılsın? Koro nasıl gidiyor?"

"Sundaes demek istedin herhalde?" Elsie gülümseyerek paltonun önünü açtı ve Olly'ye tişörtünü gösterdi.

"Güzel isim." Olly yüzünde eğlenceli bir ifadeyle tişörtlü daha yakından baktı. "Biraz ilginç bir tasarım olmuş."

Elsie talihsiz bir yere denk gelen kirazları hatırlayınca hafifçe kızardı ve gülümsedi. "Ah, evet. Bir Woody Jensen buluşu."

"Güzel. Hazır adı geçmişken rock' n'roll gurusu neler yapıyor?"

"Her zamanki gibi mistik rock nutukları çekmeye devam ediyor. Ama çok tatlı tabii." Elsie çatalını masaya bıraktı ve bir peçeteyle ağzını sildi. "Tüm garipliğine rağmen çok iyi bir insan ve koroyu gerçekten önemsiyor. Korodakilerin Woody Jensen tarzına alışması biraz zaman aldı ama şimdi herkes onunla gayet iyi anlaşıyor."

"Süper."

Sohbetlerindeki anlık duraksamayı fırsat bilen Elsie üç gündür kendi kendine provasını yaptığı konuşmayı devreye sokmaya karar verdi. "Olly, seni daha önce aramadığım için gerçekten çok özür dilerim."

“Sonunda aradın ya. Önemli olan bu.”

“Hayır, sanırım bunu açıklamam gerekiyor.” Elsie kelimelerin ona yardımcı olması için dua ederek derin bir nefes aldı. “Benimle ilgili yanlış fikirlere kapılmanı istemem. Amacım hiçbir zaman seni oyalamak ya da kandırmak değildi. Seninle birlikte vakit geçirmekten gerçekten keyif alıyorum, sen harika bir adamsın...”

Olly’nin gülümsemesi bir anda donup kaldı. Kaçınılmaz sona razıymış gibi kafasını öne eğdi. “Elsie ben...”

“Bekle. Henüz bitirmedim. Senden hoşlanıyorum Olly. Hem de çok. Sen harika birisin ve ben senin yanında kendimi çok iyi hissediyorum. Bir tarafım ‘yaşa ve gör’ diyor ama diğer tarafım denemeye bile korkuyor. Lucas konusunda kendime söz geçirmekte zorlanıyorum. Her şeyin ötesinde bu konuşmanın sana ‘hayır’ demek anlamına gelmediğini bilmeni isterim.”

Olly kafasını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Seni aramayı ertelediğimi kabul ediyorum çünkü ne hissettiğimi anlamak için zamana ihtiyacım vardı. Hayatımda çok fazla değişiklik oldu ve ben hâlâ bunları sindirmeye çalışıyorum.”

“En son görüşmemizde birbirimize açık olacağımıza söz vermiştik, hatırladın mı?” Benim senden çok büyük beklentilerim yok. İnan bana, hemen kollarıma atılmanı falan beklemiyorum. Bu benim için de ilginç bir süreç. En son ilişkim üç yıl önce bitti, beş yıllık bir ilişkiydi ve ben o zamandan beri doğru dürüst bir birliktelik yaşamadım. Seninle ilk buluştuğumuzda bazı şeyler çok tanıdık geldi, eski bir rutine geri dönmüş gibi hissettim ve aslında birbirimizi çok az tanıdığımızı unuttuverdim. Anlatabiliyor muyum?”

Elsie, Olly’nin ne demek istediğini çok iyi anlıyordu çünkü o da benzer şeyler hissediyordu: Birine yakın olma, Lucas öldük-

ten sonra yitirdiği birliktelik duygusuna kavuşma isteği. Kalbinin mantığının önüne geçmesi bilinçaltının getirdiği bir dürtüydü ve Olly onu öptüğünde sanki eksik parça yerine oturmuş gibi hissetmişti. “Peki ne yapıyoruz o zaman?”

Olly sandalyesini Elsie’ye yaklaştırdı ve elini tuttu. “Sadece birlikte zaman geçirelim. İlişkiye başlama baskısı yaşamadan, birbirimizi tanımaya ve eğlenmeye çalışalım. Eğer sonunda kendimizi arkadaşlığımızı başka bir seviyeye taşımaya hazır hissedersenek buna o zaman bakarız. Eğer olmazsa da arkadaş kalırız. Her iki durumda da kazanan biz oluruz. Ne dersin?”

Elsie haftalardır kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti. “Bence harika bir fikir.”

On Birinci Bölüm

Hızlanan adımlar

Sonraki haftalar Sundaes'in Karnaval performansı için hazırlık yaparak geçti. Elsie ve Woody daha fazla çalışabilmek için pazartesi günlerine ekstra prova koydular ve Karnaval için üç şarkılık bir paket üzerinde yoğunlaşmaya karar verdiler: "What a Wonderful World", "Forget You" ve erkek koro üyeleri arasında son derece popüler olan ABBA/Deep Purple potpurisi. Koro üyeleri performans hazırlıklarına yoğunlaşırken Cher kendini Sundaes'in basın danışmanı ilan ederek yerel gazeteleri haber ve fotoğraf bombardımanına tuttu (elbette tüm fotoğraflarda Sundae & Cher'in ne kadar güzel bir mekân olduğu vurgulanmak durumundaydı). Bu süreçte "Sundaes Büyüsü" adını alan karamelli, üç çikolatalı ve şekerlemeli dondurmanın önemli bir yeri vardı. Dondurma tanıtım çalışmaları kapsamında gazetecilerin damaklarını şenlendirdi ve sonunda Cher'in çabaları sonuç vermeye başladı.

"Şuna bakın!" Cher yerel gazetelerden birinin en son kopyası-

nı Elsie ve Woody'nin oturduğu masaya bir bahsediyor!" dedi ve Editörün Köşesi'ni işaretleydi: *Brighton: İngiltere'nin Yeni Koro Ba*

Elsie yüksek sesle okumaya başladı. "...*'S ton'daki koroların sayısının giderek artması olarak görüyorum. Müziğin insanları birleştirici bir güç olduğunu hepimiz biliyoruz; çoğumuzun yan komşusunun adını bile bilmediği günümüz toplumunda bu tarz girişimler desteklenmeli ve alkışlanmalı. Dream Team gibi ödüllü korolardan rock yıldızı Woody Jensen'in Sundaes adını taşıyan eğlenceli korosuna uzanan geniş yelpazedeki girişimler müziğin birleştirici gücüne ışık tutacak nitelikte...*" Ardından da, "Sosyal bir hareketin parçası olduğumuzu hiç fark etmemiştim doğrusu," diyerek fikrini belirtti.

"Sana başından beri anlatmaya çalıştığım şey buydu bebeğim. Yeniliğe kucak aç!" dedi Woody kıkırdayarak. "Kırmızı pantolonlu bu işe çok bozulacak."

"Üzüldüğümü söyleyemeyeceğim," dedi Cher. "Siz de bir de Karnaval'dan sonrasını düşünün!"

Yaklaşmakta olan karnaval performansını hatırlayınca Elsie'nin midesine bir ağrı saplandı. Koro ilerleme kaydediyordu ama daha çok çalışmaları gerektiği de ortadaydı. Woody, Daisy ve Irene'in cesaret verici sözlerine rağmen Aoife hâlâ sesini duyurmakta zorlanıyordu. Sasha'nın soprano kısmını birlikte söyleyeceği arkadaşına sarf ettiği iğneleyici sözlerin şiddeti ise durumu daha zor hale getiriyordu.

"Belki Aoife alto grubuna katılsa daha iyi olur," diye homurdandı bir gün. Kafasının arkasında ağarmış bir sarkaç gibi duran aşırı sıkı at kuyruğunu sallayarak devam etti. "Çünkü sesi kasırganın yanında osuruk gibi kalıyor."

“Haksızlık ediyorsun,” diyerek cevap verdi Aoife titreyerek. “Her seferinde daha yüksek sesle söylemeye çalışıyorum.”

“Çalışma güzelim, yap!”

Elsie kendi kendine söylenerek birbirlerine tehlikeli bakışlar atmaya başlayan iki kadının arasına girdi. “Tamam. Beni dinle Sasha. Lütfen kendi performansına odaklan. Aoife’in ne yaptığına ya da yapmadığına takılma. Şarkı sözleri konusunda sıkıntılar var, enerjini oraya yoğunlaştırırsan çok sevinirim. Aoife, sesin her seferinde daha yüksek çıkıyor. Woody ile birlikte sana söylediklerimizi hatırla ve kendine inan.”

“Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum,” diye cevap verdi Aoife.

“Uğratmayacaksın. Şarkı söylemenin keyfine varmanı ve eğlenmeni istiyorum, tamam mı? Şimdi, soprano kısımda ben de Sasha ve sana eşlik edeceğim. Ben çalarken gözünü benden ayırma, böylece kendini yalnız hissetmemiş olursun.”

“Bir de kendini yalnız mı hissediyormuş? Hayat sana güzel kızım ya!” Sasha, Elsie’yi ittirip hızlı adımlarla kadınlar tuvaletine yöneldi, giderken cep telefonu ile birilerine mesaj yazdığı da gözlerden kaçmadı.

Elsie homurdandı. “Tamam, yirmi dakika mola veriyoruz.”

Sundaes üyeleri bıkkınlık içinde tezgâha doğru yöneldi. Cher’in hazırladığı çay fincanlarını ve kaymak dolgulu çikolatalı kek dilimlerini ellerine alıp güç toplamaya koyuldular. Elsie nota kâğıtlarını toparlayıp klavyenin başına oturunca omzuna bir elin dokunduğunu hissetti. Kafasını çevirince Irene’in gülümseyen yüzü ile karşılaştı.

“Çok iyi iş çıkartıyorsun tatlım,” dedi Irene, Elsie’nin yanındaki sandalyeye oturarak. “Bence sesimiz artık kulağa gayet güzel geliyor.”

“Teşekkürler Irene. Ne yapıyorsak birlikte yapıyoruz.”

Irene ellerini kucağında birleştirdi. “Sasha iyi bir kız. Yani kalbinin derinliklerinde. Bazen zor bir insana dönüşebiliyor ama ben özünde iyilik dolu olduğunu biliyorum.”

Elsie, Irene’e baktı. Sasha gibi sürekli ilginin merkezinde olmak isteyen bir kadın için nasıl böyle sözler söyleyebilirdi? “Onun iyi şeyler başarmasını istiyorum. Gerçekten. Ama ona ulaşmak gerçekten çok zor. Bu korodaki tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyor ve işler onun istediği gibi gitmeyince rahatsız edici bir tavır takınıyor.”

“O kızın bu koroya ihtiyacı var. Bu koronun da ona... Sana çay ve o lezzetli kekten bir dilim getirmemi ister misin?”

Irene gittikten sonra Woody, Elsie’nin yanına geldi. “Seni Kâhin’le konuşurken gördüm.”

Irene’in söylediklerinin şokunu hâlâ üzerinden atamayan Elsie, Woody’ye baktı. “Anlamadım?”

“Irene. Gizli gerçekleri açıklayan bir falcıya benzemiyor mu?”

“Evet. Sasha’nın aslında görüldüğü gibi bir insan olmadığını söyledi.”

Woody’nin yüzündeki ifade bir anda karardı. “Falcıların da yanlışlığı günler olur.”

“Böyle söyleyeceğini biliyordum. Bu arada potpuri kulağa güzel geliyor.”

“Elbette ilerleme kaydediyoruz, ortaya güzel bir şey çıkacağından eminim.” Woody hafifçe öne doğru eğilerek ortağının sırtını sıvazladı. “Seninle gurur duyuyorum meleğim.”

Elsie, Woody’ye alaycı bir omuz attı. “Teşekkürler ahbab. Duygularımız karşılıklı.”

Ofiste yaptıkları konuşmadan sonra Olly ve Elsie arasındaki iletişim rahat bir zemine oturdu ve birlikte giderek daha fazla zaman geçirmeye başladılar. Bu durumdan cesaret alan Elsie, Olly'yi ailesiyle resmi olarak tanıştırmamanın zamanının geldiğine karar verdi. Haziran ayının ilk pazar günü tüm aile üyelerini ve Olly'yi barbekü için evine çağırdı. Bu davet herkes tarafından şaşkınlıkla karşılandı.

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye sordu Olly. Elsie'nin Islingword Sokağı'ndaki evinin küçük mutfağında, elinde bir şişe şarapla oradan oraya dolanıp duruyordu. Elsie bu sırada Guin ve babası için soyalı burger, diğerleri içinse şişte kebab hazırlamakla meşguldü. “Bizim aramızdaki her şey yolunda gidiyor ama ailenle tanışmam için doğru zaman olduğuna emin misin?”

Elsie kıkırdadı. “Merak etme, zararsızdırlar. Babam uzun zamandır bir araya gelmemiz konusunda ısrar ediyor, ablalarım da seninle tanışmayı çok istiyor. Böylece tek seferde hepsiyle tanışmış olacaksın.”

“Belki de haklısın. Tamam. Kimler geliyordu, bir daha söyler misin?”

Olly'nin gerginliği o kadar sevimliydi ki Elsie gülümsemekten kendini alamadı. Şarap şişesini açtı ve Olly'yi mutfak sandalyelerinden birine oturttu. “Babamı tanıyorsun zaten. Büyük ablam Daisy. Çok güzeldir ve gerçekten çok tatlıdır. Erkek arkadaşı André. İnan bana onu bugün burada göreceğin için çok şanslısın çünkü kendisi dünyanın en yoğun insanı ünvanını alabilir. Küçük ablam Guin. Karnı burnunda hamile ve her şeye ağlama potansiyeli var. Bir de Guin'in kocası Joe var. Hayatında görüp görebileceğin en tatlı adamlardan biridir.” Elsie sözünü bitirdikten sonra Olly'ye büyük bir kadeh şarap uzattı. “İç şunu. Rahatlırsın.”

Kapı zili çalınca Olly bir anda ayağa fırladı. Elsie ise ailesini karşılamak üzere kapıya yöneldi. Daisy ve Guin heyecan içinde Jim'i ittirerek içeri daldılar ama yarı yolda karşılarına Olly çıkınca aniden duraklamak zorunda kaldılar.

"Daisy, Guin! Bu Olly," diye seslendi Elsie ablalarının arkasından.

"Tatlım, bu harika bir sürprizdi," dedi Jim, içeri girip kızını yanaklarından öperken. "Şeyden sonra... Yani uzun zamandan sonra ilk defa sana yemeğe geliyoruz... Burada olduğum için çok mutluyum."

André ve Joe dar koridorda sıkışıp kalınca küçücük alana onca kişinin sığmaya çalışmasına kahkahalarla güldüler. Elsie, Brighton Eğlence Merkezi'ndeki bir tur rehberi edasıyla elini kaldırdı ve aile üyelerinin neşeli seslerini bastırma gayretiyle bağırdı.

"Hadi bahçeye çıkalım çünkü biraz daha burada kalırsak nefessizlikten öleceğiz."

"Evet lütfen!" diyerek onayladı Guin. Elini sırtına dayadı. "Benim acilen bir yere oturmam lazım."

Elsie ailesinin başı boş büyüyen güllerin, uzun bambuların ve olgunlaşmakta olan domateslerin çevrelediği ahşap döşemeli bahçeye yerleşme çabalarını keyifle izledi. Herkes Elsie'nin günün erken saatlerinde yerleştirdiği bahçe sandalyelerine oturdu. Evinin tekrar insanlarla dolup taşması şaşırtıcı şekilde güzeldi: Bu ev uzun zamandır böyle mutlu bir grubu bir arada ağırlamıyordu. Lucas hayatını kaybettiğinden beri Elsie ailesiyle ya Jim'in evinde, ya Daisy ve André'nin dairesinde ya da Guin ve Joe'nun kulübesinde toplanmayı tercih ediyordu. Yani hâlâ sessizce Lucas'ın yokluğunu haykıran bu ev dışında herhangi bir yerde...

Daisy, Elsie'nin yanına geldi ve şarap kadehini Elsie'nin kadehine dokundurdu. "Şerefine tatlım. Bizi burada toplamam harika bir fikirdi."

“Teşekkürler. André’nin de gelebilmesine çok sevindim,” dedi Elsie, ablasının Olly ile derin bir sohbetin içinde olan erkek arkadaşına bakarak. “Çok yoğun olduğunu biliyorum.”

Daisy’nin emlak işiyle uğraşan André Durand ile sürdürdüğü ilişki Maynard ailesinin geri kalanı için gizemini korumaya devam ediyordu. André son derece etkileyici ve kıbar bir adamdı, Elsie onu çok seviyordu ama diğer taraftan bu adamda eksik bir şeyler olduğunu hissediyordu. Guin bu konudaki sözlerine Elsie kadar dikkat etmeye gerek duymuyor, onu Vahşi Batı’daki binalara benzetiyordu: “Adamın sadece vitrini iyi, gerisi hikâye. Bence Daisy bir duvarla birlikte.”

“Garip olan ne biliyor musun? Bugünkü buluşmadan bahsederken yapacak başka işleri olduğu için gelemeyeceğini düşünmüştüm ama o hemen kabul etti,” dedi Daisy. Bu duruma gerçekten şaşırdığı kocaman açtığı gözlerinden belli oluyordu. “Seni çok seviyor, biliyorsun. Sanırım bugün hepimizin bir arada olmasının senin için ne kadar önemli olduğunu o da anladı.”

“Senin de işine geldi tabii.”

Daisy’nin yanakları hafifçe kızardı. “İtiraf etmek gerekirse öyle. Son zamanlarda onu çok az görebiliyorum.”

“Yine beni çekiştiriyorsunuz galiba.” André gülümseyerek yanlarına yaklaştı ve Daisy’ye yeni bir şarap kadehi uzattı. “Umarım ablan sana benim ne kadar muhteşem bir adam olduğumu anlatıyordur.”

Elsie, André’nin koluna girdi. “Elbette. Seni görmek çok güzel André.”

“Seni de öyle şekerim.” André eğilip Elsie’nin yanağına bir öpücük kondurdu. “Bugün burada olduğum için çok mutluyum. Şeyden beri... Neyse sen anladın işte.”

“Teşekkür ederim.” Elsie merhum kocasıyla ilgili yarım kalan cümleler duymaya artık alışmıştı ama onun adını bu kadar az kişinin rahatça dillendirebilmesine hâlâ şaşıırıyordu. Lucas’ın ölümünü takip eden ilk zamanlarda bu duruma çok sinirleniyor, hayatta her şeyden çok sevdiği adam birdenbire adını anmaya değmeyecek önemsiz bir konu başlığına dönüşmüş gibi hissediyordu. Ama sonra ondan temkinli bir şekilde bahsetmenin insanların Lucas’a ne kadar değer verdiğini gösterdiğini anladı. Bbu onu yok saydıklarının değil, ona saygı gösterdiklerinin işaretiydi. “Herkesin içkisi var, değil mi?”

“Keşke ben de şarap içebilseydim,” dedi Guin, oturduğu rengârenk çizgili kumaş sandalyeden ağıt yakarak. “Hepiniz buradayken bir daha söylüyorum, bebek doğar doğmaz şaraba başlıyorum. Hatta mümkünse damardan.”

“Tatlım, doğum hemşiresinin ne dediğini biliyorsun,” diyerek araya girdi Joe. Konuşurken kızıla çalan bukleleri oradan oraya sallanıyordu. “Emzirme dönemi bitene kadar alkol yok.”

Guin kocasına ters ters baktı. “O zaman ben de emzirme işini sana devrederim.”

Joe gergin bir kahkaha attı. “Görüyorsun Elsie, ablanın espri anlayışı hamilelik döneminde daha da gelişti.”

“Mmm, görüyorum. Ufaklık doğunca sana kolay gelsin o zaman!”

“Kadeh kaldırabilir miyim lütfen?” André kadifemsi Fransız aksanıyla tüm gözleri üzerine çevirmeyi başardı. “Dostlara, hem yeni hem de eski olanlara!”

Bahçedekilerin hep birlikte kadeh kaldırışını izlerken Elsie’nin içi sevgiyle dolup taşıtı.

“Hem yeni hem de eski dostlara!”

“Ve sana Olly,” dedi Jim gülümseyerek. Olly kolunu Elsie’nin beline doladı. “Ailemize hoş geldin. Benim küçük kızımın yüzünü gülümsettiğin için sana çok teşekkür ederim...” Jim’in gözleri yaşla dolunca üç kızı da aynı anda, “Baba!” diye haykırarak tepkisini gösterdi. “Bu yaşlı duygusal adamın kusuruna bakmayın. Kızlarımı mutlu ve emin ellerde görmek çok güzel.” Jim elini sallayıp içinde bulunduğu duygusallıktan sıyrılmaya çalıştı. “Herkes afiyet olsun.”

Olly, Elsie’ye bakıp gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

Elsie, Olly’ye yaslandı. “Rica ederim.”

O geceyi takip eden haftalarda Elsie etrafının tamamen pozitif duygularla çevrili olduğunu hissetmeye başladı: Koro, Olly’yle arkadaşlığı ve hamileliğinde sekizinci ayı geriden bırakan Guin’in doğumunun yaklaşması.

Lucas’ın yazdığı mesajlar Elsie’ye gizli bir güç veriyor, gün içinde yaşadığı olayların doğruluğunu tasdik ediyor, destek sağlıyordu. Mesajların bazıları sadece ikisi için önem taşıyan durumları işaret ediyordu:

Seni seviyorum çünkü nefret etmene rağmen
benimle birlikte yarışma programlarını izliyorsun xx

Seni seviyorum çünkü gece yarısı bana kura-
biye pişiriyorsun xx

Sen gülerken memelerinin sallanmasını çok
seviyorum xx

Onu neden sevdiğini anlatan otuz madde bulmak gerçekten zor bir işti ve Elsie mesajları okudukça Lucas'ın bir yerden sonra zorlanmaya başladığını görebiliyordu:

Seni seviyorum çünkü baban pazar akşamları bize harika yemekler yapıyor xx

Bazen kutudan Elsie'nin içinde bulunduğu durumu kusursuz bir biçimde tanımlayan bir mesaj çıkıyor, Elsie'yi nefessiz bırakıyordu. Elsie işte o mesajlardan birini yaz başlangıcında eline aldı...

Sundae & Cher o hafta çok yoğundu. Cher son dakikada karar verip Jake ile birlikte Cannes'a gitmeye karar verince Elsie kendini az sayıda personelle birlikte müşterilere ışık hızıyla servis yaparken buldu. Sabahları erkenden gelip kurabiyeleri pişiriyor, dondurmaları karıştırıyor, krep hamurunu hazırlıyor, alalecele bulunan yarı zamanlı personel gelene kadar her şeyi hazır etmeye çalışıyordu. Akşamları ise Sundae's'in ekstra provalarına katılıyordu. Elsie yoğun geçen günlerin ardından ancak perşembe gecesi bir sonraki mesajı okumaya fırsat bulabildi. Çalışmadığı nadir akşamlardan biriydi ve Elsie bunun tadını çıkarmaya kararlıydı. Önce uzun bir banyo yaptı. Sonra Jim'in kızının yemek pişiremeyecek kadar yoğun olduğunu fark ederek bir gece önce buzdolabına bıraktığı lazanyayı kucağına alıp en sevdiği film olan *Philadelphia Hikâyesi*'ni izlemek için kanepeye kuruldu.

Tam yatağa girmek üzereyken ipek kaplı kutu gözüne takıldı. Elsie kutuyu açtı ve en üstteki kâğıdı eline aldı.

Seni bu mesajların hepsini okuduğun için se-

viyorum. Seni hayatına böyle güzel devam edebildiğin için seviyorum. Aynen devam et güzel kadın. Seni seviyorum xv

Elsie hıçkırıklarını bastırmaya fırsat bulamadan gözyaşlarına boğuldu. Lucas, Elsie'nin bu mesajları okumak için on sekiz ay beklediğini bilemezdi ama hayatına onsuz da devam edebileceği konusundaki inancını ifade ederek Elsie'nin şu anda durduğu yere nokta atışı yapmıştı. Elsie o anda kocasını dayanılmaz bir özlenle andı. Kelimelerinin ona verdiği sürpriz armağan aynı anda hem muhteşem hem de çok yıkıcıydı.

Lucas haklıydı. Elsie hayatına devam ediyordu. Yıllardan sonra ilk defa dünyanın kapılarının önünde açıldığını hissediyordu. Hayatında kesin olan hiçbir şey yoktu, verilen hiçbir söz yoktu, sadece ihtimaller vardı. Eskiden Lucas ile hayatları varsayımlara dayanarak ama güvenli bir şekilde ilerlerledi: Şartlar değişse de, kariyer tercihleri farklı bir yöne kaysa da, başka bir eve taşınmak durumunda kalsalar da hep birlikte olacaktı. Plan buydu. Lucas öldükten sonra (en azından ilk yıl) Elsie kendini eskisi gibi yaşamaya ve ondan devrıldıklarını aynı yoğunlukta ve rutinde devam ettirmeye mecbur hissetmişti. Ama şimdi gözlerini bulunduğu çevreden kaldırmaya ve ufka doğru bakmaya cesareti vardı. Ufukta görünen yerin ayak bastığı topraktan daha fazla belirsizliğe sahip olduğunu bilmesine rağmen cesareti vardı.

Ve Lucas biliyordu. Çünkü onu herkesten daha iyi tanıyordu. Ama bu mesajları son haftalarında yatağında acılar içinde uzanırken hazırladığını düşünmek Elsie'nin canını hâlâ çok acıtıyordu. Hasta yatağında yatarken karısını kendisinin içinde olmadığı bir gelecek kurarken hayal etmek... Lucas'ın ne kadar olağanüstü bir

adam olduğunu anlamak için bundan daha başka bir kanıtı ihtiyaç yoktu.

Lucas ona inanıyordu. Elsie'nin hayatına devam etmek için bilmeye ihtiyaç duyduğu tek şey buydu.

"Adaçayı yeşili."

"Çok donuk."

"Mandalina rengi?"

"I-ıh. Çok aydınlık."

"Cam göbeği mavisi?"

"Geçen yılın modası."

Daisy sonunda pes etti. "Odanın yeniden boyanmasını istiyor musun istemiyor musun?"

Cher elindeki boya kataloğuna milyonuncu kez baktı. "İstiyorum."

"O zaman mutlaka aklında bir renk vardır!"

Cher tek kaşını havaya kaldırdı. "Tasarımcı olan sensin, ben değilim."

"Bir saniye hanımlar, bence biraz ara verelim," dedi Elsie, boya kataloğunu Cher'in elinden yavaşça alırken. "Daisy sen ısıtıcıya su koy. Cher, sen de otur şöyle. Sakin bir şekilde düşünelim. Burası senin yatak odan. Bu odada sana sevdiğin renkleri çağrıştıracak ne var?"

Cher'in kırmızı dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi. "Jake Long."

"Aman Tanrım..." Dehşete kapılan Daisy büyük bir hızla mutfağa kaçtı.

“Çok kötüsün,” diye kıkırdadı Elsie. “Ama seni mutlu görmek çok güzel.”

“Mutluyum. Gerçekten mutluyum. Jake muhteşem bir adam Els! Onu Cannes’da görmek lazımdı; öyle ilgili, öyle kibardı ki... Dudaklarından dökülen Fransızca kelimeleri duymak dünyanın *en seksi* şeyiydi... Elimde değil, sanırım ben bu adama âşık oldum. Böyle şeyleri kolay kolay itiraf edemem, beni bilirsin.”

“Çok sevindim. Zaten artık zamanı gelmişti. Bu dekorasyon işleri onun için mi?”

Cher küçük yatak odasının penceresine yürüdü ve perdenin kenarını kaldırıp dikkatle kumaşı incelemeye koyuldu. “Belki de. Ama daha çok kendim için. Retro eşyalarımı çok seviyorum ve hiçbirini değiştirmek istemiyorum. Ama odanın elden geçirilmeye de ihtiyacı var, bilemiyorum.” Cher suratını buruşturdu. “Daisy bana darılmadı, değil mi?”

“Hayır. Hassas bir tanırıca gibi görünebilir ama malzemesi sağlamdır, merak etme. Ben senin yerinde olsam, tasarım işini ona bırakırdım. Güven bana, sonuç mükemmel olacak.”

Yarım saat sonra Elsie ve Daisy bahçe patikasından Cher’e el salladılar.

“Seni şu an işe alabilirim,” dedi Daisy, evden duyulmayacak kadar uzaklaştıklarına emin olunca. “Cher gibi birkaç müşterimiz daha var, belki onları da sihirli cümlelerinle ikna edersin.”

“Teklifini düşüneceğim.”

Bu sırada mavi scooter’ıyla kaldırımında tüm hızıyla ilerleyen küçük bir çocuğa yol vermek zorunda kaldılar. “Seni küçük trafik canavarı!” diye bağırdı Daisy, çocuğun arkasından. “Tipik erkek şoför.”

“Birkaç yıl sonra o çocuğun yerinde senin yeğenin olabilir,” dedi Elsie. “Ya da yeğenlerin. Hâlâ Guin’in anne olacağına inanamıyorum.”

Cher’in sokağının sonunda yer alan küçük köşe kafenin önünde durakladılar. Dışarıda birkaç masa vardı. Daisy saatine baktı. “André’nin gelmesine daha bir saat var. Saçma bulabilirsin ama eve geleceğini öğrenince hâlâ midemde kelekler uçuşuyor. Dakikalar geçmek bilmiyor. Şurada bir kahve mi içsek, biraz kafa dağıtmış olurum. Ne dersin?”

Güzel bir pazar öğleden sonrasıydı. Güneş ışıkları sokakta sıralanmış park halindeki arabaların üzerinde pırıl pırıl parlıyordu. Kafenin karşısındaki otelin ön bahçesinde çocuklar oyun oynuyordu. Kaygısız gülüşleri Elsie’ye, Daisy ve Guin’le oyun oynadığı çocukluk günlerini hatırlattı.

“Yaz tatillerinde bütün komşu çocuklarını bizim bahçeye çağırırdık, hatırlıyor musun? On beş çocuk aynı bahçede oradan oraya koşturup dururduk.”

“Hatta bir yaz sayı yirmiye çıkmıştı,” dedi Daisy. “Evin camlarını yenilemek için ölçü almaya gelen adam bahçedeki çocukların hepsinin babamın olduğunu sanmıştı. Babamı hippî kıyafetler içinde görünce komün halinde yaşadığımızı düşünmüştü herhalde. O bahçede tekrar çocuk sesi duyacak olmak çok garip.” Daisy birkaç saniyeliğine durakladı. “Sen ve Lucas hiç çocuk...”

Elsie espresso’sunun kokusunu içine çekip kafasını salladı ve kendini garip bir şekilde huzurlu hissetti. “Lucas otuz yaşında baba olmayı istiyordu. Ancak o zaman tam olarak büyüyeceğini düşünüyordu.”

“André bir önceki gün çocuk konusunu açtı.”

Daisy'nin tüm sakinliğiyle masanın ortasına bıraktığı bomba az kalsın Elsie'nin fincanını yere düşürmesine sebep oluyordu. "Şaka yapıyorsun?"

"Ben de aynı tepkiyi verdim. Sonuçta birbirimizi ayda belki on defa görüyoruz. Ben o çocuğu tek başıma, onun yardımı olmadan büyütemem. O kadarı beni aşar."

"Artık daha sakin ve yerleşik bir hayat sürmek istediğini ima etmiş olabilir mi?" diye sordu Elsie.

Daisy gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Kim bilir? Önümüzdeki yıl elli yaşına basacak. Belki de artık çocuk sahibi olmak istiyor. Biz Guin ve Joe ya da sen ve Lucas gibi bir çift değiliz. Gelecek hakkında çok fazla konuşmuyoruz. Bakalım, detayları bugün öğreneceğim."

"Ne kadar kalacak?"

"Bir hafta. Bu bizim için öyle uzun ve kıymetli bir süre ki. Bana şans dile. Bu arada Olly nasıl?"

"İyidir herhalde. Önümüzdeki hafta Karnaval var malum. Babama Tüccarlar Komitesi'nin standını hazırlamak için yardım ediyor."

"Hâlâ üzerine atlamadı mı?"

Elsie güldü. "Sen inanılmazsın! Hayır, şimdilik arkadaşız."

"Anladım." Daisy latte'sini sırtıtarak yudumladı. "Şimdilik."

Koro üyeleri Karnaval'dan bir gün önce son prova için bir araya geldi ve Sundae & Cher'i keyifli bir telaşla doldurdu. Woody bu seferlik prova öncesi hazırlık konuşmasını yapmayacağını açıkladı ve doğrudan provaya başladılar. Elsie klavyenin başına

geçti, koro üyelerinin söylediği şarkıları dikkatle dinledi ve çalışılması gerektiğini düşündüğü yerleri klavyenin yanında bulundurduğu defterine not aldı. Kısa programın üzerinden iki kez daha geçerken herkes çok kararlı ve hedefe kilitlenmiş görünüyordu. Elsie onların bu halini çok seviyordu.

Yorgun koro üyeleri çay molasında son bir durum değerlendirmesi yapmaya koyuldu (molada bugünün şerefine Cher'in en son lezzet deneyimlerinden biri olan şeftali ve jambonlu dondurmada iki top yeme hakları vardı).

"Sanırım ikinci şarkıya biraz erken girdik," dedi Stan. Graeme de onunla aynı fikirdeydi. "Nakarattan sonra şarkının gerisinde kaldım, özür dilerim."

"Ben de 'Forget You' şarkısının sözlerini hatırlamakta zorlanıyorum," diye itiraf etti Juliet.

Sheila iç çekti. "Ben sadece şarkının 'ohh' ve 'ahh' kısımlarına eşlik ediyorum ama onların yerini bile karıştırıyorum."

"Millet! Böyle küçük şeyleri kafanıza takmayın," dedi Woody koronun tam ortasına geçerek. "Yarın Sundaes'in zafer günü. Bu güzel şehrin bilinçaltında iz bırakmak için yarın ilk adımımızı atacağız. Siz benim rüyamda gördüğüm müzik savaşçılarısınız. Her şey masallardaki gibi olacak."

"Woody haklı," diyerek araya girdi Elsie.

"Haklı mı?" Daisy kardeşinin söylediklerine inanamıyordu.

"Evet, haklı. Siz bu şarkıları hazır hale getirmek için çok çalıştınız. Elbette üzerinde çalışmamız gereken küçük detaylar var ama genel olarak sesiniz kulağa çok güzel geliyor! Sizden tek istediğim o sahneye çıkıp keyif almanız. Sizce bunu başarabilir miyiz?"

Odadaki herkes tüm içtenliğiyle gülümseyince Elsie omuzlarında endişeyle taşıdığı yükün bir anda yok olduğunu hissetti.

“Harika. Şimdi programın üzerinden son bir kez daha geçelim, sonra da paydos edelim. Bence artık hazırız!”

On İkinci Bölüm

Dünyaya hoş geldin...

Ertesi sabah Brighton sahili güne hareketli başladı. Stant ve sahneler kurulurken herkeste keyifli bir telaş vardı. Hava gayet güzeldi, hava durumu yorumcuları Karnaval'ı sıcak havayla geçireceklerini müjdeliyordu. Daha da önemlisi yağmur yağmayacaktı. Yani Karnaval için harika bir gündü.

Sabah uyandığı dakikadan itibaren kelekler Elsie'nin midelerini bombardımana tutmaya başlamıştı. Saat sekizde flamaların, rengârenk ışıkların ve stantların yanından geçerken kelek bombardımanı daha da yoğunlaştı. İki yılda bir hafta sonu düzenlenen Brighton Karnavalı'nın Elsie'nin çocukluk anılarında önemli bir yeri vardı. Şimdiyse aynı Karnaval'da kendi korosunu sahneye çıkaracaktı. Sonuç ne olursa olsun bu çok büyük bir başarıydı.

Bu sabah bütün şehir bir heyecan ve umut dalgasının etkisi altındaydı. Elsie Karnaval alanı boyunca yürürken geçen yıldan kalan hayaletleri görebiliyordu: Geçen yıl Lucas ile birlikte yüzlerini sanatsal bir şekilde boyayıp ellerinde ılık bira şişeleriyle yarı

sarhoş oradan oraya dolaşmışlardı. Lucas her zaman olduğu gibi etkinliğin vasat geçtiğini iddia etmiş ama Elsie'nin çektiği fotoğraflardaki aşırı neşeli halleri gerçek duygularını açığa çıkarmaya yetmişti.

“Büyük performans için hazır mısın?” Olly merdivenin tepesinden sırtarak standın yanına gelen Elsie'ye baktı. Omzundaki sıralı üçgen flamayı standın metal iskeletine asmaya çalışıyordu.

“Galiba hazırım. Sen ne kadar zamandır oradasın?”

“Yaklaşık bir saattir. Jim zamanında yetişmeyecek diye panik yapıyordu ama gördüğün gibi neredeyse bitmek üzere.”

“Babam böyledir, hiç şaşırmadım,” dedi Elsie sırtarak. “Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Olly sahnenin karşı tarafında duran iki kabarık çöp poşetini işaret etti. “Şu balonları asabilirsin. Bant ve makas buralarda bir yerde olmalı. Bu arada sana kafenin standında ihtiyaç yok mu? Büyük ihtimalle Cher şu an telaştan yerinde duramıyordur.”

Elsie güldü. “Az önce yanıdaydım, her şeyin kontrol altında olduğunu söyledi. Gördüğüm kadarıyla bütün şehre yetecek kadar dondurma getirmiş.”

“Eğer hava güzel giderse öğlene kadar tüm dondurmaları satar. Hatta en uçuk çeşitleri bile.”

Elsie ve Olly neşeyle sohbet ederek yarım saat kadar birlikte çalıştılar. Elsie ofiste yaptıkları konuşmadan beri Olly'nin eskisinden çok daha rahat olduğunu hissediyordu. Flama ve balonları astıktan sonra birkaç adım geri çekilip gururla eserlerine baktılar.

Tam bu sırada arkalarından bir ses, “Harika olmuş!” diye seslendi. Jim tam zamanında gelmiş, işlerin bitmiş haline yetişmişti. Elinde yakınlardaki kafeden aldığı kahve ve donutlar vardı.

“Bana yardım ettiğiniz için ikinize de çok teşekkür ederim. Bence etkileyici bir takım oldunuz.”

Teşekkürler Baba, dedi Elsie kendi kendine gülümseyerek. *Ne ima ettiğini hiç anlamadık!* “Beğendin mi baba?”

Jim kolunu kızının omzuna doladı. “Çok beğendim tatlım. Olly, bu arada flama asma konusundaki yeteneğin gözümünden kaçmadı.”

“Teşekkürler, bunu özgeçmişime ekleyeceğim.”

“Ekle, ekle. Woody Jensen ile tanışmak için sabırsızlanıyorum. Hellfinger’ın liste başı olmadan önce The Basement’ta verdiği konser 80’li yılların en iyisiydi. Konsere annenle birlikte gitmiştik. Şeyden önce... Neyse işte.” Jim uzatmamak için hemen konuyu değiştirdi ve kot pantolonunun cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. “Müsaade ederseniz ben gidip radyo yetkilisini bulayım çünkü mikrofonları nereye asmamızı istediğini öğrenmem gerek.” Jim, Olly’nin elini sıktı. “Yardımların için çok teşekkürler. Elsinore, sakın endişelenme. Koro bugün burada harika bir iş çıkartacak.”

Jim yanlarından ayrıldıktan sonra Olly yüzünde yaramaz bir ifadeyle Elsie’ye döndü. “Baban az önce sana Elsinore mu dedi? Takma isim gibi bir şey mi bu?”

Elsie iç çekti. Bu soruyu sormasını hiç beklemiyordu. “Hayır. Benim gerçek adım. Elsinore Galadriel Maynard.”

“İnanmıyorum!” Olly kahkahalarıyla ortalığı inletirken Elsie bikkın bir ifadeyle susmasını bekledi. Böyle bir tepkiyle ilk defa karşılaşmıyordu. İlkokulda arkadaşları bir yıl boyunca ismiyle dalga geçince, Jim okuldaki bütün öğretmenlere kızına bundan sonra Elsie diye hitap etmelerini tembihlemişti. Gerçek ismini kullanmaya devam ederlerse kızının travma geçireceğinden ve okuldan soğuyacağından endişelenmişti.

Olly, Elsie'nin yüzündeki ifadeyi görünce kendine geldi ve gülmeyi hemen kesti. "Özür dilerim. Kabalık ettim. Bunu şimdiye kadar bana söylemediğine inanamıyorum. Peki sizinkiler sana neden bu ismi koymuş, biliyor musun?"

Elsie standın kenarına oturup strafor bardağın kapağını açtı ve kahvesini üflledi. "Annem biraz obsesif bir tiptir. Bir aktris için hiç iyi bir özellik değil aslında bu. Neyse bana hamile olduğunu öğrendiğinde *Hamlet*'i sahneye koyuyorlarmış, annem Ophelia rolünü o kadar iyi oynamış ki övgü üzerine övgü almış. Sonra da bunu takıntı haline getirmiş. Benim ilk ismim o yüzden Elsinore. Derken doğum yapmasına çok az kala birileri okusun diye anne-me *Yüzüklerin Efendisi*'ni vermiş, bu sefer ben doğana kadar ona kafayı takmış. İkinci ismim o yüzden Galadriel."

"Şaka yapıyorsun?"

"Hayır. Daisy'ye hamileyken *Victorian Language of Flowers* kitabından çok etkilemiş ve Daisy'nin ikinci ismini Heartsease (Hercai menekşe) koymuş. Guin'in ismini (Guinevere Isolde) koyarken de *Arthur'un Ölümü*'ndeki karakterlerden esinlenmiş."

"Benim ikinci ismim Henry ama sizinkilerin yanında çok basit kaldı tabii."

Elsie sırtıttı. "Şanlısın. Eskiden ismimi değiştirmenin hayalini kurardım. Jane, Lucy veya Kate gibi daha sıradan bir isim olabilirdi örneğin. Ebeveynler çocuklarına değişik isimler koymanın havalı olduğunu düşünüyor ama alışılmışın dışında bir isme sahip olmak okulda çocuklara zor zamanlar yaşıyor. Bütün öğretmenler sana isminin ne anlama geldiğini soruyor ve sen mecburen anlatmak zorunda kalıyorsun. On dört yaşına gelince ergenliğin de etkisiyle isminden daha çok tiksiniyorsun ve görünmez olmak istiyorsun."

“Sınıfta Elsinore isimli başka kimse yoktu herhalde, değil mi?”

“Çok komiksin, tabii ki yoktu.”

“Bence Elsie ismi sana çok yakışıyor,” dedi Olly, dudağının kenarında oturan hınzır gülümsemeyi kovalayarak.

Daisy ve Woody geldiğinde sahil gökkuşağı renklerine bürünmüş, hareketlilik daha da artmıştı. Karnaval hazırlıklarını izlemek isteyenler erken saatlerde alana gelmiş, insanlar barlardan sokaklara taşmıştı. Tişörtlerini çıkartıp pelerin gibi boyunlarına bağlayan bir erkek grubu yarıya inmiş bira şişelerini cam asa gibi sallayarak eğlenmeye koyulmuştu. Karnavalın tadını çıkarmak için sabırsızlanan çocuklar etrafa bakınırken ebeveynlerin elleri stantlardan topladıkları poşetler, peluş oyuncaklar ve uçan balonlarla dolmuştu. Brighton en yaratıcı, en çılgın, en renkli halini sergilemeye hazırlanırken hava buram buram umut kokuyordu.

André’nin Dubai seyahatinden aldığı pahalı kamerayı yanında getiren Daisy Karnaval’dan güzel kareler yakalamak için bir ara ortadan kayboldu.

Elsie’nin yanına geri dönünce, “Ne güzel bir gün değil mi?” dedi sırıtarak. “Daha bir sürü güzel fotoğraf çekeceğim! Brighton’ın kutlama zamanlarındaki halini çok seviyorum, dünyada eşi benzeri olmayan bir yere dönüşüyor.”

“Bence de. Eee, haftan nasıl geçti?” diye sordu Elsie. André ile ilgili detayları duymak için sabırsızlanıyordu.

“Aslında şaşırtıcı şekilde güzeldi,” diyerek cevap verdi Daisy. “Birlikte çok zaman geçirdik ve bir kere bile kavga etmedik. Bir ara acaba André kendi gelmedi de dublörünü mü gönderdi diye şüphelenmedim değil.”

“Vay be. Gerçekten çaba harcıyor desene.”

“Aynen öyle. Buna endişelensem mi yoksa keyiflensem mi karar veremiyorum.”

Elsie hafifçe ablasının kolunu dürttü. “Belki de bu artık yerleşik hayata geçmek istediğinin bir işaretidir.”

“Mmm, belki de.” Belli ki bu durum Daisy’ye çok inandırıcı gelmiyordu. “Bunu zaman gösterecek.”

Bu arada Woody hemen yanlarında yarı çıplak bir kadın bedenini boyayan sokak performansçısını hayranlıkla izliyordu. “Sanatçı sihrini üzerinize serperken tamamen çıplak olmanız gerekiyor,” dedi yarı çıplak modelin yanına yaklaşıp.

“Öyle mi?” diye kıkırdadı kadın. Sonra çok ince bir tabaka boyanın örttüğü çıplaklığını kanıtlamak için (çok lazımmış gibi) üst bedenini yukarı doğru kaldırdı. “Canlı bir tuval olmak insanda çok erotik hisler uyandırıyor. Boya tenine değdikçe insan kendinden geçiyor. Bunu biliyor muydun?”

“Ne kadar güzel bir his olduğunu tahmin edebiliyorum.” Woody çıplak modele şehvetle göz kırptı. “Bu harika görüntüyü uzun uzun seyretmek isterdim ama maalesef gitmem gerek.”

Cambaz ayaklığı ile yürüyen denizci kılığındaki iki akrobat ve arkalarından çılgık atarak koşan çocuklar neşe içinde Elsie’nin önünden geçti. Elsie klavyesini kontrol etmek için sahneye çıktı. Bir saatten az bir zaman sonra bu sahnede performans sergileyeceklerine inanamıyordu ve düşündükçe heyecanı artıyordu.

Koro üyeleri tek tek sahneye geldi. Gergin oldukları her hallerinden belliydi, sahnenin sağ tarafında toplanıp aralarında bir şeyler konuşmaya başladılar. Woody isteksizce sokak performansçısının yanından ayrılıp grubun yanına koştu.

“Tamam millet! Karnaval’ı sallamaya hazır mıyız?”

“Gıcık.”

Woody kibirli bir ifadeyle Sasha’ya baktı. “Bugün seninle muhatap olamayacağım maalesef.”

“Çok da umurumdaydı.”

Stan yanlarına henüz gelen Elsie’ye bakıp gülümsedi. “Sence başarabilecek miyiz?”

Elsie, Stan’ın kolunu sıvazladı. “Başarabileceğimizi biliyorum.”

Sahne arkasında radyo yetkilisinin koroyu anons etmesini beklerken Elsie hayatının en uzun yirmi dakikasını yaşadığını düşündü. Sundaes üyelerinin yüzlerine bakınca onların da benzer şeyler hissettiklerini anladı. Aoife, Danny, Kathy, Dee, Stan, Graeme ve Juliet dip dibe sıralanmıştı ve hiçbiri rahat görünmüyordu. Sasha bile çok sessizdi. Elsie kısa bir an Sundaes’i bu sahneye çıkarmak için acele etmiş olabileceğinden endişelendi. Bu boyutta bir izleyici kitlesi önünde şarkı söylemeye gerçekten hazırlar mıydı? Elsie güç almak için gözünü Woody’ye çevirdi ama Woody o sırada konser öncesi ritüelini gerçekleştirmekle meşguldü. Gözlerini kapatıp kafasını geri atmış, erkekler tuvaletinde kâğıt havlu bulamayınca yaptığı gibi bir anda ellerini havaya sallamaya başlamıştı.

“Birazdan sahne sizin,” diye fısıldadı, dosyasını göğsünün önünde sıkıca tutan sert görünümlü radyo yetkilisi.

Elsie derin bir nefes aldı. Sonunda vakit gelmişti: Yeni macerası ilk meyvesini vermek üzereydi. Lucas şu anda onu görebilseydi bu haline kahkahalarla gülerdi. Ama eğer burada olsaydı hiçbir şekilde Elsie’nin yanına, sahneye çıkamazdı. Lucas’ın sahne korkusu arkadaşları arasında bir efsaneye dönüşmüştü: İlkokuldayken Cebrail rolünü oynamak üzere sahneye çıkarken üzerindeki beyaz çarşaf bir çiviye takılmış ve çarşaf ortadan ikiye

yırtılıp Lucas'ın küçük beyaz külotunu izleyicilerin gözleri önüne sermişti... Elsie, Lucas'ın bu hikâyeyi arkadaşlarına defalarca, her seferinde daha da çok süsleyerek anlattığını hatırlayınca kendi kendine gülümsedi.

“...ve o anda salondaki bütün fotoğraf makinelerinin flaşları aynı anda patladı. Şu an bir arama yapsalar, Shoreham-by-Sea'deki çoğu evin albümünde benim sahnedeki beyaz külotlu fotoğrafımı bulabilirler...”

“Sundaes, sanhe sizin,” diye homurdandı radyocu adam.

Koro üyeleri sessiz bir itaatle Woody ve Elsie'nin arkasından sahneye çıktı. Elsie, Brighton'ın göz kamaştıran güneş ışıklarıyla buluşmadan hemen önce sahne önündeki birkaç Hellfinger hayranının idollerine seslendiğini duydu: “*Wood-ee, Wood-ee!*” Sonra Lucas'ın kanatlarıyla yanı başında durduğunu hayal etti. *Haydi tatlım! Sahneye çık ve onlara neler yapabileceğini göster...* Elsie gülümseyerek kendinden emin bir tavırla sahneye adım attı ve klavyesinin önüne oturup dudaklarını mikrofona götürdü.

“İyi günler Brighton! Karşınızda şehrin en yeni korusu Sundaes!” dedi ve “What a Wonderful World” şarkısını çalmaya başladı. Titredikleri her hallerinden belli olan koro üyelerine bakıp başıyla işaret verdi...

Koro üyeleri eli silahlı bir avcıyla karşılaşan on dört küçük tavşan gibi Elsie'ye bakakaldı. Elsie'nin cesaret verici gülümsemesi yerini endişeye bırakmak üzereydi. Woody gözlerini, her zamanki ukalalığıyla sahnenin önündeki kalabalığa dik dik bakan Sasha'ya çevirdi.

Elsie duruma müdahale etmesi gerektiğini anlayınca harekete geçti ve şarkıyı söylemeye başladı. “I see...”

“...fields of blue-green...” Sasha şarkıyı Elsie’den devraldı ama sözleri yanlış söylediğinin farkında değildi. Yanlış sözlerle de olsa Sasha’nın şarkıya başlayabilmesi Elsie’yi rahatlattı. Sasha bir an bocaladıktan bir Louis Armstrong klasığı olan şarkıya bu kez doğru sözlerle ve güçlü bir şekilde devam etti. Sasha’nın arkasındaki Sundaes üyeleri derin bir oh çekti ve hepsi aynı anda şarkıya konsantre oldu. O andaki ciddiyetleri çok komik ve görülmeye değerdi. Elsie zihnine not aldı, bir sonraki provada koro üyelerine sahnedeyken gülümsemeye çalışmalarını tembihleyecekti. Ama şimdi bunun bir önemi yoktu. Koro sesini her dizede daha da yükseltirken şarkı nakarattan ikinci dörtlüğe geçti ve sıra Stan’in solosuna geldi. Stan izleyiciler arasındaki karısına ve oğluna el sallayıp şimdiye kadar sergilediği en güçlü performansını ortaya koydu. Gelen tepkiler öyle güzeldi ki keyiften Stan’in hem yanakları hem de kel kafası kızardı. Solonun ardından koro şarkıya girdi ve böylece ilk şarkı kazasız belasız tamamlanmış oldu.

Woody koro üyelerine baktı ve Fonzie’ninkine çok benzeyen bir şekilde başparmağını havaya kaldırıp Sundaes’i cesaretlendirdi. Elsie “Forget You” şarkısının girişini çalarken tüm benliğin gururla dolduğunu hissetti ve şarkıyı tanıyan kalabalığın içinden keyifli bir uğultu yükseldiğini duydu. Danny programın ilk koreografisi kapsamında Sasha’yla yer değiştirdi ve nakaratı söylemeye başladı. Geri kalan koro üyeleri doğru zamanda girerek, Danny’ye “ohh” ve “ahh” bölümlerinde eşlik etti (bir tek Sheila bir yerde “ohh” yerine “ahh” diyerek hata yaptı ama fark edince hatasını hemen düzeltti). Sahnenin önünde duran Jim alkış tutmaya başlayınca etraftaki diğer izleyiciler de ona eşlik etti. Alkışlardan feyz alan koro üyelerinin sesi daha da yükseldi. Sonunda sıra hepsinin izleyicilerden ne tepki alacağını merak ettiği

70'lerin pop ve rock potpurisine geldi. Elsie potpurinin ilk notalarını çalmak üzere parmaklarını klavye üzerinde dans ettirirken Woody'ye baktı. Woody mikrofonu kapıp Roger Daltrey edasıyla iki yana açtığı bacaklarının arasına aldı, sonra tekrar dudaklarına götürüp kalabalığa seslendi: "Merhaba Brighton! Rock n roll'a hazır mısınız?"

Hellfingert fanları hevesle yanıt verdi. "Eeeveet!"

Woody tüm dişlerini göstererek sırtıttı ve şarkının ritmine uygun şekilde kalçalarını öne arkaya oynatmaya başladı. "Hazır mısınız?"

"Eeeveet!" Yaşlı rockçının kalça hareketlerini eğlenceli ve dikkat çekici bulan kalabalıktan coşkulu sesler yükseldi. "Tayfama yanına istiyorum," diye bağırdı Woody. Sonra dönüp Stan, Graeme, Lewis ve Danny'yi el işaretiyle yanına çağırırdı. "Hazır mısınız, arkadaşlar? Haydi o zaman!"

Sundaes erkekleri, izleyicilerin şaşkın ve keyifli bakışları arasında Ritchie Blackmore'un efsanevi gitar pasajını kendi yorumlarıyla seslendirmeye başladı. Onlara kalabalıktan yükselen ısıklık ve tezahüratlar eşlik etti. Erkekler "Smoke on the Water" şarkısını seslendirirken Sundaes kadınları devreye girdi ve ABBA'nın "Summer Night City" şarkısını söylemeye başladı. Ardından Irene sahnenin ortasına geldi. Seksen dört yaşında yaşlı bir kadının tüm enerjisiyle havada hayali gitar çalması alkış tutan izleyicileri daha da coşturdu. Elsie son dörtlüğü çalarken Sundaes üyeleri caz konserlerinde olduğu gibi ellerini havaya kaldırıp iki yana salladı ve şarkıyı büyük bir coşkuyla bitirdi.

"Sundaes'e kocaman bir alkış lütfen!" diye bağırdı DJ. Elsie koro üyelerinin yanına geldi ve son bir kez birlikte izleyiciyi selamlayıp sahneden ayrıldılar.

“Gördün mü?” dedi Lewis. Göz bebekleri heyecandan yerinden duramıyordu. “Muhteşemdik!”

“Muhteşem ötesiydik,” diye yanıt verdi Kathy ışıldayan gözleriyle.

Elsie, Aoife’i hiç bu kadar içten gülümserken görmemişti. “Başardığımıza inanamıyorum.”

Sasha esmer kolunu Aoife’in omzuna attı. “Bu defa sesini duydum, Eef! Meğer sen de ne cevherler varmış.”

“Harikaydınız!” Koro üyelerinin ortasına geçen Woody çığlıklarla karşılandı. “Bu daha başlangıç millet! Bugünden itibaren koro ninjaları kendi ordusunu kuruyor!”

“Sahne arkasını boşaltır mısınız lütfen?” diye seslendi radyocu adam.

Elsie and Daisy elma çalarken yakalamış çocuklar gibi kıkırdarak koro üyelerini sokağa doğru yönlendirdi. Sonra herkes ailesinin ve arkadaşlarının yanına gitmek üzere bir yerlere dağıldı. Orta yaşlarda, kısa boylu, sarı saçlı ve Irene’e şaşırtıcı şekilde benzeyen bir kadın kalabalığın arasından sıyrılıp telaşla Elsie’nin yanına geldi.

“Size çok teşekkür ederim,” dedi Elsie’nin elini kuvvetli bir şekilde sıkarak. “Annem haftalardır koronuzun provalarına katılıyor, onu böyle istekli ve hevesli görmek çok güzel. Kırk yıl düşünsem annemin herkesin önünde rock’n’roll yapacağı aklıma gelmezdi!”

“Ben de daha neler var, bir bilsen tatlım,” dedi Irene kızına sarılıp Elsie’ye göz kırparken. “Teşekkür ederim çok sevgili koro şefim.”

Elsie bu konuşmadan öyle mutlu oldu ki bir an kaldırımın

üzerinde havalandığını sandı. “Rica ederim Irene, asıl ben çok teşekkür ederim.”

“Bu muhteşem koronun şefine sarılmama müsaade var mı hanımefendi?” Elsie hemen arkasında Olly’nin sesini duydu.

“Müsaade sizin,” dedi gülümseyerek.

Olly, Elsie’yi kollarının arasına alıp havaya kaldırdı ve kendi etrafında döndürdü. Elsie yere indiğinde karşısında rengârenk kıyafetleri ile izleyicileri kendilerine katılmaya ikna etmeye çalışan Samba dansçıları buldu. Bu arada sahneye başka bir müzik grubu çıktı. Elsie yanağını Olly’nin sıcak boynuna yasladı ve Olly kendini müziğin ritmine kaptırıp olduğu yerde hafifçe sallanırken Brighton’ın neşeli haline bakıp gülümsedi. Birbirine değen tenlerinin verdiği keyfin tadını çıkartan Elsie kafasını arkaya çevirdi ve Olly’nin omzunun üzerinden coşkulu sokak partisini izlemeye koyuldu. Başarmıştı: Koro ilk performansını sorunsuz tamamlamıştı ve Elsie şu anda Karnaval güneşinin altında, yakışıklı bir adamla birlikte Brighton sahilinde ağır ağır dans ediyordu...

Birden kalabalığın arasında gözüne tanıdık bir yüz çarptı. Koyu saçları alnına düşen bu tanıdık yüzün yeşil gözleri Elsie’nin üzerindeydi. Torin Stewart yavaşça birasını kaldırıp Elsie’ye selam verdi. Elsie midесinin kasılmaya başladığını hissetti ve içgüdüsel olarak kollarını Olly’nin boynuna doladı. Bu sırada Torin arkasını döndü ve kalabalığın içinde kayboldu.

“Neler oluyor?” diye sordu Olly, yüzüne bakmak için Elsie’yi geri çekerek.

“Hiçbir şey.” Elsie, Olly’nin mavi-gri gözlerini görünce gerginliğinin azaldığını hissetti. “Her şey yolunda.”

“Bence de,” dedi Olly. Öne doğru eğildi ve Elsie’nin alnına sıcacık bir öpücük kondurdu. “Bence de her şey çok yolunda.”

Karnaval performansının heyecanı Sundaes üyelerini daha önce hiç olmadığı kadar birbirine bağlamıştı. Koro üyeleri hafta boyunca Sundae & Cher'i ziyaret etmeye devam etti; burası hem şarkıcılar hem de arkadaşları için resmi olmayan bir buluşma noktasına dönüşmüş durumdaydı. Karnavalın iki hafta sonra Cher'in ricası üzerine Aoife, Lewis ve Danny kafede bir araya geldi. Cher elinde bir tepsiyle mutfaktan çıktı; tepsiye dizdiği küçük kâselerin her birinde farklı renklerde birer top dondurma vardı.

"Evet, hoş geldiniz. Sizi artık buranın düzenli müşterileri arasında gördüğüm için fikrinizi almak istedim. Sanırım hiçbiriniz bedava dondurmaya hayır demezsiniz, değil mi?"

"Hangisi zehirli?" diye sordu Lewis. Danny arkadaşının komplo teorilerine olan ilgisini bildiği için bıkkın bir tavırla homurdandı.

Cher tüm samimiyetiyle cevap verdi. "Zehir falan yok. Birkaç yeni dondurma üzerinde çalışıyorum ve nasıl tepki alacağını merak ettiğim için sizi çağırdım.

Lewis omuzlarını silkti. "Benim için yeterli bir cevap. Hangisinden başlayayım?"

Cher'in siyaha çalan kahverengi gözleri ıslıl ıslıl parladı. Vakit kaybetmeden deneklerine üç plastik dondurma kaşığı uzattı. "İstediklerinden başlayabilirsin."

Elsie, Cher'in bilimsellikten uzak deneyine şahit olmak için masaları temizleme işine küçük bir mola verdi. "Ya hepsini beğenirlerse?" diye fısıldadı Cher'e.

"O zaman ben de ayın ürünü diye konsept hazırlarım ve tüm tarifleri kullanırım. Gördün mü? Ben her şeyi düşündüm."

"Bu gül aromalı mı?" diye sordu Aoife, denediği ilk tarifi güzelliği karşısında şaşkınlığını gizleme ihtiyacı duymadan.

Ne Yaparsan Yap Aşk ile Yap

“Evet. O gül sulu limon sorbesi. Sence tutar mı?”

“Çok güzel. Ben alırdım.”

Cher gururla gülümsedi. “Harika.”

“Bu vanilyalıya benziyor, beğenilme olasılığı çok yüksek,” dedi Danny, beyaz dondurma topunu işaret ederek. Ama koca bir kaşık dondurmaya ağzına atmasıyla arkadaşlarının ve Cher’in üzerine püskürtmesi bir oldu. Hemen ardından şiddetli bir şekilde öksürmeye başladı.

Elsie bir bardak su getirmeye giderken Lewis arkadaşının sırtına birkaç kez vurdu. Aoife ise endişeli gözlerle erkek arkadaşına bakmakla yetindi. Suratı pancar gibi kızaran Danny birkaç yudum su içtikten sonra kendine geldi. Gözleri hâlâ sulu suluydu.

“Ne vardı bunun içinde?”

“Yaban turbu,” dedi Cher mahcup bir ifadeyle.

“Kim dondurmanın içine yaban turbu koyar ki?”

Elsie kıkırdadı. “Heston Blumenthal.”

Danny homurdandı. “O adam kafayı yemiş.”

“O adam benim bebeğim, üstelik çok karizmatik.”

Aoife’in aynı fikirde olmadığı yüzündeki ifadeden belliydi. “Hayır değil.”

“Sizin yerinizde olsam Cher’in hayalindeki koca adayına hakaret etmezdim,” dedi Elsie gülerek. “Şahsen kendisi Heston’ın ocağına bile tapıyor. Öyle değil mi tatlım?”

“Heston müthiş zeki ve çok güzel bir adam. Sıvı nitrojenle yaptığı deneysel yemeklerden etkilenmeyecek kadın tanımıyorum.”

Lewis üçüncü dondurmaya şüpheyle yaklaştı. “Bunu denemek istediğimden çok emin değilim.”

“Çocuk olma,” diyerek cıkcıkladı Cher. “Daha dondurma denemeye korkuyorsun. Bu halinle kızları nasıl etkileyeceksin?”

“Güzel bir pazarlama tekniği,” dedi Elsie sırtarak. “Lewis, senin yerinde olsam bunun altında kalmazdım.”

Lewis tereddüt içinde dondurmadan bir kaşık aldı ve ağzına götürdü. Aynı anda yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Donut!” diye haykırdı. “Bunun içinde reçelli donut var!”

“Doğru,” dedi Cher. “Üç dondurmadan ikisi sınavı geçti.” Bu sırada mutfaktan eski model bir telefonun sesi duyuldu. Cher masaları temizleme işine geri dönen Elsie’ye baktı. “Sanırım çalan senin telefonun. Bugün çok popülersin, Els.”

Elsie kendi kendine söylenerek mutfığa gitti. “Kesin yine birileri bir şeyler satmak için arıyordur.” Ekranda Guin’in adını görünce biraz şaşırdı ve hemen telefona cevap verdi.

“Elsie? Galiba bebek geliyor. Joe’ya ulaşamıyorum. Araba da onda. Çok korkuyorum... Buraya gelebilir misin?”

Elsie’nin şok içindeki halini gören Cher telefonun ciddiyetini anladı. “Guin...” dedi Elsie dudaklarını oynatarak. Mutfaktan çantasını ve anahtarlarını aldı.

“Bebek mi?”

“Ever.”

“Git, git! Çabuk!”

Elsie hışımla caddeye çıktı ve arabasına doğru koşmaya başladı. “Geliyorum. Emin misin, vakit geldi mi?”

“Bilmiyorum... Biz her şeyi planlamıştık, daha doğuma iki hafta vardı. Benim hiçbir şeyim hazır değil ki...”

“Bunun bir önemi yok Guin. Şimdi arabaya bindim. Hastane için bir çanta hazırlaman lazım. Tamam mı?” Telefonun

diğer ucundan avaz avaz bir inleme sesi yükseldi. “Guin? Orada mısın?”

“Evet... Buradayım. Lütfen acele et!”

Elsie on beş dakika sonra arabayı Guin’in Shoreham-by-Sea’deki seramik stüdyosunun önüne park etti. Guin’in, kocası Joe ile paylaştığı balıkçı kulübesine doğru koşmaya başladı. Kulübeye girdiğinde Guin elinde çantasıyla mutfak masasına yaslanmış, ağır ağır nefes alıyordu. Kız kardeşini görünce gözyaşlarına bulanmış yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Seni gördüğüme çok sevindim! Bebek geliyor, Els! Bebek geliyor!”

Elsie’nin gözü yaşlarla doldu. “Biliyorum! Joe’ya hâlâ ulaşmadın mı?”

“Hayır, cep telefonu kapalı. Böyle bir günde telefonunu kapattığına inanamıyorum...” Guin şiddetli bir nefes aldı ve patlamak üzere olan göbeğini tuttu.

Ablasının gözlerindeki korku dolu ifadeyi gören Elsie hemen harekete geçti. “Tamam, hadi gidiyoruz,” dedi Guin’in çantasını alarak. Guin kardeşinin verdiği destekle evden çıktı ve dikkatlice arabanın ön koltuğuna oturdu. Elsie ablasının kapısını kapattıktan sonra koşarak diğer tarafa geçti ve şoför koltuğuna oturup vakit kaybetmeden kontağı çalıştırdı.

Guin kocaman açılmış gözleriyle Elsie’ye baktı. “Çok korkuyorum.”

“İyi olacaksın. Sen sadece nefes alıp vermeye odaklan. Gerisini bana bırak, tamam mı?”

Elsie vücuduna pompalanan adrenalinin eşliğinde gaza bastı ve köşelerde keskin dönüşler yapıp trafiğin sıkıştığı yerlerde yan sokaklara dalarak hızla yol almaya başladı. Kapı koluna tutunan

Guin'in gözü yoldaydı, sancıların yoğunluğuna odaklanmak yerine yola bakmayı tercih ediyordu.

"Joe'yu bir elime geçireyim, boğazına yapışacağım," dedi sıkıldığı dişlerinin arasından. "Şu anda yanımda olmadığına inanmıyorum. Bizim bir planımız vardı Elsie! Aylardır hazırlanıyoruz. Her şeyi en ufak detayına kadar planladık, her şey mükemmel olsun diye..." Yeni bir sancı gelince Guin'in sözü yarım kaldı. "Eğer bir daha yanıma yaklaşacağını düşünüyorsa çok yanılıyor."

Elsie ablasına gülümsedi. "Bunu inanarak söylemediğini biliyorum. Güzeller güzeli bebeğini yakışıklı kocanın kollarında görünce her şeyi unutacaksın ve..."

T-A-A-K!

Araba birdenbire sola doğru savruldu ve Elsie'nin tek şey yapabildiği tüm gücüyle direksiyona asılmak oldu. Sonrasındaki her şey ağır çekimle yaşanmaya başladı... Araba çift yönlü otobanın hız şeridinden yan yola doğru kayarken Elsie telaşla gösterge tablosuna davranıp dörtlüleri taktı. Diğer sürücüler durumu anlayıp yolundan çekildiği için biraz rahatladı. Bu sırada araba gürültülü bir şekilde sarsılmaya başladı. Guin avazı çıktığı kadar bağırmaya, Elsie ise ablasına zarar vermeden arabayı durdurabilmek için dua etmeye başladı. Fren yapmak hiçbir işe yaramıyor, araba Elsie'nin başa çıkamayacağı kadar şiddetli bir şekilde sarsılıyordu. Sağ eliyle direksiyonu idare etmeye çalışırken sol eliyle el frenini kavrayıp tüm gücüyle çekti ve sonunda otoyolun acil durak yerinde durmayı başardı.

Kısa bir sessizlikten sonra Guin tekrar avaz avaz ağlamaya başladı. Elsie bitmiş durumdaydı, titreyerek arkasına yaslandı.

“Az önce ölebilirdik! Nasıl oldu da biri bize çarpmadı, inanmıyorum! Şimdi ne yapacağız? Asla hastaneye ulaşamayacağız! A27 otobanında doğuracağım!”

Elsie titreyerek Guin’in elini tuttu. “Tabii ki burada doğurmayacaksın.”

“Doğuracağım! Ve bütün bunlar Joe’nun suçu! Eğer söz verdiği gibi yanımda olsaydı patlamak üzere olan bir arabanın içinde olmayaktım. Hastane çok uzakta, ne yapacağız?”

Elsie gözlerini ablasına dikti. Yaşadığı panik midesini kemirmeye başlamıştı. “Guin, bana bak. Bana bak. Sakin olmak zorundasın, hem kendin hem de bebeğin için. Şimdi benimle birlikte nefes al...” Elsie uzun, yavaş ve ağır nefesler alarak Guin’i aynı şeyi yapmak için cesaretlendirmeye çalıştı. Sonunda Guin nefesini yavaşlatıp kardeşinin elini tuttu. Gözünden yaşlar süzölmeye devam ediyordu.

Bu sırada yanlarından büyük bir hızla bir tır geçti ve Elsie durdukları yerin ne kadar tehlikeli olduğunu hatırladı.

“Tatlım, arabadan çıkmamız gerekiyor.”

“Hayır, ben hiçbir yere gitmiyorum!”

“Guin, burada kalamayız! Yola çok yakınız. Şimdi ben seni arabadan çıkartıp şuradaki çim alana götüreceğim, tamam mı? Nefes almaya devam et...” Elsie üç yaşındaki bir çocuğa nefes almayı öğreten delirmiş bir ana okulu öğretmeni gibi yanaklarını şişirip boşalttı ve Guin’in kapısını açmak için arabadan inerken aynı şeyi yapmaya devam etti.

Elsie ablasını yarı yürütüp yarı taşıyarak arabaya güvenli bir uzaklıkta yer alan çim alana götürdü. “Ne yapacağız?” diye homurdandı Guin. Elsie arkasına bakınca arabanın sol tekerleğinin yerinde lastik ve metal parçaları olduğunu gördü. Guin’i bir-

kaç dakikalığına yalnız bırakıp arabaya döndü ve çantasını alıp Joe'nun numarasını tuşladı.

Çal, lütfen çal... diye dua etti kendi kendine. Telefon asırlar kadar uzun gelen bir süre sonra ancak çaldı ama neyse ki Joe telefona ilk çalışta cevap verdi.

"Elsie, neler oluyor? Guin'e ulaşamıyorum, evde değil galiba."

"Benim yanımda, hastaneye gidiyorduk ama yolda tekerlek patladı."

"Ne? Siz iyi misiniz? Bebek...?"

"Hepimiz iyiyiz. Şimdi ambulans çağıracağım..."

"Elsie! Birileri duruyor!" diye bağırdı Guin. Elsie kafasını çevirince siyah bir Jaguar'ın bir metre öteye park ettiğini gördü.

"Dinle Joe. Yanımızda bir araba durdu. Belki bize yardım edebilir. Telefonu Guin'e veriyorum, tamam mı? Onunla konuşmaya devam et ve yalvarırım ona paniğe kapıldığını belli etme."

Elsie telefonu aceleyle Guin'e uzattı ve elini sallayarak siyah arabaya doğru koştu. Elsie arabaya yaklaşmak üzereyken sürücü kapıyı açtı.

"Bize yardım edebilir misiniz lütfen? Ablam doğum yapmak üzere ve bizim acilen hastaneye gitmemiz..." Sürücüyü görünce, kelimeler Elsie'nin açık kalan ağzından uçup gitti.

"Tamam arabaya binin."

Elsie kafasını iki yana sallayıp birkaç adım geriledi. "Aslında biz iyiyiz. Zaten şimdi ambulansı arıyorum, o yüzden..."

"Elsie ablan doğurmak üzere. Şimdi trip yapmanın sırası değil." Torin kaşlarını havaya kaldırıp kararlı bir şekilde Elsie'ye doğru yürüdü.

Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Torin Stewart nasıl bir baş belası-

di? Acaba dünyaya Elsie'yi sinir etmek için gelmişti? "Ben ambulansı arıyorum."

"Hayır, ablanı arabaya bindirmek için bana yardım ediyorsun ve ben sizi hastaneye götürüyorum."

Elsie itiraz etmek için ağzını açtı ama Torin'in onu dinlemeye niyeti yoktu.

"Ablana bir bak," dedi Torin, hıçkırarak telefonla konuşan yarı yatar pozisyonundaki Guin'i işaret ederek. "Şimdi kendine bir sor bakalım: Benimle olan problemin ablanın ve bebeğin sağlığından daha mı önemli?"

Torin haklıydı ve Elsie bundan nefret ediyordu. Guin tekrar bağıınca Elsie ikna olması gerektiğini anladı. "Tatlım, her şey yolunda. Bu beyefendi bizi hastaneye götürecekt."

Guin, Elsie ve Torin'e tutunarak güç bela ayağa kalktı. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Ne olduğunu anlamadım. Sanırım patlama gibi bir şey oldu. Neyse ki Elsie bizi yolun kenarına kadar getirmeyi başardı."

"Ben yolun diğer tarafındaydım ve her şeyi gördüm. Kız kardeşinin hamlesi gayet yerinde ve hızlıydı. Çok ciddi bir kaza geçirebilirdiniz, bununla kurtulduğunuz için şanslısınız." Elsie, Torin'le göz göze gelince başını öne eğdi.

"Kardeşim harika bir insandır," dedi Guin inleyerek. "Eğer işini gücünü bırakıp yanıma gelmeseydi ben hâlâ evde tek başıma bağıryor olacaktım." Bu sırada Torin, Guin'i dikkatle arka koltuğa yerleştirmeye çalışıyordu.

Elsie gözlerini ablasının gözlerine sabitledi. "Seni nasıl yalnız bırakabilirdim. Aksini düşünemezdim bile."

Guin güvenli bir şekilde arka koltuğa yerleşince, Elsie ön tarafa geçti ve krem rengi deri koltuğa oturdu. Torin arabayı çalış-

tırdı. "Söylediklerimde ciddiymdim. Yaptığın hamleler gerçekten etkileyiciydi. Arabanı diğer şeritte gördüm ve büyük bir kaza olacak sandım. O yüzden de ilk kavşaktan dönüp yanınıza geldim."

"Ben yapmam gerekeni yaptım."

"Çok iyi yaptın. Kendinle gurur duymalısın."

"İzin verdiğin için sağ ol." Elsie avcuna sapladığı tırnaklarının acısını hissedebiliyordu. *Bu adam böyle bir durumda bile söyleyecek küstah sözler bulabiliyordu...*

Torin yeşil gözlerini yoldan ayırmadan sesini alçalttı. "Sana iltifat etmeye çalışıyorum."

Elsie boynundaki kasların gerildiğini fark etti. "Biliyorum." Çalışma Torin, çalışma.

Torin iç çekti. "Sen iyi misin? Boynunda bir sıkıntı falan yok değil mi?"

"İyiym." *Tabii ki iyi değilim!* diye bağırdı Elsie içinden. *Saatte 95 kilometre hızla giderken arabamın tekerleği patladı ve ben zamanında duramayacağım diye çok korktum. Bir de üzerine şu anda senin arabanda oturuyorum. Keşke sen Torin Stewart değil de bir başkası olsaydın.*

"Yine de hastaneye gittiğimizde, sen de bir doktora görün." Torin çenesini kaldırıp aynadan Guin'e baktı. "İyi misin, her şey yolunda mı?"

"Kötü değilim. Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Elsie sonunda kaçınılmaz gerçeğe teslim oldu. "Bu Torin Stewart, beni hırsız sanan güvenlik görevlisinden kurtaran beyefendi."

"Ne? Yok artık! Hani şu barda haddini bildirdiğin adam mı? İnanamıyorum! *Aaaahh...*"

"Aynen öyle." Elsie, Torin'in yeşil gözlerini tüm yoğunluğuyla üzerinde hisseti ama ısrarla kafasını çevirip bakmadı.

Guin'in bu konuyu diline dolaması dikkatini sancılardan uzaklaştırmasını sağlamıştı. "Duyduğuma göre seni tek vuruşta yere sermiş."

Torin boğazına bir şey kaçmış gibi mahcup bir ifadeyle öksürdü. "İıı, evet. Biraz öyle oldu."

"Duyunca çok güldüm. Ama dürüst olmak gerekirse hak etmişsin çünkü Elsie'nin söylediğine göre tam bir pislik gibi davranmışsın..."

'Guin!'

"Elsie doğru söylemiş." Torin fısıltıya yakın bir sesle Elsie'ye döndü. "Böyle mi söyledin?"

"Çok mutsuzdum."

"Yani ben bütün ailenizin alay konusu oldum, öyle mi?"

"O kadar da değil."

"Sen gerçekten inanılmazsın..."

"Daha hızlı gidemez miyiz? Karnımdaki yolcu arabanın içini keşfetmek için sabırsızlanıyor sanırım."

Jaguar'ının güzel koltuklarında gerçekleşecek olası bir doğum fikri Torin'e pek hoş gelmemiş olacak ki birden bir Red Bull formula yarışçısına dönüştü. Vakit kaybetmeden gaza bastı ve hızla hastaneye doğru yol aldı.

Hastane ufukta görünce Guin bir kez daha gözyaşlarına boğuldu. Bu defa Elsie'nin durumu da ondan farksız değildi. Torin "Girilmez" tabelalarını yok sayıp park halindeki iki ambulansın yanından geçti ve acil servis kapısının hemen önünde durdu. Ambulansın açık duran arka kapısının önünde sohbet eden iki iri yarı ambulans teknikeri kavgaya hazır bir şekilde arabaya yaklaştı.

“Hey! Buraya park edemezsin dostum...”

Torin arabadan zıplayarak indi. “Arabamda doğum yapmak üzere olan bir hanımefendi var, yardım edebilir misiniz?”

Ambulans teknikerleri sinirlerini bir kenara bırakıp harekete geçtiler. Guin’i hemen bir tekerlekli sandalyeye alıp üzerine bir battaniye serdiler. Elsie tekerlekli sandalyenin yanında yürüyerek ablasına güç vermeye çalıştı. Girişteki otomatik kapılara gelince uzun boylu olan ambulans teknikeri Torin’e bakıp sıırttı.

“İyi iş çıkarttın Bay Şövalye. Şimdi o arabayı oradan çek bakalım.”

“Tabii. Onu nereye götürüyorsunuz?”

“Nereye olacak? Doğumhaneye. Merak etme dostum, sen arabanı park edecek bir yer bulanana kadar kız arkadaşlarının işi bitmiş olur.”

“Biz onun kız arkadaşları...” diyerek söze girdi Elsie ama Guin’in kahkahaları yüzünden sözünü tamamlayamadı.

“Kız arkadaşları! Ha! Evet, doğru. İkimiz de onun kız arkadaşlarıyız. Benim bu halde olmam da onun suçu zaten!”

Elsie kulaklarına inanamıyordu. “Guinevere!”

“Evet, evet. Hepsi onun suçu,” diyerek devam etti Guin. Bir taraftan ağlıyor diğer taraftan gülüyordu. “Seninle bir daha asla seks yapmayacağım bayım!” diye bağırdı omzunun üzerinden.

Utançtan yerin dibine giren Elsie kafasını önüne eğdi ve kapılar kapanırken dönüp arkasına bakmadı.

Doğum servisi nemliydi. Birbirine karışmış dezenfektan ve aşırı pişmiş sebze kokusu Elsie’nin burnunun direğini sızlattı. Aşırı aydınlık hastane ışıkları gözlerini kamaştırdı. Elsie omuzlarını silktili. Bu kokudan ne kadar nefret ettiğini unutmuştu. Bu

konu insanın genzini yakar, kendini unutturmamak için kıyafetlere kadar sinerdi...

Ambulans teknikerleri ve hemşireler aceleyle Guin'i odaya sokunca Elsie koridorda tek başına kaldı. Yaşadığı şok yavaş yavaş tüm benliğini etkisi altına almaya başlıyordu. Ablası saatler sonra dünyaya bir başka can getirecekti ve Maynard ailesinin uzun süredir beklediği üyesi çok yakında onlarla birlikte olacaktı. Bunun güzelliğini kelimelerle anlatabilmek çok zordu. Ama ya arabayı kontrol altına alamazdı ya onları kaybetseydi... Elsie bu ihtimali düşünürken birden midesi bulanmaya başladı. Derin nefes almaya çalışarak kendini hemen karşıdaki plastik sandalyelerinden birine bıraktı. Öne doğru eğildi ve baş dönmesinin bir an önce geçmesini umarak dizlerine sarıldı.

"İyi misiniz?" diye sordu sevecen bir kadın sesi.

Elsie yavaşça kafasını kaldırdı ve gülümseyerek önünde dikilen hemşireyle yüz yüze geldi. "Biraz midem bulanıyor."

"Hiç şaşırmadım. Hep söylüyorum, anne adayları bir doğururken dışarıdaki akrabalar dokuz doğuruyor. En azından anneler ne olduğunun farkında. İlk çocuk mu?"

Elsie kafasını salladı. "Ablam nasıl?"

"Doğum hemşiresi şu anda yanında, onu muayene ediyor. Standart prosedürler. Çok uzun sürmez. İsterseniz sonra yanına girebilirsiniz."

Doğum servisinin kapıları açıldı ve gözü dönmüş kızıl saçlı bir adam telaşla içeri girdi. "Guin nerede?"

Elsie ablasının kocasını elini tuttu. "Joe, sakın ol. Doğum hemşiresi yanında, merak edilecek bir şey yok."

Joe'nun paniğine rağmen gülümsemeyi bırakmayan hemşi-

re Elsie'nin zihnini iki yıl önceye, aynı hastanenin bir başka servisine götürdü. *Gülümsediklerine bakma, bu hiçbir şeyin göstergesi değil Els. Duygularını o gülümsemenin arkasına saklamak aldıkları eğitimin bir parçası...* Son saatlerinde Lucas'ın doktor ve hemşirelerin gülümsemelerine duyduğu güvensizlik artmıştı. Çünkü bu defa sona yaklaştığını biliyordu, doktor ve hemşirelerin yardımını reddetmesi yaşadığı hüsrandan kaynaklanıyordu. "Acı çekiyor ve çok korkuyor," diyerek açıklama yapmıştı Elsie, Lucas'ın kıldığını düşündüğü hemşirelerden birine. Hemşire elini Elsie'nin omzuna koyup Lucas'm verdiği tepkilerin çok doğal ve yaygın olduğunu söylemişti. *Bu meslekte karşılaştığımız bazı tavırların yanında senin kocanın verdiği tepki çok tatlı hayatım...*

"Birazdan içeri girip neler olduğuna bakacağım. Endişelenmeye çalış."

Joe kendini Elsie'nin yanındaki turuncu plastik sandalyeye bıraktı. "Bütün bunların benim yüzümden olduğunu nasıl düşünebilir? Ben onun kocasıyım, birazdan bizim çocuğumuzu dünyaya getirecek!"

Elsie Joe'nun eline dokundu. "Sakin ol babacık. Eğer içini rahatlatacaksa karın servise getirilirken kahkaha atıyordu."

"Kahkaha mı atıyordu? Geçirdiğiniz kazadan sonra mı? Acaba travma falan mı geçiriyor?"

"Saçmalama! Tanımadığı yabancı bir adamı onu hamile bırakmakla suçladı ve buraya gelene kadar güldü."

Joe elini dağılmış saçlarının arasında daldırdı. "Tam Guin'in yapacağı bir hareket. Bana gerçekten çok kızdı mı? Biz her şeyi planlamıştık, hastaneye gideceğimiz yola kadar her şey belliydi. Guin'in planlarına ne kadar sadık olduğunu bilirsin."

Elsie gülümsedi. “Bence seni gördüğüne çok sevinecek.”

“Bay Thomas?” Üzerinde mavi bir ameliyat önlüğü olan Asya kökenli uzun boylu bir doktor yanlarına yaklaştı. “Karınızı muayene ettim, her şey yolunda gözüküyor. Bebeğin keyfi gayet yerinde, kalp atışları da son derece kuvvetli.”

“Sizce doğum ne zaman...?”

“Bu aşamada söylemek zor. Belki birkaç saat sonra, belki de daha fazla. İsterseniz içeri girip karınızı görebilirsiniz.”

Joe, Elsie’ye baktı. “Gelmek ister misin?”

“Ben biraz burada kalacağım. Guin’le baş başa vakit geçirseniz daha iyi olur sanırım. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırabilirsiniz.”

“Tamam, teşekkürler!” dedi Joe ve hızlı adımlarla karısının yanına gitti.

Gülümseyen hemşire tekrar Elsie’nin yanına geldi. “Daha iyi misiniz?”

“Çok daha iyiyim, teşekkürler. Buralarda kahve alabileceğim bir yerler var mı?”

“Koridorun sonunda kahve makinesi var ama çok tavsiye etmem. İlk katta bir kafe var, servisin girişinden asansöre binip aşağı inin, hemen karşınıza çıkacak.”

Tabii ki bu hastanenin bir kafesi vardı. Elsie bunu gayet iyi biliyordu. Lucas öldükten sonra ailesiyle bu kafede bir araya gelmişti. Artık yanında kalacağı bir kocası yoktu, eve gitmek de istemiyordu. O gün o ruhsuz kafenin gri plastik sandalyelerinden birinde oturmuş, ailesi onu teselli etmeye çalışırken soğuyan kahvesine öylece bakıp durmuştu. Hayatının bütün renkleri bir anda kaybolmuş, aydınlık hastane ışıklarının altında yerini soğuk, gri ve bulanık bir renk paletine bırakmıştı... Hatıraları hâlâ tazeydi, o

yüzden bir tarafı o kafeye gitmek istemiyordu. Ama içindeki yeni ses duruma hemen müdahale ediyordu. *Orası sadece bir mekân. Artık sana hiçbir şey ifade etmiyor.* Elsie hafifçe titreyerek servisin koridoru boyunca yürüdü ve asansörün düğmesine bastı. Asansör doğum servisinin katına gelince kapı açıldı ve Elsie biraz stresli görünen Torin'le yüz yüze geldi. Elinde iki strafor kahve bardağı vardı.

“Senin için,” dedi bardaklardan birini Elsie'ye uzatarak.

“Teşekkür ederim. Ben de tam kahve almaya gidiyordum.”

“O zaman seni aşağı inmekten kurtardım.” Asansörün karşı-sındaki yeşil plastik sandalyelerden birine oturdu ve kahvesine atacağı şekerlerle meşgul olmaya başladı.

Elsie asansör kapısının yanında kaldı. Torin'in yanına oturup oturmamakta kararsızdı. Kavgı edemeyecek kadar yorgundu ama arabadaki nankörlüğü yüzünden Torin'in biraz bozuk olduğunu da biliyordu. Olabildiği kadar gurur yapmamaya çalışıp Torin'in yanında geldi ve arada bir sandalye boşluk bırakıp oturdu. “Teşekkür ederim.”

“Daha önce etmiştin.”

“Hayır, yani beni kurtardığın için. *Bir kez daha.* Çok korkmuştum ve kendime çok kızgındım, sinirimi senden çıkartmamam gerekirdi.” Elsie'nin dürüstlüğü Torin'i şaşırtmış görünüyordu. Doğrudan Elsie'nin yüzüne bakmak için yana yöndü. “Teşekkür ederim.” Kahvesini ağzına götürürken hızlıca ekledi. “Kahvenin kalitesi ile ilgili garanti veremem.”

Elsie aşırı sıcak kahveden bir yudum aldı. “Hatırladığımdan biraz daha güzel ama daha sıcak.”

“Sanırım kahveyi bu kadar sıcak servis etmelerinin altında yeni müşteri kazanma isteği var,” dedi Torin sırtarak. “Acaba bu

hastanenin kahveden yanan damaklar servisi diye bir bölümü var mı?”

Garip bir espriydi ama Elsie yine de gülümsedi. “Olabilir.”

Aralarına kısa bir sessizlik girdi. Elsie kahvesinden temkinli bir şekilde bir yudum daha aldı ve başını öne eğip ayakkabılarına baktı. Guin’in telaşıyla hâlâ retro garson kılığında olduğunu tamamen unutmuştu. Yol kenarında dururken diğer sürücülerin ona neden garip garip baktığını şimdi daha iyi anlıyordu!

Torin boğazını temizledi. “Sorması garip olacak ama buraya çok sık mı geliyorsun? Kahvenin tadını tanıdığına göre...” dedi ama yüzü bir anda korkuyla gölgelendi. “Çok özür dilerim. Ben düşünemedim... Söylediğim şey çok aptalcaydı, gerçekten özür dilerim.”

“Doğum servisine ilk defa geliyorum,” diye cevap verdi Elsie. Torin’in zayıf espri anlayışının hemen arkasından takındığı mahcup tavır son derece dokunaklıydı. “Peki ya sen?”

“Genel olarak doğum servisinde takılmak gibi bir alışkanlığım yok.” Torin’in gözleri hâlâ donuktu. “Ablan nasıl?”

“Doğumun başlaması birkaç saat sürebilirmiş. Şimdi Joe yanında. Hastaneye geldikten sonra Daisy ve babamı da aradım. Guin güçlü bir kadındır, o yüzden içim rahat. Bu arada acil serviste sana söyledikleri için özür dilerim.”

“Hiç sorun değil,” dedi Torin. Aynı anda dudaklarının kenarında yaramaz bir gülümseme dans etmeye başladı. “Duyduğum en iyi taktikti. Bu arada iki Maynard kardeşi aynı anda idare ettiğimi düşünen ambulans teknikerlerini de tebrik etmek lazım. Gerçi üzerindeki kıyafetleri düşününce...”

“Şey, bu kadar yeter, teşekkür ederim. Sanırım özür dileyen halin en iyisi.”

“Elsie, ben...”

Torin cümlesini bitirmeye fırsat bulamadan asansörün kapısı açıldı. Gelen Jim'di. Elsie'yi görünce yüzündeki endişeli ifade sevince döndü.

“Baba!” Elsie ayağa kalktı ve koridordaki yeşil vinil parkelerin üzerinde hızlı adımlarla yürüyerek babasının yanına gitti.

“Gel buraya, tatlım! Daisy söyledi, az kalsın kaza yapıyor-muşsunuz. İyi misin?” Jim kızına sıkı sıkı sarıldı. “Duyunca çok korktum!”

“Sen arabayla mı geldin?”

“Hayır, beni buraya Olly getirdi. Şimdi dışarıda, arabayı park ediyor.”

“Olly burada mı? Neden kendi arabanla gelmedin?”

“Çünkü sen aradığında onun ofisindeydim. Duyunca beni yalnız bırakmak istemedi.”

Jim bu sırada Torin'i fark etti ve tokalaşmak için elini uzattı. “Merhaba, ben Elsie'nin babası Jim.”

Jim ayağa kalktı ve Jim'in elini sıktı. “Torin Stewart.”

Jim'in kaşları o kadar havaya kalktı ki Elsie bir an tavana kadar uzanabileceğini düşündü. “Ah, meşhur Torin! Zatialinizle sonunda tanışabildiğime çok memnun oldum.”

Elsie hemen araya girdi. “Baba, bizi buraya Torin getirdi.”

“Beni bağışlayın lütfen. Kızlarıma yardımcı olduğunuz için çok teşekkürler. Eğer siz olmasaydınız neler olacağını düşünmek bile istemiyorum...”

“Hiç sorun değil. Elsie'nin tekerleğinin patladığını yolun diğer tarafından gördüm. Kızınız arabayı gerçekten çok iyi idare etti.”

“Benim küçük kızım çok beceriklidir.” Jim, Elsie’ye tekrar sarıldı. “Guinevere iyi mi?”

“İyi. Bebek de iyi. Şu anda Joe yanında.”

“Güzel, güzel.” Jim ellerini ovuşturdu. “Hâlâ çok garip geliyor, Guin’in anne olacağına hâlâ inanamıyorum.”

“Sen de büyükbaba olacaksın,” dedi Elsie babasına göz kırparak.

Jim olduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. “Sanırım anneni aramam gerekiyor, değil mi?” Annesinin sözü geçince Elsie sırtındaki kasların gerildiğini hissetti. “Gelmeyecek baba. Gelmeyeceğini biliyorsun.”

Elsie annesinden haber almayalı bir seneyi geçmişti. En son yaptıkları konuşma son derece yapmacık ve acı vericiydi. Annesi çoğunlukla eğlence endüstrisinin kötü gidişatı hakkında konuşmuş, sıfır annelik içgüdüleriyle ne Elsie’nin nasıl olduğunu sormuştu ne de ablalarının. Annesiyle anlamlı bir ilişki kurmak konusundaki umutlarını çok uzun zaman önce çöpe attığı için Elsie bu duruma pek şaşırılmıştı.

Elbette Jim de bunun farkındaydı. Ama aralarında geçen her şeye rağmen eski karısına özverili bir nezaketle yaklaşıyordu ve Elsie bazen babasının yıllar önce onları terk edip giden kadına hâlâ âşık olabileceğinden şüpheleniyordu.

“Yine de bilmesi gerekir. Bebek doğduktan sonra onu arayacağım. Acaba Guinie’nin yanına gitsem rahatsız etmiş olur muyum?”

Elsie gülümsedi. “Eminim seni gördüklerine çok mutlu olurlar.”

“Güzel.” Jim son bir kez daha Torin’in elini sıktı. “Ailem adına yardımlarınız için tekrar teşekkür etmek isterim. Hepimiz size minnettarız.”

“Benim için zevkti, efendim.” Torin baba-kız arasındaki konuşmayı pasif bir ilgiyle izledi ama Jim gittikten sonra hemen Elsie’ye döndü. “Sanırım annenle aran pek iyi değil.”

Bu çok özel bir soruydu ama Elsie cevap vermekte bir sakınca görmedi. “İyi sayılmaz. Ben iki yaşındayken evi terk etti ve o zamandan beri yanımızda değil. Arada sırada telefonla konuşuyoruz (genelde Noel’de) ama onu canlı kanlı en son iki yıl önce Lucas’ın cenazesinde gördüm.”

“Vay be. Yanında annen olmadan bir hayat sürmek zor olmalı?”

“Onu çok aradığımı söyleyemeyeceğim. Hiç hatırlamadığım için o benim için bir anne figürü değil. Babam o yokken bize hem annelik hem babalık yaptı. Gerçekten harika bir adamdır.”

Torin kahvesinden bir yudum aldı. “Neden ablanın yanında değilsin?”

“Anlayamadım?”

“Ben geldiğimde dışarıdaydın, babanla birlikte de gitmedin. Neden?”

Bu üstü kapalı sözler karşısında kafası karışan Elsie, Torin’e baktı. “Guin kocasıyla birlikte. Babamın içi onu görmeden rahat etmeyecekti, o yüzden ona gitmesini söyledim. Kaldı ki hemşirelerin doğum odasında bir sürü insan görmekten pek hoşlanacağını sanmıyorum. Onun iyi ve emin ellerde olduğunu bilmek benim için yeterli.”

Torin kafasını salladı. “Beni bağışla ama bence sebebi bu değil.”

Bu adam hangi hakla Elsie’nin hareketlerini yargılıyordu? Kendini kim sanıyordu? “Beni bağışla ama bu seni hiç ilgilen-dirmez.”

“Doğru.”

“Güzel.”

“Kişisel fikrimi sorarsan o hastane odasına girmekten çok korktuğunu düşünüyorum.”

“Ne?”

“Hastane odaları senin sinirini bozuyor.”

İşte yine başlamışlardı. Elsie tiksintiyle ayağa kalktı. “Ben bunu daha fazla dinlemek istemiyorum.”

Torin’in sesi kadife yumuşaklığındaydı ama söyledikleri elmas keskinliğindeydi. “Amacım seni incitmek değil Elsie. Ama burada olmanın senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Hastaneye ilk geldiğimizde yüzünün ifadesini gördüm ve hatta bir an içeri giremeyeceğini bile düşündüm. Çok kaygılı görünüyordun.”

“Sen hangi cesaretle...”

“Elsie!” Açılan asansör kapısı Olly’nin gelişini müjdeledi. “İyi misin?”

Elsie, Torin’le yaptığı konuşmanın verdiği kalp çarpıntısıyla yerinden fırladı ve koşarak Olly’ye sarıldı. Onun koruyucu kolları allak bullak olmuş aklının sığınabileceği en güvenli yerlerden biriydi. “Seni gördüğüme çok sevindim.”

Olly şaşkınlık içinde güldü. Sıcak nefesinin telaşı kollarına atlayan Elsie’nin saçlarını havalandırır gibi oldu. “Bu ne güzel bir karşılama böyle,” dedi. Sonra Torin’le göz göze geldi. “Selam, kızları yol kenarından kurtardığın için çok teşekkürler. İyi ki o an oradaymışsın.”

Elsie, Olly’nin kollarından sıyrılınca Torin ayağa kalktı ve Olly’nin elini sıktı. “Önemli değil. Doğru mekân, doğru zaman

diyelim.” Torin’in gözleri Elsie’nin gözleriyle buluştu. “Ablana sevgilerimi ilet lütfen,” dedi, elini cebine sokup bir kartvizit çıkarttı ve Elsie’ye uzattı. “Bebek gelince bana da haber verebilirsen çok sevinirim. Arabamdaki gizemli yolcuyla ilgili detayları öğrenmeyi çok isterim.”

Elsie bir saniye kadar tereddüt etti. Az önce onu fütursuzca yargılayan adam şimdi hangi cesaretle iletişimde kalmak istediğini söylüyordu? Elsie, Torin’e bir kez daha bakınca yüzündeki içten ifadeyi gördü ve kartviziti bir zeytin dalı, bir özür dileme aracı olarak kabul etmeye karar verdi. Kartı alırken Torin’in parmakları kısa bir an Elsie’nin tenine değdi. “Tabii, haber veririm.”

“Umarım her şey yolunda gider,” dedi Torin, sonra yüzünde garip bir gülümsemeyle asansöre yöneldi.

Olly, Elsie’ye döndü. “Maalesef çok uzun kalamayacağım ama gitmeden önce babanı son bir kez daha görsem iyi olacak. Arabayla gelirken çok heyecanlıydı.”

Olly önde, Elsie arkada doğum servisinin girişine doğru yürüdüler. Elsie arkasını dönüp Torin’e baktı. Göz göze geldiler. Çelik asansör kapısı açılırken Torin’in yüzünde aynı içten ifade vardı. Elsie’ye küçük bir selam verdi, asansöre bindi ve kapının kapanmasıyla gözden kayboldu.

Sonraki yedi saat sayısız kahve, uzun konuşmalar ve yanlış alarmlarla geçti. Elsie, Torin’le yaptığı son konuşmayı aklından çıkartamıyordu. Kendisi bile duygularını tanımlamakta zorlanırken Torin nasıl olmuştu da verdiği duygusal mücadeleyi anlayabilmişti?

Bu adamın Elsie’nin geçmişiyle ilgili konuşmak için yaptığı hoyrat girişimde bir şey vardı, Elsie’yi etrafında gelişen olaylardan çok daha fazla sinir eden bir şey... Sesinin tonu, her zaman arka-

sında durduğu o iç görü...

“İnkâr ediyorsun.”

“Hayır, etmiyorum.”

“Evet, ediyorsun.”

“Lucas bu konuyu kapat. Bugün kavga etmek istemiyorum.”

“Bunları duyman gerekiyor Els. Bizi nasıl bir sonun beklediğini konuşmak zorundayız. Kendini buna hazırlaman lazım.”

“Biliyorum ama daha teşhis koyulalı bir hafta oldu. Bunu hazmetmek için bana biraz daha süre tanıyamaz mısın?”

“Tabii ki. Özür dilerim bebeğim,” demişti Lucas. Sonra karısına tüm gücüyle sarılmıştı. Elsie sonu belli olan bu tarz cümleleri sık sık kuracaklarını ve her cümleden sonra birbirlerine aynı sıklıkta sarılacaklarını o an anlamış ve bu durumdan nefret etmişti. Artık her kucaklaşmayla o kaçılmaz sona daha çok yaklaşacaklarını biliyordu...

Joe telaş içinde Jim, Daisy ve Elsie'nin yanına geldiğinde saat neredeyse gece yarısıydı. Joe'nun üzerinde mavi bir hastane önlüğü vardı ve bütün hafta uyumamış gibi görünüyordu.

“Bebeğin kalp atışları yavaşladı. Doktorlar durumundan endişe ediyor, Guin'i acilen sezaryene alıyorlar. Şimdi gitmem gerekiyor, bol bol dua edin, olur mu?”

Doğumhanenin kapısı her açıldığında hop oturup hop kalkan Maynard ailesinin bekleyişi bir saat kırk beş dakika boyunca devam etti. Elsie yüreğindeki korkuya söz geçirmeye, hemşireler telaşla önlerinden geçerken gördüğü hayaletleri yok saymaya çalışıyordu. Daisy aklından geçenleri okuyormuş gibi kardeşinin elini tutuyor, Jim arada saatine bakmak için duraklayarak koridorda volta atıyordu.

Miranda Dickinson

Sonunda bir hemşire gülümseyerek yanlarına geldi. “Doğum iyi geçti, anne de bebek de gayet iyi. Birazdan odaya alacağız, o zaman yanlarına girebilirsiniz.”

Odaya girdiklerinde Guin kucığında battaniyeye sarılmış küçük bebeğiyle yatakta yorgun argın oturuyordu.

“Bir kızımız oldu,” dedi sevinçle. “Ottie Rose’a merhaba deyin.”

Selam Torin. Ottie Rose Thomas saat 01.43’de, üç kiloyla dünyaya geldi. Anne, baba, bebek hepsi iyiler. Yardımların için tekrar çok teşekkürler. ElsieJ

Elsie “Gönder” tuşuna bastıktan sonra ağrıyan gözlerini kapattı. Neredeyse sabah olmak üzereydi, kuşlar cıvılamaya başlamıştı bile. Hastanede geçirdikleri uzun gecenin ardından Jim’le birlikte bir taksiye atlayıp yol kenarında bıraktıkları arabanın yanına gitmiş ve tekerleği değiştirmişlerdi. Elsie kendini çok yorgun hissediyordu ve bir buçuk saat sonra yataktan kalkıp işe gitmek zorundaydı. Tam kendini kuş tüyü yorganının rahat kollarına bırakıp uyumak üzereydi ki telefonuna bir mesaj geldi. Sadece tek gözünü açmayı başarak komodinin üzerindeki telefona uzandı ve gelen mesajı okudu:

Çok sevindim, haber verdiğin için teşekkür ederim. Akşam seni sıktığım için özür dilerim. Benden hâlâ nefret etmiyorsun değil mi? Torin.

Elsie Torin'den gelen cevap karşısında şaşırmadan edemedi. Özür dilemesini beklemiyordu. Peki o son cümle de neyin ne-
siydi? Torin ne zamandan beri Elsie'nin ondan nefret edip etme-
diğini önemsiyordu? Şimdi bu mesaja cevap vermesi gerekiyor
muydu? Elsie kendi kendine homurdandı ve yatağın içinde yu-
varlandı. Saat çok geçti ve Elsie şu anda bununla ilgilenemeyecek
kadar yorgundu. Torin'in biraz beklemesi gerekecekti.

On Üçüncü Bölüm

Artık aramızda olmayanlara...

Elsie az uyumanın verdiği yorgunlukla erken saatte işin yolunu tuttu. Her zamanki gibi işe ilk gelen oydu ve vücuduna ağırlık yapan yorgunluğu düşününce *etrafta başka hiç kimsenin olmaması rahatlatıcıydı. Dün gündüz ve gece boyunca yaşananların hatıraları bilinçaltını bulanık ve öfkeli dansçılar gibi istila etmiş, uyuduğu azıcık uykuyu da Elsie'ye zehir etmişti.*

Saat dokuz buçukta Cher geldi. Önce her zamanki gibi Dennis'le kahvaltıda kaç top dondurma yiyeceğini tartıştı, sonra sokağın karşısındaki dövmecide çalışan Gennaro ile müşterileri için istediği olası dondurma indirimi hakkında konuştu ("Hanımlar, müşterilerimin dövmenin verdiği acıyı sizin baharatlı elmalı kekiniz ve şeker ezmeli dondurmanızla hafiflettiğini bir düşünsenize!"). Derken Vegan Ayakkabı Mağazası'nda çalışanlar badem sütlü ve ahududulu dondurmalarını, kreplerini ve chai latte'lerini almak için kafeye akın etti. Elsie son yirmi dört saat içinde yaşananları gözünün önünden geçirirken müşterilere sayı-

sız espresso ve tarçınlı limonlu çörek servis etti.

“İyi ki tekerlek patladığında Torin yakınlardaymış,” dedi Cher, Elsie’nin anlattıklarını şaşkınlık içinde dinledikten sonra. “Eğer o sırada oradan geçmeseydi neler olacağını düşünmek bile istemiyorum.”

“Ambulansı aramak üzereydim,” diye cevap verdi Elsie. Torin’in kahraman adam imajının abartılmasını istemiyordu. “Eminim o olmasa da bir yolunu bulurduk.”

“Olly de hastaneye geldi mi? Aman Tanrım eminim daha önce hiç kendini bu kadar popüler hissetmemişsindir.”

“Hmm.” Elsie, Cher’in ısrarcı soruları karşısında çekimser kalmanın en iyisi olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. “Ama Ottie Rose’u görmem lazım. Teyzesi olduğum için objektif bakamıyor olabilirim ama o hayatımda gördüğüm en tatlı şey.” Elsie tezgâhın altına uzatıp çantasını aldı ve cep telefonuyla çektiği fotoğrafları Cher’e göstermeye koyuldu. Fotoğraflara bakarken Ottie Rose’a duyduğu sevgi bir anda tekrar alevlendi.

“Saçları kızıl galiba, ne güzel bir şey bu böyle!” dedi Cher. “Ufaklığın kime benzediği şimdiden belli.”

Elsie gülümsedi. “Evet. Ailenin yeni bir kızıl saçlı üyeye kavuşması Joe’yu çok mutlu etti. Guin sarıya döneceğini iddia ediyor ama ben çok emin değilim.”

“Ottie doğduğunda Torin orada mıydı?”

“Hayır, çoktan gitmişti. Ottie doğduktan sonra ona mesaj attım, teşekkür etmek için.”

Cher gözlerini kıstı. “Yani telefon numarası sende vardı, öyle mi?” Sorunun altında çok daha derin bir ima olduğunu anlamamak mümkün değildi.

“Evet, numarası bende vardı.” Elsie gözünü kapıya çevirdi, yeni bir müşteri yağmurda ıslanan paltosunu silkeliyordu. “Müşteri geldi.”

“Hiç eğlenceli değilsin, Elsie Maynard,” dedi Cher. Elsie gülümsedi, oturduğu tabureden zıplayarak indi ve mutfağın yolunu tuttu.

Öğleden sonra Woody kafeye geldi. Deri ceketi ile *Matrix*’teki Neo’yu, yağmurdan sırlıslıkla olmuş saçlarını çevreleyen kurukafa desenli kırmızı bandana ile *Karayip Korsanları*’ndaki Jack Sparrow’u andırıyordu.

“Yorgun gözlerim seni görünce bayram ediyor,” dedi tezgâhta duran Cher’e. “Turkuaz saten ve danteller içinde bir melek. Söyle bana, seni bu dünyadan alıp götürmek ne yapmalıyım?”

“Beni hiçbir yere götüremezsin, yaramaz adam,” diye kıkırdadı Cher. Sonra Woody’nin gözleri daba da bayram etsin diye hafifçe öne doğru eğildi. “Senin için ne yapabilirim?”

Woody, Cher’e şehvetli bir şekilde göz kırptı. “Kalbime kelepçe takabilirsin.”

“Sen yine mi benim patronuma yazıyorsun Woody?” diyerek sırtıttı Elsie, kafenin büyük kahve fincanlarını havluyla kurularken.

“Hayır. Sayende her seferinde yarım kalıyor meleğim. Çok ayıp sana.”

“Hadi otur. Sana içecek bir şeyler getireyim,” dedi Elsie. “Cher ben de biraz mola verebilir miyim?”

“Keyfine bak tatlım.”

Elsie iki fincan naneli çay hazırladı. Kendine Cher’in münayere yeni eklediği tereyağlı kabak çorbasından bir kâse aldı. Sonra

tezgâhtaki kek fanusunda duran bitter çikolatalı ve chili biberli cheesecake'den büyük bir dilim kesti. Woody'nin oturduğu masaya gitti ve cheesecake'i eski rockçıya uzattı. "Al bakalım, koronun başarılı Karnaval performansı için sana küçük bir ödül."

"İşte bu yüzden evren karşıma seni çıkardı meleğim." Yüzü gözle görülür bir şekilde aydınlanan Woody büyük bir iştahla tatlısına gömüldü. "Bu muhteşem lezzet Cher'in güzel ellerinin marifeti mi?"

"Evet. Söyle bakalım, bugünkü ziyaretini neye borçluyuz?"

Woody çatalını boş tabağa bıraktı ve peçeteyle ağzını sildi. "İkinci aşamaya geçiyoruz."

"Neye?"

"Planımızın ikinci aşamasına. Şimdiye kadar yaptığımız her şey Karnaval'daki performans içindi. Ortada bir amaç vardı. Şimdi koro üyelerinin Karnaval'daki gibi birliktelik duygusu içinde hareket etmelerini sağlamak için yeni bir hedef, gerçekçi bir amaç belirlememiz lazım."

Elsie, Woody'nin haklı olduğunu biliyordu ama yakın gelecekte yeni bir performans fırsatları olmadığı için ne söyleyeceğinden emin olamadı. "O zaman performans sergileyebileceğimiz amatör bir konser organizasyonu olup olmadığını araştırmamız lazım."

"Konser mi?" diye homurdandı Woody. "Sundaes 'konser' veren bir koro değil. Biz sadece özel etkinliklerde sahne alıriz."

"Bunu bir sonraki provada diğer üyelerle de konuşmalıyız. Onların fikirleri önemli. Eminim birlikte düşününce ortaya güzel bir şeyler çıkar," dedi Elsie alnını ovalayarak. "Kusura bakma. Biraz yorgunum da."

"Zor bir gece miydi, meleğim?"

“Ablam sabahın erken saatlerinde doğum yaptı. Anlayacağın, biraz hareketli bir geceydi.”

Woody ısıklık çaldı. “Vay be. Ablan Karnaval’da hiç hamile gibi gözükmüyordu.”

“Daisy değil herhalde. Küçük ablam Guin. Tanısan çok seversin. Biraz farklı bir tiptir.”

“Baban gibi mi? Baban *süper* adammış bu arada!”

Elsie, Woody’nin bu tanımlamayı yapmasının ardında Jim’in Hellfinger hayranlığını açıkça dile getirmesinin yattığını biliyordu. Karnaval’da karşılaştıklarında Jim azılı bir fanatik gibi Hellfinger’ın ilk ve tek albümünün şahaneliği hakkında neredeyse yarım saat konuşmuştu. Hatta dün gece bebeğin gelişini beklerken bile rock kahramanıyla yaptığı konuşmanın detaylarını dilinden düşürmemişti.

“Bence o adam harcanmış bir müzik efsanesi,” demişti ısrarcı bir tavırla. “Çok ciddiym. Zamanın sözde müzik yorumcuları ‘Hard Rockin’ Summer’ albümünü çıtır-çerez olarak değerlendirdi çünkü hiçbirisi sözlerin altında yatan derin anlamı göremedi. O şarkının ne anlattığını ancak o sözlerin değerini gerçekten bilenler anlayabilir. Maalesef o zamanın basın mensuplarının hiçbirisi bunu anlayamadı.”

Elsie babasının evde kimse yokken Woody’nin şarkısı eşliğinde rock’n’roll yaptığını hayal edip kendi kendine eğlendi. “Ben de babamla konuşayım, belki belediye konseyinin yakınlarda yeni bir etkinliği falan vardır.”

“Bu daha başlangıç,” dedi Woody. “Ama inan bana meleşim, biz çok daha büyük işlere imza atacağız. Duyuyorum, havada müzik kokusu var!”

“Bence işe yaramayacak.”

“Zihninin sınırlarını biraz genişlet.”

Sasha, Woody’ye demiri bile çürütecek kadar ters bir bakış attı. “Benim zihnimin sınırları yeteri kadar geniş zaten, teşekkür ederim. Bence biz havalı şarkılar söylemeliyiz, bir araya tıktırılmış gelişigüzel eski şarkılar değil.”

“Ama ABBA/Deep Purple potpurisi Karvaval’ı birbirine kattı,” dedi Graeme, kızarmış yuvarlak yanaklarıyla.

“Doğru, herkes çok beğendi,” diyerek destekledi Danny.

“O bir tesadüftü. Bir defaya mahsus bir şeydi.” Sasha’nın tavrı her zamanki gibi yırtıcıydı.

“Söyleyeceğimiz başarılı potpurilerin ilkiydi desek daha iyi olmaz mı?” dedi Daisy.

Sasha, Woody’yi işaret etti. “Ya da tek atımlık barut.”

Woody kollarını kavuşturdu. “Bu suçlamaya cevap vermek istemiyorum. Bence bir hayli ağır bir itham. Ama şunu da söyleyeyim, Hellfinger müzik dünyasına marş niteliği taşıyan bir şarkı hediye etti. Bunun adı ‘tek atımlık barut’ olamaz. Sistina Şapeli tavanını yaptıktan sonra kimse Michelangelo’ya, ‘Bunun gibi 12 eser daha ortaya çıkarırsan ancak o zaman başarılı sayılırsın,’ dememiştir herhalde.”

Elsie derin bir nefes aldı ve bu tartışmaya bir son vermeye karar verdi. “Neden hep birlikte oturup bir plan yapmıyoruz? Hem Woody’nin fikirlerini sakın bir şekilde değerlendiririz hem de sizin önerileriniz üzerine konuşuruz. Unutmayın, Sundaes herkesin isteklerine sahip çıkan bir topluluk.”

Sasha yüksek sesle cıkcıkladı. “Tamam.”

Sonunda Sasha az da olsa gelişme göstermeye başlamıştı! Ama bugünkü provanın geçen hafta kutlama havasında geçen pro-

vayla uzaktan yakından alakası yoktu. Bugün Sundae & Cher'e Elsie'nin tanımlamakta zorlandığı garip bir atmosfer hâkimdi: Buna tam olarak can sıkıntısı veya bıkkınlık denemezdi ama tatminsizlik doğru bir tespit olabilirdi çünkü hiçbirinin heyecanı kalmamıştı. Bunda koro üyelerinin hepsinin provaya katılmamış olmasının da etkisi vardı: Aoife geç saatlere kadar okulda kalacağını söylemişti. Juliet, Sheila ve Stan on bir yaş altı futbol takımı için bağış etkinliğine katılacaklardı. Kathy tatildeydi, Irene ise bu hafta hiç ortalarda görünmemişti.

Prova saat dokuzda sona erdi, Elsie kafeyi kilitledikten sonra Daisy ile birlikte eve doğru yola koyuldu.

"Garip bir geceydi," dedi Daisy.

"Ben de öyle düşünüyorum. Karnaval coşkusunun sonsuza dek sürmesini bekleyemedik. Ama bence hâlâ mutlular. Sasha bile sonlara doğru biraz sakinleşti sanki, ne dersin?"

Daisy güldü. "Evet, bu kendi içinde küçük bir mucizeydi. Bu arada Woody ve sana katılıyorum, bu grubun yeni bir amaca ihtiyacı var. Ben de bir sorup soruşturayım, belki bir şeyler çıkar."

"Teşekkürler. André'yle aranız nasıl?"

"İkimiz de bu aralar çok yoğunduk, o yüzden çok görüşemedik. Ama görüştüğümüz zamanlarda her şey yolunda gidiyor. Bir sıkıntı yok."

Elsie ablasına baktı. "Sen mutlu musun tatlım?"

"Tabii ki," dedi Daisy kardeşinin gözlerinin içine bakarak. "Hayatımla ilgili değiştirmek istediğim birkaç şey var ama genel olarak mutluyum. İş iyi gidiyor, ayrıca bu koronun bir parçası olduğum için kendimi iyi hissediyorum. Sen benim için endişelenmeyi bırak da kendi mutluluğuna odaklan."

Daisy'nin arabasına yaklaşmak üzereyken Elsie durakladı ve ablasına döndü. "Ne demek istiyorsun?"

Daisy bilgiç bir ifadeyle devam etti. "Yakışıklı tasarımcıyla aranızda neler olduğunu merak ediyorum."

"Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

"Onu biliyorum. Ama neden hastanede çok uzun kalmadığını merak ettim açıkçası."

"İlk geldiğinde uzun kalamayacağını söylemişti zaten. Bir müşterisiyle buluşması gerekiyormuş."

Daisy kafasını iki yana salladı. "Belki de hastanede ona soğuk davrandığın için gitmek istemiştir."

Elsie ablasına ters ters baktı. "Ben ona soğuk falan davranmadım. Sizin gibi bende Guin için endişeliydim o kadar..."

"Ne zaman baksam adamın uzağındaydın. Babam ilk geldiğinde Olly'ye sıkı sıkı sarıldığını görmüş ama sonra hep aranızda bir mesafe vardı ve bunu sen yaptın. Şimdilik seninle arkadaş kalmaktan mutlu olduğunu söylüyor olabilir ama böyle belirsiz çizgileri olan bir arkadaşlığı uzun süre sürdürebilecek çok fazla erkek tanımıyorum."

Kendini köşeye sıkışmış hisseden Elsie ablasına ayak diremeye devam etti. "Bence senin Olly'ye benzeyen fazla arkadaşın yok, o yüzden böyle söylüyorsun."

Daisy arabasının kapısını açtı ve direksiyonun başına geçti. "Evet, yok. Ben sadece sana dikkatli olmanı söylüyorum Els. Çünkü incinmeni istemiyorum."

"Sadece arkadaşız diyorum, bu durumda nasıl incinebilirim sence?"

Daisy hiçbir şey söylemeden arabanın kapısını kapattı ve Elsie'nin yanından uzaklaştı.

Elsie bütün yolu ablasına sinir olarak yürüdü. Tam olarak ne demek istemişti? Hiçbir şey yoksa bile Olly ona ihtiyacı olan alanı tanıyarak ne kadar iyi bir adam olduğunu kanıtlamıştı. Bütün hareketlerini Elsie'yi elde etmek gibi gizli ve bencilce bir motivasyonla yaptığını düşünmek hem Olly'ye haksızlık olurdu hem de arkadaşlıklarını ucuzlatırdı. Bununla birlikte ofiste el sıkıştıkları anlaşılmadan sonra Olly'nin yaptığı her şey onları birbirine daha da yaklaştırmıştı. Elsie çoğu zaman kendini onu düşünürken yakalıyor, görüşmedikleri zamanlarda onu özlüyordu. Ayrıca Olly hiçbir şeyi teşekkür bekleyerek yapmıyor, Torin gibi yaptığı her hareketle Elsie'ye kendini borçlu hissettirmiyordu.

Elsie kendini toparlama ihtiyacıyla sokağın girişinde durakladı. Torin de nereden çıkmıştı şimdi? Bu adam neden düşüncelerinde yer bulmuştu? Evet, Guin'i zamanında hastaneye yetiştirdiği için ona her zaman minnettar kalacaktı ama saldırgan soruları ve o gece attığı garip mesaj onun hiçbir zaman arkadaş olunamayacak bir adam olduğunu kanıtlamıştı, tabii eğer kanıt ihtiyacı varsa...

Acaba gerçekten hastanede Olly'ye soğuk mu davranmıştı? Elsie iç sıkıntısıyla evinin kapısını açtı. Hemen mutfığa girdi ve kendine bir fincan çay yapmaya koyuldu. Suyun ısınmasını beklerken gözüne Lucas'ın buzdolabında asılı duran fotoğrafı takıldı. Lucas olsa onu anlardı. Lucas, Elsie'nin ne hissettiğini gözünden anlardı. Çayını hazırladıktan sonra güçlükle yutkunarak fotoğrafı mıknaşın altından çekip aldı ve kalbine bastırarak odasına doğru yöneldi...

Ertesi sabah Elsie yatağın yanında duran cep telefonunun sesiyle uyandı. Kuş tüyü yorganla verdiği küçük mücadeleden sonra telefonu eline aldı ama açmasına fırsat kalmadan telefon sustu. Bir saniye sonra tekrar çalmaya başladı.

“Elsie selam, ben Danny.” Sesi çok üzgün geliyordu, konuşmakta zorlanıyor gibiydi. “Çok kötü bir şey oldu, annem şimdi söyledi...” Elsie arka fonda annesinin hıçkırarak ağladığını duyabiliyordu.

“Danny ne oldu? Söyler misin, ne oldu?”

“Irene... Irene... Elsie, inanamıyorum...”

Elsie şüphelendiği gerçek ile ilgili Danny’den teyit beklerken panikle yerinden fırladı. Danny konuşamayacak kadar üzgün olduğu için telefonu annesi aldı.

“Irene’in kızı Lyn benim yakın arkadaşım. Bu sabah aradı ve Irene’in hayatını kaybettiğini söyledi. Kansermiş ama ailesinden kimseye söylememiş. Gerçeği öldükten sonra doktoru açıklamış. Uzun süredir bu illet hastalıkla tek başına mücadele ediyormuş.”

Bu kötü haberle birlikte eski tatsız anılar zihninde canlanınca Elsie yüzündeki bütün kanın bir anda çekildiğini hissetti. *Kanser*. Herkesin korkuyla yaklaştığı o berbat hastalığın Lucas’ı ne hale getirdiğini bilen biri olarak Irene’in verdiği mücadeleyi nasıl olmuştu da fark edememişti? Suçluluk duygusu, öfke, kaybolmuşluk... Aynı tanıdık duygular kalbini sıkıştırmaya başlayınca Elsie güçlükle yutkundu. Hâlâ telefonda olduğunu fark edince konuşmak için kendini zorladı. “Danny nasıl?”

Sorunun cevabı annesinin iç çekişinden belliydi. “Kötü. Irene’le son zamanlarda yakın arkadaş olmuşlardı, birlikte uzun uzun sohbet ediyorlardı. Danny’nin büyükanne ve büyükbabası hayatta değil, sanırım Irene’i onların yerine koymuştu.”

“Bu kadar zaman tek başına acı çektiğini düşünmek çok kötü.”

“Biliyorum ama Lyn’nin söylediğine göre acısız bir ölüm olmuş. Doktor Irene’in hiçbir şey hissetmeden hayata gözlerini yumduğunu söylemiş.”

En azından bununla biraz teselli bulunabilirdi. Lucas son nefesine kadar her şeyi hissetmiş, hayata acılar içinde veda etmişti. Elsie kocasının son halini hatırlayınca gözünde biriken yaş sildi. O günün hatırası hâlâ ilk günkü kadar tazeydi. "Acı çekmediğini duymak güzel, ailesi adına sevindim. Danny'ye kucak dolusu sevgilerimi iletir misin lütfen?"

"Tabii iletirim Elsie. Çok teşekkürler."

"Irene'in ailesi için yapabileceğimiz bir şeyler var mı?"

"Bilmiyorum ama Lyn'e sorarım. Güne ne kadar kötü bir haberle başladık, değil mi? İnsan kendini ölüm karşısında çok çaresiz hissediyor."

Elsie gözlerinden istemsizce akan yaşları sildi. "Biliyorum. Haber verdiğin için çok teşekkürler. Ben diğer koro üyelerini haberdar ederim." Elsie telefonu kapatıp kendini yatağa fırlattı ve yastığına gömülüp hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Neden Irene hasta olduğunu hiç kimseye söylememişti? Bu durum neden koroda seyirci olarak kalmayı tercih ettiğini, neden son haftalarda normalden daha zayıf görüldüğünü açıklıyordu. Daisy ve Woody, Irene'in kilo kaybettiğini fark etmiş ama bunun yaşlılıktan kaynaklandığını düşünmüşlerdi. Hiç kimsenin aklına altında böyle bir sebep yattığı gelmemişti. Hastalığına rağmen başkalarına vakit ayırmayı ihmal etmeyen bu tatlı yaşlı kadının böylesine bir gerçekle tek başına başa çıkmaya çalıştığını düşünmek fena halde üzücüydü. Muhtemelen kimseye yük olmadan hayatın her anının tadına varmayı diliyor, kimsenin ona acıyan gözlerle bakmasını istemiyordu.

Hastalığı boyunca Lucas da benzer şeyler hissetmişti ama onun bu duruma yaklaşımı tamamen farklıydı. Lucas gibi uzun boylu, atletik yapılı bir adamın vücuduna hükmeden kanser yü-

zünden zayıf ve kel kafalı bir gölgeye dönüşmüş olması diğer insanlar açısından fark edilmeyecek gibi değildi. Lucas'ın insanların kendisine acımasını engellemek için bulduğu yöntem bu haliyle yüzleşmek ve kendiyle dalga geçmektir. Esprileri onun silahıydı ve bu silahı oldukça ustaca kullanıyordu. Fiziksel gücü azaldıkça espri anlayışı daha da kuvvetleniyordu.

“Yaşlılığın beraberinde getirdiği zorluklardan kurtulduğum için çok seviniyorum,” diye başlardı insanlara anlatmaya. Dudaklarındaki hınzır gülümseme de ona eşlik ederdi. “Gerçekçi olarak bakınca kaçırdığım ne olabilir diye düşünüyorum. Sizi bilmem ama şahsen ben orta yaş bunalımına girip gülünç spor arabalarla sokaklarda dolaşmak zorunda kalmayacağım. Ellili yaşlarımda okuma gözlüklerine muhtaç olmayacağım. Emekliliğin olmazsa olmazlarından olan o sıkıcı gemi yolculuklarından da yırttım gibi gözüküyor. Kimse beni golf oynamaya zorlayamayacak. Otobüste gençlerin yer vermek isteyeceği yaşlı bir adam olmayacağım. Kulaklarımdan ve burnumdan kıllar fışkırmayacak. Yüksek belli pantolonlar ya da şarap rengi yelekler giymeyeceğim. Numaralı gözlüğün üzerine takılan klipsli güneş gözlükleri kullanmayacağım. Eve merdiven asansörü yaptırmak zorunda kalmayacağım. Şimdi söyleyin bakalım, hâlâ benim durumuma üzülmüyor musunuz?”

Lucas diğer insanlara böyle söylerken bir tek Elsie'nin yanında geleceğe dair duyduğu üzüntüyü kelimelere dökabiliyordu. Baba olduğunu, torunlarını, hayatta her şeyden çok sevdiği kadının elli yıl sonraki halini göremeyeceği için kahroluyordu. Ama bu üzüntüyü bile çok uzatmamaya çalışıyordu. Hemen kontrolünü geri kazanıyor ve işi şakaya vurmak için kendini zorluyordu. “Belki çocuklarımız çok çirkin olacaktı,” diyordu güzel yüzünden akan yaşlar eşliğinde. “Trollere benzeyen çocuklarımızın olduğunu düşünsene.”

“Bizim muhteşem çocuklarımız olurdu, tıpkı babaları gibi.”

“Sen öyle zannet. Sen bizim ailenin garip görünümlü bazı üyelerini görmedin. Büyük dedelerine çekip devasa kulaklarla doğabilirlerdi...”

Koronun diğer üyelerine durumu haber vermek gerekiyordu. Elsie kendini topladı ve görev bilinciyle düşüncelerini bir kenara bırakıp Sundaes’in üyelerini tek tek aramaya başladı.

Elsie işe gittiğinde Cher elinde bir peçeteyle gözlerini siliyordu. Haberin yaşattığı şok hâlâ çok tazeydi. Saatler ilerledikçe Sundaes üyeleri acılarını paylaşmak için bir bir kafeye gelmeye başladı. Cher saygı göstergesi olarak saat ikide kafeyi kapattı. Sundaes üyeleri bir arada sessizce otururken onlara çay ve çikolatalı kek ikramı yapmayı ihmal etmedi ama kimse aç değildi. Önemli olan tek şey içinde Irene’in olduğu anılardan bahsetmek; bunu yaparken birlikte ağlamak, birlikte gülmekti. Konuştukça ortaya bambaşka bir Irene fotoğrafı çıktı. Irene’in görüldüğü gibi utangaç, ilgisiz bir gözlemci değil; grubun en canlı üyelerinden biri, ayrıca herkes için bir rehber ve güvenilir bir sırdaş olduğu anlaşıldı.

“Irene beni her zaman dinlerdi,” dedi Lewis, gözlerini elindeki çay fincanından ayırmadan. “Aynı şeyi ailem için söyleyemem. Annem çoğu zaman benim nerede olduğumu bile bilmez.”

Aoife kafasını salladı. “Ona şiirlerimi göstermiştim. Bazılarını henüz Danny’ye bile göstermedim,” dedi ağlamaktan kızarmış gözleri bir kez daha yaşlarla dolan erkek arkadaşına bakıp gülümseyerek.

“Irene, Hellfinger’ın şarkılarının hepsini biliyor ve çok seviyordu,” dedi Woody. Açıklaması odada istemsiz gülüşmelere sebep oldu. “Hayır,” dedi Woody. “Gerçekten öyleydi. Bana her hafta şarkılardan alıntı yapıyordu. Harika bir kadındı.”

Elsie ağlamamak için dudaklarını ısırdı. “Irene benimle ilgili de bir şey biliyordu. Ben...” Elsie odadaki hiç kimsenin Lucas’ı bilmediğini fark ederek durakladı. “İki sene önce eşimi kaybettim. Kanserdi. Nasıl olduğunu anlamıyorum ama Irene bunu biliyordu. Sevdiği birini kaybetmenin nasıl bir duygu olduğunu anlayan biriyle karşılaşmak benim için dünyalara bedeldi...”

Sundaes üyeleri boş gözlerle Elsie’ye baktı. Kimse bu açıklama karşısında ne söyleyeceğini bilemedi. Sonra Lewis gergin bir şekilde ayağa kalktı, Elsie’nin yanına gitti ve ona kocaman sarıldı. Lewis’in bu hareketi Elsie’nin ifade edemeyeceği kadar anlamlı ve güzeldi.

O ana kadar şaşırtıcı şekilde sessiz kalan Sasha elini kaldırdı. Bütün gözler ona çevrildi. “Irene benimle ilgili gerçeği biliyordu,” dedi. Sasha birdenbire savunmasız bir çocuğa dönüşünce oda sessizliğe büründü. O gürültücü kadını utangaç bir kız çocuğu gibi görmek çok garipti. “Benim hakkımda ne düşündüğünüzü biliyorum. Hepiniz benim ağzına geleni söyleyen bir baş belası olduğumu düşünüyorsunuz. Aslında öyleyim ama sandığınız sebepler yüzünden değil. Evde...” Sasha durakladı, gözlerindeki korkuyu ve yaşları fark etmemek imkânsızdı.

“Devam et,” dedi Dee. “Sorun değil.”

Sasha derin bir nefes aldı ve odadakilere baktı. “Evde ben bir köleyim. Gerekemediği sürece konuşmam. Annem ben on üç yaşındayken hastalandı ve yatalak oldu. Ona benden başka bakacak kimse yok. Güvendiğimiz herkes ya çekip gitti ya da arkamızdan iş çevirdi. Annemin erkek arkadaşları, babam... hatta beş yıl önce defolup giden erkek kardeşim bile. Bana bulaşmamaları için hepsine karşı durdum, kavga ettim. Çünkü kontrolü kaybettiğim her an birileri bana zarar verdi. Ben insanların bana iyi davranması-

na alışık değilim, anlıyor musunuz? İnsanlar beni hep yargıladı. Ama Irene beni dinleyen ilk insandı.”

Sasha’nın itirafı odanın ortasına bomba gibi düştü. Bir süre kimse ağzını açıp bir şey söyleyemedi. Daisy, Juliet ve Cher birbirlerine baktılar, Danny ve Aoife gözlerini Sasha’dan ayıramadılar, Sheila ise herkesin duyacağı şekilde burnunu çekti. Herkes şaşkınlık içindeyken, sessizliği bozan kişi Woody oldu.

“Ben çok aptalım. Seni yargıladım ve bunu yapmamam gerekirdi,” dedi. Ayağa kalkıp kollarını iki yana açtı ve Sasha’ya doğru yürüdü. “Bu önyargılı eski rockçıyı affedebilecek misin?”

Sasha tereddütle ayağa kalktı ve Woody’nin içten talebini kabul etti. Birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar. “Ama hâlâ senden rockçı olmayacağını düşünüyorum.”

“Bunu sonra konuşalım.”

“Ben de çok üzgünüm,” dedi Elsie. “Sanırım hepimiz öyleyiz.” Odadan Elsie’yi onaylayan mırıltılar yükseldi.

“Irene’i anmak için bir şeyler yapmalıyız,” dedi Stan. “Belki bir şarkı olabilir.”

Sheila hevesle elini kaldırdı. “Bence iskelede yine konser verebiliriz, ne dersiniz?”

“Ya da ailesine cenazesinde şarkı söylemeyi teklif edebiliriz,” dedi Danny. “İsterseniz annem kızı Lyn’e sorabilir.”

Daisy, Danny’ye bakıp gülümsedi. “Bence bu harika bir fikir. Irene hepimiz için çok önemli bir kadındı, onun hatırasına bir şeyler yapmamız gerekiyor.”

Sundaes üyeleri sıcak bir ağustos öğleden sonrasında Irene’in çocukluğundan beri üye olduğu küçük Metodist kilisesinin önünde toplandı; aile üyeleri ve arkadaşlardan oluşan küçük top-

luluğun izleyiciliğinde “I’ll Walk Beside You” şarkısının enstrümanlı (a cappella) versiyonunu seslendirdi. Sesler biraz tittedi, bazı koro üyeleri şarkının sözlerini unuttu ama o kadar içten bir performanstı ki Irene’in ailesini ve arkadaşlarını çok duygulandırdı. Sundaes üyeleri şimdiden çok özledikleri arkadaşlarına yakışır bir veda şarkısına imza atmanın verdiği iç huzuruyla yerlerine oturdu.

Cenaze töreni bittikten sonra Irene’in kızı Lyn, Elsie’nin yanına geldi ve iki elini birden tutup konuşmaya başladı. “Sundaes’in annem için ne anlama geldiğini tahmin bile edemezsiniz.” Elsie, konuşurken Lyn’nin ellerinin tittediğini hissedebiliyordu. “Belki biliyorsunuzdur, annem bir ses sanatçısıydı. On yedi yaşından otuzlu yaşlarının ortasına kadar profesyonel olarak şarkı söyledi. Ben onun evde söylediği şarkılarla büyüdüm. On yıl önce babamı kaybettiğimiz gün şarkı söylemeyi bıraktı. Derken sizin koronuza katıldı, onu aile olarak uzun zamandır hiç bu kadar mutlu görmemiştik. Hepimizden daha neşeliydi. Onu Karnaval günü o sahnede öyle görünce...” Lyn kolundan mendilini çıkardı ve gözlerine dokundurdu. “... kalbim sevinçle oldu. Size çok teşekkür ederim.”

Elsie, Lyn’in söylediklerini şaşkınlık içinde dinledi. Elsie’nin bu koroyu kurarken tek bir amacı vardı; o da herkesin bir parçası olacağı, eğlenceli bir topluluk yaratmaktı ama bu topluluğun insanların hayatında böylesine fark yaratabileceğini hiç düşünmemişti. Kurduğu koronun Irene’i tekrar şarkı söylemeye teşvik etmesi bile ne kadar önemli bir işe imza attıklarının göstergesiydi. Ama Woody bu duruma daha az şaşırdı. Elsie, Irene’in kızının söylediklerini aktarınca, Woody sadece kafasını iki yana salladı.

“Sana söylemiştim, biz bu şehirde ses devrimi yapıyoruz. Müziğin askerlerine kendilerinden daha büyük bir şeylerin peşine

düşmeleri için ilham veriyoruz meleğim. Zaten böyle olması gerekiyordu.”

Irene’i kaybetmek hepsini derinden etkilemişti. Haftalar boyunca bu beklenmedik kaybın şokunu üzerlerinden atamadılar. Woody bile artık eskisi kadar enerjik değildi. Sonunda provalar arada sırada şarkı söylenen sosyal kulüp toplantılarına dönüştü. Elsie herkesin ihtiyacı olan şeyin Irene’in ölümünü kabul etmek olduğunu biliyordu, o yüzden provalar boyunca onları konuşmaları için cesaretlendirmeye çalıştı ve sonuç olarak hepsinin birbirlerine fark edilir şekilde yakınlaştığını fark etti.

Bu süre zarfında Elsie kendini Olly’yle giderek daha fazla vakit geçirirken buldu. Irene’nin hayatını kaybettiği gün koro üyeleri Sundae & Cher’den ayrıldıktan sonra Elsie kafasında oradan oraya uçuşan düşüncelerle baş başa kaldı ve hiç düşünmeden Olly’yi aradı. Olly hiç vakit kaybetmeden kafeye geldi. Elsie, Olly’ye sarılıp neredeyse bir saat hıçkırarak ağladı. Haftalar geçtikçe daha çok görüşmeye başladılar. Olly’nin ince espri anlayışı ve samimi ilgisi Elsie’ye kendini hayal ettiğinden daha rahat hissettiriyordu.

Eylül ayının ilk cuma günü Olly, Elsie’yi Kemp Town’daki evinde akşam yemeğine davet etti.

“Özel bir şey yok, sadece hep denemek istediğim Thomasina Miers’in yahni tarifini yapacağım.”

“Ben deneme tahtası olmak istemiyorum, Olly.”

“Güven bana Els. Buna değecek. Ama eğer kötü olursa omlete döneriz, şimdiden söyleyeyim.”

Olly’nin evi Kral George dönemini yansıtan evlerin sıralandığı bir sokakta yer alıyordu. Girişteki siyah-beyaz basamaklar, kavisli şık demir tırabzanlar ve kapının üzerindeki lambalarla BBC dönem filmlerini aratmayacak güzellikte bir evdi. Elsie

Brighton'ın bu bölgesini çok seviyordu. Dokuz yaşındayken bir okul arkadaşının bu evlerden birinde kutlanan doğum günü partisinin ardından, yaz boyunca bir gün burada yaşayacağını hayal edip durmuştu.

Elsie geldiğinde Olly mutfaktaki işlerle meşguldü. Kızarmış et ve baharatların kokusu tüm evi doldurmuş durumdaydı.

“Şarap aldım, umarım sana da uyar,” dedi Olly şişeyi havaya kaldırarak.

“Benim şaraba hayır dediğim hiç görülmüş mü?” diye cevap verdi Elsie sırtarak. Olly'nin uzattığı şarabı aldı ve kadehini bugün buraya yürüyerek gelmeye karar verdiği için kendine kaldırdı.

“Herkes iyi mi?”

Elsie geniş Smeg buzdolabına yaslanıp ev sahibinin sakın ve kontrollü görünmeye çalışarak tabak ve çatal-bıçakları tehlikeli hareketlerle dengede tutma çabalarını seyretti. “Irene'in ölümünü sindirmek hepimiz için biraz zaman aldı. Ama şimdi herkes çalışmalara Irene için devam etmeye kararlı görünüyor. Onları motive edebilmek için Woody ile birlikte bir yol arıyoruz. Acaba Kanslerle Mücadele Vakfı için bir konser mi organize etsek diye düşündüm. Irene'in hatırasına. Sen ne dersin?”

Olly küçük bir kafa hareketiyle Elsie'ye mutfaktan çıkıp açık plan oturma odasındaki yemek alanına gitmesini işaret etti. “Bence süper bir fikir. İsterseniz çalıştığım şirketin mekan kiralama için size bağış yapmasını sağlayabilirim. Ayrıca poster, broşür gibi tanıtım malzemelerine ihtiyacınız olursa sadece söylemen yeterli.”

“Harika olur. Çok teşekkürler.”

“Rica ederim.” Olly masaya iki tabak koydu ve Elsie'yle göz göze gelip gülümsedi. “Dikkatli olmamız gerekiyor, biliyorsun

değil mi? Bu buluşmaların sıklığı korkutucu şekilde artmaya başladı.”

Elsie cıkcıklandı. “Biliyorum. Şok şok şok!”

“Peki. Yemeğimiz artık pişmiştir. Hâlâ denemeye cesaretin var mı?” diye sordu Olly parlayan gözleriyle.

Elsie sırtından yukarı doğru bir mutluluk dalgasının yükseldiğini hissetti. “Sanırım var.”

On Dördüncü Bölüm

Unutulmaz bir gece...

Eylül ayı beraberinde yağmur getirdi ve turist sayısını okul sezonunda olduğundan bile daha fazla düşürdü. Cher bu durumu Sundae & Cher'in mutfağını yenilemek için bir fırsata çevirmeye karar verdi. Amcası ve kuzeni tezgâhları yenileyip tavan ve duvarları boyarken Cher hizmet vermeye devam etmek için geçici bir mutfak alanı yarattı. Bir hafta boyunca Sundae & Cher'e tam bir kaos havası hâkimdi ama müşteri sayısının az olması ve alışılmadık çalışma koşulları Cher ve Elsie'nin geçen ay yaşanan olaylar hakkında sohbet etmesine olanak sağladı.

Cher son zamanlarda Jake ile o kadar çok zaman geçiriyordu ki Elsie onu iş dışında neredeyse hiç göremiyordu. Ama bu durumu çok önemsemiyordu çünkü sonu hüsrarla biten onca ilişkiden sonra sonunda doğru düzgün bir adam bulduğu için çok mutluydu.

"Bay Muhteşem nasıl?" Sevgilisinden bahsedilince Cher'in gözlerinin içi parladı. Elsie onun bu halini çok sevdiğini fark etti.

Cher derin bir iç çekti. "Harika! O benim hayallerimdeki erkek; yakışıklı, sevimli, seksi..."

"Bir şikayetin yok yani?"

"Hayır yok. Çok çalışması biraz can sıkıcı ama sonuçta o koskoca bir şirket sahibi. Ne yapalım, gülü seven dikenine katlanır. İki hafta sonra ilk defa bu akşam görüşeceğiz. Şimdiden sabırsızlanıyorum."

"Şehir dışında mıydı?"

"Hayır ama çok işi vardı. Rakip firmalardan biri kapanınca bütün işlerini Jake'e devretmiş. Yoğun talep gören bir adam, ne diyebilirim ki?"

Elsie kıkırdadı. "Çok şanslısın."

"Şanstan bahsetmişken," dedi Cher göz kırparak. "Oliver Ho-garth ile işler nasıl gidiyor?"

"Güzel."

"Sakin beni geçiştirmeye çalışma tatlım, ben bunları yemem. Hâlâ arkadaş olarak mı takılıyorsunuz yoksa sonunda gemileri yakıp birbirinizin üzerine atladınız mı?"

Elsie eline bir bez aldı ve tezgâhı silmeye başladı. "Güzel soru."

"Böyle söyleyerek zaman kazanamazsın. Seni dinliyorum?"

"Hâlâ arkadaşız. Ama..."

Cher küçük bir çığlık attı ve ellerini birbirine çarptı. "Ama dedin! Biliyordum."

"Sakin ol. Sadece ondan hoşlanıyorum diyecektim. Hem de çok. Birlikte vakit geçirdikçe arkadaşlığından daha çok keyif alıyorum."

"Beklediğim cevap bu değildi ama olsun. Bu da bir başlangıçtır."

“Onay verdiğin için teşekkürler.”

“Yanlış anlama. Her şeyin yolunda olduğuna sevindim. Aceleleniz yok. Birbirinizi biraz daha tanımaya çalışın ve bu dönemin keyfini çıkarın. Böylece uzun vadeli bir ilişki için daha sağlam adımlar atmış olursunuz. Bilmem anlatabiliyorum muyum?”

“Uzun vadeli” sözcüğü Elsie’yi biraz endişelendirmişti ama sonuçta bu güzel bir yaklaşımdı.

“Aslında benim sana danışmak istediğim başka bir konu var.”

“Öyle mi?”

“Birkaç zamandır Sundaes’in odaklanabileceği yeni bir hedef bulmaya çalışıyorum. Aslına bakarsan Irene’in anısına düzenlenen bir etkinlik hayal ediyorum. Dün gece bununla ilgili bir beyin fırtınası yaptım.”

Konu Cher’in ilgisini çekti. Sandalyelerden birine oturdu ve Elsie’ye ona eşlik etmesi için eliyle işaret verdi. “Seni dinliyorum.”

“Ben diyorum ki, bir barda bir hayır gecesi düzenleyelim ve koro olarak o gecede performans sergileyelim. Hatta bölgedeki diğer korolardan da geceye katılıp birkaç şarkı söylemelerini rica edelim. Cüzi bir giriş fiyatı belirleyelim ve toplanan bütün parayı Kanserle Mücadele Vakfı’na bağışlayalım.”

Elsie dün gece Olly’nin evinde bir başka başarılı Thomasina Miers tarifi denedikten sonra kahve içerken aklına gelen fikri henüz patronuna söylememişti. Olly ile birlikte koroyla ilgili olası projeler üzerine konuşurken Elsie birden The Feathers’da ayın yeteneği konseptli gecelerin düzenlendiğini hatırlamış ve böylece az sonra patronuna açıklayacağı fikir ortaya çıkmıştı.

“Sen her şeyi düşünmüşsün zaten. Peki ben hangi aşamada devreye giriyorum?”

Elsie mahcup bir tavırla gülümsedi. “The Feathers’ın sahibi Nick’in sana olan ilgisi malum. Senin için her şeyi yapabileceğini ikimiz de biliyoruz.”

Cher bunun altından ne çıkacağını merak ederek kollarını birbirine kavuşturdu. “Evet?”

“Acaba diyorum, sen biraz cazibeni kullansan ve...”

Saat üçe doğru Sundae & Cher’de hiç müşteri kalmayınca Cher radikal bir karar vererek kafeyi erkenden kapattı. On dakika sonra kendilerini The Feathers’ın siyah-beyaz ön cephesinde kuvvetli rüzgârdan sallanan bar tabelasına bakarken buldular. Cher amaca giden yolda maksimum etki yaratabilmek için bluzunu düzeltti. Elsie’yle son bir kez birbirlerine bakıp içeri girdiler. Elsie bardan kafasını uzattı. Nick yere çömelmiş, arka duvardaki rafa dizeceği şişeleri buzdolabından çıkartmakla meşguldü. Cher de bundan faydalanıp harekete geçmeye karar verdi ve kıskırtıcı bir tavırla bara doğru eğildi. “Bir kadının senin dikkatini çekmek için ne yapması gerekiyor?” diye sordu. Ses tonu alçak ve davetkârdı.

Nick doğrulmaya çalışırken az kalsın kafasını buzdolabının kapısını çarpıyordu. “Cher, Elsie! Bu ne güzel sürpriz. Sizin hâlâ uzun kuyruklara dondurma yetiştirmeye çalıştığınızı düşünüyordum.”

“Ah keşke,” dedi Cher, konuşurken kirpiklerini yere indirerek. “Bu hafta tadilat var, o yüzden hizmetimiz sınırlı.”

“Bence senin hiç tadilata ihtiyacın yok,” diye sırtıttı Nick. Sonra bara yaslandı ve hiç çekinmeden Cher’in göğüslerini inceleme-ye koyuldu.

Cher, Nick’in gözlerine bakıp şehvetli bir Marilyn Monroe kahkahası patlatınca Elsie kafasını diğer tarafa çevirmek zorunda kaldı. “Mutfaktan bahsediyorum şapşal şey, kendimden değil.”

“Anladım. Benim hatam. Sizin için ne yapabilirim güzel hanımlar? İçki içmeye başlamak için biraz erken bir saat değil mi?”

Cher açık yaka bluzunun sunduklarını daha da öne çıkardı ve kendini Nick’e biraz daha yaklaştırdı. “Biz senden bir iyilik isteyeceğiz. Büyük bir iyilik.”

Nick’in dudaklarına yaramaz ve çapkın bir gülümseme yerleşti. “Anladım. Eğer büyük şeylerin peşindeyseniz kesinlikle doğru yerdesiniz...”

“Meleğimmm!” The Feathers’da düzenlenecek hayır gecesinin detaylarını dinleyen Woody’nin neşesine diyecek yoktu. “Sen benim hayallerimdeki kadınsın, artık buna hiç şüphem kalmadı.”

“Bence o kadın ben değilim, Cher,” diye cevap verdi Elsie. “Nick onun ricasını kıramadı.”

Yaşlı rockçı alaycı bir şekilde gülümsedi. “Bence bunda o muhteşem bluzun de etkisi var.”

“Nereden bildin? Cher’in ikna taktiklerinin gizli olduğunu sanıyordum.”

“İnan bana meleğim, o bluz mistik güçleriyle bu şehirdeki savunmasız erkekler arasında gerçek bir efsane olmuş durumda. Şimdi anlat bakalım, planımız nedir?”

Plan çok basitti: Sundaes gecede küçük bir programla sahneye çıkacaktı. Bununla birlikte Brighton’daki diğer korolara aynısını yapmaları için çağrıda bulunacaklardı. Cher, DreamTeam’e teklif götürme konusuna çok sıcak bakmamıştı ama Elsie onların geceye çok sayıda destekçiyle birlikte geleceğini ve böylece vakıf için toplanan paranın artacağını anlatınca istemeden de olsa kabul etmişti.

“Ama o gudubet Jeannette Burton sakın gözüme gözükmesin. Eğer yoluma çıkarsa yapacaklarımdan ben sorumlu değilim.”

Elsie bir sonraki hafta hemen Jeannette’i aradı ve olası bir işbirliğini masaya yatırmak için DreamTeam provasına davet edildi. Elsie provayı izlemek için Brighton Electric’e gitti. Burası etkileyici, Viktoryen tarzı bir binaydı ve zamanında bir kayıt stüdyosuna dönüştürülmüştü. Binada prova odaları da vardı ve burası şehirdeki en iyi prova mekanı olarak biliniyordu. Koro’nun toplandığı yüksek tavanlı oda son derece geniş ve ışıktı. Tüm zemini devasa büyüklükte oryantal bir halı kaplıyordu. Odanın diğer ucunda bulunan eski duvar piyanosunun başında çekingen görünümlü bir kadın oturuyor, koro üyeleri başında sohbet ederken nota defterine aceleyle notlar alıyordu.

Derken odanın dışında bir ses duyuldu ve bütün gözler aynı anda kapıya çevrildi. Elsie bir an herkesin kendisine baktığından şüphelendi ama yüksek topuklu ayakkabıların koridordaki cilalı zemin üzerindeki tıkırtısını duyunca arkasını döndü ve kırmızılar içinde bir kadının odaya girdiğini gördü. Jeannette Burton bir mekâna nasıl giriş yapılacağını kesinlikle çok iyi biliyordu. Piyanonun hemen yanında durup koro üyelerinin saygı dolu alkışlarını kabul etti, omuz hizasındaki platin sarısı saçlarını yapmacık bir mahcuplukla arkaya savurdu ve elini kaldırıp koro üyelerini durdurdu. “Yerlerinize canlarım,” diye buyurdu Jeannette. Koro üyeleri itaatkâr bir tavırla odanın diğer tarafına geçip sıraya dizildi. Jeannette arkasını dönünce Elsie’nin odada olduğunu fark etti ve içten görünmeye çalışmasına rağmen başaramayarak gülmüseddi. “Bu akşam bir konuğumuz var. Lütfen kendini evinde hissetmesi için Elsie Maynard’ı alkışlayalım.”

Odada kısa bir alkış sesi yankılandı.

Ne Yaparsan Yap Aşk ile Yap

“Bayan Maynard, Sundaes korosunun şefi,” diyerek devam etti Jeannette. Elsie, Jeannette’in profesyonel gülümsemesinin ardında alaycı bir tavır sezdi. “Bugün bizi dinlemeye geldi, dolayısıyla ona neler yapabileceğinizi göstermemiz gerekiyor. June konuğumuza bir sandalye getir!”

Çekingen piyanist odanın diğer ucuna koştu ve Elsie’nin yanına ahşap bir sandalye bıraktı.

“Oturun, oturun,” dedi telaşla. Elsie’nin teşekkür etmesini beklemeden piyanosunun başına geçti.

Sonunda koro şarkı söylemeye başladı, seslerinin gücü ve birlikteliği bir anda bütün odayı doldurdu. Hakkını vermek gerekiyordu, Jeannette etkileyici bir düzenlemenin nasıl yapılacağını da gayet biliyordu. Koro tek bir kişi gibi hareket etti, tek bir kişi gibi şarkı söyledi, tek bir kişi gibi gülümsedi. Zamanlama konusunda sıfır hata yaptılar ve gözlerini hiçbir şekilde liderlerinden ayırmadılar.

Ama bu koroyla ilgili yanlış olan bir şey vardı. Elsie koro üyelerinin profesyonel gülümsemelerinde ve koreografisi mükemmel olan hareketlerinde bir şeylerin eksik olduğunu hissetti. Hiçbirinde ruh yoktu, coşku yoktu. Sundaes kusursuz bir koro olmayabilirdi ama şarkı söylerken hissettikleri ve hissettirdikleri coşku görülmeye değermişti. Elsie, DreamTeam’in performansını dinlerken Sundaes üyeleri buradaki koro üyelerine benzemediği için tüm kalbiyle şükretti.

Performans son erdiğinde korodakiler abartılı bir şekilde alkış tutup yapmacık sevinç çığlıkları attılar ve birbirlerini tebrik ettiler. Jeannette, Elsie’ye gülümsedi.

“İşte bizim korumuzun performansı bu, Bayan Maynard.”

Provadan sonra Elsie ve Jeannette piyanonun başına geçip et-

kinliğin detaylarını konuşmaya koyuldular. Bu arada çekingen piyanist June katlanır bir masa üzerinde duran su ısıtıcısının başında çay yapmakla meşguldü. Elsie söze girdi. “Bizim amacımız yakın zaman önce kaybettiğimiz bir arkadaşımızın hatırasına bir müzik gecesi düzenlemek. Irene şarkı söylemeyi çok seviyordu, dolayısıyla onu anmak için en iyi yolun bu olduğuna karar verdik. Bizim korumuz bunun için çok istekli. Ben Brighton korolarının yeteneğini herkese göstermek ve Kanserle Mücadele Derneği için para toplamak için bunun çok iyi fırsat olduğunu düşünüyorum.”

Jeannette uzun kırmızı tırnaklarıyla not defterinin üzerinde ritim tuttu. “Harika. Ses sistemi, mühendislik gerektiren işler ve ışıklar konusunda herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi?”

Cevap tabii ki “Hayır”dı. “Şey, ben...”

Jeannette, Elsie’nin sözünü tamamlamasına izin vermedi. “Sorun değil, ben hepsini hallederim. Koromon sesinin izleyicilere kusursuz bir şekilde ulaşmasını sağlamak zorundayım. Anladığım kadarıyla reklam kampanyasına da henüz başlamadınız, değil mi?”

Reklam kampanyası mı? Bu yerel bir barda düzenlenecek bir hayır gecesiymiş, O2’de düzenlenecek bir milyon pound’luk bir performans değil! “Tanıtım çalışmalarına başlamak için öncelikle programın teyit edilmesi...”

“Elsie. Etkinlik üç hafta sonra. Yani adamakıllı bir reklam kampanyası için çok az zamanımız var. Şimdi başlasak bile ucu ucuna yetiyecek. Gazeteler, radyolar, yerel televizyon kanalları; hepsinin halledilmesi gerekiyor. *June!*” Jeannette arkasını döndü ve çayları bardaklara doldurmak üzere olan çekingen kadına avazı çıktığı kadar bağırdı. June korkudan yerinde zıplayıp elindeki çay

kaşığına gürültüyle yere düşürdü. “Kendine not al. Yarın ilk iş bir basın bülteni hazırlanmasını istiyorum.”

Zavallı asistanın haline üzülen Elsie bir öneriyle araya girdi. “Tasarımcı bir arkadaşım etkinlik için poster ve broşürleri hazırlayabileceğini söyledi. Bütün bunlar iki gün içinde hazır olur. Ben size düşen kısmı postayla gönderirim.”

“Bu çok uzun bir süre,” dedi Jeannette. “Posta sistemine güvenemeyiz, bir aksama olması durumunda bir gün daha kaybetmiş oluruz. Sen Cher Pettinger ile çalışıyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Güzel. June cuma günü uğrayıp bizim payımıza düşen poster ve broşürleri teslim alır.”

“Hanımefendiye zahmet olmasın, bunun için özel olarak uğramasına gerek yok,” dedi Elsie, June’a gülümseyerek. “Eğer bana ev adresinizi verirseniz ben cuma akşamı uğrayıp tanıtım malzemelerini size bırakırım.”

June tam kafasını sallamak üzereydi ki Jeannette araya girdi. “Ne münasebet! June’a zahmet olmaz, öyle değil mi?”

“E.. evet. Gerçekten. Sorun değil,” dedi June kafasını daha da öne eğerek.

“Tamam. O zaman şimdilik her şey tamam görünüyor. Başka sorunuz var mı?”

Elsie gülümsemesini kendine sakladı. “Hayır. Sanırım siz her şeyi düşündünüz.”

Jeannette yüzünü değişik bir şekle sokarak cevap verdi. “Her zaman hayatım, her zaman.”

Bir sonraki provada Elsie ve Woody, Sundaes üyelerini bir araya toplayıp planlarını açıkladılar.

“Bence bildiğimiz şarkılarla ilerleyelim,” dedi Daisy. “Önümüzde sadece üç prova var. Yani yeni şarkılar üzerinde çalışmak için yeteri kadar vaktimiz yok.”

Graeme ve Sheila da Daisy ile aynı fikirdeydi. Repertuvara yeni şarkılar dahil etmek için vakitlerinin çok kısa olduğunu onayladılar.

“Ama izleyicilerin karşısına daha önce kimsenin dinlemediği yeni bir şeylerle çıkmak daha güzel olmaz mı?” dedi Lewis. “Özellikle de bu etkinliği Irene için düzenliyorken. O yeni şeyler öğrenmeyi çok seven bir kadındı.”

Elsie elini havaya kaldırdı. “O gece önümüzde doldurmamız gereken yirmi beş-otuz dakika olacak. Ne yapmaya karar verirsek verelim, önceliğimiz bundan keyif almak olmalı.”

“Kesinlikle,” diyerek araya girdi Daisy. “İşte ben de bu yüzden mevcut repertuvarımızla ilerleyelim diyorum zaten.”

“Çok saçma. Çünkü Sundaes her girdiği ortamda fark yaratmak zorunda.”

“Benim buna hiçbir itirazım yok, elbette farkımızı ortaya koyalım ama bunu bildiğimiz şarkılarla yapalım.”

“Ama insanlara çok daha fazlasını sunabiliriz...”

Danny güldü ve Woody’nin herkese dağıttığı öneri listesini işaret etti. “Carpenters/Aerosmith derlemesiyle insanlara tam olarak ne sunabiliriz ki?”

Woody bir ermiş edasıyla Danny’ye baktı. “Masumiyet ve dayanma gücü, ahbap. Masumiyet ve dayanma gücü.”

Uzun tartışmaların ardından Elsie inisiyatifi ele aldı ve repertuvara bir yeni şarkı ekleyip programın geri kalanını bildikleri şarkılarla tamamlamaya karar verdi. Herkes bu karardan mutlu,

yeni hedefe odaklı ve etkinliği Irene'in anısına güzelleştirmeye kararlıydı.

"En azından akılda kalan bir akşam olacak," dedi Elsie, Daisy'ye sahil yoluna doğru yürürken. Ama söylediği bu sözün tüm gerçekliğiyle tekrar karşısına çıkacağından haberi yoktu...

Bir sonraki gün Olly elinde kese kâğıdına sarılmış çok sayıda paketle Sundae & Cher'e geldi.

"Tanıtım malzemeleri," dedi kapıdan geçmeye çalışırken. Elsie yardım etmek için hemen yanma koştu. "Ve evet, borcunu kocaman bir mocha latte ve dondurmayla ödeyebilirsin."

Elsie, Olly'nin yanağına küçük bir öpücük kondurdu. "Hemen geliyor."

Olly'nin gözleri parladı. "İşte bu yüzden bu muhteşem kafeye gelmeye bayılıyorum. Dün geceki prova nasıl gitti?"

"Güzel." Elsie geniş bir dondurma kâsesini bitter çikolatalı, ballı, karamelli ve pekan cevizli dondurmayla doldurdu. "Çok işimiz var ama herkes çok istekli görünüyor."

Elsie dondurma kâsesini uzatınca Olly otuz iki dişini gösterek sırtıttı. "Vay be! Hangisinden başlamalıyım?"

"Hangisinden istersen. Dondurma senin."

"Çok şanslıyım! Bir saniye. Ben dondurmamı yemeye başlamadan önce birlikte poster ve broşürlere bakalım." Olly paketleri açmaya başladı. Elsie tanıtım malzemelerini görünce küçük bir sevinç çığlığı attı.

"Olly muhteşem görünüyorlar! Tasarıma bayıldım."

Etkinliğin adının "Irene için Söylenen Şarkılar" olmasına karar verilmişti. Olly ailesinden izin alarak Irene'in yakın zamanlı

bir fotoğrafını en ortaya koymuş, gülen yüzünün etrafını dalga etkisi veren nota çizgileriyle donatmıştı.

“Burada elli poster ve iki yüze yakın broşür var. Size ve diğer koroya yeter, değil mi?”

“Yeter de artar bile. Çok teşekkürler.”

“Rica ederim.” Olly dondurmasından devasa bir kaşık aldı ve gözlerini kapattı. “Bu muhteşem bir tat. Bence etkinlikte bu dondurmalar da satmalısınız.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Kesinlikle. Sırf seni bu kıyafet içinde görmek için bile o giriş parasını verirdim.” Olly’nin gözleri bir anda yerinden fırlayacakmış gibi oldu. “Öyle demek istemedim. Çok özür dilerim.”

“Oliver Hogarth, şu an şoktayım ve şaşkınım!”

Olly mahkemeye çıkmış bir suçlu numarası yapmaya başladı. “Ne diyebilirim? Çok üzgünüm, çok pişmanım. Ama o kadar güzel görünüyorsun ki savunmamda söyleyebileceğim tek şey bu olabilir.”

Elsie, Olly’ye göz kırptı. “Biliyorum. Güzel görünmeyeceğimi bilsem bu kıyafetleri giymeyi kabul eder miydim?”

Bir erkekle bu şekilde şakalaşmak başta biraz garip gelse de Elsie bir süre sonra bundan keyif aldığını fark etti. Flörtöz konuşmaları devam ederken Elsie’nin aklına Cher’in söyledikleri geldi:

“Aceleniz yok. Birbirinizi biraz daha tanımaya çalışın ve bu dönemin keyfini çıkarın.”

Öğleden sonra DreamTeam’in çekingen piyanisti telaşla kafe- den içeri girdi.

“Merhaba, ben DreamTeam’den June Nunnington. Poster ve broşürleri teslim almaya geldim,” dedi. Elsie’nin onu hatırlamaya- yacağını düşünüp uzun uzun açıklama yapma gereği duymuştu.

"Elbette. Seni tekrar görmek çok güzel June. Bir şeyler içmek ister misin?"

June kısa bir an tereddüt etti. Önce sağa, sonra sola baktı. Jeannette'in bir yerlerden çıkıp bu teklifi düşündüğü için onu sürükleyerek dışarı çıkartacağından endişeleniyormuş gibi hali vardı. "Ben gerçekten... bilemiyorum... acaba... Belki hızlıca bir şeyler içebilirim. Çay harika olur."

"Tamam. Otur lütfen. Çok uzaktan mı geldin?"

June tezgâha en yakın olan masaya oturdu. "Hayır. Sabahları buraya yürüyerek beş dakika uzaklıkta olan bir emlak ofisinde çalışıyorum. Oğlumun ofisi, ben ona evrak işlerinde yardımcı oluyorum."

Elsie hazırladığı çayı June'un masasına koydu. "Bunlardan birini sevebileceğini düşündüm," dedi gülümseyerek. Sonra masaya bir de midye çikolatalı ve ahududu ezmeli dondurma bıraktı. "Buraya kadar gelmişken sadece çay içmek olmaz değil mi?"

June önündeki muhteşem dondurmaya çocuksu bir sevinçle baktı. "Gerçekten çok kibarsınız," dedi. Kaşığına eline aldı ve önündeki dondurmayı rekor sayılacak bir sürede yiyip bitirdi. Yavaş yavaş birilerinin gelip dondurmasını elinden almasından korkar gidiydi.

Elsie hiç sesini çıkarmadan June'un dondurmasını bitirmesini bekleyip broşürlerden birini ona uzattı. "Etkinlik için hazırladığımız tasarım bu."

"Ah, çok güzel. Kaybınız için çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim. Irene hayatta olsaydı, onun da çok hoşuna giderdi. Yani en azından ben öyle olduğunu sanıyorum."

“Belki biliyorsunuzdur, Jeannette geçen yıl annesini kaybetti,” dedi June. “Aramızda kalsın ama sanırım hâlâ bu durumla başa çıkmakta zorlanıyor. Annesi cenazede şarkı söylememizi vasiyet etmişti ama Jeannette buna izin vermedi.” June kıpkırmızı olan yüzünü öne eğdi ve gözlerini çay fincanına sabitledi.

Bu beklenmedik bir itiraftı ama Elsie yine de gülümsedi. “Bazen keder insana garip şeyler yaptırabiliyor. Belki annesinin yasını tek başına tutmak istemiştir.”

“Belki de. Çay çok güzel olmuş.”

“Teşekkür ederim.”

“Basın bülteni ve fotoğraf çekimi ile ilgili gelişmelerden sizi haberdar ederim. Kartvizitiniz var mı?”

Elsie telefon numarasını sipariş defterine yazıp o sayfayı yırttı ve June’e uzattı. “Bir şeye ihtiyacınız olursa sadece aramanız yeterli.”

Sundaes sonraki iki hafta boyunca “Irene için Söylenen Şarkılar” etkinliğinin programı üzerine çalıştı. Elsie grupta önemli bir değişim fark ediyordu. Irene’in ölümünün hemen ardından yaptıkları içten konuşma koro üyelerini birbirine gözle görülür şekilde yaklaştırmıştı. Artık provalarda arkadaşlıklarına verdikleri değer daha çok öne çıkıyordu. Woody ve Sasha arasında ilk günden beri devam eden tartışmalar bile daha doğal ve şirin bir zemine oturmuştu. Herkes koronun hayatlarında ne kadar önemli bir yer tuttuğunu anlamış gibiydi, birlik olma duygusu hepsinde ağır basıyordu.

Elsie ve Woody, Carpenters’ın “Top of the World” şarkısını Aerosmith’in “Walk This Way” şarkısı ile bir araya getirmek için geceler boyunca birlikte çalıştı. Woody’ye hakkını teslim etmek

gerekiyordu. Bu adamın tuhaf müzik vizyonu genelde şaşırtıcı şekilde iyi sonuçlar doğuruyordu.

Çalıştıkları gecelerden birinde Elsie piyanosunun başına oturdu ve Woody'ye "Koronun son durumuyla ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"İyi şeyler düşünüyorum. Hep düşünüyorum. Benim düşünmek için çok zamanım var bebeğim. Yalnız adamların kaderi budur," diyerek cevap verdi Woody. Kovboy botlarını ayağından çıkarttı ve odanın köşesindeki küçük kanepeye uzandı.

Elsie bir anda bir şeyin farkına vardı. "Ben sana daha önce hayatınla ilgili hiç soru sormadım, değil mi?"

"Anlatacak o kadar çok şey var ki," dedi Woody sırtarak. "Woody Jensen'in hayatını anlatmaya    serilik bir film ancak yeter."

"Ama bence heyecanlı bir film olurdu. Konser verdiğiniz o muhteşem sahneler, listeleri alt üst eden alb m n z... Bunlar çoğu insanın düşlerini süsleyen şeyler."

"Ah, güzel ozan Shakespeare'in dediği gibi, mayamız düşlerin hamurundan yoğrulmuş," diye cevap verdi Woody esnerken. "Evet doğru, çoğu insanın sadece düşlerinde görebileceği şeyler yaşadım. Özellikle 1988 yazında Barselona'da verdiğimiz konseri unutamıyorum. Hep bir ağızdan ismimizi bağıran tam on sekiz bin kişinin önünde sahneye çıkmıştık. Güzel zamanlardı bebeğim, güzel zamanlardı."

"Vay be!"

"Gerçekten muhteşemdi."

"şaşalı rock'n'roll günlerini özlüyor musun?"

Woody ağızındaki sakızı döndürerek kısa bir süre sorunun cevabını düşündü.

“Bazen müziği özlüyorum. Parayı da özlüyordum demek isterdim ama maalesef hiçbir zaman yüklü miktarda paralar kazanmadık. O zamanlar alemlere akardık, kızlarla takılırdık, sonunun ne olacağını düşünmeden tehlikeli maddeler kullanırdık. Şimdi hiçbirini yapmam, o ayrı. Şu anda karşında değişmiş bir adam duruyor. Beni daha fazla konuşturma, bir beyefendi hiçbir zaman eski defterleri ortaya dökmez.”

“Şu anda hayatında özel biri var mı?” diye sordu Elsie kendini tutamayarak.

“Sen neden bugün benimle bu kadar ilgilendin bebeğim?” Woody, Elsie’nin yüz ifadesini görünce içten bir kahkaha attı. “Şu suratının haline bak! Panik yapma meleğim, Woody Amcan sadece sana şaka yaptı. Elbette hayatımda kadınlar oluyor, sonuçta benim cazibeme karşı koymak o kadar da kolay değil. Şu anda keyfim yerinde. Hayatım boyunca bir kez evlendim, 1988 yılında Vegas’ta. ABD’deki son günlerimizdi; Janie Lee bizim alt grubumuza arka vokal yapıyordu. Hellfinger’ın kötüye gittiğinin farkındaydım. Artık yumruk yumruğa kavga eder hale gelmiştik. Hatta bir gün Johnny ve Sid birbirlerinin boğazına yapıştılar... Janie beni anlıyordu. O benim Hellfinger çölünde bulduğum vahaydı.” Woody kısa bir an durakladı, sonra kendini toparlayıp devam etti. “Evliliğimiz on ay sürdü. Sid öldükten sonra, her şey mahvoldu. Birbirimize çok zarar verdik. Ama kısa da olsa böyle bir aşk yaşadığım için seviniyorum.”

Elsie, Woody’nin sürpriz açıklaması karşısında şaşkındı. “Kesinlikle katılıyorum.”

“Tıpkı senin kocan Lucas’la yaşadığın aşk gibi.”

Elsie, Woody’yle göz göze geldi. “Evet.”

Woody bileğindeki zincirleri tıngırdatarak öne doğru eğildi.

“Yaşadıklarından sonra bir de Irene’i kaybetmek... Senin için çok zor olmalı bebeğim.”

“Biraz. Irene’in bu hastalıkla tek başına başa çıktığını düşündükçe çok üzülüyorum. Lucas’ın yaşadıklarını herkes biliyordu, hepimiz onun yanındaydık.”

“Hayatta olsaydı Lucas ile çok iyi dost olabilirdik.”

Elsie güldü. “Eminim seni çok severdi. Koroyu da.”

“O her şeyi görüyor. Ben buna inanıyorum. Hatta şu anda bizi seyredip gülümsediğini de biliyorum.”

“Umarım öyledir.”

Woody, Elsie’ye bakıp gülümsedi. “Hadi, bırakalım artık bunları. Bu kadar duygusallık benim bünyeme fazla geldi. Çalışmaya devam, dünyayı yerinden oynatacak bir müzik birlikteliği bizi bekliyor!”

Irene için düzenlenen etkinlikten bir hafta önce Jim üç kızını evinde barbeküye davet etti. Sonbahar güneşi tüm ailenin bir araya toplandığı küçük bahçenin üzerine vuruyordu. Ottie tüm güzelliğiyle mırıldanarak kucaktan kucağa gezerken Guin’in gözleri ıslı ıslı parlıyordu.

Elsie, Guin’in yanına oturdu. “Çok tatlı bir bebek.”

Guin gülümsedi. “Biliyorum. Bazen benim olduğuna inanmıyorum. Tabii gecenin üçünde emzirmek için kalkınca gerçekler yüzüme çarpıyor.”

“Joe nasıl, babalığa alıştı mı?” diye sordu Daisy, Ottie’yi dizinde hoplatırken.

“Elinden geleni yapıyor. O da çok yoruluyor ama miniğimizi çok seviyor. Onunla gurur duyuyorum.”

“Annelik sana çok yakıştı,” dedi Elsie gülümseyerek.

“Aman sus. Lütfen artık başka şeylerden konuşalım ve mümkünse o konuşmanın içinde emzirme, alt değiştirme veya bebeklerle ilgili herhangi bir kelime geçmesin. Anne olmayı çok seviyorum ama hayatım tek bir konu başlığı üzerinden ilerliyormuş gibi hissetmeye başladım. Gülme Els, bazen birileriyle havadan sudan sohbet etmeye o kadar ihtiyaç duyuyorum ki kendimi CBeebies programındaki Bay Tumble’la konuşurken buluyorum. Joe her an ondan hoşlandığımı düşünmeye başlayabilir. Hadi sen bana biraz konserden bahset. Hazırlıklar nasıl gidiyor?”

“Sanırım hazırız. Provalar iyi gidiyor. Dün bazı genç üyelerin pratik yapmak için evlerde ayrıca bir araya geldiğini öğrendim. Bu herkes için güzel motivasyon oldu. Irene için güzel bir şeyler yapmak istemeleri çok hoşuma gidiyor. Ama Irene’in ne kadar özel bir kadın olduğunu onu kaybettikten sonra fark etmek çok acı.”

Guin kafasını salladı. “Maalesef bunu hepimiz çok sık yapıyoruz. Ama bence bu konser Irene’e teşekkür etmek için harika bir fırsat, sen ne düşünüyorsun?”

Elsie etkinliğin adı geçince midesinde kelebeklerin dans etmeye başladığını hissetti. “Umarım öyle olur.”

“Biraz daha ortaya getirin... Hayır, oraya değil! Bir işi beceremediniz, gelip kendim mi yapayım?”

Elsie etkinlik günü The Feathers’a geldiğinde, Jeannette Burton tüm şiddetiyle her şeyi kontrol atında tutmaya çalışıyor, küçük performans alanındaki mikrofon ve hoparlörleri kendi istediği yerlere yerleştirmek için ses şirketindeki teknisyenlere emirler yağdırıyordu. Durumun farkına varan Nick’in yüzü sinirden kıpkırmızıydı.

“Siz bu deli kadını nereden buldunuz?” diye sordu, birilerine avaz avaz bağırarak meşgul olan Jeannette’i işaret ederek. “Sadece yirmi dakikadır burada ve daha şimdiden sesçi çocuklara hayatı zehir etti. Eğer dikkatli olmazsak hepsi etkinlik başlamadan kaçacak, haberin olsun.”

Elsie, Nick’in omzuna dokundu. “Kusura bakma Nick. Sen onu bana bırak.” Elsie kendini olası bir kavgaya hazırlayarak Jeannette’e doğru yürüdü. “Nasıl gidiyor?”

“Çok yavaş! Bu insanların hepsi gerizekâli! Nereden buldunuz bunları acaba?”

“Seninle biraz yürüyelim mi?” Elsie bir taraftan konuşurken diğer taraftan Jeannette’i kibarca sahneden uzaklaştırdı.

“Bu insanlar Nick’in yılladır beraber çalıştığı ses şirketinin elamanları ve bu bir hayır gecesi olduğu için bu işi para almadan yapıyorlar. Gönüllü olarak burada oldukları için sanırım üzerlerine fazla gitmememiz gerekiyor.”

Jeannette, Elsie’ye baktı. “Bunu bilmiyordum. Ama bu hâlâ hiçbirinin koro sahnesi kurmayı bilmediği gerçeğini değiştirmiyor. Benim düzenli olarak çalıştığım ses şirketi olsaydı şimdiye kadar bütün işler bitmişti.”

“İstersen onlarla ben konuşayım, bu arada sen de oturup bir fincan çay iç. Büyük performanstan önce biraz dinlensen çok iyi olur.”

Elsie’nin konuşması Jeannette’i rahatlatmış görünüyordu. Zarif bir şekilde masalardan birine oturdu. Elsie ise çay siparişini vermek üzere bara gitti.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu Nick fısıldayarak.

Elsie sırıttı. “Durumu ona sakın sakın, yavaş yavaş anlattım.

Yıllarca muhteşem İngiliz halkıyla iç içe çalışınca bunu yapmayı mecburen öğreniyorsun.”

“Bunu aklımda bulunduracağım.”

“Tamam. O zaman Bayan Asabi’ye çay yapabilir misin lütfen? Bu arada ses teknisyenleri için de birer fincan rica edeceğim. Görünüşe bakılırsa biraz molaya ihtiyaçları var. Borcum ne kadar?”

“Unut gitsin. Çaylar müesseseden. Sen az önce o kırmızı ejderhayı evcilleştirdin, bir de senden para mı alacağım?”

Jeannette sakinleşmiş görünüyordu. Ses teknisyenleri ise onun müdahalesi olmadan çok daha mutluydu. Sonunda sahne şekillenmeye başladı. Bir saat sonra Woody ve Cher geldiğinde her şey hazırды.

“Harika görünüyor,” dedi Cher, Elsie’ye sarılırken. “Her şeyi hallettiğine inanamıyorum.”

“Burası sihrin gerçekleşeceği yer,” dedi Woody kollarını bir sirk eğitmeni edasıyla havaya kaldırarak. “Burası kutsal bir toprak...”

Elsie güldü. “Burası bir bar Woody. Sanırım bu zamana kadar The Feathers’ı ‘kutsal’ ilan eden senden başka kimse olmamıştır.”

Saat altıya yaklaştığında Sundaes ve DreamTeam üyeleri yavaş yavaş bara gelmeye başladı. Herkes geldiğinde mekân birbiriyle heyecan içinde sohbet eden insanlarla doluydu. Altı buçukta Elsie, Jeannette ile birlikte kısa bir konuşma yapmak istediklerini söyleyerek herkesin dikkatini rica etti.

“Her şeyden önce hepinize bu gecenin bir parçası olduğunuz için teşekkür etmek istiyorum,” dedi Elsie. “Ses sisteminin düzgün çalışıp çalışmadığını görmek için birazdan her iki koro da birer şarkılık bir prova yapacak. Ama öncelikle size neden burada

olduğumuzu bir kez daha hatırlatmak durumundayım. Birkaç hafta önce koromuzun çok değerli bir üyesini kaybettik. Irene hastalık dönemini bizimle paylaşmadan, kendi kendine yaşadı ve bu dönemde koro arkadaşlarının hepsini cesaretlendirmeye, onlara bireysel zaman ayırmaya devam etti. Irene Quinn bizim için bir koro üyesinden çok daha fazlasıydı. O Sundae's'in güneş ışığıydı. Bu gece ona vefa borcumuzu ödemek ve bu mekânı Irene'in sevdiği şarkılarla doldurmak için toplanmış bulunuyoruz. Sizden istediğim tek şey bu geceyi keyifle geçirmeniz ve elinizden gelen en iyi performansı sergilemeniz. Anlaştık mı?"

Elsie'nin konuşmasının ardından barda küçük çaplı bir alkış patlaması oldu. Jeannette Burton bile az da olsa gülümsemeyi başardı.

"Güzel. O zaman hadi iş başına!"

Saat sekizde DreamTeam sahneye çıktığında, The Feathers tıklım tıklımdı. Elsie ve Cher sahnenin biraz uzağında durup koronun hareketli bir yorumla söylediği "Don't Stop Believing" şarkısını dinlemeye koyuldular.

"Biraz zorlama olmuş sanki, ne dersin?" dedi Cher.

"Ama insanlar sevmiş gözüküyor," diyerek cevap verdi Elsie. Etrafına bakınca izleyicilerin gülümseyerek ve kafalarını sallayarak şarkıya destek verdiğini gördü. "Bu arada hakkını teslim etmek lazım. Bu gecenin bu kadar ilgi görmesinde onların önemli bir payı var."

"Doğru. Ama yine de şu Burton denen kadının tam bir fahişe olduğunu düşünüyorum. Olly gelmiyor mu?"

"Geç saatte bir toplantısı var, erken biterse gelebileceğini söyledi. Bu gece için o da çok emek harcadı."

"İyi akşamlar güzel hanımlar!"

Cher ve Elsie sesin geldiği yöne doğru dönünce Jake'in kendilerine doğru yaklaşmakta olduğunu gördüler. Cher küçük bir çığlık atarak erkek arkadaşına doğru koştu ve kimseye aldırmadan dudaklarına yapıştı. Onlar öpüşürken Torin patronun arkasından çıktı. Birileri ayağının altındaki halıyı çekse Elsie ancak bu kadar allak bullak olabilirdi.

"Güzel konser," dedi, DreamTeam'in sesini bastırmak için bağırarak.

"Teşekkürler." Elsie daha fazla söyleyecek bir şey bulamayıp dikkatini sahneye çevirdi.

Cher ve Jake kol kola Elsie ve Torin'in yanına geldiler. "Bugün buraya geleceğinden haberim yoktu bebeğim."

"Bu harika atmosferi kaçıramazdım. Senin merhum hanımefendiyi ne kadar sevdiğini biliyorum," diye cevap verdi Jake.

"Ama sen yarın erkenden toplantı için Edinburgh'a gitmiyor muydun?"

Jake ve Torin bir anlığına göz göze geldi ama Torin hemen kafasını elindeki biraya çevirdi. "Sen bunları düşünme sevgilim. Bu geceki önceliğim sensin."

Cher kıkırdadı. "İşte en sevdiğim cümle!"

Elsie, Torin'in bakışlarını tüm yoğunluğuyla üzerinde hissediyor ama ısrarla gözünü DreamTeam'den ayırmıyordu. Bir süre sonra bu durumdan rahatsız oldu ve müsaade isteyip barın diğer tarafında heyecanla sahne almayı bekleyen Sundaes üyelerinin yanına gitti.

"Çok kalabalık," dedi Sheila, parmaklarını hırkasının kenarına dolayarak.

"Sahneye çıkınca bütün heyecanın geçecek," dedi Elsie. "Ayrı-

ca bu ne ki? Siz Karaval'da çok daha kalabalık bir izleyici kitlesinin önünde şarkı söylediniz.”

“Cesur ol. Bu gece herkes buraya sizin sesinizi dinlemek için geldi. Bu Sundaes'in kader günü.” Sheila'nın yüzündeki korku dolu ifadeden Woody'nin sözlerinin pek iyi bir etki yaratmadığı belliydi.

Elsie, Woody'ye ters bir bakış attı ve tekrar Sheila'ya döndü. “Harika bir gece olacak. Lütfen rahatla ve tadını çıkarmaya çalış.”

DreamTeam son şarkısını söyledikten sonra Elsie sahneye çıkıp mikrofonu aldı. “DreamTeam ve Jeannette Burton için kocaman bir alkış alabilir miyiz?” İzleyicilerden gelen alkışın ardından Elsie konuşmaya devam etti. “Teşekkürler. Şimdi yirmi dakika mola vereceğiz, ardından Sundaes şarkılarıyla sizlerle olacak.” İzleyiciler içki almak bara akın edince Elsie soluğu koro üyelerinin tebriklerini kabul etmekle meşgul olan Jeannette'in yanında aldı.

“Jeannette, harika bir performanstı. Bu gece burada olduğun için çok teşekkürler.”

“Benim için zevkti. Aslında bakarsan ben de sizin performansınızı dinlemek için sabırsızlanıyorum.”

Elsie, Jeannette'in sözlerindeki alaycı tavrı yok saydı ve gülümsedi. “Bence seveceksin. Sizin repertuvarınızdan farklı şarkılar dinleyeceğini önceden söylemeliyim.”

Bu sırada Cher yanında Jake ile birlikte Elsie'nin yanına geldi. “Tatlım biz içki almaya gidiyoruz. Sen ne içeceksin?”

“Sadece portakal suyu, teşekkür ederim. Cher, Jake. Jeannette ile tanıştınız mı?”

Jeannette, Cher'i görmezden gelip Jake'e elini uzattı. “Vay vay. Jake Long. Bu gece seni burada görmeyi beklemiyordum.”

Jake, Jeannette'in elini sıkarken hafifçe kızardı. "Performansınız her zamanki gibi harikaydı Jeannette."

İkili arasındaki konuşmayı dinleyen Cher'in yüzüne gölge düştü. "Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Ah, bizim Jake ile tanışıklığımız eskilere dayanıyor, öyle değil mi Jake?" Jake ağzının içinde bir şeyler mırıldandı ve anında yanlarından uzaklaştı.

Cher, Jeannette'e bakıp kollarını kavuşturdu. "Dünya küçük."

"Öyle."

İki kadın arasında gergin bir hava estiğini fark eden Elsie, Cher'i kolundan tutup bara doğru sürükledi. "Bence artık gidip içkilerimizi alsak iyi olacak."

"O kadın..." diye homurdandı Cher. "Eğer o kadın Jake'i ayartmaya kalkarsa yemin ederim..."

"Öyle bir şey olmayacak, merak etme. Şimdi git ve Jake'e yardım et. Benim görmem gereken birkaç kişi var."

Cher'in güvenli bir şekilde Jake'in yanına gittiğinden emin olunca Elsie, Irene'in ailesinden oturduğu masaya yaklaştı. Lyn, Elsie'yi gülümseyerek karşıladı.

"Harika bir gece," dedi. "Annem görse bayılırdı."

"Keyif aldığına çok sevindim. Umarım bir araya getirdiğimiz şarkıları da beğenirsin."

"Bu gece birileri annemin yerine havada hayali gitar çalma hareketini yapacak mı?" diye sordu Lyn gülümseyerek. "O hareketi ne kadar sevdiğini biliyorsun."

"Bu gece Irene için birkaç özel düzenleme yaptık. Sen nasılsın?"

"Alışmaya çalışıyoruz. Halletmemiz gereken yasal meseleler

var, yavaş da olsa ilerleme kaydediyoruz. Bu güzel organizasyon bu zor günlerde yüreğimize su serpti.”

“Çok sevindim. Kolay olmadığını biliyorum. İnsan böyle küçük ve güzel şeylerle biraz da olsa teselli buluyor. Ama biliyorum ki acı hiç hafiflemiyor.”

İki kadın arasından anlam yüklü bir saniye geçip geçti. “Teşekkürler Elsie. Söylediklerin benim için çok anlamlı.”

Bu sırada Woody yanlarına gelip Irene’in ailesine Stetson şapkasıyla selam verdi. “İyi akşamlar. Artık grubu bir araya toplamamız gerekiyor bebeğim.”

“Tamam geliyorum. Umarım keyifli bir gece geçirirsin Lyn.”

Elsie ve Woody sahnenin yanında bekleyen koro üyelerinin yanına geldiğinde Stan, Lewis, Danny ve Graeme gitar hareketlerinin provasını yapıyordu. Ses teknisyenlerinden biri baş parmağını kaldırıp her şeyin hazır olduğunu onaylayınca Elsie koroya döndü.

“Her şey hazır. Peki siz hazır mısınız?”

Aoife’in yüzü bembeyazdı. “Galiba kusacağım.”

“Hayır, kusmayacaksın. Her şey çok güzel olacak,” dedi Elsie. “Şimdi ben mikrofon başına geçip sizi anons edeceğim, hemen arkasından siz sahneye çıkacaksınız.”

Elsie yavaştan gerilmeye başladığını hissederek mikrofonu eline aldı. “Hanımlar, Beyler. Size Sundaes korosunu taktim etmekten gurur duyarım.”

Koro üyeleri sahneye yerleşmeye çalışırken, izleyicilerden neşeli tezahüratlar yükseldi. Woody sahneye en son çıktı, şapkasıyla izleyicileri selamladı ve yanından geçerken Elsie’ye göz kırptı. Elsie elini havaya kaldırıp koroya başlamaları için işaret verdi.

Sasha karnavalda şarkıya yanlış sözlerle giriş yaptığı için hâlâ koro üyelerinin dalga konusuydu. O yüzden Woody ve Elsie bu defa programa solo performansla değil, koronun tamamıyla başlamaya karar vermişti. Elsie çalmaya başlayınca Sundaes, Coldplay'in "Paradise" şarkısının nakaratıyla performansa giriş yaptı. Üçüncü tekrarda üç sesli harmoniye geçerken sesleri daha da yükseldi. Şarkıyı hep bir ağızdan söylemek hepsine iyi gelmiş gözüküyordu. Sesleri son performansa kıyasla çok daha güçlüydü. Derken Sasha bir adım öne çıktı ve "You Got the Love" şarkısının açılış dizelerini söylemeye başladı. Elsie kafasını sallayıp genç kadını cesaretlendirince Sasha'nın sesi yükseldi. Hemen ardından diğer koro üyeleri de şarkıya dahil oldu.

Elsie otuz iki dişini göstererek sırttan Woody'nin omuzunun üzerinde bakınca Olly'yi fark etti. Gülümsüyordu. Elsie kalp atışlarının hızlanmaya başladığını hissetti. Onun burada olduğunu bilmek Elsie'ye kendini iyi hissettiriyordu. Koro ilk potpurinin sonuna gelince bardaki izleyicilerden alkışlar yükseldi. Ardından Woody Carpenters/Aerosmith potpurisini yönetmek için koronun önüne geçti. Sonraki iki şarkı için koroya liderlik etme görevini Woody'ye devreden Elsie klavyesini çalarken gözünü izleyicilere çevirdi. Herkes gülümsüyordu ve böyle anlamlı bir konserde izleyicilerden destek görmek korodakilere inanılmaz bir güç veriyordu. Koronun erkekleri "Walk This Way" şarkısının gitar pasajını söylemek için bir adım öne çıkınca Elsie, Woody'nin çılgın potpurisinin nasıl bir tepki alacağını görmek için sabırsızlandığını fark etti. İzleyicilerin tepkisi son derece olumluydu, bunu hisseden korodakilerin keyfi ise görülmeye değerdi.

Elsie gülümseyen yüzlerin arasında Torin'i gördü. En suratsız haliyle Jake ve Cher'in yanında duruyordu. Bu adam neden hâlâ buradaydı ki? Gece boyunca birbirlerine toplam üç kelime etmiş-

lerdi ve Torin burada olmaktan hiç mutlu görünmüyordu. Neden istemediği bir yerde durmak için kendini zorluyordu? Elsie sinirlenmeye başladığını hissedip Torin'i yok saymaya karar verdi ve dikkatini tekrar Sundaes'e yöneltti.

Sonunda sıra Irene'in en sevdiği şarkıya geldi. "I'll Walk Beside You" şarkısının sözleri bu gece her zamankinden daha dokunaklıydı ve Elsie gözyaşlarına hâkim olmakta zorlanıyordu. Koro üyelerinin çoğu aynı durumdaydı. Koronun duygusu izleyicilere de geçmiş olacak ki bardaki atmosfer bir anda değişti ve etrafı yoğun bir hüznün kapladı.

Elsie içinde bulunduğu duygusallıkla kendini bir kez daha geçmişin tozlu sayfalarında buldu. Karşısında Hove'daki Metodist kilisenin mihrabında duran genç bir çift vardı, birbirlerine bağlılık yemini ediyorlardı... Lucas o gün Viktoryen tarzında koyu gri bir frak, kırmızı ve gri ince çizgileri olan bir pantolon ve siyah kadife bir şapka giymek konusunda ısrar etmişti (klişelerin peşinden gitmemeye son derece kararlıydı). Geline bakarken gözleri ıslıl ıslıl, bakışları anlam yüklüydü. Elsie'nin üzerinde Jim'in büyük teyzesinin 1920'li yıllardan kalma beyaz dantel gelinliği vardı. Yakışıklı damadın gözlerinin içine baktığında tüm yüreği nefesini kesen bir aşkla dolmuştu. Papaz genç çifti karı-koca ilan ettiğinde Lucas, Elsie'nin kulağına eğilip, "Sonsuza kadar Elsinore," diye fısıldamış, sonra da dudaklarına tutkulu bir öpücük kondurmuştu. Öyle umut dolu, öyle güzel bir gündü ki düşler önlerinde uzanıyor, gelecek tüm güzelliğiyle yaşanmayı bekliyordu...

Elsie koro üyelerine bakıp gülümserken aklına ipek kutudan çıkan yeni mesaj düştü.

Seni seviyorum çünkü sen neyin mümkün olduğunu herkesten önce fark ediyorsun. xx

Elsie, Sundaes'in söylediği şarkıyı dinlerken bu koronun tüm tersliklere, aksiliklere, aksamalara rağmen en başından beri hayal ettiği koronun ta kendisi olduğunu fark etti. Şarkı sona erdiğinde barı kısa bir sessizlik kapladı, hemen ardından da bir alkış fırtınası koptu. Sundaes üyeleri beklediklerinin üzerinde beğeni almanın verdiği şaşkınlık ve heyecanla izleyicilere defalarca kez selam verdi.

Woody ve Elsie de selam faslını bitirdikten sonra Woody eline mikrofonu aldı.

“Bize destek olduğunuz için hepinize çok teşekkürler. Irene harika bir kadındı, umarım bu gece ona vefa borcumuzu ödeyebilmişizdir.”

Hemen ardından mikrofonu, Nick'in az önce gülümseyerek uzattığı kâğıt parçasının heyecanını yaşayan Elsie aldı. “Bu geceki konser hasılatının altı yüz elli pound'a ulaştığı haberini aldık. Bu para Kanserle Mücadele Vakfı'na bağışlanacak. Sanırım bu gece en büyük alkışı sizler hak ediyorsunuz.”

İzleyiciler kendilerini alkışladıktan sonra Elsie koro üyelerini sahneden indirip gözündeki yaşları sildi. Bu sırada Woody kollarını açarak Elsie'nin yanına geldi.

“Gel buraya meleğim.” İki ortak birbirine sarılırken barda kulları sağır eden bir çığlık koptu.

“FAHİŞE!”

Elsie, Woody'nin kollarından sıyrılıp kafasını çığlığın geldiği yöne çevirince Cher'in, Jeannette'in üzerine yürüdüğünü gördü. Herkes bardaki kadın kavgasını izlemek için geri çekildi. Elsie şok

içinde Cher'in yanına koştu ve patronunu omuzlarından yakaladı. Cher öfkeden kuduran Jeannette'e ağza alınmayacak küfürler ve tekmeler savuruyor, Elsie ise onu zapt etmeye çalışıyordu. Jeannette, Cher'e doğru bir hamle yaptı ama güçlü bir çift kol onu belinden yakalayıp havaya kaldırıncaya amacına ulaşamadı.

"Cher, kes şunu!" diye bağırdı Elsie.

"Onun suçu," diye haykırdı Cher. "Gözümün önünde Jake'i ayartmaya çalıştı."

Jeannette cevap vermekte gecikmedi. "Tam tersine asıl o beni baştan çıkartmaya çalıştı! Tıpkı eski güzel günlerdeki gibi, öyle değil mi Jake?"

Jake iki kadının ortasında çaresizce dururken tamamen kontrolü kaybetmiş görünüyordu.

"Bırak beni Elsie, bırak da şu kadının kafasını kopartayım." Elsie, Cher'i elinden kaçırmamaya uğraşırken Jeannette'i zapt etmek için çaba harcayan adamın yüzünü gördü.

"Onu eve götür Jake," diye bağırdı Torin. "Bunun ne yeri ne de zamanı."

"Hiç bana bakma," diye cevap verdi Jake. "Tamamen delirmiş durumda."

"Erkek arkadaşını çok mu önemsiyorsun Cher?" Jeannette, Torin'in elinden kurtulmak için olağanüstü bir çaba harcıyordu. "Jake Long asla değişmez. Sen onun hayatındaki tek kadın olduğunu mu sanıyorsun? Hayal görmeye devam et!"

Cher sonunda zincirinden koptu ve Jeannette'e doğru hamle yaptı. O sırada Woody yetişti ve Cher'i kolundan tuttu. "Değmez tatlım. Seni evine götürüyüm." Woody, Elsie'ye baktı. "Seni yarın ararım, tamam mı?"

Elsie elbisesini düzeltti. "Tamam, teşekkürler. Cher evine git ve biraz sakinleş."

Cher gözyaşları içinde Elsie'ye elini uzattı. "Els, çok özür dilerim..."

Elsie çok öfkeliydi. Cher'in yüzünü bile görmek istemiyordu. "Evine git," dedi ve hışımla Jeannette'e dönüp kafasını salladı. "Bu gecenin ne anlama geldiğini gayet iyi bilirken olayların bu hale gelmesine nasıl izin verdin, anlamıyorum. Her yerde profesyonellikten bahsediyorsun ve koronun ne kadar kusursuz olduğunu söyleyip duruyorsun. Ben senin gözünde amatör olabilirim ama koromun beni asla şu anda senin bulunduğun halde görmesine izin vermezdim." Torin, Jeannette'i serbest bırakınca Elsie derin bir iç çekti. "Sanırım artık gitsen iyi olacak."

Elsie'nin öfkesinden nasibini alan Jeannette yere düşen şalını kaptı ve şok içinde olanları izleyen koro üyelerini arkasına alıp barı terk etti. Elsie nefes nefeseydi. Etraftakiler dağılınca Torin ile göz göze geldi.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Sen iyi misin? Bence durumu çok iyi idare ettin..." Torin öne doğru bir adım atınca Elsie bir an sarılacaklarını sandı.

"Elsie, ne oldu? Gel buraya." Olly birdenbire Elsie'nin yanında belirdi ve Elsie'yi kollarının arasına aldı. Durumu gören Torin geri çekilmek zorunda kalarak Elsie'ye gülümsedi ve sanki az önce iki dişi bufalonun ortasında kalmamış gibi barda viskisini yudumlayan Jake'e döndü.

Elsie'nin aklı bambaşka bir yerdeydi. Olly'nin kollarından kurtulup geri çekildi. "Irene'in ailesine bakmam lazım," dedi. Hâlâ Cher ve Jeannette'in sebep olduğu felaketi sindirebilmiş de-

ğildi. Olly yüzünde garip bir ifadeyle Elsie'nin yanından gidişini seyretti.

Elsie oraya vardığında Lyn eşyalarını topluyordu.

"Lyn, az önce yaşananlar için gerçekten çok özür dilerim."

Lyn gülümseyerek Elsie'ye baktı. "Endişelenme, hiç önemli değil. İnan bana, annem görse çok eğlenirdi. Dramaya bayılırdı. Noel'de ne zaman bir aile kavgası çıksa ortasına geçip kıs kıs gülerdi."

"Ama böyle bir gecede..."

"İnan bana Elsie. Annem için düzenlenen bir gece bundan daha güzel bitemezdi," dedi Lyn elini Elsie'nin koluna koyarak. "Bu gece hem onu hem de bizi çok onurlandırdın. Çok teşekkürler."

Elsie, Olly'ye gülümsemek için arkasına döndü ama Olly az önce bıraktığı yerde değildi. Barın içine göz gezdirdi, bulamadı. Dışarıda beklediğini düşünüp kapıya doğru baktı. Ama Olly'den eser yoktu. "Herhalde gitmek zorunda kaldı," diye düşündü ama Lyn'le yaptığı konuşmayı yarıda kesmek de istemedi. *Sorun değil*, dedi kendi kendine. *Daha sonra mesaj atarım.*

Elsie, Lyn'in yanından ayrıldıktan sonra yaşananların yorgunluğuyla ağır adımlarla sahneye yürüdü ve klavyesini toplamaya koyuldu. Bu sırada Daisy kardeşinin omzuna dokundu.

"Selam küçük kardeşim, az önce çok etkileyici bir kriz yönetimi sergiledin."

"İkisine de çok sinirliyim. Yaptıkları şeyi inanamıyorum."

"Ben de. Tam bir gerizekâlı gibi davrandılar. Ama yaptığın konuşmadan sonra ikisi de bir daha senin yoluna çıkmamayı öğrenmiştir herhalde." Daisy kardeşine sıkı sıkı sarıldı. "Seninle gurur duyuyorum, daha önce söylemiş miydim?"

Elsie yorgun bir ifadeyle gülümsedi. “Ben hepimizle gurur duyuyorum. Harika bir performanstı.”

“Kesinlikle katılıyorum. İstersen toparlanmana yardım edeyim. Sonra bana gidelim, bu gece bende kal. André bize bir şişe şampanya göndermiş, dışarıdan yemek siparişi de veririz. Hem de abla-kardeş biraz güzel zaman geçirmiş oluruz. Ne diyorsun?”

Elsie sessiz bir ortamda vakit geçirme fikrinin verdiği huzurla, ablasının teklifini kabul etti. “Harika olur!”

O gece Daisy’nin muhteşem dairesinde rahatlamış bir şekilde otururken Elsie kadehini havaya kaldırdı. “İrene’e içiyorum, sürprizlerle dolu bir kadın olduğu için.”

Daisy gülümsedi. “İrene’e!”

Ama Irene Quinn’in sürprizleri henüz bitmiş değildi ve Elsie çok yakında bunu daha iyi anlayacaktı...

On Beşinci Bölüm

Büyük soru

Ertesi sabah Elsie erkenden uyandı. Daisy'nin yatağın kenarına bıraktığı yumuşacık beyaz bornoza sarınıp misafir odasından çıktı ve denize bakan geniş açık plan oturma odasına geldi. Daisy çoktan kahveyi hazırlamıştı. Elsie kendine bir fincan doldururken evin arka tarafındaki duştan gelen sesleri duyabiliyordu. Kahve fincanını eline alıp oturma odasının diğer tarafına ilerledi ve akordeon kapıyı açıp balkona çıktı. Tertemiz deniz havasını içine çekti. Yatlar masmavi denizde yol almaya, sabah jet-ski yapmayı sevenlerin çıkardığı dalgalı uğultu ise denizde yankılanmaya başlamıştı bile.

Elsie bütün hayatını denizle iç içe geçirmiş ama gerçek güzelliğini Lucas hastalandıktan sonra anlamıştı. Okyanusun hiç bitmeyen hareketliliğinde sonsuzluğa dair bir şeyler vardı; sahip olduğu ritim Elsie'ye aynı sonsuzlukta huzur veriyordu. Hayatındaki her şey yerle bir olduğunda deniz hiç değişmeden ona arkadaşlık etmeye devam etmiş, Elsie için bir sığınağa dönüşmüştü.

Elsie denizin güzelliği karşısında rahatça düşünebiliyor, zihnini rahatlatabiliyor, çok sevdiği kocasının yanına geri dönüp yeni zorluklarla mücadele etmeye başlamadan önce kendiyi baş başa kalabiliyordu.

Lucas her zaman denizi çok severdi. Kanser hayatlarını alt üst etmeden önce her gün sahile yürüyüş yapmaya gelirdi. Babası yarışlara katılan bir yatçıydı. Çocukken Lucas'a yelken yapmayı öğretmişti ve Lucas zaman içinde bu sporda uzmanlaşmıştı. İlk çıkmaya başladıklarında Lucas hafta sonları Elsie'yi ailesinin yanına davet eder ve babasına bayrak çekip dümen tutarken yardım ederek denizcilik yeteneklerini gözler önüne sererdi. Hastalık gücünü sınırlamaya başladığı zamanlarda, hava ister yağmurlu ister güneşli olsun her gün deniz kenarına gelir, aynı banka oturur, Lucas'ın çok sevdiği denizin güzelliğini izlerlerdi.

Elsie sanki Lucas yanı başındaymış gibi gözünü denizin derinliklerine daldırdı. Gözlerini kapatıp kocasının hatırasına yaslandı ve bir anda müthiş bir huzurla doldu. İçgüdüsel olarak sol elinin başparmağıyla aynı elin yüzük parmağına dokundu ve evlilik yüzüğünün bıraktığı boşluğu okşadı. Yüzüğünü çıkartmak Elsie için en zoruydu ama Lucas'ın istediği şeyin bu olduğunu biliyordu. O yüzük şimdi mutfak çekmecesinde kadife bir kutunun içinde duruyordu ve orada olduğunu bilmek Elsie'ye yetiyordu. Ama Elsie aylar geçtikçe zamanında o yüzüğü takan kadından, o zamanki kendinden yavaş yavaş uzaklaştığını hissediyordu.

“Günaydın tatlım.”

Elsie arkasını dönünce ablasının uzun sarı saçlarını havluyla kurularak balkona adım attığını gördü. “Günaydın.”

“Güzel uyudun mu?”

“Ben bu evde her zaman güzel uyurum. Kendimi bir deko-

rasyon dergisinin sayfalarında gibi hissediyorum. Tek bir yatağa senin kadar çok yastık koyan hiç görmedim.”

Daisy güldü. “Dalga geçmeyi bırak. Bu benim tarzım.”

“Sen gerçek bir tasarımcısın,” dedi Elsie sırıtarak.

“Herhalde, ne sandın. Şimdi süper lüks ve trendy mutfağıma teşrif ederseniz size güzel bir jambonlu sandviç yapmak isterim Bayan Maynard.”

Elsie sırıttı. “Anlaştık.”

Elsie pazartesi sabahı işe gittiğinde Cher onu bekliyordu ve tek kelimeyle berbat görünüyordu. Gözlerinin altında siyah halkalar oluşmuştu, öylesine at kuyruğu yaptığı saçları cansız ve bakımsızdı. Yani Cher’in her zamanki jilet gibi halinden eser yoktu.

“Selam Elsie.”

“Günaydın.” Elsie, Cher’in yanından geçti ve çantasını bırakmak için mutfağa yöneldi. Cher’in elleri stresten sıırsıklamdı ve Elsie’nin arkasından mutfağa yürüdü.

“Özür dilerim Els. Cumartesi gecesi tam bir aptal gibi davrandım.”

Elsie hiçbir şey söylemeden önlüğünü beline bağladı. Hâlâ Cher’e ne söyleyeceğini bilmiyordu, buna kafa yormamıştı. Kavganın siniri hâlâ çok tazeydi.

“Çok üzüldüm. Hiç uyuyamadım. Bana ne olduğunu bilmiyorum ama o kadını Jake’in dibinde görünce bir anda zıvanadan çıktım. Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum. Gerçekten.”

Konuş bakalım Pettinger. Elsie bulaşık makinesinin kapağını açtı ve içini boşaltmaya başladı.

“Tanrı aşkına, lütfen bir şeyler söyle Elsie! Sana derdimi anlatacağım diye sabahtan beri göbeğim çatladı.”

“O gecenin ne kadar önemli olduğunu biliyordun.”

“Tabii ki biliyordum...”

“Sadece benim için değil, koro ve Irene’in ailesi için de çok önemli bir etkinlikti. O gece Irene’in gecesiydi.”

Cher kafasını kaldırdı. “Çok özür dilerim. Çok üzgünüm.”

Elsie ters ters arkadaşına baktı. “Bunun senin suçun olduğunu söylemiyorum, tamam mı? Ama Jake’in senin yanında eski sevgilisine (altını çiziyorum eski) bakmayacağını bilmen, ona güvenmen gerekirdi.”

Cher buruk bir şekilde gülümsedi.

“O kadın seni kışkırtmaya çalıştı ve sen de onun oyununa geldin. Jake orada seninle birlikteydi, unuttun galiba. Ertesi gün İskoçya’ya uçuşması gerekiyordu, buna rağmen sırf senin hatırın için koroyu desteklemeye geldi. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Gerçekten çok özür dilerim Els. Affet beni.”

Elsie kafasını sallayarak Cher’e sarıldı. “Tabii ki seni affederim ama aynı şeyi tekrar yaparsan seni gerçekten öldürürüm.”

“Teşekkür ederim. Artık rahat bir uyku uyuyabilirim.”

“Jake ile durum nasıl? Woody seni eve götürürken oldukça stresli görünüyordu.”

Cher kendi kendine homurdandı ve bulaşık makinesinden bir avuç temiz çatal aldı. “Dün öğleden sonraya kadar hiç aramadı, zaten biraz daha aramasaydı kendimi ayrıldığımıza inandıracaktım. Her neyse konuştuk ve her şeyi tatlıya bağladık. Ona yeteri kadar güvenmediğim için çok kızdığını söyledi. Onu anlıyorum. Umarım Burton denen o kadınla bir daha hiçbir yerde karşılaşmam.”

“Woody seni eve götürürken bir sıkıntı olmadı değil mi?”

“Hayır, çok tatlıydı. Eve vardığımızda darmadağın haldeydim. Woody bana bir fincan çay yaptı ve ben sakinleşene kadar yaklaşık bir saat yanımda oturdu. O rock’n’roll hallerinden eser yoktu. Aslına bakarsan onun bu yüzünü hiç bilmiyordum, biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim.”

“Woody çok iyi kalpli bir adam.” Elsie kahve makinesinin düğmesine bastı, hemen ardından taze fasulyeleri öğütücüye attı. “Ayrıca sana deli oluyor, biliyorsun değil mi?”

“Yok canım,” dedi Cher ama yanaklarındaki pembelik gerçek duygularını ele verdi. “O değil ama bence asıl Olly sana deli oluyor. Sana karşı derin şeyler hissettiği çok açık.”

Elsie kafasını iki yana salladı. “Ben çok emin değilim...”

“Neden emin değilsin? Bunda emin olunmayacak ne var ki? Olly hem çok yakışıklı hem çok doğal ve eğlenceli hem de...”

“Hem de telefonlarıma yanıt vermiyor,” diye ekledi Elsie.

“Ne? Ne zamandan beri?”

Elsie iç çekip tezgâhın hemen yanındaki tabureye oturdu.

“Konser gününden beri. Ne olduğunu hiç anlamadım. İki dakika önce sarılıyorduk, sonra ben Irene’in ailesinin yanına gittim. Geri geldiğimde ortadan kaybolmuştu. Mesajlarıma cevap vermiyor. Aradığım zamanda telefon sesli mesaja düşüyor.”

Cher kaşlarını çatı. “Belki çok yoğundur. Ya da dün arkadaşlarıyla uçurtma sörfü yapmaya gitmiştir, olamaz mı?”

“Olabilir.”

Cher kafenin sabit telefonunu işaret etti. “Bir de buradan ara. Eğer numaranı görüp de açmıyorsa ki hiç sanmıyorum, kafenin numarasını bilmediği için telefona cevap verecektir. Bence ara, hem böylece onu savunmasız yakalamış olursun.”

Cher haklıydı, fazla tepki gösteriyordu. Ama Daisy'nin birkaç hafta önce söylediği sözleri hatırlayınca Olly'nin cumartesi gecesi bir anda ortadan kaybolması son derece endişe vericiydi. Elsie cep telefonundan Olly'nin numarasını buldu ve tezgâhın arkasındaki duvarda asılı duran retro telefona numarayı tuşladı.

Tabii ki Olly telefona cevap verdi. "Ben Elsie, lütfen kapatma."

Telefonun diğer ucundan derin bir çekiş duyuldu. "Neden kapatayım?" Bu söz Elsie'yi biraz olsun rahatlattı ama Olly'nin sesinin gerginliğinden yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğu belliydi.

"Bugün görüşebilir miyiz? Öğle molasında."

"Olur. Nerede?"

"Sahilde. Fortune of War diye bir bar var ya, onun oralarda. 12.30 uygun mu?"

"Uygun. Ama fazla kalamam."

Elsie geldiğinde, Olly barın birkaç metre ötesindeki banklardan birinde oturuyordu. Etrafında çakıllı sahile vuran güçlü dalgaları izlemek için gelen birkaç çift vardı. Elsie, Olly'nin yüzündeki ifadeyi görür görmez ters giden bir şeylerin olduğunu anladı.

"Olly?"

Olly kafasını diğer tarafa çevirdi. Elsie yavaş yavaş paniklemeğe başladığını hissetti. "Lütfen konuş benimle."

Olly yavaşça gözlerini kaldırdı. Elsie, "Keşke bakışlarındaki o derin anlamı hiç görmeseydim," diye düşündü kendi kendine. Olly'nin gülümsemesinden eser yoktu, bakışlarındaki o rahatlık yerini Elsie'nin daha önce hiç görmediği duygulara; acıya, hayal kırıklığına, insanın içini soğutan bir vazgeçmişliğe bırakmıştı. "Seni anlamıyorum," dedi fısıltıya yakın bir sesle. "Birlikte bir şeyler paylaştığımız zamanlarda kendimi benden hoşlandığına

inandırıyorum ama sonra öyle bir an geliyor ki... Bana bunu yapmaya devam edemezsin Elsie. Hazır olup olmadığına karar verirken beni bir kenarda bekletemezsin.”

“Ben... Ben...”

“Cumartesi gecesi Cher ve Jeannette’in kavgasından sonra sanki seni sinirlendiren kişi benmişim gibi davrandın ve beni elinin tersiyle ittirdin.”

Elsie’nin kalp atışları göğüs kafesini zorlamaya başladı. Olly’ye baktı. “Hayır, ben seni itirmedim. Sace Lyn ve ailesinin nasıl olduğuna bakmam gerekiyordu. Bu şekilde düşündüğüne inanmıyorum...”

“Benim ne düşündüğümün bir önemi yok Elsie. Sorun şu ki bu ilk defa olmuyor. Buluşuyoruz, birlikte eğlenceli vakit geçiriyoruz, yakınlaşıyoruz ama sonra... Sonra sen kendini geri çekiyorsun ve ben nerede duracağımı bilemiyorum. Sana arkadaş olarak kalmanın benim için sorun olamayacağını söyledim, bunu biliyorum ama seninle birlikte geçirdiğimiz her dakika sana daha çok âşık olduğumu görmüyor musun?”

“Olly...”

Olly kafasını bir kez daha diğer tarafa çevirdi. Elsie bu defa buna üzülmeyi, aksine göz göz gelmek zorunda kalmadıkları için rahatladı. “Bunun senin için risk olduğunu biliyorum ve anlıyorum. Kendi hislerimi çözebilmek çok mücadele ettim çünkü sana alan tanımak istedim, rahat olmanı istedim. Ama eğer senin bize dair bir düşüncen yoksa benim bunu bilmem gerek. Ben boşa mı umutlanıyorum? Asıl bunu bilmem gerek.”

Duydukları karşısında kafası allak bullak olan Elsie, Olly’ye verecek düzgün bir cevap aradı. Olly onun ne söylemesini bekliyordu ki? Elsie suskunluğunun sebebini çoğu zaman kendi bile

anlamıyordu. Ayrıca birlikte vakit geçirmenin amacı bir takım şeyleri zamana bırakıp ne olacağını görmek değil miydi? Madem Olly onu anladığını, ona gerçekten değer verdiğini söylüyordu, o zaman bunun Lucas'tan sonra attığı adımların ilki olduğunu, tüm korku ve şüphelerinin bundan kaynaklandığını nasıl anlamazdı?

Az ileride sahile vuran dalgaların hisırtısı Elsie'nin kalp atışlarına uyum sağlamaya başladı. Elsie ayağa kalkınca dalgalardan kopan bir rüzgâr şalını havalandırdı. Kalabalık bir martı sürüsü üzerlerinden geçip yangının kül ettiği tarihi Batı İskeleyi'nden geriye kalan kapkara iskelete doğru süzüldü. Elsie o anda derinlerden kopup gelen bir öfke fırtınasının içini kavurmaya başladığını hissetti.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Beni beklemek zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Ama bunu senden ben istemedim. Beni anlamayı beklemiyorum Olly. Çünkü ben bile kendimi anlamakta zorlanıyorum. Bundan daha fazlasını yapamam ya da sana net bir zaman veremem.”

Elsie'nin verdiği cevabın sertliğiyle sarsılan Olly'nin yüz ifadesi aniden yumuşadı. “Bak, ben biliyorum...”

“Belki ne istediğimi bilmem gerekiyor ama bilmiyorum işte. Sanırım ikimiz için de en iyisi birbirimizin hayatından uzak durmak olacak.” Elsie gözünün ucunda akmayı bekleyen yaşlara güçlkle söz geçirip arkasını döndü ve sahil yolunun basamaklarına doğru yürümeye başladı. Canı yanıyordu ve çok öfkeliydi ama atması gereken adımı atamadığı için öfkesi en çok kendineydi. Olly sadece bu sürecin ona ne hissettirdiğini söylemişti, onun yerinde başkası olsa uzun zaman önce şikâyet etmeye başlardı; Elsie bunu da biliyordu. Hızlı adımlarla yürürken cebinde duran son Lucas mesajını parmaklarıyla sıkıca kavradı:

Seni seviyorum çünkü sen mücadele etmen gereken yerde arkanı dönüp gitmezsin.

XX

Üzgünüm Lucas. Bu defa yanılıyorsun. Evet, bir zamanlar ben mücadeleden kaçmayan bir kadındım ama sen gittiğinden beri her şey değişti. Ben artık bambaşka bir kadıyım.

Elsie ilerleme kaydetmek şöyle dursun, büyük bir hızla geriye gittiğini hissediyordu. "Bundan sonra hayatım hep böyle mi olacak?" diye düşündü kendi kendine. Karşısına her fırsat çıktığında koşarak kaçıp gidecek miydi? Halbuki her şeye yeniden başlamaya karar verdiğinde kendini öyle güçlü, öyle kendine güvenli hissetmişti ki önünde uzanan bilinmezliklerle dolu geleceğin korkusunu hiç yaşamıştı. Şimdi nerede hata yapıyordu?

Ben bu değilim, diye karşı çıktı bu defa kendine. Ben daha güçlüyüm. Yoksa değil miyim?

Olly yanından hızlı adımlarla uzaklaşan Elsie'nin arkasından gitmedi. Elsie ise ancak sahil yolunun basamaklarına varınca dönüp arkasına bakmaya cesaret edebildi ve Olly'nin bıraktığı yerde kamburunu çıkartmış bir şekilde oturup denize baktığını gördü. Olly hafta boyunca ne aradı ne de mesaj attı. Elsie bir taraftan Olly'yle yaptıkları konuşmanın ağırlığını ve acısını yüreğinde hissederken diğer taraftan kulağına durmaksızın Lucas'ın notunu fısıldayan alaycı kuşu dinlemeye devam etti. Cher, Daisy, Guin ve Jim; hepsi Elsie'deki değişimin farkındaydı ama Elsie'nin ruhundaki karanlık gölge yüzünden hiçbirisi daha fazlasını sormaya cesaret edemedi.

Ama sonunda hiç beklemediği bir isim imdadına yetişti.

İlîk bir çarşamba öğleden sonrasıydı. Elsie ve Olly'nin yaptığı konuşmanın üzerinden bir hafta geçmişti. Elsie, Sundae & Cher'deki yoğunluğun büyük ölçüde azalmasını fırsat bilip biriken izinlerinden birini kullanmaya verdi ve kendini Brighton sokaklarının bilinmezliğine bıraktı. Lanes'te kalabalık insan gruplarının, telaşlı koşuşturmaların, trafik karmaşasının inadına ağır ağır dolaştı; yaşamın sıradanlığına doğru attığı her adımda zihninin sakinleştiğini hissetti. Nerede olduğunu farkına varmadan bir ana yolun karşısına geçti ve bir anda karşısında Royal Pavilion Bahçeleri'nin görkemli kapısını buldu. Hiç düşünmeden kapıdan içeri girdi ve çiçek bahçeleri üzerinden yükselen tarihi Royal Pavilion binasının egzotik kubbe ve kulelerinin etrafında dolaştı.

Çocukken burada Daisy ve Guin'le oynadıkları oyunları hatırladı. Üç kız kardeş buranın Alâeddin'in sarayı olduğunu düşler; hezaren, gül ve lavanta yataklarının arasında kendilerini prenses ilan ederlerdi. Daha sonra burası yaz aylarında pazar öğleden sonraları Lucas'la kek ve çay keyfi yapmak için geldikleri huzurlu bir mekana dönüştü. Elsie son zamanlarda buraya hiç gelmemişti, yanında Lucas olmadan gelmeye cesaret edememişti. Royal Pavilion Bahçeleri bugün son derece sessizdi. Çimenlerin üzerine yayılan bir grup öğrenci ve REM şarkıları söyleyen bir mandolin sanatçısı dışında etrafta kimse görünmüyordu. Elsie cebinden çıkardığı bozukluğu mandolin sanatçısının para toplamak için önüne serdiği paltonun içine bıraktı. Mandolin sanatçısı çaldığı şarkının melodisinde kaybolmuş durumdaydı, gözlerini açmadan başıyla küçük bir hareket yaparak Elsie'ye teşekkür etti.

Elsie yönünü Lucas ile birlikte sık sık uğradıkları kafeye doğru çevirmişti ki tanıdık bir sesin kendisine seslendiğini duydu. Sesin nereden geldiğini anlamaya çalışarak etrafa bakındı ve sonunda sesin sahibinin deri ceketini kafasının altına alıp yanında altılı bir

bira paketiyle çimenlerin üzerinde uzandığını gördü.

Elsie gülümsedi ve sesin sahibine el salladı. "Selam Woody, bira için erken bir saat değil mi?"

Ilık sonbahar güneşi Woody'nin yanaklarını hafifçe kızartmıştı. "Saat biri geçiyor bebeğim," dedi gülümseyerek. Yanındaki boş alanı işaret etti ve Elsie'yi yanına çağırdı. "Woody Amcanla aylak bir çarşamba öğleden sonrası geçirmek istemez misin?"

Elsie'nin bu teklifi geri çevirmek için hiçbir geçerli sebebi yoktu. Alçak tel örgünün üzerinden atladı ve bağdaş kurup Woody'nin yanına oturdu. Woody paketin içinden bir bira alıp kapağını cebinden çıkarttığı anahtarla açtı ve Elsie'ye uzattı.

"Şerefe," dedi birasını Elsie'nin şişesine hafifçe dokundurarak. Bira ılık ve ucuzdu ama bunun bir önemi yoktu. Elsie'nin kafasındaki uğultuyu dağıtmak için bu kadarı yeterliydi. Elsie birasından bir yudum alırken Woody'nin gözlerini ayırmadan ona baktığını hissetti. "Görünen o ki biraya ihtiyacın varmış," dedi Elsie'nin şişesini dudaklarından ayırmasını bekleyerek.

"Kesinlikle öyle."

"Bazen ihtiyacımız olan tek şey biradır," dedi Woody kıkırdarak. "Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa senin daha fazlasına ihtiyacın var."

Elsie, Woody'nin iç görüşü karşısında şaşırdı ama yine de renk vermemeye çalıştı. "Ben iyiyim."

"Bence değilsin. Tüm dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi gözüküyorsun, nasıl iyi olabilirsin? Şaşıрма bebeğim, Woody Amcan'ın canının sıkın olduğunu anlayamayacağını mı sandın?"

"Woody gerçekten..."

“Bana güvenebilirsin. Bana anlattıklarını gidip birilerine yetiştirecek halim yok herhalde.”

Elsie yanında duran yaşlı müzisyeni ilk defa görüyormuş gibi dikkatle inceledi. Bunu itiraf etmek çok korkunçtu ama Elsie şimdiye kadar hep Woody’nin rock’n’roll ile iç içe geçirdiği yıllar yüzünden akıl sağlığı sınırlarının biraz dışında durduğunu düşünmüştü. Woody bugüne kadar onun gözünde kendini müzik gurusu ilan eden, sözde ruhani güçlere ve komik ritüellere yürekten bağlı eğlenceli bir adamdı ama yanındaki kişinin ruhundaki değişiklikleri fark eden duyarlı adam imajı bu fotoğrafın tamamen dışındaydı.

“Sorun Olly. Hayır, sorun benim... Aslında sorun her şey.” Elsie kısa bir an durakladı. Woody’nin bu aylak çarşamba öğleden sonrasında Elsie’nin hayatının detayları arasında boğulmak isteyip istemediğinden emin olamadı. “Gerçekten bilmek istiyor musun? Öğleden sonrası mahvetmek istemem...”

Woody’nin arttığı güçlü kahkaha bahçedeki tüm çiçekleri yerinden zıplattı. Bununla da kalmayıp Pavilion minaresinin tepesinde pinekleyen güvercinlerin rahatını kaçırdı. “Benim zamanım çok meleşim. Anlat, seni dinliyorum.”

Ve Elsie anlatmaya başladı. Lucas’ı, listeyi, kocasının Elsie’nin artık tanımakta zorlandığı eski haline ithafen yazdığı mesajları, Olly’nin çektiği acıyı, gereken adımları atamadığı için kendine duyduğu öfkeyi. Gözyaşlarının tehdidiyle karşı kaşıya kaldığı anlarda konuşmaya ara verip duygularını ılık birayla birlikte içine akıttı. Mandolin sanatçısı ve öğrenciler öğlen güneşinde uzayan gölgeleriyle yavaş yavaş bahçeyi terk ederken Elsie, Woody’e her şeyi anlattı. Babasına ve ablalarına anlatamadığı, anlatsa da anlatamayacaklarını bildiği her şeyi. Woody, Elsie’nin anlattıklarını

arada sırada kafasını sallayarak ve bira üzerine bira açarak ilgiyle dinledi.

Elsie konuşmasının sonuna gelince Woody doğru cevabı yukarılarda bir yerde arıyormuş gibi gözünü gökyüzünde biriken bulutlara çevirdi. "Hiçbir şey için kendini suçlamak zorunda değilsin," dedi sonunda. "Irene'in vefatıyla birlikte eski tatsız anılar tekrar yakana yapıştı, biliyorum. Kendini bulmak için çıkacağın yolculuk oldukça zorlu ve sen bu yolculuğa başkalarının istediği veya umduğu zaman değil, kendini hazır hissettiğinde çıkacaksın. Ama merak etme, eninde sonuna 'oraya' varacaksın."

Elsie çenesini dizlerine dayadı. "Gerçekten bunu başarabilecek miyim? Bana doğruyu söyle. Çünkü ben hiçbir şeyden emin değilim."

Woody burnunu çekti. "Buna hiç şüphem yok. Aynı şey benim için de geçerli. Seni anlıyorum. Davulcumuz Sid öldüğünde denizde kaybolmuş bir ruh gibiydim. Uzun bir süre aynada kendimi tanıyamadım. Hayat anlamsızdı, amaçsızdı. Arkadaşlarımı yanımdan bir bir kovdum ve kendimi içkiye verdim. Daha da kötüsü, onun benim için ne kadar büyük anlam ifade ettiğini onu kaybettikten sonra anladım. Ve onu ölüme sürükleyen nedenleri göremediğim için kendimi suçladım. Hayatımda tanıdığım en akıllı başında adamdı; her şeye verecek bir cevabı vardı. Japonya'daki o soyunma odasında onu tavanda asılı halde görünce..." Woody duraklayınca Elsie içgüdüsel olarak elini arkadaşının dizine koydu. Woody kafasını salladı ve tekrar konuşmaya başlamadan önce birasını bir dikişte yarıya indirdi. "Mahvoldum, kalbim sokaklara düştü. Kendimi yeniden bulmam yıllarımı aldı. Seninle aramızdaki fark şu: Senin kocan nereye gittiğini biliyordu ve sana inanıyordu."

“Peki ya benimle ilgili yanıldıysa?”

Woody’nin yüzünü içten bir gülümseme kapladı. “Yanılmadı. Ona güvenmek zorundasın. İçindeki savaşçı ruhu hepimiz görüyoruz, artık sen de görmelisin. Lucas tam benim kalemim bir adammış. Sen ve ben, biz birbirimizden çok farklı değiliz. Tabiri caizse ikimiz de hayatın tekmesini yemiş insanlarız. Ruhlarımız birbirine çok benziyor ve ikimizin de elmasa ulaşmak için toprağı kazması gerekiyor.” Woody son cümlesinin ardından neredeyse boşalan bira şişesini havaya kaldırdı. “Kadeh kaldırmak istiyorum: Önümüzde uzanan yola ve o yolda bizi bekleyen her şeye.”

Elsie içini tamamen boşaltmanın verdiği hafiflikle şişesini kaldırdı.

“Önümüzde uzanan yola.”

Elsie o akşam hiç haber vermeden Olly’nin evine gitti. Elbette evde olmama ihtimali vardı ama en azından bu şekilde konunun üzerine uzun uzun düşünecek vakti olmamıştı.

Olly, Elsie’yi kapıda görünce o kadar çok şaşırdı ki birkaç dakika ağzını açıp hiçbir şey söyleyemedi. Elsie bu sessizliği fırsata çevirdi ve söz girdi.

“Özür dilerim,” dedi telaşla. “Seni incittiğim için özür dilerim. Yanından çekip gittiğim için özür dilerim. Benimle ilgili söylediklerine katılıyorum ama inan bana, bütün bunların seni bu kadar derinden etkilediğini bilmiyordum. Evet, senin hayatımda olmanı seviyorum ama maalesef ihtiyacın olan cevapların hiçbiri bende yok. Eğer buna değmeyeceğine karar verirsen seni anlarım ve kararın bu yönde olursa hayatından tamamen çıkarım ve beni bir daha hiç görmezsin. Ama arkadaşım olmanın benim için ne kadar önemli ve değerli olduğunu sana söylemeden çekip gidemezdim.”

Olly kafasını salladı ve kollarını iki yana açtı. “Gel buraya.”

Elsie kalp çarpıntısıyla Olly’nin sıcaklığını özlediği kollarına atıldı.

“Aşırı tepki gösterdim,” diye fısıldadı Olly. Bu sırada yaz meltemini andıran nefesi Elsie’nin saçlarına dokundu. “Ben hâlâ buradayım.”

Elsie geri çekildi ve Olly’nin gözlerinin tam içine baktı. “Sana istediğin sözleri veremesem bile mi?”

“Şimdilik sadece yanımda olduğunu bilmek yeter. Artık bunları konuşmayalım.”

Ertesi gün Elsie olanları anlatınca, “Sen bunları söyledin, o da ikna mı oldu?” diye sordu Cher. Bu sırada Elsie bastırmak üzere olan öğlen kalabalığı için kocaman bir limonlu zencefilli keki dilimlere kesmekle meşguldü.

“Öyle görünüyor. Ama mutlu mu oldu yoksa beklemeye razı olup her şeyi oluruna mı bıraktı, emin değilim.”

Cher kirazlı, ahududulu ve cevizli külahları fırından çıkarmak için mutfağa doğru giderken Elsie’nin omzunu sıvazladı. “Eninde sonuna bunu göreceksin.”

“Woody gibi konuştun.”

“Ne?” Cher, Elsie’nin ne demek istediğini anlamaya çalışırken mutfaktan küçük bir çangırtı yükseldi.

Elsie omzunun üzerinden bakınca Cher’in mutfağın içinde zıplayarak sağ elini şiddetli bir şekilde salladığını gördü. “Her şey yolunda mı?”

“Çok yolunda, çok! Bu kahrolası fırın beni yine yaktı. Sanırım artık kapağını tamir ettirmemiz gerekiyor.” Cher fırının kapağını ayağıyla ittirerek kapattı ve yanan parmaklarını musluğun altına

tuttu. “Umarım müşterilerimiz onları memnun etmek için hayatımızı tehlikeye attığımızın farkındadırlar.”

“Eminim farkındadırlar.”

Cher mutfaktan çıktı ve elindeki bir sepet taze pişmiş külahı tezgâha bıraktı. “Bence de. Bu arada ben bugün yine evlilik teklifi aldım.”

“Yine Bay Orfanos mu?”

“Ah, evet.”

“Bu sefer neyinden etkilenmiş? Espri anlayışından mı, kişiliğinden mi yoksa güzel göğüslerinden mi?”

“Hepsinden. Ama sanırım bugünkü teklifte akçaağaç şuruplu ve dondurmali pankek kulesinin de etkisi vardı. Ekstra muz ve çikolata parçacıklı.”

Bay Dmitri Orfanos beş ay önce Sydney Caddesi'nin yakınlarında kardeşiyle birlikte küçük bir şarap barı açtığından beri, her hafta birkaç kez Sundae & Cher'e uğruyor, her seferinde farklı bir lezzet deniyordu. İyi yemek yemeye âşık, boşanmış bir adam olan Bay Orfanos Cher'in önce bluzlarından sonra da mutfaktaki marifetlerinden etkilenmiş; sonuç olarak da Cher'e düzenli olarak evlilik teklif etmeye başlamıştı. Ve bu durum tüm tatlılığına rağmen Elsie ve Cher arasında dalga konusu olmaktan kurtulamamıştı.

“Burada onu etkileyecek o kadar çok şey var ki zavallı adam hangi birine karşı koysun?” dedi Elsie gülerek.

Cher kafasını kaldırdı. “Çalan senin telefonun mu?”

“Ahh, evet.” Elsie önlüğünün cebinden cep telefonunu çıkarttı. “Alo?”

“Bayan Maynard?”

“Buyurun benim.”

“Günaydın. Denbigh Associates’ten arıyorum, ismim Andrew Delaney. Aile hukuku avukatıyım. Sizden onay olmamız gereken bir konu var bir vasiyetle ilgili. Detayları konuşmak üzere sizi ofisime davet etmek için aradım.”

Avukatın tüm resmiyetiyle yaptığı davet Elsie’yi çok şaşırttı. “Kimin vasiyeti olduğunu öğrenebilir miyim?”

“Elbette. Bayan Irene Quinn’in ailesi adına sizi arıyorum.”

Elsie duyduklarına inanamıyordu. Irene vasiyetinde ona bir şeyler mi bırakmıştı? Neden böyle bir şey yapma gereği duymuştu? Elsie şaşkınlık içinde avukata yanıt verdi. “Ben yarım müsaidim. Tabii sizin için de uygunsa?”

“Elbette uygun. Saat dokuz diyelim mi?”

“Tamam olur.”

“Güzel. O zaman yarın görüşürüz.”

Elsie telefonu kapatır kapatmaz Cher’e döndü. “İrene vasiyetinde bana bir şey bırakmış.”

“Ciddi misin? Yok artık! Sana ne bıraktı acaba, çok merak ettim.”

Elsie zihninde uçuşan bin bir düşünceyle kafasını salladı. “Yarın öğreneceğiz.”

Seni seviyorum çünkü sen her zaman iç güdülerinin peşinden gidersin.

xx

Elsie bir sonraki sabah aklında Lucas’ın mesajıyla, Denbigh Associates’in yer aldığı siyah-beyaz tuğlalı şık binaya geldi. Bugün içgüdüleri ona ne söylerse söylesin Elsie’nin uykularının kaçacağı

kesindi. Resepsiyoniste kim için geldiğini söyledikten sonra, bir süre küçük bekleme odasında tek başına oturdu.

Bay Delaney telefonda vasiyetle ilgili sınırlı bilgi verdiği için Elsie ne Sundaes'e ne Woody'ye ne de Daisy'ye bir şey söylemişti, açıkçası koro üyelerinin gözünde garip bir duruma düşmek istemiyordu. Birbirlerini ne kadar az zamandır tanıdıklarını düşününce, Irene'nin vasiyetinde ona yer vermesi Elsie'yi içten içe rahatsız ediyordu. Bekleme odasında otururken aklına akşam yemeği yerken Olly'nin konuyla ilgili söyledikleri geldi.

"Düşündükçe daha da yanlış geliyor. Irene'in bana hiçbir şey bırakmasına gerek yoktu. Sonuçta sadece birkaç ay önce tanıştık."

Gün yerini petrol mavisi bir geceye bırakınca Olly evinin arka bahçesindeki ahşap banka, Elsie'nin yanına oturmuştu. Deniz tuzunun ve sonbahar güneşinin kavurduğu çimenlerin kokusu tüm geceyi dolduruyordu. "Irene'i tanıdığım kadarıyla geçirdiğiniz zamanın azlığının onun için bir önemi olmayabilir."

"Ama yine de onun parasını kabul edebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Bence vasiyette ne yazdığını öğrenmeden bunları konuşmanın hiçbir anlamı yok. Sadece koroyu kurduğun için sana teşekkür etmek istemiş de olabilir. Konu her neyse, kararını vasiyet açıklandıktan sonra verirsin."

Elsie, Olly'ye dönmüş ve bir bahar akşamı kadar sıcak gülümsemesinden güç alarak "Belki de haklısın," demişti.

"Güven bana Els. Yarın kötü bir şey olmayacak. Sadece git, ne olduğunu öğren, sonra da ne yapılması gerekiyorsa onu yap."

Denbigh Associates'teki odalar çok şıktı ve hepsi profesyonel verimin gerektirdiği şekilde steril bir havaya sahipti. Kusursuz kıyafetleriyle ofisin şıklığını tamamlayan avukatlar kollarının al-

tındaki devasa dosyalarla o odadan bu odaya koşturuyordu. Meslektaşlar yan yana geçerken birbirlerine resmi bir dille selam veriyor, ofisin genel havasını Jane Austen romanından bir sahneye çeviriyorlardı.

“Bay Clark.”

“Bayan Westwood.”

“Bay Jevons.”

“Bay Powell.”

“Güzel bir gün, değil mi Bay Guest?”

“Aynen öyle, Bay Nicholls.”

Ofistekilerin arkaik bir dille iletişim kurması Elsie’yi bir anda çok eğlendirdi. Özellikle de listenin yirmi yedinci maddesi kapsamında Lucas ile birlikte tüm günü Shakespeare diliyle konuşarak geçirdiklerini hatırlayınca... Elsie kahve siparişi verirken, Waterstones’a kitap sorarken, self servis çamaşırhaneye çamaşırlarını bırakırken Shakespeare dönemindeki gibi konuştuklarını ve bunu duyan insanların yüzündeki ifadeyi anımsayınca kendi kendine gülümsedi.

“Bayan Maynard?”

Elsie hatıralarından sıyrılıp arkasına dönünce kusursuz giyimli bir adamın kendisine doğru yaklaştığını gördü.

“Benim. Merhaba.”

“Andrew Delaney. Gelebildiğinize sevindim. Odama geçelim mi?” Avukat çok sayıda buzlu camlı odanın sıralandığı koridoru işaret etti. Elsie koridorun sonuna kadar Bay Delaney’yi takip etti, ardından mobilya cilası ve yeni boya kokan aydınlık bir odaya girdi.

“Öncelikle telefonda biraz gizemli bir ifadeyle konuştuğum için özürlerimi kabul etmenizi rica ederim. Vasiyetin koşullarını öğre-

nince bunun kaçınılmaz olduğunu siz de anlayacak ve bana hak vereceksiniz. Başlamadan önce bir kahve içmek ister misiniz?”

“Hayır, teşekkürler. İtiraf etmeliyim ki Irene’in vasiyetiyle ilgili burada olmak bana garip geliyor çünkü biz birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyorduk.”

Avukat kaşlarını havaya kaldırdı. “Bazen vasiyetlerde bu gibi durumlarla karşılaşırız. Bir defasında servetinin büyük bir kısmını ölmeden önceki gece tanıştığı temizlik görevlisine bırakan bir adamın vasiyetini yönetmişim. Söylenenlere bakılırsa Bayan Quinn oldukça ilginç bir hanımefendiymiş. Uzun zamandır böyle özel bir vasiyetle karşı karşıya kalmamıştım.”

Elsie yerinde kıpırdandı. Avukatın az önce anlattığı hikâyedeki gibi Irene, Elsie’ye yüklü bir miktar para bıraktıysa Elsie’nin bunu kabul etmek çok mümkün olamazdı. Her şey bir yana Sundaes üyeleri gerçeği öğrendiklerinde bu duruma farklı tepkiler verebilirlerdi. “Özel bir vasiyet derken neyi kast ediyorsunuz?”

Bay Delaney’nin gülümsemesi kibar ve sabırlıydı. “İyi anlamda söylüyorum. Sanırım Bayan Quinn’in vasiyetinin sizinle ilgili olan bölümünü okumak en doğrusu olacak. Avukat önündeki dosyanın içinden katlanmış bir kâğıt çıkarttı, kâğıdı açtı ve içinde yazanları okumaya başladı. “Bu vasiyeti elinde tutan yetkilinin bu kısmı dikkatli okumasını rica ediyorum: Ben kısa zaman önce muhteşem bir genç kadınla tanışma şerefine nail oldum. Sundaes korosunun kurucusu olan Elsie Maynard bana hayal bile edemeyeceğim bir hediye verdi; bana bir şeylerin parçası olma fırsatı tanıdı ve uzun yılların ardından kendimi yararlı hissetmemi sağladı. Çok sevdiğim eşim George’u kayettiğim günden beri şarkı söylemiyordum ve ölene kadar bu durumun böyle sürüp gideceğinden neredeyse emindim. Ama bir akşam şans yüzüme

güldü ve ben yeni bir koronun toplantısına çağrıldım. Koroya kayıtsız şartsız kabul edildim ve kısa bir süre içinde Sundaes'in bir üyesi oldum. Yeniden şarkı söylemeye başladım ve bu süreçte bir aile kazandım. Koro üyelerinin her biri benimle hayatlarının detaylarını paylaştı. Bu bilgilerin hepsi benimle birlikte mezara gidecek. İşte bu yüzden Elsie Maynard ve çok değerli korosuna teşekkür etmek için..." Bay Delaney vasiyetten kafasını kaldırıp Elsie'ye gülümsedi. "İyi misiniz? Bütün bunlar size bir şey ifade ediyor mu?"

Elsie'nin kafası allak bullak olmuştu. "Biraz. Devam edin lütfen."

"Güzel. O halde devam ediyorum: "... Koronun genç üyelerinden biri olan Danny Alden'in güzel kız arkadaşı Aoife McVey'e Paris'teki Eiffel Kulesi'nde evlilik teklif etme gibi hayali var. Uzun sohbetlerimiz sırasında onun bu hayalle ilgili heyecanına tanıklık etme şerefine eriştim. O yüzden de çok sevgili genç arkadaşımın bu hayalini gerçekleştirmesine yardımcı olmaya karar verdim. Mektubumda dile getirdiğim istekleri yerine getirmesi için Elsie Maynard ile iletişime geçmenizi rica ediyorum. Bu doğrultuda konser verme kisvesi altında tüm Sundaes üyelerinin içinde olduğu üç gecelik bir Paris seyahati organize etmesi için Elsie Maynard'a 4000 pound bırakıyorum. Aoife McVey hiçbir koşulda bu seyahatin asıl sebebini öğrenmemeli. Benim öngördüğüm plan şöyle: Seyahatin ikinci gününde öğleden sonra koro Eiffel Kulesi'ni ziyarete gidecek ve Elsie'nin işaretiyle Aoife'in en sevdiği şarkıyı (bunu Danny teyit etmeli) söylemeye başlayacak, bu arada Danny de evlenme teklifini yapacak. Bu Danny'nin hayali ve onun bu hayali gerçekleştirmesine yardımcı olmak benim için büyük bir mutluluk. Elsie, bu konuda sana çok güveniyorum çünkü ikimiz de gerçek aşkın ne anlama geldiğini biliyoruz..." Avukat vasiyeti okumayı bıraktı ve dikkatle Elsie'yi inceledi. "Ba-

yan Quinn'in Danny'ye özel olarak yazdığı bir mesaj var, bu öğleden sonra kendisiyle görüşüp mesajı paylaşacağım. Danny planın işleyişini konuşmak üzere sizinle iletişime geçmeden, bu konunun detaylarını kimseyle paylaşmamanızı rica edeceğim. Vasiyet-re yazan koşulları iyice anladınız değil mi?"

Elsie sakın görünmeye çalışarak kafasını salladı ama aslında içinde fırtınalar kopuyordu. Bay Delaney'ye teşekkür edip yavaşça odadan çıktı ve duyduklarını idrak edebilmek için kendini resepsiyondaki koltuklardan birine bıraktı. *Paris*. Dünya üzerinde Danny'nin Aoife'e evlenme teklif edebileceği bir sürü şehir varken, neden Paris? Elsie'nin bu sorumluluğu üzerinden atmasına imkân yoktu. Bu, çok sevgili arkadaşının son isteğiydi, nasıl geri çevirebilirdi ki? Ama diğer taraftan Paris'e yanında o şehri görmeyi çok isteyen kocası olmadan, tek başına gitmek zorunda kalmak katlanılması çok zor bir durumdu.

Lucas, Paris seyahatini elli birinci madde olarak listeye eklemişti ama maalesef ölüm onları ayırdığı için gerçekleştiremedikleri tek madde olarak kalmıştı. Paris'e gitmeyi planladıkları gün bavullar, feribot ve tren biletleri, otel rezervasyonları her şey tamamdı. Ama onları Islingword Sokağı'ndaki evlerinden almaya gelen araç taksi değil, ambulans olmuştu. Elsie tam yola çıkmak üzereyken Lucas'ın cansız bedenini banyo lavabosunun altında yatarken bulmuş, panik içinde 999'u aramıştı. Acil yardım ekipleri acil bir müdahale uygulayarak Lucas'ı hayata döndürmeyi başarmıştı ama Elsie yüzlerindeki ciddi ifadeden bir daha Paris'e birlikte gitme şanslarının olmadığını anlamıştı...

"Elsie? Ne işin var senin burada?"

Elsie büyük bir hızla atan kalbine söz geçirmeye çalışırken kafasını kaldırdı. *Hayır. Lütfen. Bugün olmaz.*

Torin her zamanki alaycı tavrıyla Elsie'yi inceledi ama gözle-
rindeki endişeyi görünce birden ciddileşti ve yanına oturdu. "Her
şey yolunda mı? Korkunç görünüyorsun."

"Birazdan kendime gelirim. Sadece birkaç saniye... kafamı to-
parlamam lazım."

Torin saatine baktı. "Burası kafanı toparlaman için doğru
yer değil. Çok yakınlarda güzel bir kafe var. Gel, birlikte oraya
gidelim."

"Hayır. Gerçekten gerek yok. Ben iyiyim."

"Hiç öyle gözükmüyor."

Bu adam neden her şeyi anlamak zorundaydı? Elsie uzun sayıla-
bilecek bir süre Torin'in yüzüne baktıktan sonra, birden kendini
teklifi kabul ederken buldu. Denbigh Associates'den bir önce çı-
kıp gitme fikri çok baskındı ve Torin'le bunun tartışmasını yap-
manın hiçbir manası yoktu. "Tamam, sana çay ısmarlayayım o
zaman."

Torin'in yüzünde garip bir gülümseme belirdi. "Peki tamam.
Ama ben biraz masraflıyım. Hesap kabarık gelebilir, şimdiden
uyarayım."

Torin, Elsie'yi hukuk bürosundan çıkartıp yakınlardaki bir
ara sokakta yer alan bahçeli, vintage bir kafeye götürdü. Elsie,
Torin'in teklifini kabul ettiği için kendine hayret etse de çiçekli
masa örtüleri, duvarlarda asılı duran el yapımı flamaları ve kay-
namakta olan büyük Brown Betty çaydanlıklarıyla son derece se-
vimli bir görüntüye sahip olan kafeyi çok sevdi.

Torin bir masa buldu, hemen ardından bir çaydanlık çay ve
iki dilim bademli kek siparişi verdi. Elsie kafenin penceresinden
dışarı bakarken aklı mekânın güzelliğinden çoktan uzaklaşmıştı.

Siparişler gelince Torin bone china fincanlara çay doldurdu ve fincanlardan birini Elsie'ye uzattı. Çay öyle sıcak ve sertti ki Elsie bir yudum alınca boğazının haşlandığını hissetti.

Torin bir süre Elsie'yi inceledikten sonra söze girdi. "Daha iyi misin?"

"Çok daha iyiyim. Teşekkürler. Sen bugün çalışmıyor musun?"

"Sadece evrak işlerim var. Biraz bekleyebilirler. Acaba çalıştığım yerde ne işin olduğunu sorabilir miyim?"

İşte yine başladık, diye düşündü Elsie. *Zaten bir tek Torin'in iş yerinde karşılaşmadığımız kalmıştı*, dedi kendi kendine. İlk defa sinirlenmedi, aksine bu tesadüf karşısında kendini gülümserken buldu. "Andrew Delaney ile randevum vardı.

Torin kaşlarını çatı. "Aile avukatı olan Andrew'le mi?"

"Evet," diye cevap verdi Elsie. "İçinde adımın geçtiğini bilmediğim bir vasiyetle ilgili beni aradı. Hâlâ çok şaşkırım."

"Vasiyetin sahibi iyi tanıdığın biri miydi? Mesela bir aile üyesi?"

Elsie bıkkın bir ifadeyle Torin'e baktı. "Çok soru soruyorsun."

"Özür dilerim. İşle ilgili bir alışkanlık sanırım."

"Vasiyet vefat eden koro üyelerinden birine ait. Aslında sen de tanıyorsun. Irene. Brighton Karnavalı'nda şarkı söylerken sahne-de hayali gitar çalan yaşlı bir kadın vardı ya; işte o."

Torin'in yüzü bir anda bulanıklaştı. "Ben bu yıl Karnaval'a gitmedim."

Bu da neydi şimdi? Sundaes'in performansından hemen sonra Elsie onu görmüştü; bunu o da gayet iyi biliyordu. Neden yalan söylüyordu, neden inkar ediyordu? "Hayır, oradaydın. Ben seni gördüm. Olly yanımdaydı..."

Torin garip bir şekilde o gün karnavalda olduğunu kabul etmedi. "Brighton'da bir ikizim var demek ki."

Elsie karnavaldaki varlığını ısrarla inkar eden adama sinir oldu ama bugün yapmak istediği son şey Torin Stewart'ı anlamaya çalışmaktı. "Herhalde öyle."

Torin kafasını diğer tarafa çevirip sorgu suale devam etti. "Yakın mıydınız? Yani vefat eden koro üyesiyle?" *Torin'in yüzü mü kızarmıştı?*

"Aslında birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyorduk ama anlaşılan o ki Irene farklı düşünüyormuş. Vasiyet okununca beni önemli bir konuda görevlendirdiği ortaya çıktı ve ben bu görevi nasıl yerine getireceğimi hiç bilmiyorum."

"İstersen vasiyeti reddedebilirsin. Çok kolay: Ya bu görevi yerine getirmesi için başka bir kişiyi vazifelendirirsin ya da sorumluluktan tamamen feragat edersin."

"Olmaz, Irene başka biri için bir şeyler organize etmemi istemiş. Eğer yapmazsam, o kişi çok üzülür. Irene'nin isteğini yerine getirmekten başka seçeneğim yok."

"Her zaman başka bir seçenek vardır."

Elsie tam cevap vermek üzereydi ki masanın üzerinde bir şey fark etti. "Bir saniye. O gördüğüm ajanda *Filofax* mı?"

Torin önünde duran siyah deri ajandaya baktı. "Evet."

Elsie kibarlığı bir kenara bıraktı ve bir anda patlattığı kahkahayla kafeyi inletti. "Vay be. Kırk yıl düşünsem senin *Filofax* ajanda sevdiğin aklıma gelmezdi."

Torin korumacı bir tavırla elini ajandanın üzerine koydu. "Evet, ajandamı çok seviyorum. İşe ilk başladığımda bunu bana annem hediye etmişti."

“Aman Tanrım, yani işe ilk başladığın günden beri bütün bilgileri buna mı kaydediyorsun? Ajandan altın değerinde desene!”

“Tamam uzatma istersen.”

“Tamam peki,” dedi Elsie gülmemeye çalışarak. “Burada T.H.S yazıyor. H hangi ismin baş harfî? Harry? Herbert?”

“Hamish,” diye cevap verdi Torin homurdanarak.

“Güzel isim.”

“Teşekkürler. Bu arada istersen bana vasiyetin koşullarını anlatabilirsin. Sana tavsiye vermekten mutluluk duyarım.”

“Hayır. Ama sorduğun için teşekkürler. Sanırım ilgili diğer kişinin benimle iletişime geçmesini beklemem, sonra da planı organize etmem gerekiyor.” Elsie Torin’in gözlerinde reddedilmenin hayal kırıklığını gördü ama görmemiş olmayı diledi. Çay fincanını havaya kaldırıp karşısında oturan adama gülümsedi. “Bu arada çay şahaneymiş.”

“Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Ajandamı aşağıladığını da şimdilik görmezden geliyorum.” Torin durakladı. Gözlerindeki ifade çok tanıdıktı. Haftalar önce doğum servisinde yan yana otururken de Elsie’ye aynı donuk gözlerle bakmıştı. Torin bir anda kendini toparladı ve ellerini birbirine çarpıp ayağa kalktı. “Benim artık işe gitmem gerekiyor. Çaylar benden, sen keyfine bak. İstedığın kadar kalabilirsin,” dedi ve masadan ayrıлып yürümeye başladı. Sonra bir an tereddüt etti ve Elsie’ye döndü. “Ablana ve Ottie Rose’a selamlarımı ilet lütfen.”

Torin gittikten sonra Elsie midesindeki sürpriz ağrıya baş başa kaldı. Bu adamı bir türlü anlamıyordu. Bir saniye önce tüm kendini beğenmişliğiyle Elsie’yle kavga ederken, bir sonraki saniye insana dönüşebiliyordu. Bu adam hakkındaki gerçek her neyse, bugün onu bulmak için hiç doğru bir zaman değildi. Kafa

yorması gereken başka önemli meseleler vardı ve bu meselelerin hepsi Elsie'nin kocasının ölümünden sonra gitmemek için yemin ettiği o şehirle, Paris'le bağlantılıydı.

On bir buçuk ay boyunca Lucas'la durmaksızın bunun hakkında konuşmuşlardı. O yüzden Elsie, Lucas'ın Paris'te nereleri görmek istediğini gayet iyi biliyordu: Louvre, Montmartre, Notre Dame. Hayali seyahatin en sonunda Eiffel Kulesi'nin ikinci katma çıkıp gün batımını seyretmekti. Birinci veya üçüncü kata değil, ikinci kata. Lucas Paris'i ilk defa on yaşındayken büyükannesiyile birlikte ziyaret etmişti. Eiffel Kulesi'ne geldiklerinde asansöre binmeye çekinmiş ve metal merdivenleri tırmanarak ikinci kata kadar çıkmışlardı. Sonra o gün hava çok rüzgârlı olduğu için kulenin üçüncü, yani manzara katının kapalı olduğunu öğrenmişlerdi. Dolayısıyla Lucas, Paris'in güzel yüzüne ikinci kattan bakmak durumunda kalmış ve tek kelimeyle hayran olmuştu.

"En güzel manzara ikinci kattan görünüyor," demişti bir gün Elsie'ye. Büyük ihtimalle büyükannesi Lucas son kata çıkamadığı için üzülmesin diye ona böyle söylemiş, o da çocuk aklıyla buna gönülden inanmıştı. "Parmaklıklara tutunup öpüşeceğiz ve Paris'i karşımıza alıp, '*C'est magnifique!*'* diye bağıracağız. Turistlerin en sevdiği yer Eiffel Kulesi olduğu için muhtemelen biz gittiğimizde de çok kalabalık olacak. Ama olsun, biz kimsenin ne düşündüğüne aldırmadan hareket eden iki ilginç İngiliz turist olarak onların arasından sıyrılırız. Bunu da yapınca hem 51. madde hem de tüm liste tamamlanmış olacak!"

Elsie, Lucas'ın ölümünü takip eden aylarda bir şeyi çok merak etmişti: Acaba Lucas listenin son maddesini yerine getirme

* Fransızca'da "Muhteşem" anlamına gelmektedir. (Ç.N.)

şansının çok düşük olduğunu biliyor muydu? Listenin ısrarla kronolojik sırayla tamamlanması gerektiğini söyleyip durmuştu, bu da Paris seyahatinin hayatının son haftalarına, hatta son günlerine denk geleceği anlamını taşıyordu. Ölümüne bir ay kala Elsie, Lucas'a 51. maddeyi listeden kaldırması için yalvarmıştı ama Lucas bunu tüm kararlılığıyla reddetmişti. Elsie şimdi bile Paris seyahatinin Lucas için neden bu kadar önemli olduğunu anlamlandıramıyordu; o zamanlar da anlamamıştı ama Lucas'ı üzmemek için bunu bir tartışma konusu haline getirmemişti.

Elsie 51. maddenin tamamlanmamış kalmasıyla birlikte, Paris'i "görmek istediği şehirler" listesinden sonsuza kadar çıkarmıştı. Yanında hayatının aşkı olmadan o şehrin sokaklarında yürümenin, güzel yerlerini görmenin, bilinmemiş yönlerini keşfetmenin hiçbir anlamını yoktu. Bunun düşüncesi bile acı vericiydi. Ama diğer taraftan Irene'in son isteğini yerine getirmek ve Danny'nin sevgilisine orada evlenme teklif etmesini sağlamak Elsie'nin dudaklarından çıkacak iki kelimeye bakıyordu.

Elbette Torin'in söyledikleri de seçenekler arasında değerlendirilebilirdi: Sorumluluktan feragat etmek ve bu görevi daha uygun birine devretmek. Ama daha sonra bununla nasıl yaşayabilirdi, işte onu hiç bilmiyordu. Irene birlikte geçirdikleri küçük zaman dilimi içerisinde ona bu kadar güvenmişken bunu ona nasıl yapabilirdi?

Ya da her şeyi evden organize edebilirdi. Olamaz mıydı? Ulaşım araçlarını, Manş Tüneli geçişlerini, kalınacak oteli, gidilecek restoranları Brighton'dan ayarlayabilirdi. Detayları anlattıktan sonra Woody ve Daisy bu planı pekâlâ hayata geçirebilirdi. Ama Sundaes'i bir araya getirmek için bu kadar uğraşmışken onları hayatlarının en önemli performansında nasıl yalnız bırakabilirdi?

Elsie kafeden ayrıldıktan sonra şehirde amaçsızca dolaştı. Ne

saate baktı ne de nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Gün batımı yaklaşırken denizde bir fırtına patladı ve tüm turistler korku içinde otel ve barların güvenli kollarına sığındı. Yürüyüş yolunda rüzgâra rağmen dışarıda kalmayı ve soğuk havayla mücadele etmeyi tercih eden birkaç cesur İngiliz dışında kimsecikler yoktu. Elsie de onlardan biri olarak dışarıda kalmayı tercih etti. Zihnini kasıp kavuran tayfunun yanında bu rüzgâr neydi ki?

Elsie hatıralardan yorulmuş bir şekilde rüzgârın harabeye döndürdüğü yürüyüş yolundan çıktı ve yönünü sahile çevirdi. Aynı anda sarı saçları rüzgârın şiddetiyle yüzüne yapıştı. Bir anda nefesinin kesildiğini hissetti ama hiç önemsemedi. Bu işi kimseyi ayağa kaldırmadan sakince halletmek zorundaydı. Jim duyduğunda çok endişelenecekti, Daisy bütün detayları öğrenmek isteyecekti, Olly ise konunun önemini ancak uzun bir açıklamadan sonra anlayacaktı ve Elsie şu anda bunların hiçbirine katlanamayacaktı.

Daha da kötüsü Elsie bu duruma verdiği tepkiyi Lucas'ın bile anlayamayacağını düşünüyor Lucas'ın çakıllı sahilde yanı başında durduğunu, dalgaların ve rüzgârın inadına yüksek sesle bağırarak kendisine sorular sorduğunu hayal edebiliyordu.

“Senin sorunun ne, Elsie? Sen hiçbir zaman geçmişe korkuyla yaklaşmazdın. Şimdi niye bu şekilde davranıyorsun?”

“Ben korkmuyorum, Lucas.”

“Evet korkuyorsun ama ben neden olduğunu hiç anlamıyorum. Ben sana hiçbir zaman Paris'e bensiz gidemezsin demedim, dedim mi?”

“Dedin demedim zaten. Sadece şu anda Paris'i görmek istemiyorum.”

“Paris'i bensiz de beğeneceğini bildiğin için korkuyorsun değil mi?”

“Saçmalama.”

“Saçmalamıyorum. Paris muhteşem bir şehir Els! Mutlaka görmelisin. Yalnız olmayacaksın ki. Ayrıca genç bir adamın hayalini gerçekleştirmesine yardım edeceksin. Bir dakika dur ve düşün lütfen. Bu söylediklerimden sonra sence Paris’e gitmemek için hâlâ geçerli bir sebebin var mı?”

Elsie denizin kenarında durdu ve dalgaların yarattığı köpüğün çakılların üzerinden geçip ayaklarına çarptığını izledi. Bütün bunlar doğrudu ama Elsie çok derinlerde bir yerde suskunluğunun ve kararsızlığının asıl sebebini biliyordu: Eğer Paris’e giderse listeyi tamamlamış olacaktı. Lucas’a 51. maddeyi listeden kaldırması için çok dil dökmüştü ama yine de o maddenin bir kenarında tamamlanmadan durması Elsie’ye garip bir huzur veriyordu. Eğer Paris’e giderse ve Eiffel Kulesi’ne tırmanırsa, bunun Lucas’ın gitmesine izin vermek anlamına geleceğini biliyordu. Bu zamana kadar çok yol kat etmişti ama Lucas’a henüz tamamen veda etmemişti. Paris, Elsie için işte o son “hoşçakal”ı temsil ediyordu.

“Çok zor Lucas!” diye bağırdı Elsie dalgalı denize doğru. “Bu kadarı gerçekten çok zor!”

Deniz Elsie’ye cevap vermedi ama gökyüzünü kaplayan kuruşun rengindeki bulutlar birkaç yağmur damlasıyla onu teselli etmeye çalıştı. Yağmur damlaları gözündeki yaşlarla bir araya gelince Elsie denize bir kez daha seslendi. Kendini korkunç yalnız hissediyordu. Sonunda kararını verdi, artık yapması gereken şeyin ne olduğunu biliyordu. İnat etmenin ya da kaçmaya çalışmanın anlamı yoktu. Peki Elsie bununla başa çıkabilecek miydi? Paris’e onsuz katlanabilecek miydi?

On Altıncı Bölüm

Plan Dedğin Nedir ki?

Ertesi gün Danny aradığında Elsie işten sonra ona uğrayacağına söz verdi. Oraya vardığındaysa Danny'nin annesi onu kapıda karşıladı.

“Ne tatlı değil mi? Bay Delaney, Irene'in vasiyetini okuduğunda inanamadım. Gel, gel!”

Danny'nin annesi Elsie'yi salona alır almaz Danny oturduğu yerden fırladı. “Selam Elsie!”

“Selam Danny.”

Danny'nin annesi heyecanlı bir gülümsemeyle, “Evet, şey... İkkinizin konuşacağı bir sürü şey vardır, ben en iyisi sizi yalnız bırakayım...” diyerek odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Danny yüzünü ekşitti. “Annemin kusuruna bakma. Çok heyecanlı biliyorsun.”

“Olmaz mı?”

Danny nezaket kurallarını hatırlayarak koltuğu işaret etti.

“Lütfen otur. Bir şey içmek ister misin? Bir fincan çaya ne dersin?”

Votkayı tercih ederim aslında. “Hayır, teşekkür ederim. Şimdi...”

“Evet. Önemli konumuza gelelim.”

“İtiraf etmeliyim ki çok şaşırdım. Koro için bir Paris gezisi düzenleyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.

Danny’nin gözleri kaygıyla doldu. “Ama yapacaksın, değil mi? Bana yardım edeceksin.”

Güçlkle yutkunan Elsie yüzündeki gülümser ifadeyle bu konuda kendine güvendiğini yeterince yansıtmış olduğunu ümit etti. “Elbette edeceğim. Ama bir plan yapmalıyız. Irene’in ne dediğini duydun. Aoife’in hiçbir şeyden kuşkulananmaması lazım. Benim aklıma bir fikir geldi ve senin de kesinlikle bu planın arkasında durman gerekiyor.”

“Duracağımı biliyorsun.”

“Çünkü önümüzdeki birkaç hafta boyunca ona biraz yalan söylemen gerekecek ve bu da biraz zor olabilir.”

Danny derin bir nefes aldı. “Biliyorum. Ama yapacağım şeye değeceğini düşünüyorum. Ben hazırım.”

Planın ilk kısmı kolaydı. Elsie ve Danny düzmece bir hikâye uydurdular ve bir sonraki provada bunu koro üyeleriyle paylaştılar.

“Size süper bir haberim var,” dedi Elsie, Sundaes üyelerine, hep birlikte Sundae & Cher’de otururken. “Bir konser teklifi aldık.”

Üyeler hayretler içinde birbirlerine baktılar.

“Bu nasıl oldu ki?” diye sordu Daisy.

“Geçen hafta Irene’in konserine gelen biri. Dün beni arayıp teklifi yaptı.”

“O kadar iyi miymişiz? Hiç farkında değildim,” dedi Sasha.

“Eh, bizi beğenen biri çıktığına göre *belli ki iyiymişiz*,” diye yanıtladı Lewis.

Sheila elini kaldırdı. “Nerede peki?”

Elsie, Danny’ye baktı. “Paris’te.”

Gruptakiler şaşkın halde fısıldaşmaya başlarken Woody öne eğildi. “Bir dakika dur bakalım meleğim. Şaka filan yapmıyorsun, değil mi?”

“Hayır. Eğer istersek Paris’te açık havada konser verebileceğiz.”

“Ne zaman peki?” diye sordu Daisy.

“İşte asıl sorun da burada: Üç hafta sonra.”

Bir anda herkes hep bir ağızdan konuşmaya başladı. Elsie birkaç defa onları susturmaya yeltendikten sonra Woody’nin yüksek sesli ıslığı sonunda sessizliği sağladı.

“Hanımefendinin konuşmasına izin verin! Sahne senindir meleğim.”

“Teşekkür ederim. Bunu yapabileceğimize inanıyorum ama herkesin kararlı olması gerekiyor.”

Stan öksürdü. “Ben büyük ihtimalle gelemem.” Bütün gözler ona çevrildi. “Maddi durumum yüzünden. Zaten kız arkadaşım la yeterince sıkıntı yaşıyoruz. Hele ki Paris gibi pahalı bir şehre gitmek... Benim o kadar param yok. Herkesten özür diliyorum.”

“Stan hiç sorun değil. Organizatörler masraflarımızı karşılamayı kabul etti. Yolculuk, konaklama ve yiyecek harcamalarımız buna dahil. Dolayısıyla tek yapmamız gereken üç hafta sonraki hafta sonumuzu buna göre ayırmak.”

Odadaki herkes şaşkına döndü. Danny, Elsie ile bakışıp kafasını salladı. “Bu harika. Şey, Els. Ne yazık ki Aoife ve benim hemen çıkmamız gerekiyor.”

Aoife ona baktı. “Öyle mi?”

“Evet, affedersin tatlım. Annemin arabası yine sorun çıkardı ve onu süpermarkete götürüleceğime söz verdim. Evde çay bitmiş...”

“Ama ikiniz de Paris’e geliyorsunuz, değil mi?” diye sordu Elsie, kendi rolünü oynayarak. “Siz ikiniz olmadan tadı çıkmaz.”

Aoife’in gülümsemesi odayı aydınlattı. “Böyle bir fırsatı asla kaçırmam Elsie! Ben oraya gitmeyi hep, *hep* istemişimdir!”

“Harika. Bir sonraki provada görüşürüz öyleyse. Bu akşam kararlaştırdığımız günü size mesajla bildiririm, tamam mı?”

Danny ve Aoife onlarla vedalaşıp çıktı. Kapı kapanır kapanmaz Elsie korodakilere sııttı. “Evet. Şimdi size Paris’e gitmemizin *asıl* sebebini söylüyorum...”

Şaşkına dönen diğer Sundaes üyeleri hemen provaya başladı. Elsie, Danny ve Aoife’in katılacağı sahte bir prova tarihi ayarlardı; Danny evlenme teklifini yaparken Sundaes’in söyleyeceği şarkı için de ikisinin olmadığı başka bir tarih belirledi. Bu büyük bir sorumluluktan ama tüm koro üyeleri Irene’in cömertliğinden etkilenip Danny’nin dileğini yerine getirmesine yardım etmek için öyle heyecanlanmıştı ki herkes provalara yepyeni bir enerjiyle gelmeye başlamıştı.

Bu arada Elsie, Sundaes’i Paris’e götürme işini organize etmeye çalışıyordu. Koro üyelerinin hepsi gelemeyecekti: Dee çok gençti. Kathy o hafta sonu çalışıyordu, Juliet ise çok önceden planladığı üzere Vancouver’daki kız kardeşini ziyarete gidecekti. Yani Elsie şimdi on bir kişilik bir yolculuk düzenleyecekti. Fransa başkentinin adı her geçtiğinde kalbinin yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başlamasını görmezden gelmek için yapacağı işlere odaklanmak zorundaydı. Sayısız liste hazırladı, otellerle ilgili internette

araştırma yapıp fiyat topladı. Plan yapmadığında prova yapıyor ya da çalışıyordu çünkü bir şeylerle meşgul olmak onu yolculuğu düşünmekten alıkoyuyordu.

Provaların ilk haftasında ulaşım işi dışında hemen her şey hallolmuştu. On bir kişilik uçak bileti caydırıcı derecede pahalı olduğu için karayolu ve feribot kombinasyonu tek seçenek gibi görünüyordu. Bir minibüs kiralamak nispeten daha kolaydı ama Elsie aracı kimin kullanacağından pek emin değildi. Daha önce anakarada hiç araba kullanmadığı için kendisi buna pek sıcak bakmıyordu ama başka birinden böyle bir sorumluluk almasını da bekleyemezdi.

Akşamüstü çayı için babasının evine vardığında kafasında dönüp duran düşünce buydu. Jim kendi elleriyle hazırladığı baharatlı mercimek ve nohut yemeğini yerken kızına kaygılı bir bakış attı.

“Senin için endişeleniyorum.”

“Baba merak etme. Şu yolculuğun tüm detaylarını bitirmeye çalışıyorum. Herkes provalarda o kadar çaba sarf ediyor ki onları hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum.”

Jim çatalını bırakıp kızının elini tuttu. “Kes artık şunu Elsie! Sen bu plan için elinden gelenin fazlasını yapıyorsun zaten. Kendi duygularını bile göz ardı ettiğini hatırlatırım. Ve sakın bana, ‘Aman baba!’ bakışını atma çünkü Paris’in senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Oraya gitmenin ne kadar önemli olduğunu bilmediğimi sanma. Bana göre bu, birinin yapabileceği en özverili davranış.”

“Aslında gideceğimi düşünmemeye çalışıyorum,” diye itiraf etti Elsie, akmak üzere olan gözyaşlarını dizginlemeye çalışırken. “Şu an önemli olan şey herkesi oraya götürebilmek ve ziyaretimizin gerçek sebebini Aoife’den gizlemeyi başarmak.”

“Hazırlıklar nasıl gidiyor peki?”

“Fena sayılmaz. Montparnasse Garı’nın yakınlarında iyi bir otel buldum. Eiffel Kulesi’ne de yakın. Grup indirimiyle feribot biletlerini de ucuza getirdim. Geriye yalnızca minibüsü kimin kullanacağına karar vermek kalıyor.”

“Minibüsünüz mü var?”

Elsie gülümsedi. “Teknik olarak henüz yok. Ama birkaç yerden fiyat aldım. Aslında sürücülü bir minibüs kiralamak istiyordum ama çok pahalıya geliyor. Açıkçası işin bu kısmı biraz can sıkıcı.”

Jim sandalyesine yaslandı. “Aslında ben birini tanıyorum.”

Elsie’nin kalbi yerinden fırlayacaktı neredeyse. “Kim?”

Jim gösterisi biten bir sihirbaz gibi ellerini iki yana açtı. “Ben.”

Elsie’nin duyduklarını algılaması biraz zaman aldı. “Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten. Araç kiralama işinde çalışan bir arkadaşım var. Minibüsü, otobüsü ya da bugünlerde adına her ne diyorlarsa öyle bir şeyi eminim vardır. Sen, Daisy ve Guin küçükken yılda birkaç defa Fransa’daki bit pazarlarından eşya almaya giderdim, hatırlamıyor musun? Büyükkanneniz Flo size bakardı, Frank Amcanla ben de yolculuğa çıkardık.”

Elsie kirpiklerini kırıştırdı. “Hiç farkında değildim. Büyükkanne Flo’nun bizimle vakit geçirmek için geldiğini sanıyordum.”

“Öyleydi zaten,” diye kıs kıs güldü Jim. “Annem beni ve Frank’i daha sık gitmeye teşvik ederdi çünkü üçünüze annelik yapmayı severdi. Şimdi yaptığın planı duysa seninle gurur duyardı.” Jim burnunu çekti. “Evet, ne diyorsun? Babanın sizi *Paris*’e götürmesini ister misin?”

“Vay canına baba! Ne diyeceğimi bilemiyorum. Evet! Bizi götürmeni çok isterim.”

“Ama bir şartım var.”

“Söyle.”

Jim’in yüzünde koca bir tebessüm belirdi. “Sırf bu yolculuk için benim de Sundaes’in bir parçası olmama izin vereceksin. Açıkçası seni çalışırken görmeye can atıyorum ama yaşlı, kaçık babanın karizmana leke sürmeye çalıştığını düşünmeni de istemem.”

Elsie oturduğu yerden fırlayıp kollarını Jim’in boynuna sardı ve ona sıkı sıkı sarıldı. “Evet, baba! Cevabım evet!”

“Bu şarkı *çok* yavan,” diye söylendi Sasha, Elsie evlenme teklifi için Danny’nin seçtiği şarkıyı çalarken. “Aoife’in bu şarkıyı sevdiğini hiç sanmıyorum.”

“Danny bunu seçti,” dedi Elsie, yorgunluğu sabır sınırlarını zorlarken. “Bunu tartışacak vaktimiz yok.”

“Bence çok güzel,” diye atılan Sheila anında Sasha’nın öfkeli bakışına maruz kaldı. “Her neyse zaten bunu Danny için yapıyoruz, senin için değil. Sen beğensen de beğenmesen de bunu söyleyeceğiz.”

Sundaes’in diğer üyeleri Sheila’nın çıkışını şaşkınlıkla izledi. Koro kurulduğundan beri Sheila en sessiz üyelerden biriydi, her konuştuğunda heyecanına yenilirdi. “Nedir sorun? Neden hepiniz bana öyle bakıyorsunuz?”

Woody, Sheila’nın yanına gidip kolunu omzuna attı. “Aferin kızım.”

Sasha midesi bulanmış gibi yapıp tekrar yerine oturdu.

“Teşekkürler. Söylemek istediğiniz başka bir şey var mı? Güzel, o halde işimize bakalım.” Elsie çalmaya başladığında Jim’in onu sırtıarak izlediğini gördü. Babasının koroya katılması hiç sorun olmamıştı. Elsie, Sundaes üyelerine Jim’in geçici olarak koroya katıldığını söylemişti. Böylesi çok daha kolaydı. Üstelik Sundaes üyelerinin de Aoife’in durumu sorgulamasına yol açacak detaylara girmesini böylece engellemiş oluyordu. Halinden memnun olan Jim Stan ve Graeme’in yanında hevesle şarkı söylüyor, Woody’yle takılmak için her fırsatı değerlendiriyordu.

Gizli provadan sonra Elsie, Danny’yi gelişmelerden haberdar etmek için evden aradı.

“Aoife’yle işler nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Şimdilik bir sıkıntı yok ama ona yalan söylediğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Bir şeylerden kuşkulanıp onu aldattığımı düşünmesinden korkuyorum.”

“Sakin olmaya çalış ve bunu neden yaptığını hatırla, olur mu? Bir hafta sonra Aoife’e evlenme teklifi edeceksin. Birkaç gün daha düzmece hikâyeni devam ettirmeye değer sanırım, değil mi?”

“Haklısın, affedersin. Ben her şeyin kusursuz olmasını istiyorum Els.”

“Biliyorum. Ben de bunun için elimden geleni yapacağım. Söz veriyorum.”

Konuşmayı bitirdikten sonra Elsie cep telefonunu yatağının uzak köşesine fırlattı ve iki haftadır biriken duygularının bir anda açığa çıkmasına izin verdi. Eiffel Kulesi’ne gitme korkusu, o ünlü yapının kendisinden de büyük bir ağırlıkla üzerine çullandı. Her ne kadar bu korkudan kurtulmaya çalışsa da asla kafasından tamamen çıkartamadığı düşünceler, kurbanını bekleyen bir saldırgan misali karanlıkta gizleniyordu. Lucas’ın hayatının son

haftalarında hissettiği çaresizliği yeniden hissetmeye başladı. O zaman Lucas'ı kaybedecek olmanın korkusunu yaşamıştı, şimdi ise anılarını özgür bırakacak olmanın korkusunu hissediyordu.

Yatağında dönüp komodinin üzerinden Lucas'ın fotoğrafını aldı. Çok sevdiği bu fotoğrafı yıllar önce balayında kendisi çekmişti. Lucas Malta'daki otel odalarının balkonunun parmaklıklarına yaslanmıştı; Akdeniz'e bakarken yaz rüzgârı siyah saçlarını geriye itiyor, batmaya yüz tutan güneş gözlerine yansıyor. Elsie onu bu haliyle hatırlamayı seviyordu, son haliyle değil.

Sundaes üyelerinin bir kısmı Irene'in hastalığını neden gizlediğini anlamadıklarını söylemişti ama Elsie onu çok iyi anlıyordu. O bir kanser hastasıyla yaşamıştı ve Lucas'ın hayatını olabildiğince normal bir şekilde yaşamaya ne kadar önem verdiğini biliyordu. Soranlara durumu hakkında açıkça bilgi vermesine rağmen son aylarında elinden geldiğince her şeyin normal olduğunu düşünmeye çalışmıştı.

Lucas şaka yollu bazı sözler dışında ölümden pek konuşmamıştı ama Elsie insanların ona acımasını istemediği için bunu bir savunma mekanizması olarak kullandığını biliyordu. Ölümden yalnızca bir defa bahsetmişti, o da teşhis konduktan dört ay sonraydı.

O gün listenin 19. maddesi kapsamında vintage bir mağazadan aldıkları ikinci el kıyafetlerle deniz kenarındaki bir banka oturmuş, martıları besliyorlardı.

19. Yaşlı insanlar gibi giyin ve sahilde martıları besle (martılara bağışlamak zorunlu).

Bu maddenin arkasında yatan sebep Elsie'nin onu tanıdığı günden bu yana hayattaki amacını soran herkese verdiği cevaptı:

“Doksan yaşına geldiğimde martılara bağırmak istiyorum.”

Elsie ve Lucas teşhisten sonra ironik bir anlam kazandığı için uzun süre bunun esprisini yapmışlardı. 19. madde sözümona hayattaki en büyük amacını yerine getirmesine yardım ediyordu. Sırf bu yüzden vintage mağazaları gezip en kusursuz yaşlı kıyafet kombinasyonunu yaratmışlardı. Lucas kasket takmış, beyaz-yeşil çizgili bir gömlek, spor bir ceket (dirsekleri süet yamalı), kahverengi ayakkabı ve üzerine üç beden büyük gelen gri, bol bir pantolon giymişti. Elsie ise açık mavi ipek şalı, soyut desenli polyester elbisesi, örme hırkası ve Büyükanne Flo’nun “kayışlı terlik” dediği türden kalın tabanlı, bej sandaletleriyle çok güzel görünüyordu. Ölüm konusu aniden açıldığında giydikleri yaşlı kıyafetlerinin sohbetin bir derinlik kazanmasına yardımcı olmuştu.

“Bence bu kadarla bitemez,” demişti Lucas.

Elsie yüzünü ona çevirmişti. “Yüzümüze yaşlı makyajı mı yapıyorduk? Aslında biraz da kambur durmam gerekirdi biliyorum...”

“Hayır.” Lucas koyu kahverengi gözlerini ufuk çizgisine dikmiş, uzaklara dalmıştı. “Bu hayattan bahsediyordum. Burada bittiğine inanmıyorum, ya sen?”

Hazırlıksız yakalanan Elsie kekeleyerek cevap vermişti. “Şey, ben bunu hiç... Yani ben bil... Bu konuyu konuşmayalım bence.”

“Ama konuşmamız gerektiğini biliyorsun, değil mi?” Lucas gözlerini kapatmıştı. “Cevap vermen gerekmiyor. Affedersin.”

Yüreği paramparça olan Elsie uzanıp Lucas’ın elini tutmuştu. “Bana ne hissettiğini anlat Lucas.”

“Bunu düşünüyorum işte. Aslında düşünmemeye çalışıyorum ama bir anlamda kaçınılmaz.” Lucas gözlerini açmış ve Elsie’vi dehşete düşüren bir itirafta bulunmuştu. “Dün bir rahiple konuştum.”

Lucas uzaylı olduğunu söylese Elsie bundan daha fazla şaşır-mazdı herhalde. "Ciddi misin?"

"Evet. Annemi görmeye gittim ve eve dönerken bara uğradım. Peder Andrew oradaydı ve ilginç bir şekilde konuşmaya başla-dık. Güvenilir bir adam. Beni yargılamadı, pazar günleri kiliseye gitmem için beni ikna etmeye çalışmadı. Yalnızca dinledi. Non Hodgkin lenfomaya yakalanan kızını geçen yıl kaybetmiş. Anlaya-cağın tahminimden daha çok ortak yanımız varmış. Orada olsan çok gülerdin Els. Ben ve peder, The Queen's Arms barında IPA birasıyla kafayı bulup ölümden sonraki hayat üzerine sohbet ettik."

"Şu an bunu gözümde canlandırmakta bile zorlanıyorum."

"Bu da benden sana küçük bir hediye bebeğim. Ama güzel bir sohbetti, sonrasında da üzerine uzun uzun düşündüm. Şöyle ki; her şeyin bir anda duracağını, yani son bulacağını hayal edemi-yorum. Ondan sonra ne olacağını bilmiyorum ama başka bir yer olmalı diye düşünüyorum. Yakında bunu yaşayacağımı düşün-mek de çok garip..."

"Lucas *lütfen*..."

"Konuşmama izin verirsen bir daha bu konuyu açmayacağı-ma söz veriyorum. İşte başlıyorum: Bundan korkmuyorum. Seni kaybetmek istemiyorum ve sahneden çekilmek için henüz çok erken olduğunu düşünüyorum ama buna engel olmam mümkün değil. Kendimi buna alıştırmaya çalıştığımı bil yalnızca. Ama korkmuyorum." Lucas kucağındaki buruşuk beyaz kâğıt torba-dan bir avuç yem almış ve oturdukları bankın yanında kanat çırp-an rekabetçi martı sürüsüne atmıştı. "Ağırlığınızın yarısı kada-rını yemediniz mi zaten?" Lucas, Elsie'ye sırtarak bakınca Elsie konunun kapandığını anlamıştı. "Sizi nankör yaratıklar. Sanırım onlara bağırma vakti geldi artık."

Irene de böyle mi hissediyordu? diye düşünüyordu Elsie şimdi. O tatlı mı tatlı yaşlı kadıncağızın sonucunu göremeyeceğini bile bile başka insanların geleceğini planladığını düşünmek yürek parçalayıcıydı. Elsie kocasının fotoğraftaki güneşle yıkanmış yüzüne bakarken sessiz bir söz verdi. Lucas korkmamıştı: Şimdi cesur olma sırası ondaydı.

Ertesi gün Elsie kendini Sundae & Cher'de işinin başında buldu. Jake'in Brighton'ın en muhteşem restoranında akşam yemeği rezervasyonu yaptırmasına şaşırان Cher "acil saç bakımı randevusu" ayarlayıp öğleden sonrasını o özel gece için hazırlanmaya ayırmıştı. Kafe kalabalık sayılırdı ama çoğunluğu müdavimlerden oluşuyordu. Dolayısıyla Cher'in yokluğu Elsie için fazlaca bir problem çıkartmadı. Böylece zencefilli, vanilyalı kurabiye yapacak vakit bile bulabildi. Kurabiyeleri okuldan sonra ve hafta sonlarında aileleriyle birlikte gelen çocuklar için jelibon ve peynir kremasıyla süsleyecekti. İşinin en sevdiği yanlarından biri de buydu; dondurmaların yanında sıra sıra dizili bisküvi ve pasta tepsi-leri. Bu ona Jim'le birlikte geçirdikleri cumartesi öğleden sonralarını hatırlatıyordu. Elsie o zamanlar dirseklerine kadar una batmış halde kâseden çok mutfak tezgâhına dökülmüş pasta kremasıyla uğraşılıyor, Jim en küçük kızının ilk pastacılık deneyimini zevkle izliyordu.

Kapının üzerindeki pirinç çan çaldığında Elsie peynir kremasını karıştırıyordu. Torin'in tezgâha yaklaştığını görünce şaşkına döndü.

"Bir şey söylemeden önce neden geldiğimi açıklamama izin vermeni istiyorum."

"Pekâlâ."

“Buradan geçiyordum, beni kafenin camından görebileceğini ve eğer selam vermeden geçersen ayıp olabileceğini düşündüm.”

Elsie ellerini önlüğüne sildi. “Bence de ayıp olurdu, tabii görmüş olsaydım.”

“Beni görmedin mi?”

“Hayır, üzgünüm.” Elsie karıştırmakta olduğu kâseyi işaret etti. “Dikkatimi buna vermiştim.”

“Ah. O zaman bu durumda uğramam biraz garip oldu, değil mi?”

“Evet.”

Torin gülümsedi. “Tamam, açık konuşacağım o halde. Hukuk firmasındaki görüşmenden sonra nasıl olduğunu görmek istedim. Uğramamak için kendimle mücadele edip duruyordum ve sonunda hiç bahanem kalmadı. Nasılsın?”

Hâlâ Torin’in aniden ortaya çıkmasının şaşkınlığını yaşayan Elsie omuz silkti. “İyiyim, sorduğun için teşekkürler. Gelmişken bir şey içmek ister misin?”

Torin’in yüzü aydınlandı. “İsterim. Aslında bir fincan çay iyi olurdu. Zahmet olmazsa bir de şu çikolatalı bademli pastadan.” Torin, Elsie’nin küçük çay demliğine kahve makinesinden sıcak su dolduruşunu izledi. “Anladığım kadarıyla, Cher koro şefiyle yaşadığı sıkıntının üstesinden gelmiş.”

“Evet.” Elsie çay fincanıyla demliği tezgâhın üzerinde, Torin’in tam önüne bıraktı ve küçük bir sürahiye süt doldurdu. “Ama gerçekten çok üzüldü. Bence Jeannette, Jake’le fazla samimiydi.” Elsie bir tabağa koyduğu pastayı da Torin’e uzattı.

“Evet biraz. Çaresiz bir kadının, kendisiyle ilgilenmediği açıkça ortada olan bir adama yanaştığını izlemekten daha trajik bir şey yok bence.”

“Sence Jake onunla ilgilenmedi mi? Yani, Jeannette’in onunla ilgili söyledikleri doğru değildi sanırım. Ne diyorsun?”

Torin çayını karıştırdı. “Elbette doğru değildi. Çaresiz bir kadının ipe sapa gelmez iftiraları işte.” Elsie’nin arkadaşı için endişelendiğini gören Torin’in yeşil gözleri yumuşadı. “Jake iyi bir adamdır. Ona değer veririm. Geçmişte çapkın olduğuna dair kötü bir şöhreti olsa da Cher’i gerçekten önemseydiğini düşünüyorum.”

“Gerçekten mi? Sen onu benden daha iyi tanıyorsun Torin. Jeannette’in, Cher’e söylediklerinde gerçeklik payı olduğunu düşünsen bile bana söyler miydin?”

“Elbette.” Torin çayını doldurdu. “Vasiyetle ilgili konu nasıl gidiyor?”

“Ah, iyi.”

“Ne yapacağına karar verdin mi?”

“Evet. Benden isteneni yapacağım. O gün bana yardım ettiğin için çok teşekkür ederim bu arada. Gerçekten çok anlamlıydı.”

Torin gülümsedi. “Buna sevindim. Dediğim gibi tavsiyeye ihtiyacın olursa...”

“Teşekkür ederim. Aklımda olsun, bir şey olursa elbette arayım.”

“Güzel.”

“Yani öyle pat diye geldi, öyle mi? Aramadan, haber vermeden?” diye sordu Daisy, gözbebekleri yerinden fırlayacakmış gibi kardeşine bakarken.

“Evet. Geldi, beni ve Cher’i sordu, bir fincan çay içti ve gitti.”

Guin, Jim’in mutfağının boncuklu perdesinden kafasını uzattı. “Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz orada?”

“Hiç,” dedi Elsie ama Daisy konuya o kadar dalmıştı ki ortanca kardeşini sohbete katmadan edemedi.

“Bugün Torin Stewart, Elsie’nin iş yerine uğramış,” dedi.

Guin bir sevinç çığlığı atarak mutfağa daldı. “Dedikodu var desenize! Hadi anlat!”

Elsie iç geçirdi. “Aslında anlatacak pek bir şey yok. Uğradı ve nasıl olduğumu sordu ki bu kısmına biraz şaşırdım ama genel olarak çok nazikti.”

“Nazik mi? ‘Torin’ ve ‘nazik’ kelimelerini aynı cümlede mi kullandın sen? Sırf arabasına binmemizi istemedin diye neredeyse yolun kenarında doğurmama sebep olacak kadar nefret ettiğin bir adamdan bahsettiğimizi sana hatırlatmak isterim.”

“Ben ondan hoşlandığımı söylemiyorum ama geçen ay boyunca bana iki defa yardım etti.”

“Bir sonraki ay yaptığı iyiliklerin acısını çıkartır, merak etme,” diye ekledi Daisy.

Ablalarının Torin’i sertçe eleştirdiğini duyan Elsie ve Guin gözlerini ona dikti.

“Onu gördüğünde iyi birine benzediğini söylememiş miydin?” diye sordu Guin.

Daisy kaşlarını kaldırdı. “Şey, söyledim ama sonra düşündüm ve benim hoşlanmayacağım kadar kibirli biri olduğuna karar verdim.”

“Ama bu kez hiç terslik yapmadı,” dedi Elsie, o adamı savunduğuna inanamayarak.

“Dikkatli ol Els,” diye onu uyardı Guin, kuşkucu bir bakışla, “bu gidişle ondan hoşlanacak gibisin.”

“Asla öyle bir şey olmayacağı konusunda sizi temin edebirim,” diye yanıtladı Elsie. “Ben yalnızca kedi köpek gibi kavgaya tutuşan Cher ve Jeannette’in arasına girdiğini ve Irene’in

arzusunu öğrendiğimde bana tavsiye verdiğini söylemeye çalışıyorum. Bir de iyi olup olmadığımı sorma nezaketinde bulundu, hepsi bu.”

Olly boncuklu perdeyi aralayıp içeri baktı. “Böldüğüm için kusura bakmayın ama baban gitmeye hazır olduğunu söylüyor.”

Elsie hep birlikte Jim’in beklediği ön kapıya doğru yürürken Olly’nin koluna girdi. Jim’in elinde bir havlu vardı ve 1980’lerin başlarında alınmışa benzeyen bir eşofman giymişti. Onun bu hali üç kızını birden kahkahaya boğdu, sonunda Jim onları susturmak için elini kaldırdı.

“Tamam, bu kadarı yeterli. Zamanında varmak istiyorsak bir an önce yola koyulmalıyız.”

Paris’e gitme bahanesiyle de olsa koroya katılmak Jim’in özgüvenini perçinlemişti. Bu, son zamanlarda yeni aktivitelere katılmasından da anlaşılıyordu. Halk merkezindeki sanat kursuna yazılmış, şehirdeki kulübe üye olmuş, uzaktan Hintçe öğrenme kursuna başlamaya karar vermişti. Tüm bunlara rağmen iş ortamından gelen beşli futbol maçına katılma teklifini kabul etmesi ailesi için büyük sürpriz olmuştu.

“Birazdan öz babamızı futbol oynamaya çalışırken izleyeceğimize inanamıyorum,” diye fısıldadı Guin, Elsie ve Daisy’ye, Jim’in minibüsünün arka koltuğunda otururken. “Babamın sporra alerjisi var sanıyordum.”

“O kadar da haksızlık etme,” diye fısıldadı Daisy. “Olly’nin amcası onu maça davet etti. Bence çok hoş bir davranış. Her ne kadar o eşofman takımı üzerinde gördüğüm en berbat şey olsa da.”

“Eskiden modaydı herhalde,” diye fikrini belirtti Elsie. “Belki yeniden moda olmasını beklemiştir.”

Ne Yaparsan Yap Aşk ile Yap

Daisy yüzünü buruşturdu. “İnan bana böyle bir şeyin yeniden moda olması mümkün değil. Bir zamanlar moda olduğuna da inanamıyorum.”

Sosyal tesislere vardıklarında Olly, yapay sahaya bakan yükseltilmiş sandalyelerde Elsie’nin yanına oturdu.

“Jim futbol oynamayalı ne kadar oluyor?”

“Hayatım boyunca oynadığını hiç görmedim. Umarım amcan kusuruna bakmaz.”

Olly kahkahayı bastı. “Marty Amcam öyle hırslı biri değildir. Birkaç arkadaşıyla eğlencesine toplanıp oynar, o kadar. Eşlerine spor yaptıklarını söyleyebilmek için ayda bir top peşinde koşarlar. Aman aman rekabet ettiklerini sanmıyorum.”

Jim sahanın ortasında Marty’nin elini sıkarken diğerleri de gelip onu selamladı. Grup iki takıma ayrıldı ve Jim turuncu tulumu alıp kafasından geçirdi. Hakem maçın başlama düdüğünü çalar-ken kızlarına başparmağıyla işaret çaktı.

Olly, Elsie’yi dürttü. “Ailelerimizin yanında da olsa seni gördüğüme sevindim.”

Elsie Olly’nin koluna yaslandı. “Haklısın. Çok yoğunum, kusura bakma. Önümüzdeki hafta yapacağımız Paris gezisi için her şeyin hazır olmasına uğraşıyoruz.”

“Hazır mısınız peki?”

“Sanırım. Her şey ayarlandı, teklif esnasında söylenecek şarkı hazır ve Aoife hâlâ bir şeyin farkında değil. Bu arada babam da koroya iyi ayak uyduruyor. Paris gezisinden sonra koroda kalmasını isteyebilirim.”

Olly gülümsedi. “Bence çok sevinir,” dedi. Amcası kaleye şut çekince ayağa fırladı ama top filelerin hemen üzerinden geçince

homurdandı. “Olamaz! Gördün mü? *O kadar da yaklaştı...*” Olly tekrar oturdu. “Demek Paris’e gidiyorsun? Danny’nin evlenme teklifi etmek için henüz çok genç olduğunu düşünmeden edemiyorum.”

“On dokuz yaşında. Lucas bana teklif ettiğinde ben de ondan çok büyük değildim.” Elsie, Olly’nin tepkisini görünce gülümsedi. “Pekâlâ, çok gençtik evet. Ama o zamanlar gerçekleşmesi için bir ömür beklemişiz gibi hissetmiştik.”

Oyunculardan biri penaltı atışı yapmak için tehlikeli bir girişimde bulununca yere düştü. Elsie ve Olly aynı anda bağırıp kahkahalarla birbirlerine baktılar.

“Bana göre futbol izleyeni pek de rahatlatan bir spor değil,” diye gülümsedi Olly. “Şimdiden çok yoruldum.”

“Ben de öyle. Ah, babama bak! Maç başladığından beri koşup duruyor ama henüz topun yanma bile yaklaşmadı.”

“Başaracak. Hadi Jim!”

Harcadığı efor yüzünden yüzü pancara dönen Jim tribüne bakıp gülümsedi.

“Mutlu görünüyor,” dedi Elsie.

Olly, Jim’e el salladı. “Onu gerçekten çok seviyorum. Son dönemde çok iyi dost olduk,” dedi ve Elsie’ye yandan bir bakış attı. “Kızını da çok seviyorum tabii ki.”

Olly eli tutunca, Elsie bakışlarını ona çevirdi. O sırada sahadan bir çığlık sesi geldi, dönüp baktıklarında Jim’in yere serilmiş halde bileğini tuttuğunu gördüler. Elsie, Olly’yi bırakıp hemen arkasından gelen Guin ve Daisy ile birlikte sahaya koşu. Jim yerde kıvranırken, diğer oyuncular da etrafında toplandı.

“Ne oldu?” diye sordu Daisy.

“Ayağı takıldı,” dedi Marty, Jim’in yanına diz çökerek. “Doş-
tum üzerine basabilecek misin?”

Jim başını iki yana sallayıp bileğini bıraktı. Çıkık kemik gözle
görününce izleyenlerin nefesi kesildi. Şaşkına dönen Guin diğer
oyuncuları uzaklaştırırken Elsie cep telefonundan 999’u aramaya
koyuldu.

İki saat sonra hâlâ şaşkınlıklarını üzerlerinden atamayan Elsie,
Guin, Daisy ve Olly kendilerini acil servisin bekleme salonunda
doktordan haber beklerken buldular.

“Umarım iyidir,” dedi Elsie. “Bileği korkunç görünüyordu.”

“Evet,” diye onayladı Olly. “Büyük ihtimalle röntgen çektik-
ten sonra teşhis koyacaklar. Bu yüzden bu kadar uzun sürdü her-
halde.”

“En azından ilk geldiğimizde çok beklemedik,” dedi Guin saa-
tine bakarak. “Biraz garip olacak ama Joe’yu arayıp beni almasını
söylememin bir sakıncası var mı? Evde hiç süt bırakmadım ve
Ottie’yi emzirmem gerekiyor.”

Daisy ona sarıldı. “Hiç sakıncası yok. Git hemen.”

Guin teşekkür edip eşyalarını aldı ve hastaneden ayrıldı.

“Ne zamandır içeride?” diye sordu Elsie.

Olly saatine baktı. “Birkaç saattir. Endişelenmemeye çalış Elsie.”

Ama Elsie endişeleniyordu. Endişesinin tek sebebi babasının
acı içinde kıvrandığını ve bileğinin o korkunç halini görmesi de
değildi, bu durumda Sundaes’i Paris’e nasıl götürecekti? Bunu
düşündüğü için kendini çok kötü hissediyordu ama yolculuğa
günler kala böyle bir gelişme hiç iyi olmamıştı. Aynı hastaneye,
aynı kötü anılarla birlikte yeniden gelmek zorunda kalmasından
hiç bahsetmiyordu bile.

Erkek hemşire çift kanatlı kapıyı açıp elindeki dosyayı işaretledi. "Bay Maynard?"

Daisy, Elsie ve Olly ayağa fırlarken hemşire yanlarına geldi. "Merhaba. Az önce röntgen sonucunu aldık. Öncelikle bilmeniz gerekir ki ayak bileği tamamen yerinden çıkmış ama bu kötü bir şey değil. Hatta görüldüğünden daha iyi olduğunu söyleyebilirim. Bay Maynard'ın bileğini alçıya aldıktan sonra onu eve götürebilirsiniz."

"İyi mi peki?" diye sordu Daisy.

Hemşire gülümsedi. "İyi. Geldiğinden beri bizimle şakalaşıp duruyor. Keşke bütün hastalarımız bu kadar neşeli olsa. Yaklaşık kırk dakika daha beklemeniz gerekecek."

Neredeyse bir saat sonra Jim alçıya alınmış sağ ayağıyla, kol-tuk değneklerine tutunarak kapıdan çıktı. "Bana artık 'Tek Ayaklı Jim' diyebilirsiniz!"

Daisy ona yardım etmek için koştu. "Baba, dikkat et!"

"Ben iyiyim, bırak söylenmeyi. Biraz can sıkıcı bir durum, değil mi? Sporun sağlığıma iyi gelmediğini hep söylemişimdir zaten!"

Olly güldü. "Bileğini kırdığında bile espri yapabiliyorsun. Alçı ne kadar kalacakmış?"

"Doktor bu alçının sekiz hafta kalacağını söyledi. Sonra yürüme alçısı takacaklarmış, o da neyse artık! Ancak birkaç ay sonra yeniden yürüyebilecekmişim," dedi Jim. Sonra Elsie'ye döndü. "Tatlım, çok özür dilerim."

"Özürlük bir durum yok baba. Senin hatan değildi."

"Ama yolculuk..."

"Ben hallederim merak etme."

Hep birlikte otoparka yürürken Olly, Elsie'nin elini tuttu. "Arabayı ben kullanırım."

"Anlaştık." Elsie gülümseyerek Jim'in arabasının anahtarlarını Olly'ye uzattı. Olly başını iki yana sallayarak anahtarları ona geri verdi.

"Şimdi değil. Paris'ten bahsediyorum. Şarkı söyleyemeyeceğim kesin ama minibüsü kullanabilirim. İstersen tabii."

Elsie duyduklarına inanamadı. "Ciddi misin? Gerçekten bunu yapar mısın?"

"Çok isterim. Arada bir arabayla başka ülkelere giderim. Geçen yaz bekârlığa veda partisi için birkaç arkadaşım ile birlikte minibüs kiralayıp Fransa'nın güneyine gittik. Ama Paris'e hiç gitmedim. Orayı seninle ve tabii koroyla birlikte görmeyi çok isterim. Ne dersin?"

Elsie parmak uçlarında yükselip Olly'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Sanırım muyhteşem şöförümü buldum!"

Günün duygusal yoğunluğundan bitkin düşen Elsie uzun bir banyonun ardından saat onda yatağına kıvrılıp erkenden uyumaya karar verdi. Paris gezisiyle ilgili tüm detayların ayarlandığının bilinciyle kesinlikle iyi bir uyku çekeceğinden emindi. Aralıksız çalan cep telefonu irkilerek uyanmasına sebep olana kadar gerçekten de öyleydi. Hemen doğrulup gözlerini kırptırarak telefona yanıt verdi.

"Alo?"

"Elsie, benim. Şey... çok üzgünüm. Kimi arayabileceğimi..."

"Cher? Ne oldu?"

"Ben yalnızca... bu saatte aradığım için özür dilerim..."

“Hiç sorun değil. Ne oldu?” Yanıt gelmedi, yalnızca boğuk bir hıçkırık sesi duyuldu. Elsie yatağından kalkıp kot pantolonunu aldı ve giyinirken cep telefonunu omzuyla kulağında tutmaya çalıştı. “Tamam, bana hemen nerede olduğunu söyle.”

“Evedeyim... ama...”

“Tamam, bekle beni. Hemen geliyorum.”

Elsie arabasını Cher’in evinin önüne park etti. Elsie daha arabadan inmemişti ki Cher evinin ön kapısını ardına kadar açtı. Her zaman kusursuz görünen saçları birbirine girmiş, maskarası yanaklarına akmıştı. Arkadaşının durumunu görünce şaşkına dönen Elsie onu hemen eve soktu. O mutfığa geçip kuvvetli ve tatlı bir çay yaparken Cher de gözyaşları içinde kanepeye uzandı.

“Al bakalım,” dedi Elsie, fincanı Cher’e uzatırken.

“Teşekkürler. Ah Els, gecenin bu saatinde seni buralara kadar getirdiğim için kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Özür dilemeyi bırak. Gelmeyi ben istedim. Şimdi bana ne olduğunu anlat hemen.”

Cher çayından büyük bir yudum alıp gözlerini elinin tersiyle sildi. “Erken saatlerde Jake’le konuştum. Bana bu akşam dışarıda olacağını, eve döndüğünde beni arayacağını söyledi. Sebebini bilmiyorum Els ama bunu bir davet olarak algıladım. Ben de onun evine gidip saksının içinde sakladığı yedek anahtarla kapıyı açtım. Ona sürpriz yapmak istedim.”

Elsie onayladı ama kötü bir şey duyacağını hissedince midesi burkuldu. “Devam et.”

“Ona *büyük* bir sürpriz yapmaya hazırlanmıştım... Kırmızı dantelli iç çamaşırı, topuklu ayakkabılar filan. Tam anlamıyla hazırdım yani...” dedi ve tekrar ağlamaya başladı. “Bir saate ya-

kın bir süre bekledim. Ona mesaj attım; cevap olarak müşteriyle toplantısını bitirdiğini, benimle konuşmak için sabırsızlandığını söyledi. Beni en sevdiği koltukta, *Özel Bir Kadın*'daki o meşhur sahnede olduğu gibi üzerimde yalnızca iç çamaşırı ve krawatla görmesini..."

Elsie normal bir zamanda bile utanç verici bulacağı o görüntüyü gecenin ikisinde gözünde canlandırınca ürperdi. "Ne oldu?"

"Arabasını park ettiğini, kapı kilidinin açıldığını duydum... ve yüzümde koca bir tebessümle beklerken... oturma odasının kapısı açıldı ve..." Cher tekrar ağlamaya başladı. "Yirmi yaşlarında bir sürtükle öpüşerek içeri girdi."

"Ah Cher..."

"Üzerimde iç çamaşırla koltukta öylece kalakaldım. O an ölmek istedim." Cher gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü Elsie'ye döndü. "Ve hiçbir şey söylemedi. Bütün yüzüne ruj bulaşmış halde öylece durup evini istila eden bir yaratıkmışım gibi bana baktı." Cher yine hıçkırıklara boğuldu.

Elsie kollarını Cher'in boynuna doladı. "Ah tatlım, çok üzül-düm. Ben onun gerçekten farklı biri olduğunu düşünmüştüm. Torin dedi ki..." Elsie ne dediğini fark ederek sustu.

"Torin ne dedi?"

Elsie sinirlerinin iyice gerildiğini hissetti. "Birkaç gün önce Torin'i gördüm ve ona Jake'in güvenilir biri olup olmadığını açıkça sordum. Jeannette'in söylediklerinden sonra emin olmak istiyordum. O da beni Jake'in değiştiği konusunda temin etti. Ben de inandım. Çok özür dilerim."

Elsie, Torin'in Jake'e dair gerçekleri bildiğini düşündü. Böyle bir şey ofis dedikolarının başlıca konusu değil miydi? Peki eğer öyleyse neden patronunun güvenilir biri olduğunu ısrarla söyle-

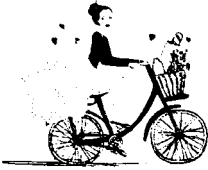
mişti? Madem Elsie'nin ondan hoşlanmasını gerçekten istiyordu, neden ona yalan söylemişti? Torin Elsie'nin gözünde kibirli bir avukattan potansiyel bir arkadaşa dönüşmeye başlamıştı ama şimdi gözünde yalancı bir adamdan başkası değildi. Elsie sessiz bir of çekerken Torin hakkında, hayatına apansızca girdiği o ilk günden sonra yeni hiçbir şey öğrenmediğini fark etti.

Cher, Elsie'nin kollarından ayrılıp burnunu çekti. "Demek ki Torin de o iradesiz, dalavereci aşağılık patronu kadar kötü biri. En başından beri onun hakkında söylediklerinde yanılmamışsın Els. Seni o randevuya gelmeye zorlamamalıydım."

İki kadın hüznle birbirine bakıp gülümsedi.

"Bundan böyle bir anlaşma yapıyoruz: Brighton'daki bütün erkekler olabilir ama avukatlar asla."

Başı hâlâ dönmeye devam eden Elsie, Cher'le el sıkıştı. "Anlaştık."

On Yedinci Bölüm

Duygusal bir yolculuk

Paris seyahatine çıkacakları gün, Olly'nin de onlarla birlikte gelecek olması Elsie'yi endişelendirmeye başladı. Olly, Jim'i hastaneden eve getirirken çok mutluydu ve Elsie de Olly minibüsü kullanmayı kabul ettiği için ilk başta çok sevinmişti ama sonra yalnız kalınca mevcut planda bazı çatlaklar oluştuğunu gördü. Jim'in seyahat boyunca yanı başında olup ona destek vermesi kulağa harika geliyordu ama Olly'yle durum farklıydı. Jim kızının Lucas konusunda neler yaşadığını ve listedeki son maddenin önemini biliyordu. Ama Olly'ye tüm detayları anlatma düşüncesi şu an için tam bir işkenceydi.

Daisy, Elsie'yi görür görmez kız kardeşinin kafasının bir şeyle takıldığını anladı. Heyecanlı Sundaes üyeleri bavullarıyla birlikte otoparkta toplanmaya başlarken Daisy kız kardeşinin yanına geldi. "Elsie, kes artık şunu."

"Neyi?"

"Olly de bizimle geleceği için kendinle kavgayı ermeyi. Gelmeyi"

o teklif etti, hatırladın mı?”

Elsie geçirdiği uykusuz gecenin de etkisiyle gözyaşlarına hâkim olmakta zorlanıyordu. “Ama Paris...”

“Biliyorum tatlım. Bugün ya da yarın, bu senin için her zaman çok zor olacak. Ama Olly iyi bir adam, iyi bir arkadaş ve bunu sadece senin için yapıyor. Bu gayet olumlu bir şey, inan bana. Ben de yanında olacağım, üstelik sen kimseye kendini anlatmak zorunda değilsin.”

Elsie vücut diline yansımaya başlayan korkuya rağmen kafasını salladı ve kendini ablasının kollarına attı. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim canım. Şimdi,” dedi Daisy kız kardeşini kollarından ayırıp kendinden bir adım uzaklaştırırken. “Sana şöyle bir bakayım. Muhteşem görünüyorsun Elsie Maynard. Bu yıl inanılmaz yol kat ettin. Şimdiyse seni bekleyen iki önemli şey var: Umutlar ve ihtimaller. Senin sadece cesur olman ve bu ikisine tutunman gerekiyor. Artık gitmeye hazır mısın?”

Elsie derin bir nefes aldı ve ablasına kocaman gülümsedi. “Ne kadar hazır olabilirim işte.”

“Bütün bavullar tamam,” diye seslendi Olly. “Hadi millet, hazırsanız gidiyoruz!”

Sundaes üyeleri sevinç çığlıkları eşliğinde minibüse bindi. Elsie ön koltuğa oturdu ve koro üyelerinin mutlu yüzlerini görmek için arkasını döndü.

“Nereye gidiyoruz, millet?”

Hepsi bir ağızdan cevap verdi. “PARİS’e!”

Yirmi beş dakika sonra ufukta Newhaven Limanı gözüktü. Elsie ve Woody uydurma repertuarın şarkılarından bölümler söyleyen koro üyelerini minibüste bırakıp bilet işini halletmeye

gittiler. Manş Tüneli'ni geçecek olan devasa büyüklükteki beyaz feribot uzakta belirince Elsie midesinin bulanmaya başladığını hissetti.

“Deniz yolculuğu seni biraz gerdi sanki meleğim,” dedi Woody.

“Hayır, sadece feribota binmeyeli uzun zaman oldu,” diye yalan söyledi Elsie. Gerçeği söylediğinde Woody'nin onu anlayacağını biliyordu ama yine de bu sabah bu konudaki duygularını kendine saklamaya vermişti. Böylesi daha kolaydı: Herkes bu seyahat için bu kadar heyecanlıyken kimsenin onun için endişelenmesini istemiyordu.

Biletler hallolunca hep birlikte feribota bindiler ve geminin baş tarafını çevreleyen oturma alanında toplandılar.

Herkesin yüzü gülüyordu. Elsie söze girdi. “Sanırım hepinizin yapmak istediği fark şeyler var. Keyfinize bakın. Dieppe'e inmeden yarım saat önce burada buluşalım.”

Koro üyelerinin her biri ayrı bir yere dağıldı. Woody yönünü duty free mağazasına çevirdi, koronun genç üyeleri gemide eğlenecekleri bir aktivite aramaya koyuldu. Stan, Graeme ve Sheila ise bir şeyler yemeğe karar verdi. Olly çay almaya gidebileceğini söyledi. Elsie ve Daisy ise bu teklifi kabul etti. Olly yanlarından ayrılırken iki kardeş etrafında üç rahat koltuk bulunan bir masaya oturdu.

“İyisin değil mi Els?”

“İyiyim sanırım. Feribot hareket ettiği için kendimi biraz daha rahat hissediyorum.”

“Güzel. Eğer kötü olursan bana hemen söyle.” Daisy saatine baktı. “Ben biraz mağazaları gezeceğim. Çok geç kalmam.”

Elsie masada yalnız kalınca çantasından çıkarttığı kitabı okumaya başladı. Birkaç saat boyunca kendi hayatının iniş çıkışlarını düşünmeden, sadece kitabın sayfalarındaki o bambaşka dünyada kaybolma fikri kulağa şahane geliyordu. Elsie kitap ayracı olarak ipek kaplı kutudan çıkan son mesajı kullanıyordu. Lucas'ın en sevdiği şehre doğru ilerlerken onun el yazısını yanı başında görmek Elsie'yi çok rahatlatıyordu.

Seni seviyorum çünkü sen her günü büyük bir maceraya başlarmış gibi karşıyorsun. xx

“Ben geldim.”

Elsie beklenmedik bir anda ablasının kucağına bıraktığı açık pembe paketle yerinden zıpladı. Daisy gülümseyip kardeşinin yanına oturdu.

“Bu da ne böyle?”

“Aç ve gör.”

Elsie ablasına tedbirli bir bakış atıp pahalı görünen kurdeleyi paketin etrafından çıkarttı ve kutunun kapağını açıp pelür kâğıdı kaldırdığında karşısında uzun ipek bir şal buldu. Şal gök mavisi rengindeydi, üzerinde açık pembe kiraz çiçeği desenleri vardı ve kesinlikle çok şıktı.

“Ah, bu muhteşem bir şey! Bana bunu almana hiç gerek yoktu.”

“Evet vardı.” Daisy'nin gülümsemesi her şeyi anlatıyordu. “Sana Paris'i hatırlatacak yeni bir şeylere ihtiyacın olabileceğini düşündüm,” dedi geminin göz kamaştıran ışıkları gözlerine daha da parlaklık katarken. “Şimdi eğer sakıncası yoksa ben çay içmekten vazgeçip biraz dolaşacağım. Deniz üzerinde olma fikri

birden bana da garip geldi. Hareket halinde olursam daha çabuk alışırım. Sen iyisin, değil mi?”

Elsie ablasına sarıldı, “İyi olacağım, merak etme. Çok teşekkür ederim.”

“Rica ederim tatlım. Sonra görüşürüz.”

Böyle bir zamanda ablasından naif bir hediye almaktan çok mutlu olan Elsie, parmaklarını şalın çiçek desenleri üzerinde gezdirdi. Sonra şalı düzgünce katlayıp paketine koydu ve kitabına geri döndü.

Olly yanına gelince Elsie’ye kitabını okumaya devam etmesi için işaret etti ki bu gerçekten rahatlatıcı bir hareketti. Elsie yolculuğun feribottan sonraki kısmında yalnız kalma şansının çok az olduğunu biliyordu. O yüzden de şimdi yakaladığı sessizliğin tadını çıkartıyordu. Olly çantasından gazetesini çıkarttı ve Elsie’nin yanına, ona kendini güvende hissettirecek kadar yakına, alan tanıyacak kadar uzağa oturdu. Sabahtan beri başının etini yiyen endişeler Olly’nin tek bir hareketiyle dinlenmeye çekildi ve Elsie paylaştıkları sessizlikten keyif almaya başladığını fark etti.

Lucas ilk tanıştıkları günden beri pazar gazetelerini okumayı çok severdi. En favori pazar aktivitesi tercihen deniz manzaralı bir kafede oturup eksiksiz bir İngiliz kahvaltısı siparişi vermek ve Elsie’yle karşılıklı oturup sessizliği paylaşmaktı. Hayatının son üç yılında Lucas’ın en sevdiği kafe Elsie’nin piyano çalarken Woody tarafından keşfedildiği ve koro şefliği görevine getirildiği kafeydi. Aslında Woody’nin teklifini kabul etmesindeki nedenlerden biri de olayın Lucas’ın en sevdiği kafede gerçekleşmesiydi. Lucas sessiz pazar günlerinde müthiş bir huzur bulur, *Times* gazetesinin üzerinden Elsie’ye bakar; Elsie ise onu fark edememiş gibi yapar ve kalp atışlarının hızlanmasına engel olamazdı.

“Pazar günlerini seviyorum. Denizin kenarında sen, ben, on tonluk hafta sonu gazeteleri ve galonlarca çay. Kusursuza yakın bir tablo!”

Birlikte geçirdikleri son yılda da Elsie ve Lucas pazar ritüellerini bozmamışlardı çünkü aylar geçtikçe normal olan her şeye duydukları ihtiyaç artıyordu. Son zamanlarına doğru Lucas kendini dışarı çıkamayacak kadar yorgun hissettiğinde Elsie sabahları erkenden kalkıp gazete bayisine gider, evlerinin küçük yatak odasında kahvaltı hazırlar ve Lucas’a kendini deniz kenarında bir kafede gibi hissettirmeye çalışırdı. Yan yana oturup birlikte gazete okumaya başladıklarında Lucas’ın yüzüne yayılan huzur Elsie’nin bütün çabalarına değerdı. Lucas öldükten sonra Elsie’nin en çok özlediği şeylerden biri, biriyle hiç konuşmadan yan yana oturmak ve kelimelerin hantallığına ihtiyaç duymadan kendini rahat bırakmaktı.

Bir saat sonra Olly kendini tutamayıp Elsie’ye laf attı. “Kitap güzel mi?”

Dürüst olması gerekirse Elsie’nin zihni kitabın sayfalarına odaklanamayacak kadar yoğundu ama bunu itiraf etmek yeni ve gereksiz bir konu başlığı açacaktı. “Evet, teşekkürler. Gazete güzel mi?”

Olly ağır ağır gülümsedi. “Her gazete kadar. Ama biraz dinlenmek iyi geldi, sonuçta önümde uzun bir araba yolculuğu var.”

“Olly bunu yaptığın için çok teşekkürler. Burada olduğun için mutluyum.”

“Burada olduğum için ben de çok mutluyum.” Olly, Elsie’nin elini tutup dudaklarının yumuşaklığı ile buluşturdu.

Feribot saat dördü biraz geçe gri ve yağmurlu Dieppe Limanı’na giriş yaptı. Olly minibüsü feribot terminalinden çıkarttığında tüm Sundaes üyeleri çok keyifliydi; özellikle de duty

free mağazasından iki kabarık poşetle çıkan ve daha şimdiden kocaman bir viski şişesini açıp içmeye başlayan Woody'nin neşesine diyecek yoktu. Minibüs ortaçağ kasabalarının ve kırsal alanların yanından geçerken koro üyeleri arada sırada şarkı söyleyerek gürültülü bir neşeyle sohbet etti.

“Konser muhteşem olacak,” dedi Lewis. “Umarım Fransızlar, Sundaes'in sihirli dünyasıyla tanışmaya hazırdır.”

“Paris'te efsane olacağız,” diyerek araya girdi Woody. Büyük bir hızla boşalan viski şişesini havaya kaldırdı ve devam etti. “Bu şehrin müzikal kaderini değiştireceğiz!”

“Sen hakikaten delisin.”

“Ben deli olabilirim Sasha ama en azından özgürüm.”

“Tanrı aşkına,” dedi Sheila, gözünü Woody ve Sasha'ya çevirerek. “Siz ikiniz barış imzalamamış mıydınız? Niye yine birbirinize laf sokuyorsunuz?”

“Ben bir şey yapmadım, o başlattı,” dedi Woody gamsızca.

Sasha da geri kalmadı ve hemen kendini savundu. “Benim onunla bir problemim yok Sheila. Ben doğruyu söylüyorum. Bu adam gerçekten deli.”

“Haydi bir şarkı daha söyleyelim!” diye bağırdı Graeme. Feribottaki öğle yemeğinde içtiği içkiler etkisini göstermeye başlamıştı. “Gaga'dan söyleyelim ama yüksek tempoyla...”

Minibüs Kuzey Fransa'nın ucu bucağı görünmeyen geniş tarlalarının yanından geçerken, koro üyeleri an itibarıyla tanınmaz hale gelen Lady Gaga şarkısının oldukça gürültülü bir versiyonunu söylemeye başladı. Daisy onlara katılmadı ve bıkkınlık içinde gözlerini devirdi. Yol yılan gibi kıvrılarak kireç badanalı ve kırmızı tuğlalı binaların kümелendiği kasabalara doğru ilerlerken tarla-

lar yerini ormanlık alanlara ve kasabaların üzerinden yükselen alçak tepelere bıraktı. Minibüs yolunda devam ettikçe anayolların kenarlarında uzun ağaçlar görünmeye başladı. Bu Paris'in yavaş yavaş kendini hatırlatmaya başladığı anlamına geliyordu.

Saat altı buçukta koro sonunda sessizleşti. Woody, Aoife ve Stan koltuklarda uyuyakaldı. Diğerleri ise ya kitap okudu, ya müzik dinledi ya da pencereden dışarıyı seyretti. Minibüs ışıklandırılmış uzun bir tünelden geçtikten sonra Olly karşısına çıkan tabelayı işaret etti.

“Hey, Paris’e hoş geldiniz!”

Minibüs şehrin içinde ilerlerken Elsie hayatı boyunca gelmeye yemin ettiği bu şehir karşısında kalp atışlarının hızlanmasına engel olamadı. Tüm endişelerine rağmen şehrin şık mimarisini ve tarihi atmosferini hayranlıkla seyretti. Dieppe’te onları karşılayan gri bulutlar Paris’te yerini yavaş yavaş gün batımını müjdeleyen açık bir gökyüzüne bırakmıştı. Güneş batmadan önceki son gücüyle ağaçlıklı meydanların her iki yanından yükselen yüksek beyaz binaları ısıtıyordu. Meydanlardaki köşe kafeler gazete okuyan, sigara içen, kahve ve şaraplarını yudumlayan insanlarla doluydu. Elsie arkasını dönüp koro üyelerine baktı. Uykulu hallerinden eser kalmamıştı; hepsi camlara yapışmış, Paris’in güzelliğini içine çekiyordu.

Elsie bu şehre daha önce hiç gelmemişti ama mimariyi, sokakları, araçları ve yaya yollarını Lucas’ın hayatının son günlerine doğru elinden düşürmediği rehber kitaplarda gördüğü fotoğraflardan gayet iyi tanıyordu. Sokakları koruma altına alan gururlu ağaçlar, Paris şoförlerinin trafikte yarattığı kaos, hatta şehir sakinlerinin arşındığı yollar bile çok tanıdık, çok Fransız’dı. Uzun binaların şık çatılarından mağazaların rengârenk vitrinle-

rine ve sokaklardan gezen insanların soğukluğuna kadar Paris, Elsie'nin gözünde empresyonist bir tablonun hayat bulmuş hali gibiydi. Minibüs bir yol ağzına gelince Olly penceresini açtı ve minibüsün içi birdenbire şehrin uğultusuyla ve yakınlardaki bir bistro'dan yayılan keskin bir yemek kokusuyla doldu.

Lucas olsa nasıl tepkiler verirdi, diye düşündü Elsie kendi kendine. Muhtemelen gördüğü her şeyi işaret eder, çocuk gibi bağırır ve Elsie'ye sıkı sıkı sarılırdı. Birlikte geçirdikleri son sende Lucas ne zaman Paris'ten bahsetse de yüzünü muhteşem bir neşe kaplardı. "Bence beni Montparnasse Mezarlığı'na, sanatçıların, bestecilerin ve yazarların arasına gömmelisiniz," diye takılırdı Elsie'ye. Sonra ünlü mezarlığın planını gösterip sözlerine devam ederdi. "Tam şuraya, Rue Anglais'ye, Alain Lorraine ve sevgili dostum Jacques Offenbach'ın arasında bir yerlere gömülmek istiyorum."

Lucas listenin elli birinci maddesini nasıl tamamlayacaklarını anlatırken arka fonda Offenbach'ın meşhur *Barcarolle şarkısını dinlemeyi tercih ederdi*. *Barcarolle* onun en sevdiği klasik müzik şarkılarından biriydi; bunu söylerken her seferinde okul yıllarında eseri kemanla çalmaya çalışırken katlettiğini itiraf ederdi. *Yatağın yanındaki küçük CD çalarda Barcarolle çalarken* Lucas, Eiffel Kulesi'nin ikinci katına çıkacakları günü detaylarıyla hayal eder, şehre '*C'est magnifique!*' diye seslenecekleri anı keyifle anlatırdı.

"Champ de Mars üzerinden Montparnasse Kulesi'ne doğru bakacağız. İşte o anda dünyanın en güzel şehri muhteşem manzarasıyla bize merhaba diyecek. Hayal etsene Els! Sen, ben ve Paris: Şehir sadece bizim olacak. O anı yaşadıktan sonra eve döndüğümüzde karşılaşacağımız zorlukların hiçbir önemi olmayacak çünkü biz hep o anda kalacağız."

Lucas'ın çizdiği Paris tablosunda karı-koca hep yan yanlardı. Bunu bu kadar iyi bilirken Elsie yarın Eiffel Kulesi'ne o yanında olmadan nasıl katlanacaktı? Sundaes üyeleri heyecan içinde sohbet etmeye devam ederken Elsie bunu düşünüp gözlerini sıkı sıkı kapattı.

"İşte geldik," dedi Olly, minibüsü otoparka çekerken. "Hotel Saint-Louis'ye hoş geldiniz!"

Koro üyeleri uzun yol yüzünden kaskatı kesilen bacaklarıyla minibüsten indi. Bagajdan bavullarını aldıktan sonra hep birlikte otelin ön kapısına doğru yürüdüler. Karşılarında bir sokağın köşesini kaplayan yedi katlı bir bina duruyordu. Otelin krem rengindeki taş cephesindeki oyma balkonlar ve ferforje parmaklıklar son derece şık bir görüntü oluşturuyordu. İkinci ve dördüncü katlarda balkonları sarmaşıklar ve saksı ağaçları süslüyor, en üstteki gri kiremitli çatı katında ise kemerli pencereler dikkat çekiyordu. Tam Lucas'ın sevdiği tarzda Paris'e özgü bir binaydı, tüm detaylar Fransız esintileri taşıyordu. Elsie otele hayranlıkla bakarken içine dipsiz bir acının konuşlandığını ve bu acının tüm benliğini yırttığını hissetti.

Hotel Saint-Louis'nin resepsiyonuna girmek üzereyken sıcak bir el Elsie'nin omzuna dokundu. Elsie arkasını dönünce Daisy ile yüz yüze geldi.

"Sonunda gelebildik."

"Evet, geldik."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Biraz garip. Ama sen yanımda olduğun için çok mutluyum."

Daisy kardeşine sarıldı. "Tabii ki yanında olacağım. Bu çok özel bir hafta sonu olacak, göreceksin."

Bu sırada Danny sırtarak iki kardeşin yanına geldi. “Çok heyecanlıyım. Aoife’nin hiçbir şeyden haberi yok.”

“Harika,” diye cevap verdi Elsie. Aoife’e yapacakları sürprizi düşününce gücü biraz yerine geldi.

Elsie resepsiyona yaklaşıırken şık giyimli bir kadın masanın ardından gülümsedi.

*‘Bonjour, j’ai une réservation pour six chambres, s’il vous plait? Je m’appelle Elsie Maynard.’**

‘Ah, oui. Bonjour’, Bayan Maynard. Paris’e hoş geldiniz. Umarım yolculuğunuz rahat geçmiştir.”

“Çok güzeldi, teşekkürler.”

“Bon”. Şimdi otele girişinizi yapacağım ve kapı kartlarınızı ayarlayacağım. Sonrasında Franc size odalarınıza kadar eşlik edecek.”

“Merci.”

Resepsiyonist kapı kartlarını masanın üzerine dizerken Woody, Elsie’nin yanına yaklaştı. “Fransızcan iyiymiş,” dedi.

“Pek sayılmaz. Gelmeden önce birkaç Fransızca cümle ezberledim. Okulda öğrendiğim Fransızcadan eser kalmamış.”

“Bu şehre ayak basmayalı yıllar oldu. Eski günlerin anısına aramak istediğim ve çok özlediğim bazı arkadaşlarım var. Sence onlarla görüşmeye vaktim olur mu?”

“Pazar öğlene kadar buradayız. Dolayısıyla herkesin istediğini yapmak için yeteri kadar zamanı olacak.”

Woody ellerini birbirine çarptı. “Süper!”

* Fransızca’da ‘Merhaba, altı odalık bir rezervasyonum vardı, adım Elsie Maynard’ anlamına gelmektedir. (Ç.N.)

** Fransızca’da ‘Ever, merhaba’ anlamına gelmektedir. (Ç.N.)

*** Fransızca’da ‘Güzel’ anlamına gelmektedir. (Ç.N.)

Tam bu sırada otel üniforması giymiş iri yarı genç bir adam resepsiyona geldi.

“*Bonjour*. Ben Franc. Lütfen beni takip edin.”

Daisy ve Elsie aynı odada kalacaklardı. Diğerlerinin güvenli bir şekilde odalarına yerleştiğinden emin olduktan sonra onlar da odalarına gittiler. Toulouse-Lautrec esintisi taşıyan duvar resimleri, geniş pencereleri süsleyen şatafatlı perdeler ve yatakların yanındaki küçük kristal şamdanlarla oda Daisy’nin beklediğinden çok daha abartılı ve rüküştü. “Çok komik!” diye güldü Daisy ve iPhone’uyla odanın fotoğraflarını çekmeye başladı. “André buna inanamayacak! Keşke burada olsaydı. Buraya onsuz gelmek hiç içime sinmedi.”

Elsie ayakkabılarını ayağından çıkarttı ve kendini yataklardan birine bıraktı. “Biliyorum tatlım,” dedi ve gözlerini kapattı. Çok yorgundu. Bavullarını boşaltmakla meşgul olan Daisy’nin sesi giderek daha da uzaktan gelmeye başladı.

Odanın kapısı sert bir şekilde çalmaya başlayınca Elsie telaşla yataktan fırladı. Bir saattir uyuduğuna inanamıyordu. Daisy kapıyı açmaya gitti. Gelen Olly’ydi.

“Odanız pek havalıymış,” dedi sırtarak. Hemen ardından Elsie’nin yatağının yanına oturdu.

“Seninki nasıl?” diye sordu Elsie.

“Güzel. Zaten ne önemi var, bu yorgunlukla nerede uyuduğum hiç fark etmez. Gerçi odamı Woody ile paylaşıyorum, o yüzden her şey mümkün.”

Elsie dizlerini göğsüne çekti ve çenesini dizlerine dayadı. “Merak etme. Söylediğine göre otel odalarının altını üstüne getirdiği günler sona ereli çok olmuş.”

“Güzel.” Olly maun rengi makyaj masasının üzerinde Daisy’nin seyahat tipi su ısıtıcısını görünce bir kahkaha patlattı. “Siz ikiniz ne kadar hazırlıklı gelmişsiniz. Yanımda su ısıtıcısı getirmek aklıma bile gelmedi.”

“Benim kadar sık seyahat eden biri olsaydın, sen de getirir-din,” diye cevap verdi Daisy. “Paris otellerinde her zaman ısıtıcı bulunmuyor. Bir fincan kahve ister misin?”

“Harika olur! Ben de kahve istemek için oda servisini aramayı düşünüyordum,” dedi Olly, Elsie’ye dönerek. “Bu akşamki planımız nedir?”

“Sanırım öncelikle yemek yiyecek bir yer bulmamız gerekiyor. Sonra da biraz sokakları keşfe çıkarız. Bu gece herkesin iyice rahatlaması lazım. Malum yarın büyük gün.”

Daisy telefonuna gelen mesajı okuyunca güldü. “André’ye odanın fotoğraflarını atmıştım, gelen cevabı okuyorum: Hâlâ vaktin varken kaç!”

“İnsan sürekli şehir dışında olup beş yıldızlı otellerde kalınca böyle oluyor demek ki. Bence André bu odanın kendi içindeki ahengini göremiyor. Çok şey kaçırdığından haberi yok,” dedi Elsie gülerek.

“Bence de. Odaya girdiğinde yüzünün ifadesini görmeyi çok isterdim. Bir sonraki Paris seyahatimizde buraya rezervasyon yaptıracağım,” diye cevap verdi Daisy sırtarak.

Bir saat sonra herkes otel lobisinde toplandı. Hep birlikte Hotel Saint-Louis’nin resepsiyonistinin tavsiye ettiği bistro’yu bulmak için ılık Paris gecesine adım attılar.

Rue des Écoles’un geniş kaldırımlarında yürüyüp sahafların, restoranların ve çiçekçilerin önünden geçerken, “Gideceğimiz yer ne kadar uzaklıkta?” diye sordu Danny.

“Çok uzakta değil,” diye cevap verdi Elsie. “Resepsiyonistin söylediğine göre çok güzel bir yermiş.”

“Ama şimdiye kadar üç bistro’nun önünden geçtik,” diye homurdandı Sasha. “Neden onlardan birine girmedik?”

Daisy çıkıcıkladı. “Sasha, Paris’te yani dünyanın en güzel şehirlerinden birinde olduğunun farkında mısın? Neden biraz rahatlayıp tadını çıkartmaya çalışmıyorsun? Şehrin tarihi kısmında çok güzel, küçük bir bistro’ya gidiyoruz. İnan bana yürüdüğümüze değecek.”

Latin Mahallesi’ndeki bulvar boyunca sıralanan oyma taş binaların pencerelerinden süzülen ışıklar geceyi aydınlatıyordu. Gökyüzü küçük yıldızlarla doluydu ve şehir bu haliyle bir Van Gogh tablosunu andırıyordu.

Rue des Écoles’den Saint-Michel Bulvarı’na döndüler. Sanatsal görünümlü kitapçıların, galerilerin ve restoranların önünden geçerken burunlarına Fransız yemeklerinin lezzetli kokusu çarpmaya başladı. Bulvar bu güzel cuma akşamının tadını çıkartan öğrencilerle, Parislilerle ve turistlerle doluydu. Rengârenk brandaların gölgesindeki sokak kafelerinde oturan müşterilerin kahkahaları ve neşeli sohbetleri her tarafı kaplıyordu. Elsie, Paris’in gece ışıltısını çok sevdiğini fark etti ve biraz olsun rahatlamaya başladı. Bu seyahat için duyduğu onca endişeye rağmen Elsie’nin aklında bu şehrin güzelliğine dair en ufak bir şüphe yoktu. Paris gerçekten nefes kesiciydi. Lucas olsa o da aynı şeyi söylerdi. Elsie’nin koluna girip restoranların, pastanelerin, kitapçıların, barların pencerelerinden içeri bakmak için iki dakikada bir onu durdurur ve şehrin eşsizliğini içine çekerdi. Elsie şimdi Lucas’ın ona nefessiz kalarak anlattığı sokaklarda yürürken sanki kendini daha önce bu şehre defalarca gelmiş gibi hissediyordu.

Ama en güzel görüntü henüz karşısına çıkmamıştı. Parisli olmayan bir Gap mağazasının yanından geçtikten sonra kaldırım birdenbire genişledi ve Arnavut kaldırımlı bir meydana açıldı. Meydanın her iki tarafı küçük beyaz lambalarla ışıklandırılmış ağaçlarla çeviriliydi. Meydanın başında klasik stilde inşa edilmiş görkemli bir bina vardı. Her iki taraftan aydınlatılan binanın kubbesinden yukarı doğru beyaz taş bir haç yükseliyordu. Bu muhteşem binaya sularını neşeyle fışkırtan dikdörtgen şeklinde iki taş çeşme eşlik ediyordu ama en büyük su sütununu oluşturan hemen arkalarındaki sekizgen çeşmeydi. Sokak lambalarının ışıkları çeşmelerin sularına daha bir neşe, daha bir coşku katıyordu. Restoran ve barların dışarıya taşan sandalyeleri meydanı hareketlendirmiş durumdaydı. Elsie nefesinin kesildiğini hissetti. Bu kapkara gecenin aksine place de la Sorbonne tüm görkemiyle ısıt ısıt parlıyordu.

“Ne düşünüyorsun?” Olly bir battaniye kadar sıcak olan kolu- nu Elsie’nin omuzuna attı. “Muhteşem görünmüyor mu?”

“Gerçekten öyle,” dedi Elsie. Karşısında bulduğu bu güzellik karşısında hâlâ nefes nefeseydi.

“İşte,” diye araya girdi Daisy, meydandaki sarı brandalı bistro’yu işaret ederek. “Yemek yiyeceğimiz yere geldik.”

Brasserie Monique ses, müzik ve hareketin eksik olmadığı sıcak atmosferli bir mekândı. Duvarları süsleyen pirinç lambaların ışık kattığı bistro, renkli cam paravanlarla üç ayrı yemek alanına ayrılmıştı. Tıklım tıklım dolu olan barın hemen yanında bir kuartet, caz müzik yapıyor, onlara bir saksafon solosu eşlik ediyordu. Woody müzisyenlerin önünde durup alkış tutmaya başlayınca şık giyimli bir garson kız tüm grubu topladı, restoranın en arkasındaki uzun masaya götürdü ve mesafeli bir şekilde mönülerini da-

ğırttı. Elsie, Woody ve Olly'nin arasına oturup Woody'nin garson kızın yüzünü güldürmek için sergilediği nafile çabayı kahkahalarla seyretti. Sundaes üyelerini rahat ve mutlu görmek çok güzeldi. Masaya ilk önce şarap, yarım saat sonra da yemekler geldi. Yanında kıtır krutonlarla servis edilen kremalı enginar çorbası, ağızda eriyen kızarmış biftek, ızgara edilmiş soğan ve sarımsakların eşlik ettiği tereyağlı isticiridye ile kerevit ve kocaman kaselerde sunulan tuzlu sıcak patates kızartması tek kelimeyle nefisti.

Yemekler bittikten sonra Elsie elindeki kaşığı tabağa vurarak herkesi susturdu.

“Sonunda Paris'teyiz,” dedi gülümseyerek. “Öncelikle bu konser için gösterdiğiniz olağanüstü çaba için hepinize çok teşekkür etmek istiyorum. Sundaes'in bir parçası olmaktan gurur duyuyorum ve özellikle Irene aramızdan ayrıldıktan sonra birbirinize gösterdiğiniz ilgi ve anlayışı sevgiyle izliyorum. Biliyorum, hepimiz Irene'in de burada bizimle olmasını çok isterdik ama onun bizi bir yerlerden gördüğüne çok inanıyorum.” Koro üyeleri kafalarını sallayarak Elsie'yi onayladı, Sheila ise herkesin duyacağı şekilde burnunu çekti.

“Bu arada bizi buraya sağ salım getiren Olly bir alkışı hak ediyor sanırım.”

Koro üyeleri Olly'ye tezahürat edip gürültülü bir şekilde alkış tutmaya başladı ama bistro'daki diğer müşteriler bu İngiliz coşkusunu biraz yersiz bulmuş olacaklar ki masaya ters ters bakıp kafalarını çevirdiler. Olly ayağa kalkıp masadakilere selam verdi ve Elsie'ye bakıp gülümsedi.

“Rica ederim. Konserinizi izlemek için sabırsızlanıyorum.”

“Hazır ayağa kalkmışken şarkı söylesin!” diye bağırdı Sasha. Diğer koro üyeleri de bu fikri ıslıklarla destekledi.

O anda Olly'nin yüzü gerçekten görölmeye değerdı. "Benım için fark etmez. Ama ağzımı açtığım anda Parislilerin müzik zevkini bozduğum için beni tutuklayabilirler, haberiniz olsun."

"O buraya şoförlük yapmak için geldi, başka bir şey yapamaz," dedi Daisy yüzünde mızır bir ifadeyle gülümseyerek. Olly ise peçetesini Daisy'e doğru fırlatıp tüm içtenliğiyle sırttı.

"Başka prova yapmamız gerekiyor mu?" diye sordu Lewis. Pot kırmak üzere olduğunu anlayan Stan dirseğiyle arkadaşını dürrükledi.

Elsie olabildiği kadar rahat görünmeye çalışarak söze girdi. "Sanırım yeteri kadar prova yaptık. Bence yaptığımız onca çalışmanın ardından bu gece şehrin tadını çıkartalım. Zaten yarın konserden önce bir şehir turuna katılacağız, yani prova yapmaya vaktimiz olamayacak. Ama endişelenmeyin. Ben hazır olduğumuza inanıyorum."

Aoife elini kaldırdı. "Şehir turunda nereleri göreceğiz?"

Elsie gülümsedi. "Paris dendiğinde aklına gelen her yeri. Champs-Elysées, Zafer Takı, Notre Dame, Luxembourg Bahçeleri, Eiffel Kulesi..." Elsie, Aoife'in yüzünün aydınlandığını görünce durakladı. "Şehri Olly'nin muhteşem yön duygusuna maruz kalmadan görmek hepimiz için daha iyi olabilir."

Olly içten bir kahkaha attı. "Öyle mi? Peki o zaman biraz da ben şoförlü arabayla gezeyim!"

"Hazır sıra konuşma yapmaya gelmişken," dedi Woody. "Kadehimi güzeller güzeli koro şefimizin şerefine kaldırmak istiyorum. O olmasaydı, bugün hiçbirimiz burada olmayabilirdik. Bebeğim, iyi ki varsın. Elsie'ye!"

Masadaki herkes kadehini kaldırıp neşe içinde tezahürata başlayınca, Elsie yüzünün kızarmaya başladığını hissetti.

Restorandan kalktıktan sonra Elsie koro üyeleriyle birlikte yavaş yavaş Latin Mahallesi'ne doğru yürüdü. Herkes şarabın çakır keyifliğindeydi. Lucas'ın bu şehirle ilgili söylediği her şey bir bir Elsie'nin karşısına çıkıyordu: Gerçekten de Paris'in gece büyüleyici bir güzelliği vardı. Sokak lambalarının aydınlatığı bulvarlar ve dar sokaklar müziğin havaya karışmasıyla daha da güzelleşiyor, böylece şehir zamansız ve romantik bir atmosfere bürünüyordu. Elsie kendini Işıklar Şehri'nin aroma ve seslerine öyle bir kaptırmıştı ki şehre aynı zamanda sabit bir trafik uğultusunun hakim olduğunu çok sonra fark etti.

Elsie, Olly'nin grubun arkasında kaldığını da çok sonradan fark etti ve adımlarını yavaşlatıp arkadaşının ona yetişmesini sağladı.

"Hey sen."

"Selam."

"Yorgun değilsin, değil mi? O kadar saat araba kullandın, erken uyumak ister miydin?"

Olly gülümsedi. Yanlarından geçtikleri bar ve bistro'ların ışıkları yüzüne vurunca Olly'nin yakışıklılığı tüm gerçekliğiyle Elsie'nin gözlerinin önüne serildi. Elsie geldiklerinden beri ilk defa onun bu kadar etkileyici olduğunu fark ettiği için kendine çok şaşırdı. Bunu fark etmesinin sebebi belki şehrin büyüsyüdü, belki de Oliver Hogarth'ın onun ne için ne anlam ifade ettiğini ve gelecekte ne anlam ifade edeceğini daha yeni anlıyordu...

"İyiyim. Yanımda sen varsın, nasıl kötü olabilirim? Keyfim yerinde, üstelik şehir de çok güzel. Uyku biraz bekleyebilir," dedi Olly. Sonra elini Elsie'ye uzattı. Elsie kısa bir an tereddüt ettikten sonra Olly'nin elini tuttu. Teninin sıcaklığı Paris sokaklarının mükemmelliğiyle bir araya gelince Elsie'nin yüzünü gülümsetti. En azından bu geceyi Lucas'ı düşünmeden geçirebilirdi. Yarın zaten onu yeteri kadar düşüneceğini biliyordu.

Ne Yaparsan Yap Aşk ile Yap

Hep birlikte Saint-Michel Bulvarı'ndan geçip Grands Augustins Rıhtımı'na ulaştılar. Aoife küçük bir sevinç çılgılığı attı ve Danny'nin eline yapıştı.

“Danny. Seine Nehri!”

Daisy genç çifte gülümseyip diğerlerine döndü. “Nehir kenarında yürüyüş yapalım mı?”

Olly, Elsie'nin elini sıkı. “Harika olur! Seine Nehri'ni görmeyi hep çok istemişimdir. Sen ne dersin?”

Elsie kalp atışlarının hızlandığını hissederek kafasını salladı. Sundaes üyeleri kalabalık caddeyi geçip basamaklı rampadan indi ve nehir kenarındaki yürüyüş yoluna ulaştı.

“Ahh, *Paris'te Bir Amerikalı* filmindeki gibi!” dedi Sheila, Graeme'in koluna girerek. “Şimdi sen Gene Kelly ol, ben de Leslie Caron.”

Graeme kıkırdadı ve bir taraftan “Our Love Is Here to Stay” şarkısını söylerken diğer taraftan Sheila'yı kollarına alıp vals yapmaya başladı. Daisy, Aoife, Danny ve Lewis bu güzel dansı neşe içinde izledi.

“O benim yaşlı annemin en sevdiği film,” dedi Woody burununu çekerek.

Şehrin ışıklarının yansımasıyla pırıl pırıl gözüken Seine Nehri hipnotize edici bir şekilde akıp giderken kıyıya demirlenmiş mavnalı ve gemilerin yanından geçtiler. Paris'in hareketliliği nehir kenarında boğuk bir uğultu halini aldı. Bara dönüştürülen mavnalardan yayılan müzik ve kahkahalar suyun kıyıya demirlenen gemilere vururken çıkarttığı huzur veren sesiyle birleşti. Elsie gördükleri her şeyi heyecanla karşılayan koro üyelerini seyretti.

“Bu ne köprüsü?” diye sordu Lewis, yaklaşmakta oldukları kemerli taş köprüyü işaret ederek.

“Pont Neuf,” diye cevap verdi Daisy.

“Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama çok güzel bir köprüymüş,” diyerek araya girdi Sasha.

Woody kendini tutamayıp bir kahkaha patlattı. “Bizimki sonunda yumuşadı.”

“Hayır, yumuşamadım. Sadece köprünün güzel olduğunu söyledim.”

Olly yere eğilip Arnavut kaldırımlı yoldan bir taş aldı ve Elsie’ye uzattı.

“Al bakalım. Bir dilek tut.”

“Ne?”

“Taşı elinde sıkı sıkı tut, bir dilek dile ve nehre fırlat.”

Elsie yürümeyi bıraktı ve Olly’nin yüzüne baktı. “Ciddi misin sen?”

“Hem de çok ciddiylim.”

“Garip bir Fransız geleneği falan mı, ne bu?”

Olly omuzlarını silkti. “Hayır, bildiğim bir şey değil. Şu anda Paris’teyiz ve muhteşem bir gece yaşıyoruz. Böyle güzel geceleri hatırlamak için yapılan bir ritüel gibi kabul et,” dedi Olly. “Sanırım delirdiğimi düşünüyorsun.”

Elsie Olly’nin teklifi karşısında şaşırды ama teklifin ardından yaptığı açıklama öyle dokunaklıydı ki taşı eline almakta hiç tereddüt etmedi. Tıpkı Olly’nin söylediği gibi, taşı avcunun içine aldı ve soğukluğunu hissederek sıkıca kavradı. Gözlerini kapattı, aklına Eiffel Kulesi’ni getirdi ve sessizce dileğini diledi. Gözlerini açıp nehrin kenarına geldi ve taşı karanlık suya fırlattı. Taş Port Neuf’e doğru bir kez sekti, ardından Seine Nehri’nin derinlerinde kayboldu.

Elsie arkasını döndüğünde, Olly gülümsüyordu. “Umarım dileğin gerçek olur.”

Yorgun koro üyeleri iki saat sonra kendilerini Hotel Saint-Louis'nin loş ışıklı lobisinde otururken buldu. Gecenin bu saati-
ne rağmen hâlâ kusursuz görünmeyi başaran Daisy bile esnemeye
başlamıştı. "Saat geç oldu, çocuklar. Sabah bir yerlerde kahvaltı
ettikten sonra saat on birde tur otobüsünün buluşma noktasına
gitmemiz gerekiyor. O yüzden herkese iyi geceler."

Koro üyeleri ayağa kalktı ve herkes birbirine iyi geceler dileyip
mermer merdivenleri çıkarak odalarına çekildi. Woody, Olly'yle
paylaştığı odanın kapısında durdu ve ağzını kocaman açarak es-
nedi. Elsie ve Daisy'nin kaldığı oda birkaç kapı ötede, koridorun
sonundaydı.

"Gece birası isteyen var mı?" diye sordu Woody.

Elsie güldü. "Senin nasıl bir enerjin var böyle Woody? Bunu
nasıl başardığını hiç anlamıyorum."

"Huylu huyundan vazgeçmez," diye cevap verdi Woody, şap-
kasını gözlerine doğru çekerek. "Rock'n'roll benim ruhumda var
bebeğim."

Olly odasına doğru yönelen Daisy'ye iyi geceler diledi ve
Elsie'ye döndü.

"Yarın büyük gün."

"Aynen öyle. Dürüst olmak gerekirse bu iş bittiğinde daha
mutlu olacağım. Buraya gelene kadar bir sürü plan yaptık, insan
bir önce sonucu görmek ve o anın tadını çıkarmak istiyor. Uma-
rım Aoife evet der."

"Bence diyecek. Paris 'belki'lerin ya da 'hayır'ların şehri değil."
Olly önce Elsie'nin gözlerine uzun uzun baktı, sonra da sıkı sıkı
sarıldı. "Belki burada bir başka 'belki' daha 'evet'e döner." Olly
kendi sözlerinden utanıp gözlerini başka tarafa çevirdi. "Çok
özür dilerim, ben öyle demek istemedim. Yani..."

“Sorun değil. Biliyorum.” Elsie derin bir i çekip kafasındaki düşünce bulutunu kovaladı. “Belki dediğin gibi olur.”

Elsie odaya girince Daisy kafasını kaldırıp kardeşine baktı. “Güzel bir geceydi değil mi?”

“Daisy Heartsease Maynard, sorduğun sorudaki imayı anlamadım sanma.”

Yatağın üzerinde katlı duran pijamasını açmakla meşgul olan Daisy sorusunun arkasındaydı. “İmada bulunmak da mı yasak?”

Elsie ablasına dil çıkartıp ayakkabılarını ayağından silkeledi. “Boş konuşmayı bırak da biraz işe yara. ay, şekersiz, teşekkürler.”

“Oh ne güzel! Ben sen çay makinen miyim?” Daisy seyahat tipi su ısıtıcısını eline aldı ve su doldurmak için küçük banyoya gitti. “Babamla hiç konuştun mu?”

“Evet, dn aradım. Bizi özlediğini söyledi. Bir de ‘Beni merak etmeyin, Louise bana yardımcı oluyor, dedi.’”

“Louise kim?”

“Ben de aynı şeyi sordum. Acil serviste ayağını alçıya aldırırken hemşirelerden birinin telefon numarasını almış, tesadüfe bak ki o hemşire babamın evinin biraz ilerisinde oturuyormuş. Uzun lafın kısıası, Louise akşamları uğrayıp babama refakat ediyormuş.”

Duyduğu haber karşısında Daisy’nin ağızı açık kaldı. “Şaka yapıyorsun?”

“Hayır. Ama bunu bize ancak Manş Denizi’nin diğer tarafına geçtiğimizde söylemeye cesaret edebildi.”

Daisy kafasını salladı. “Koca delikanlıya bak sen, arkamızdan ne işler çeviriyormuş da haberimiz yokmuş. Ama onun adına sevindim. Yıllardır üzerimize titriyor, artık kendi hayatını yaşamak onun da hakkı. Acaba bu hafta sonu daha ne sürprizlerle karşılaşacağız?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Anladığın şeyi demek istiyorum.” Daisy su ısıtıcısı kaynamaya devam ederken, Elsie’nin yatağının kenarına oturdu. “Olly’yle aranızda neler oluyor? Hâlâ bekliyor musun?”

Kendini köşeye sıkışmış hissedenden Elsie gözlerini pencereden görünen sokağa çevirdi. “Ben aslında... ben sadece...”

“Korkuyorsun, biliyorum. Ama sence de artık Olly kendini kanıtlamadı mı? Ayrıca ondan hoşlanıyorsun, bu açıkça belli oluyor. Bu gece sizi nehir kıyısında yürürken gördüm. Belli ki kimyanız tutuyor ve ben Olly’nin seni çok mutlu edebileceğini düşünüyorum Els. Bence bir şansı hak ediyor. Biliyorum, kafanda bir sürü düşünce ve soru işareti var ama Lucas’ın senden istediği şey buydu...”

Bu kadarı çok fazlaydı. “Artık benimle uğraşmayı bırakır mısın? Bütün bunları şimdi, burada düşünemem. Sana yalvarıyorum, bana bu konuda bir şey sorma. Harika bir akşamdı ve biz iki arkadaşımızın mutluluğuna tanık olmak için buradayız. Bu gecelik bu kadar yetmez mi?”

Elsie’nin tepkisi karşısında şaşkına dönen Daisy hemen geri adım attı. “Özür dilerim, bir daha bu konuyu açmayacağım.”

Elsie’nin sözleri bomba etkisi yaratmıştı. İki kardeş yatana kadar hiç konuşmadı. Elsie ablasına fazla tepki gösterdiği için hemen pişman oldu ama sebep olduğu hasarı tamir etmek için söyleyecek kelime bulamadı. Yarım saat sonra yatakta uzanırken Daisy okumakta olduğu kitabı kucağına bıraktı ve Elsie’ye elini uzattı.

“Tatlım, özür dilerim. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum.”

Aralarındaki tatsızlığın sona vermesiyle rahat bir nefes alan

Elsie ablasının elini tuttu. “Biliyorum. Ben de sana bağırmak istemezdim... Yarın her şey daha iyi olacak.”

“Umarım. İyi uykular.” Daisy kitabını komodine koyup ışığını kapattı ve yatağına kuruldu.

“Sana da,” dedi Elsie. Hâlâ kendini biraz gergin hissediyordu. Uzun uzun ablasını seyretti. Sonra gözleri ağırlaştı, yatağının kenarındaki ışığı kapattı ve derin bir uykuya daldı.

On Sekinci Bölüm

Bir başlangıç ve bir bitiş

“Paris’e kahvaltıya gidiyorum’ geyiği resmen gerçek oldu!” dedi Danny, bir sonraki sabah ağzına birbirinden taze çörekleri tıktırırken. Sundaes üyeleri sabah erkenden kalkmış ve şehir turu için buluşma noktasına gitmeden önce kahvaltı edecek bir yerler aramaya başlamıştı. Biraz dolaştıktan sonra birkaç blok ötede küçük bir kafe keşfetmiş, dışarıda birkaç masa birleştirip açık yeşil brandanın altına yerleşmiş, kahve ve taze hamur işlerinin tadını çıkarmaya koyulmuşlardı.

Elsie’nin kafası günün detaylarıyla meşguldü. Koro üyelerini kendi hallerine bırakıp dikkatini kafedeki diğer müşterilere çevirdi. Kafedeki müşteri profili çok Fransız’dı. Bir grup yaşlı adam hemen yanlarındaki masada oturmuş sigara içiyordu; masalarında okunmamış bir gazete, kruvasan kırıntıları ve sigaralardan düşen küller dışında hiçbir şey yoktu. Bir diğer masada yirmi ile kırk beş arasında herhangi bir yaşta olan (Paris’te kadınların yaşı hakkında net bir şey söylemek zordu) iki kadın duygusal bir konu

hakkında konuşuyordu, gözlerinde sabah güneşinden korunmak için taktıkları pahalı güneş gözlükleri vardı. Muhtemelen öğrenci olan genç delikanlı eski görünümlü bir Proust kitabı okuyordu, hevesle kitabın sayfalarını çevirirken kahvesine neredeyse hiç dokunmamıştı. Kafenin içi ağırlıklı olarak koyu ahşapla dekore edilmişti, döşemeler cilalıydı, Sundae & Cher'dekine hiç benzemeyen cam bir tezgâhın etrafında sade masa ve sandalyeler sıralanmıştı. Yıldızlı çerçeveler içindeki sepya Paris fotoğrafları duvarları süslüyor, küçük pirinç lambalar kahvaltılarını eden müşterileri aydınlatıyordu.

Tipik Fransız tarzıyla, kafenin en tatsız detayı personelin ailen sergilediği kaba tavırlardı. Çok sık seyahat eden ve André'yle birlikte son birkaç yıldır sık sık Paris'e gelen biri olarak Daisy bile garsonların kibirli bakışlarından ve müşterilere sergiledikleri saygısız tavırdan rahatsızdı.

"Söylemeden geçemeyeceğim, bu *pains au raisin*"*ler harika," dedi Stan, üçüncü üzümlü ekmeği midesine indirirken. "Bunlardan bir sepet daha yiyebilirim."

Daisy'nin eliyle işaret vererek çağırdığı garson çatık kaşlarla masaya yaklaştı.

'Oui?'

Daisy gülümsedi ve kusursuz bir Fransızcayla bir sepet daha çörek ve ekmek siparişi verdi. Garson Daisy'ye çorbasına düşen böcek muamelesi yaparak masadan ayrıldı ve hışımla mutfığa girdi.

Olly garsonun arkasından baktı. "Geldiğimizden beri ters ters bakıp kendi kendilerine homurdanıyorlar. Gören de burada kahvaltı etmemize izin vererek bize iyilik yaptıklarını sanacak."

* Fransızcada "üzümlü ekme" anlamına gelmektedir. (Ç.N.)

“Bunlar hep böyleydi,” dedi Woody. “Bu şehre Hellfinger ile birlikte geldiğim zaman da garsonların tavrı bugünküyle aynıydı...”

Yandaki masayı temizlemekle meşgul olan bir diğer garson birdenbire döndü ve kocaman açılmış gözleriyle Woody’ye doğru koştu. Herkes şoktaydı. “*C’est Hellfinger, non? ‘Hard Rockin’ Summer!’*”

“Yok artık,” diye homurdandı Sasha, Woody’nin zamanında hit olmuş şarkısını söylemeye başlayan garsonu izlerken.

Garson şarkıyı bitirince halinden son derece memnun olan Woody’ye baktı. Bir yıllık maaşını bahşiş olarak almış gibi heyecanlı görünüyordu. “Sizi bu kafede ağırlamak büyük bir onur!” Garson Woody’nin elini öyle coşkulu sıktı ki Woody başından düşmemesi için şapkasını tutmak zorunda kaldı. “Adım Henri Renard ve ben sizin müziğinize bayılıyorum!”

Woody bile garsonun şiddeti giderek artan tepkileri karşısında afallamış gözüküyordu. “Hayranlarımla karşılaşmayı her zaman sevmişimdir.”

“Buraya rock konseri vermeye mi geldiniz? Müziğe dönüş konseri falan mı?”

“Keşke öyle olsaydı Henri,” diye cevap verdi Woody. “Evet konser için buradayım ama bu konser... biraz daha küçük çaplı... anlarsın ya.”

“*Ah oui.*” Garson, Woody’ye doğru eğildi ve eliyle ağzını kapattı. “Çok gizli değil mi? Anladım. *D’accord.**”

“Biz bir koroyuz,” diyerek araya girdi Sasha. Woody’nin balonunu söndürmeye kararlıydı. “Woody de koromuzun liderlerinden biri.”

* Fransızcada “tamam” anlamına gelmektedir. (Ç.N.)

Woody omuzlarını silkti. “Kariyerime yeni bir yön verdim de.”

“Anladım. Madem kafemizde bir koro var, o zaman şarkı söylemelisiniz!”

Sheila garsonun teklifine endişeli gözlerle cevap verdi, Graeme ise kruvasanının yarısını yere düşürdü.

“Saat biraz erken...” diyerek söze başladı Stan ama devamını getiremedi.

“Paris için değil.” Henri masadakileri şöyle bir süzdükten sonra ellerini havaya kaldırdı. “Tamam eğer şarkı söylerseniz tüm yedikleriniz müesseseden. Adisyonunuzu yırtıp atarım. Anlaştık mı?”

Bu teklif koro üyelerini doğaçlama bir performansa ikna etmek için yeterliydi. Herkes yönlendirme almak için Elsie’ye döndü.

“Tamam, ABBA/Deep Purple nasıl?”

Koro üyeleri söyleyecekleri şarkıya karar verince Henri mutfakta çalışan diğer personeli kafenin içine çağırdı. Cam tezgâhta servis yapan genç garson kız da koroyu dinlemek için onlara katılınca Sundaes kafede *petit déjeuner**’lerini yiyen diğer müşterilerin şaşkın ve duyarsız bakışları eşliğinde en sevdikleri potpuriyi seslendirmeye başladı. Stan ve Lewis ellerindeki yarım kruvasanlara rağmen havada hayali gitar çalmayı ihmal etmediler, Graeme aniden hıçkırık krizine tutulunca şarkıya bir yudum kahve içmek için ara vermek zorunda kaldı ama sonuç olarak mutlulukları yüzlerinden okunan koro üyeleri şarkıyı coşkuyla bitirmeyi başardı. Performansın sonunda birdenbire daha az tehditkâr hale gelen kafe personeli koroyu alkış yağmuruna tuttu.

“*Bravo!* Harikaydınız,” diye haykırdı Henri. “Ödül olarak size krep getirmeye gidiyorum.”

* Fransızcada “kahvaltı” anlamına gelmektedir. (Ç.N.)

Sundaes bir saat sonra hâlâ gülümsemekte olan beklenmedik Hellfınger hayranına veda edip kafeden ayrıldı.

“Ben artık üç gün yemek yiyemem,” diye homurdandı Daisy. “Daha önce kahvaltıda bu kadar çok şey yediğimi hatırlamıyorum.”

Oly midesini sıvazladı. “Ama krepler harikaydı. Eğer siz hep bu şekilde bedava yemek yiyorsanız sizinle daha sık takılmalıyım.”

Koro üyeleri birbirileriyle şakalaşıp gülüşürken Elsie kendi kendine gülümsedi. Şimdiye kadar yaşananlar korodakilerin dikkatini dağıtmış, heyecanını yatıştırmıştı. Elsie kahvaltı sonrası geri döndüğü otel odasından ayrılmadan önce birkaç dakika durup kendini günün ilerleyen saatlerinde olacıklara hazırlamaya çalıştı, sonra paltosunun cebine birkaç önemli eşya koydu. Onların orada, parmaklarının dokunabileceği kadar yakında olması Elsie’nin kendini güvende hissetmesini sağlayacaktı.

Güneşli başlayan sabah, saatlerin ilerlemesiyle yerini gri bulutlara bıraktı; sonbahar ruhuna çoktan giren ağaçlar güçlü bir rüzgârın etkisiyle yapraklarını kaldırıma döktü. Elsie, Danny’nin endişeli gözlerle kurşun rengine dönen gökyüzüne baktığını fark etti ve aynı anda aklına Lucas’ın ona evlenme teklif ettiği gün geldi...

Derler ki; bir adamın size evlenme teklif edeceğini garip davranmaya başlamasından anlayabilirsiniz. Lucas bunu kesinlikle doğrulamıştı. Elsie ve Lucas bir arkadaşlarının şehir merkezindeki bir tiyatro salonunda amatör olarak sahneye koyacağı *Romeo ve Juliet* oyununun provalarında sahne arkası çalışmalarına yardımcı oluyorlardı. Eski bir un fabrikasından dönüştürülen tiyatro salonunda herkes çok heyecanlı ve telaşlıydı. Set ve ışık teknisyenleri oradan oraya koştururken aktörlerle çarpışıyor, bir taraftan da

sahne arkasında kıyafet provaları yapıliyordu. Elsie bir sonraki sahneyi beklerken birdenbire Lucas'ın yerinde huzursuzca kıpırdandığını fark etmişti. Lucas beş dakika içinde belki yirmi defa oflayıp puflayarak saatine bakmıştı. Bu, Elsie'nin erkek arkadaşında fark ettiği ilk gariplikti çünkü Lucas çok nadir saat takardı. Zamanlama konusundaki rahat tavırları ailesi ve arkadaşları arasında efsane olmuş durumdaydı. İnsanlar onu bir yere çağıracağı zaman önce gerçek buluşma saatini bildirir, hemen ardından da dalga geçerek "Lucas saati"ni ekleme gereği duyarlardı çünkü Lucas her yere en az yarım saat geç giderdi. Elsie ilişkilerinin birinci yıldönümünde ona bir saat hediye etmişti ama Lucas o saati sadece özel günlerde ve iş görüşmelerinde takmayı tercih etmişti. O yüzden bu sıradan günde kolunda saat olması son derece garipti.

Elsie, Lucas'a neden yerinde duramadığını sorduğunda Lucas önce kız arkadaşına ters ters bakmış, ardından ayaklarını yere vura vura kasvetli sahne arkasından ayrılmış, bir sonraki sahne yaklaşırken de hiçbir şey olmamış gibi geri dönmüştü. Lucas'ın ruh halinin bazen inişli çıkışlı olabileceğini bilen Elsie bu duruma çok takılmamaya çalışmıştı. Çünkü tecrübeyle sabitti, Lucas'la kavga etmektense onun davranışını görmezden gelmek her zaman çok daha iyi sonuç veriyordu. Aktörler ve teknisyenler provalara ara verdiğinde Elsie bu defa Lucas'ın üzerindeki uzun paltoyla setin ahşap döşemeleri üzerinde volta attığını görmüştü.

Elsie erkek arkadaşının giderek daha da saçma bir hal alan davranışlarına sinir olmuş bir halde tiyatro grubunun geri kalanıyla birlikte kahve içmek için sahnenin ön tarafına gitmişti. Provaları bırakmayı, hatta Lucas'ı terk etmeyi bile düşünmeye başlamıştı. Tam bir arkadaşına Lucas'ın garip hallerinden bahsederken parlak bir sahne takip ışığı üzerlerine vurmuş ve herkesin gözlerini kamaştırmıştı. Işığın hareketlerini izleyince bütün gözler ikinci per-

denin ikinci sahnesinin oynandığı balkona çevrilmişti. Balkonda dışlerinin arasına kırmızı bir gül sıkıştırmış bir adam duruyordu. Elsie çok geçmeden bu adamın Lucas olduğunu anlamıştı. Boş gözlerle erkek arkadaşına bakarken diğer herkes ısıklık çalmaya ve tezahüratlara başlamıştı.

Lucas kırmızı bir külotlu çorabın üzerine dizinin hemen altında biten kısa bir pantolon giymişti, en sevdiği Doc Marten botlar bu kıyafette bile ayaklarındaydı. Lucas bacaklarını ahşap balkondan sarkıtmış ve oyun sırasında sarmaşık görevi gören ip merdivene tutunup ağır aksak bir şekilde aşağıya inmişti. Sahneye ayak bastığında kendine olan güveni daha da yerine gelmişti. Erkek arkadaşının sözde Elizabeth dönemi kıyafetleriyle yaptığı gülünç gösterinin ne anlama geldiğini anlamlandırmaya çalışan Elsie şaşkınlık içinde Lucas'ın kayarak kendisine doğru gelişini izlemekten başka hiçbir şey yapamamıştı. Lucas ise ağzındaki çiçeği karizmatik bir şekilde eline düşürmüştü ve sahnenin ortasında Elsie'nin gözlerinin içine bakarak konuşmaya başlamıştı.

“Ben de sana ait bir şey var,” demişti sırtıtarak. Sonra da ısıklıklar ve tezahüratlar eşliğinde kadife pantolonunun paçalarını kıvrırmaya başlamıştı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye fısıldamıştı Elsie. Herkesin gözü onların üzerinde olunca yüzü kızarmaya başlamıştı.

“Ah sevgilim, kadını benim! Duy sesimi, sev beni, evlen benimle...”

“Lucas...”

Lucas teklifinin hemen ardından dizinin üzerine çökünce sahnedeki diğer herkes topluca iç çekmişti. Lucas bununla da kalmamış, pantolonun cebinden siyah kadife bir kutu çıkarmış ve şu an mutfak çekmecesinde duran o güzel yüzüğü Elsie'nin gözlerinin

önüne sermişti. Elsie evlenme teklifini kabul etmişti ama bu ikisinin de gözyaşlarına boğulmasına engel olmamıştı. Lucas yüzüğü Elsie'nin parmağına geçirirken diğer arkadaşları da onları katılmıştı. Lucas herkesin duygusal anlar yaşayıp peçetelerine sarıldığı bu görüntüyü yıllar sonra "*Hanedan* dizisine yakışacak bir sezon finali" olarak tanımlamıştı.

Elsie, Sundaes üyeleriyle birlikte başka bir evlilik teklifine doğru yola çıkacak tur otobüsünün yanına giderken Lucas'la yaşadıkları o romantik sahne asırlar önce yaşanmış kadar uzak görünüyordu.

"Elsie! Biletler sende mi?" diye bağırdı Daisy ön taraftan.

"Evet, bende." Bu sırada büyük bir tur otobüsü hemen yanlarında durdu ve otobüsün içinden elinde bir dosyayla yorgun görünümlü bir kadın çıktı. Kadının topuzu o kadar sıkıydı ki konuşurken yüzünü güçlükle hareket ettirebiliyordu.

"*Bonjour*. Şehir turu için bekliyorsunuz değil mi? *Bon*. Beni takip edin."

"Ben bu kadını istediği her yere kadar takip edebilirim," dedi Woody, otobüse binerken Elsie'ye göz kırparak. "Sert kadınlara bayılırım."

"*Psst!* Elsie!" diye seslendi Lewis oturacağı koltuğa doğru ilerlerken.

Elsie önünde yürüyen Sheila'nın paltosunu çıkartıp koltuk üzerindeki bölüme yerleştirmesini beklerken Lewis'e baktı. "Ne var?"

"Sana söylemeyi unuttum, biz hepimiz..." Lewis cümlesini yarım kesip eşofman üstünü yukarı kaldırdı ve Elsie'ye içindeki koro tişörtünü gösterdi. "Sen bize işaret verdiğinde hepimiz üzerimizdekileri çıkartıp tişörtlerle kalacağız."

“Sakin ol şampiyon,” diye kıkırdadı, Lewis’in yan koltuğunda oturan Sasha. “Ne kadar güçlü bir kadın olduğunu gördün mü Els? Tek bir hareketinle birden fazla erkek soyunmaya başlayacak.”

Elsie atmosferin hafifliğinin tadını çıkartıp Sasha’nın şakalaşmasına dahil oldu. “Paris’e gelmemin bir sebebi olduğunu biliyordum.”

Koro üyeleri ellerinde fotoğraf makineleriyle yerlerine oturdu- lar ve sonunda otobüs hareket etti. Sıkı topuzlu tur rehberi Yvette eline bir mikrofon aldı ve sıkıcı bir ses tonuyla şehrin tarihini anlatmaya koyuldu. Koro üyeleri heyecan içinde yanından geçtikleri her yerin fotoğrafını çekerken Yvette konuşmasında geçen tarihi yapılara bakma zahmetine katlanmıyordu. Elsie her gün aynı bilgilendirici konuşmayı defalarca kez yapmak zorunda kalan zavallı kadına bakıp kendi kendine gülümsedi.

“Acaba başka bir ülkeye tatile gittiğinde o da bu şehir turlarına katılıyor mudur?” diye fısıldadı, arka koltukta oturan Olly’ye.

“Muhtemelen. Ama onu o kafasındaki topuzla tatil yaparken hiç hayal edemiyorum açıkçası.”

Elsie bir gece önce şehir turu yaparken durmaksızın hüznlen- neceğini ve her gördüğü yerde aklına Lucas’ın anlattıklarını ge- tireceğini düşünmüştü ama bugün Paris’in güzelliklerinin yanın- dan yavaş yavaş geçerken kendini huzurlu hissettiğini fark etti. Sanki gördüğü her yer son altı buçuk aydır yaptığı içsel yolculu- ğun bir parçası, önemli bir adımıydı.

Otobüs Zafer Takı’nın etrafında dönerken, “Yaklaştık mı?” diye sordu Aoife, Danny’e.

“Bekle! Şimdi gördüm! Eiffel Kulesi’ni gördüm!” diye bağırdı Danny. Elsie hariç, herkes Danny’nin gösterdiği yöne doğru baktı.

Otobüs yoluna devam edince ağaçlar ve binalar kulenin görüntüsünü kapattı ve koro üyelerinin coşkusu büyük ölçüde azaldı. Elsie derin bir iç çekti; o anın giderek daha da yaklaştığını biliyordu ve mümkün olan en son dakikaya kadar bunu düşünmemeye kararlıydı. Otobüs buraya kadar olan tur programını tamamlayınca Yvette ayağa kalkıp heyecanla beklenen haberi verdi. "Ve son durağımıza geldik: Eiffel Kulesi!"

Klimalı otobüsün içinde büyük bir alkış koptu. Elsie'nin kulakları uğuldamaya, kalp atışları hızlanmaya başladı. Derin bir nefes alıp kendini topladı ve kafasını kaldırıp kuleye baktı.

İşte oradaydı. Dört demir ayak üzerinde bütün görkemiyle duruyor, kurşun rengi gökyüzüne gururla yükseliyordu. Elsie'nin hayal ettiğinden çok daha heybetli ve kesinlikle göz kamaştırıcıydı. Otobüs diğer tur otobüslerinin oluşturduğu kuyrukta yavaş yavaş ilerlerken Yvette ruhsuz bir şekilde bilgilendirici konuşmasına devam etti ama artık kimse onu dinlemiyordu. Herkesin gözü demirden çapraz çizgiler çizerek zirveye doğru uzanan bu muhteşem yapıdaydı.

"Şahane değil mi?"

Elsie, Olly'ye bakmamak için gözlerini diğer tarafa çevirdi. "Evet."

"Eiffel Kulesi, Paris dendiğinde akla ilk gelen simgelerden biri ama insan karşısında görünce gerçekten çok etkileniyor. Bir demir kulenin bu kadar güzel görünebileceği aklımın ucundan bile geçmezdi."

"*Mesdames et Messieurs*,"* artık otobüsten inebiliriz. Size kulenin girişine kadar eşlik edeceğim. Kalabalık sebebiyle asansör sırasında biraz beklemek zorunda kalabileceğinizi şimdiden be-

* Fransızcada "hanımlar ve beyler" anlamına gelmektedir. (Ç.N.)

lirtmek isterim. Lütfen saat üçte hepiniz otobüse geri dönmüş olun. Şimdi beni takip edin, lütfen.”

Şehrin en önemli simgesini görmek için kulenin etrafına doluşan turist kalabalığı bir karınca sürüsünü andırıyordu. Yvette önden yürüyerek Sundaes üyelerini kalabalığın arasından geçirdi ve onları farklı bir giriş kapısına yönlendirdi. Kapıda Yvette’den ayrılan koro üyeleri Elsie ve Woody’nin etrafına toplandı.

“Asansör için sıra mı bekleyeceğiz yoksa merdivenlerden mi çıkacağız?” diye sordu Aoife.

Danny son dakikada açık vermeme gayretiyle Elsie’ye döndü. “Bana ikisi de uyar.”

“Bence,” dedi Elsie, Danny’nin telaşesini anlayarak. “Asansörü beklesek daha iyi olur, merdivenlerde vakit kaybetmemiş oluruz ve böylece yukarıda daha fazla zaman geçirebiliriz.”

“Çok doğru. Aynı fikirdeyim Els,” dedi Danny.

“Bana da uyar,” diyerek araya girdi Woody. “Zaten ben merdiven çıkarken zorlanıyorum. Şu gördüğünüz merdivenleri hiç çıkamam.”

Karar verildikten sonra asansör için sıraya girdiler. Olly dirseğiyle Elsie’nin kolunu dürttü.

“Büyük an geldi.”

Elsie sınırının zorlanmaya başladığını hissederek kendini gülümsemek için zorladı. “Evet, sonunda.”

On dakika sonra hep birlikte asansöre binip ikinci kata doğru çıkmaya başladıklarında Elsie gerginliğinin en üst seviyeye ulaşmak üzere olduğunu fark etti. Asansör kulenin demirleri arasında hipnotize edici bir şekilde yükselirken Elsie pencereden dışarı bakıp sakinleşmeye çalıştı. Asansör kapısı ikinci katta açıldığın-

da onları yüzlerine çarpan sert bir rüzgâr karşıladı. Bulundukları yükseklik son derece etkileyiciydi. O yüzden herkes asansörden yavaşça inip içgüdüsel olarak platformun kenarındaki parmaklıklara tutunma ihtiyacı hissetti. İkinci kat gülümseyen insanlarla doluydu ve en iyi manzarayı yakalamaya çalışıp fotoğraf makinelere poz veriyorlardı. Danny, Elsie'yle göz göze geldi ve Aoife'yi diğer koro üyelerinden yavaşça uzaklaştırdı.

"Ne zaman harekete geçeceğiz? Danny teklifi ne zaman yapacak?" diye sordu Sasha.

"Sanırım önce biraz manzarayı seyredecekler," diye cevap verdi Elsie. "Gözünüz Woody ve bende olsun. Biz başlayacağımız zaman size işaret vereceğiz."

Bu sırada Sheila hafifçe titredi. "Kazağımı şimdi çıkarmama gerek yok, değil mi? Malum, burası biraz rüzgârlıymış."

"Şimdilik striptize gerek yok tatlım," dedi Woody alaycı bir tavırla. "Biz size haber verene kadar bir şey yapmanıza gerek yok."

Bir anda kıpkırmızı olan Sheila yapmacık bir kahkaha attı. Sundaes üyeleri Elsie ve Woody'nin göz hizasında kalmaya çalışarak ayrı yerlere dağıldı. Daisy ve Olly birbirlerine poz verip fotoğraf çekmeye koyuldu; Graeme ve Stan manzarayı seyretmek için parmaklıklara yaklaştı; Lewis, Sasha ve diğer genç üyeler bir araya toplanıp Elsie ve Woody'den gelecek işareti beklemeye başladı. Elsie ve Woody, el ele Seine Nehri manzarası seyreden Danny ve Aoife'ye makul bir uzaklıkta duruyordu. Woody ceketinin cebinden bir tütün kesesi ve kâğıt çıkartıp kendine ince bir sigara sardı.

En azından Champ de Mars tarafında değiliz, diye düşündü Elsie. Bu ana dair endişelerden biri geçerliliğini kaybetmişti. *En azından gün batımı da değil.* Elsie koro üyelerinin gergin bakış-

larını fark edince bir anda heyecanlanmaya başladığını hissetti. Büyük an giderek yaklaşıyordu.

Aradan on dakika geçti. Sasha ve Lewis, Woody'nin cesaret verici gülümsemesini bir değil, iki defa yanlış yorumlayıp üzerlerindeki çıkartmaya giriştiler ve yanlış alarm olduğunu anlayınca paltolarını aynı hızla tekrar giymek zorunda kaldılar. Sakin kalmaya kararlı olan Elsie gözünü ahşap parmaklıklara yaslanıp birbirine sarılan genç çifte dikti.

Çabuk ol Danny. Daba ne bekliyorsun?

Ve sonunda oldu. Danny omzunun üzerinden bakıp Elsie'ye küçük bir kafa hareketiyle işaret verdi. Elsie önce Woody'ye bakıp gülümsedi, sonra diğer koro üyeleriyle göz temasına geçti. İşareti alan koro üyeleri birdenbire paltolarını, kazaklarını ve eşofman üstlerini çıkartmaya başladı. Herkes kıyafetini telaşla Olly'nin eline tıktırtınca Olly birdenbire yürüyen bir vestiyere dönüştü. Ciddi bir mücadelenin sonunda sadece tişörtle kalmayı başaran gururlu koro üyeleri Elsie ve Woody'nin yanına doğru yöneldi. Hepsi bir araya toplanınca Elsie başlama işaretini verdi.

Sundaes etraflarındaki yabancı turistlerin şaşkın bakışlarına aldırmadan Aoife'in en sevdiği şarkıyı söylemeye başladı. Danny ve Aoife'in yanına yaklaştıkça sesler daha da yükseldi. Aoife şaşkın gözlerle arkasına döndü.

"Çocuklar, ne yapıyorsunuz?" diye sordu gülerek. Aradığı cevabı bulabilme umuduyla erkek arkadaşına döndü ama Danny çoktan ceketini çıkartmış, koro tişörtüyle şarkıya eşlik etmeye başlamıştı bile.

"Umbrella" şarkısının ilk nakaratına gelince Sundaes aynı anda el çırparak ritim tutmaya ve sağa sola sallanarak dans etmeye başladı. Etraflarında toplanan kalabalık performansı eğle-

nerek seyrediyordu. Bazı ziyaretçiler şarkıya eşlik ederken bazıları ise bu anı ölümsüzleştirmek için kameraya kaydediyordu. Anın romantizminden ve heyecanından cesaret alan koro üyeleri kendilerinden geçmiş bir şekilde şarkıyı söylemeye devam etti. Elsie gözyaşlarına hâkim olmakta zorlanmaya başlamıştı, şöyle bir etrafa bakınca yalnız olmadığını anladı. Bunu Danny ve Irene için yaptıklarını bilmek bu muhteşem anın anlamını daha da derinleştiriyordu.

Doğru bir zamanlamayla koro üyeleri seslerini alçalttı ve Danny yavaşça dizinin üzerine çöktü. Etraftaki kalabalıktan tezahürat sesleri yükselirken Aoife elini Danny'nin yanağına koydu. Danny bu sırada cebinden çıkarttığı küçük mavi kutuyu sevgilisine uzattı ve söze girdi.

"Aoife Mary McVey, seni seviyorum. Sensiz bir hayat geçirdiğimi hayal edemiyorum. Bugün hepimiz bunun için buradayız çünkü ben sana seni ne kadar çok sevdiğimi göstermek istedim. Seni bütün benliğimle seviyorum. Benimle evlenir misin?"

Koro üyeleri şarkıyı bitirip etraftaki kalabalıkla birlikte Aoife'nin cevabını beklemeye koyuldu.

"Evet!"

Danny gözyaşları içinde Aoife'i öptü ve yüzüğü müstakbel eşinin parmağına geçirdi. Hemen ardından koro üyeleri heyecan içinde genç çiftin üzerine atladı. Tebrikler havada uçuşurken etraftaki ziyaretçiler bu güzel anı fotoğraflamayı ihmal etti.

Kontrolden çıkmış bir şekilde gülen koro üyeleri sonunda geri çekildi ve mahcup bir şekilde gülümsedikten sonra birbirlerine sıkı sıkı sarılan genç çifti seyretti.

"Aslan Danny!" diye bağırды Stan, Danny'yi ensesinden tutup saçlarını dağıtarak.

"Bütün bunları benim için yaptığınıza inanamıyorum," dedi Aoife göründeki yaşları silerken. Tek tek bütün koro üyelerine sarıldı. "Konser de uydurmaydı, öyle değil mi?"

"Meleğim. Paris seyahatimizin tek sebebi sensin," diye cevap verdi Woody. "Bütün bunlar senin içindi."

Danny sırayla Elsie'ye, Woody'ye ve Daisy'ye sarıldı. "Çok teşekkür ederim. Muhteşemdiniz."

"Her şey hayal ettiğin gibi oldu mu, Danny?" diye sordu Daisy.

"Hayal ettiğimden daha güzeldi."

Aoife, Danny'yi dudaklarından öptü ve tekrar koro üyelerine döndü. "En sevdiğim şarkıyı söylediginize inanamıyorum! Harikaydı. Hangi ara prova yaptınız?"

"Danny'nin seni bir bahane uydurup eve erken götürdüğü zamanlarda," dedi Sasha sırtarak.

Aoife, Danny'nin koluna yalancı bir yumruk attı. "Ben de neden anneni sürekli bir yerlere taşıyıp duruyoruz diye düşünüyordum. Arabası gerçekten bozulmamış mıydı?"

Danny kafasını iki yana salladı. Aoife koluna bir yumruk daha atınca çok canı acımış gibi rol yaptı. "Üzgünüm, annem de işin içindeydi! Ne yapalım, seni korodan erken çıkarmak için iyi bir bahaneye ihtiyacımız vardı."

"İnanamıyorum!" Aoife'in minyon yüzünden anlık bir panik ifadesi gelip geçti. "Son birkaç haftadır annenin arkasından o kadar çok kötü şey söyledim ki! Eve döndüğümüzde ondan özür dilemek kalacağım sanırım."

"Seni affedeceğine eminim. Özellikle de oğlunun teklifine evet dedikten sonra," dedi Elsie gülümseyerek.

"Hepiniz şahaneydiniz. Ama arkamdan iş çevirdiğiniz için hepinizden nefret diyorum! Hayır, hepinizi çok seviyorum!"

Sundaes üyeleri toplanıp Danny ve Aoife'yi tekrar tebrik etti. Elsie biraz geri çekilip Olly'den paltosunu aldı ve daha fazla üşümek için hızlıca üzerine giydi.

"Bence otobüs bizi aldığı yere geri bırakınca kendimize bir bar bulmalı ve kutlamalara başlamalıyız," dedi Stan. Önerisi herkes tarafından coşkuyla karşılanınca gurur içinde gülümsedi.

Herkes asansöre doğru yönelirken Olly, Elsie'nin biraz geride kaldığını fark etti.

Elsie'nin neşesi yerini az sonra yapmayı planladığı şeyin derin sessizliğine bırakmıştı. "Siz gidin. Ben birazdan gelirim."

"Emin misin? İstersen seninle kalabilirim?"

"Eminim." Bunu düşünmek korkunçtu ama Elsie, Olly'nin kalmak için ısrar edeceğini ve onu yanından göndermek için sonunda her şeyi anlatmak zorunda kalacağını tahmin edebiliyordu. Ama Olly enteresan şekilde ısrarcı olmadı, omuzlarını silkip diğerlerine katıldı ve Elsie'yi kalabalığın arasında yalnız bıraktı.

Elsie yükseltilmiş manzara platformunun basamaklarına yaklaştığında rüzgâr ziyaretçilerin saçlarını uçuşturacak kadar kuvvetlenmiş, uğultusunu kulenin demirlerine fısıldamaya başlamıştı. Elsie bacaklarının titrediğini hissedebiliyordu. Elini cebine attı ve herkesten sakladığı iPod'unu cebinden çıkarttı. Kulaklıkları kulağına yerleştirdi ve Paris'e gelmeden bir gece önce Brighton'da iPod'una yüklediği şarkıyı buldu. Bu şarkıyı bu zamana kadar dinlemeye cesaret edememişti ama şimdi tam sırasıydı. Elsie "Play" tuşuna basıp manzara platformuna çıkınak için tırabzanlara tutundu ve aynı anda *Barcarolle şarkısı kalbini paramparça ederek çalmaya başladı.*

İşte o anda zaman yavaşladı sanki. Elsie manzaranın Champ de Mars'a bakan tarafına yaklaştı. Kafasını kaldırınca Montparnasse ve ötesine uzanan şehirle göz göze geldi. Bulutların kararttığı gökyüzünün altında, çok uzaklardan birkaç bina ışıklarını yakarak Elsie'ye gülümsedi. Elsie parmaklıklara ulaştığında gözündeki yaşlar daha fazla esir kalamadı ve yavaşça yanaklarından süzülme-ye başladı. Elsie bir anda etrafta ondan başka kimse olmadığını fark etti. Parmaklıkların soğuk ahşabına dokunan titrek elleri ve önünde uzanan muhteşem şehirle baş başaydı. *Barcarolle*'un hareketlenmesiyle birlikte Elsie bir sonraki hatırayı çıkartmak için elini bir kez daha cebine attı.

Lucas'ın evlendikten altı ay sonra iş başvurularında lazım olacağını düşünerek çektiirdiği vesikalık fotoğraf şimdi tüm güzelliğiyle Elsie'nin parmaklarının arasında duruyordu. Bu fotoğraf çekilirken birliktelerdi, Lucas kendi işi bittikten sonra Elsie'yi tüm enerjisiyle fotoğraf kabinine sürüklemişti. O gün çok gül-müşlerdi, ikisinin de gözleri aşkla doluydu. Kanser hayatlarına kara bir gölge gibi düşmeden önce önlerinde birlikte geçirecek-leri uzun bir hayat vardı. Bu fotoğraf çekilirken ikisi de bunun mutluluktan sarhoş olmuştu. Elsie onları tıpkı bu fotoğrafın çekildiği zamanlardaki gibi hatırlamak, aşkın diğer her şeyi anlam-sız hale getirdiği günlerdeki gibi düşlemek istiyordu. Rüzgâr tüm kuvvetiyle saçlarını savururken Elsie fotoğrafta gülümseyen genç adama baktı ve bir kez daha Lucas'ın güzel yüzüne vuruldu. O Elsie'nin hayatının aşkıydı; birlikte yaşlanmak istediği, onu en çok anlayan, en çok tamamlayan adamdı. Onun Lucas'ıydı.

O zor an geldiğinde rüzgâr gözyaşlarının tuzuyla el ele verip Elsie'nin yanaklarını yakmaya başladı. *Barcarolle* giderek daha da hareketleniyor, Lucas karısının ona verdiği sözü yerine getirmesi-ni bekliyordu...

Lucas'ın son nefesini vermeden önce söylediği sözler tam da bu ana dairdi. Nefes almak için bile çok çaba harcaması gereken o son anlarda Lucas bir şeyler söylemek isteyip başaramayarak dakikalarca dudaklarını oynatmıştı. Yorgun gözleri Elsie'nin gözlerine kilitlenmişti. Elsie kocasının telaşını anlayıp öne eğilmiş, söylemeye çalıştığı şeyi duyabilmek için yüzünü yüzüne dayamıştı.

"Seni seviyorum," diye fısıldamıştı Lucas, vücudunun kontrolünü tamamen kaybetmek üzereyken.

"Ben de seni seviyorum, beni bırakma."

"Seni seviyorum," diye tekrarlamıştı Lucas. Bunu söylerken gözleri bir anda ıslıl ıslıl olmuştu. "*C'est magnifique*, Elsie... Sen de söyle..."

Elsie kocasının yüzünü acı içinde ellerinin arasına almış ve gözlerine son bir kez derin derin bakmıştı. '*C'est magnifique*, Lucas.'

Lucas gözlerini kapatmış, parmaklarını Elsie'nin yanaklarında gezdirmiş ve çenesini biraz kaldırıp karısının dudaklarıyla buluşmuştu. Lucas'ın ruhu bedenini tam da o an terk etmişti; eli Elsie'nin yanağından kayıp bir anda yana düşmüştü. Elsie, Lucas'ın onu sonsuza kadar terk ettiğini anlayınca hıçkırığa hıçkırığa, bağırığa bağırığa ağlamaya başlamış, babası ve ablaları telaş içinde odaya koşarken Lucas'ın ailesi küçük hastane odasında kedere boğulmuştu...

Artık zamanıydı. Uzun zamandır onu Lucas'a bağlayan o listeyi tamamlamanın artık zamanıydı. Elsie bu zamana kadar kocasının istediği her şeyi yapmıştı ve Lucas şimdi Elsie'ye hayatını akışına bırakarak yaşaması için ısrar ediyordu. Onun istediği şey buydu. Elsie o anda Lucas'ı ölümünden beri hiç olmadığı kadar yanında hissetti.

Elsie gözyaşlarının ıslattığı vesikalık fotoğrafa bakarken iki yıl önce hastane odasında Lucas'tan ayrılırken yaşadığı o şiddetli acının aynısını yaşadı. Uyuşmuş parmaklarıyla Lucas'ın fotoğraftaki güzel yüzünü okşadı ve fotoğrafı dudaklarına götürdü. Sonra kafasını arkaya attı ve tüm Paris'in duyacağı şekilde avaz avaz haykırdı:

'C'est magnifique, Lucas! C'est magnifique!'

Kulağındaki müzik sona doğru yaklaşırken Elsie elindeki fotoğrafı Lucas'ın son nefesinde karısının gözlerinde gördüğü şehrin kollarına bıraktı. Rüzgâr fotoğrafı önce koyu gri gökyüzüne taşıdı, sonra şehrin semalarında havalandırdı. Elsie fotoğrafın Eiffel Kulesi'nin etrafında süzülüşünü izlerken bir anda garip bir hafiflik hissetti. Lucas'ın isteklerini yerine getirmenin verdiği sorumluluk, o sorumluluğun ağırlığı ruhundan uçup gitmişti sanki.

“Sana güveniyorum Elsie Maynard, hayatının her anını doya doya yaşamak için sana güveniyorum. Senin için her şeyin en iyisini diliyorum. Durmayacağına, sonuna kadar devam edeceğine söz ver.”

Durmayacağım, diye söz verdi Elsie kendine. Gözündeki yaşları silip şehre son bir kez daha baktı ve asansör kapısına doğru yürüdü. Kendini yorgun ama garip bir şekilde huzurlu hissediyordu. Asansöre bindi, yana yaslandı ve aşağıda bekleyen arkadaşlarının yanına inmek için düğmeye bastı.

On Dokuzuncu Bölüm

Daha hiçbir şey görmedin...

Mutlu çiftin güzel gününü kutlamak için hep birlikte birkaç kadeh içki içtikten sonra Sundaes üyeleri öğlenin geri kalan kısmını geçirmek için şehrin farklı yerlerine dağıldı. Woody eski dostlarını bulmaya gitti; Sasha, Sheila ve Lewis ise alışveriş yapmaya karar verdi. Stan ve Graeme ailelerine hediyelik eşya almak için yola koyuldu. Danny ve Aoife, Latin Mahallesi'nin dar sokaklarında romantik bir yürüyüşe çıktı. Daisy ve Olly ise metroya atlayıp Louvre Müzesi'ni görmeye gitti. Elsie metro istasyonunda onlardan ayrıldıktan sonra otele gitmek için ters istikametteki metroya bindi. Metro ağzına kadar doluydu ama Elsie'nin kafası düşüncelerle öyle meşguldü ki ne gürültünün ne birbirini itip kakan insanların ne de metroya sinen bayat sigara kokusunun farkındaydı. Sonunda tek başına kalabildiği için çok mutluydu çünkü ruhunun sessizliğe ve dinginliğe gerçekten çok ihtiyacı vardı.

Metrodan indikten sonra rue de Médicis yakınlarındaki bir restoranda akşam yemeği için yer ayırttı. Sonra Montparnasse

sokaklarının tadını çıkartarak üç blok geride kalan otele doğru yürümeye başladı. Üç renkli Fransız bayrağını büyük bir gururla sergileyen bal rengi oyma taş binalar semte ayrı bir güzellik katıyordu. Neredeyse her bloğun sonunda etrafı deniz parmaklarıyla çevrilmiş ağaçlı parklar vardı. Koyu mavi seramik saksılara dikilen budanmış defne ağaçları restoranların önünü süslerken yolların her iki tarafına dizilen bisikletler sokaklara bekçilik yapıyordu. Elsie kafasını kaldırıp yukarı baktığında binaların pencerelerinden sarmaşık ve kırmızı sardunyaların sarktığını gördü. 'Sanki bütün şehir bugünün önemini biliyor,' diye düşündü kendi kendine.

Hotel Saint-Louis'e varınca şatafatlı merdivenin demir tırabzanına tutunarak basamakları ikişer ikişer çıktı ve odasına girdi. Bugün o kadar gürültülü ve hareketli geçmişti ki odanın sessizliği bir anda ruhuna çok iyi geldi. Artık biraz dinlemeye ve sakin kalmaya ihtiyacı vardı. Ayakkabılarını çıkarttı, otel odasının tüylü halısının üzerinde yürüyerek banyoya gitti ve küveti doldurmayla başladı. Küvet dolarken televizyonu açıp siyah beyaz eski bir Fransız filmi buldu ve kendine bir fincan çay yaptı.

Eiffel Kulesi ziyaretinden sonra ilerleyen günlerde kendini nasıl hissedeceğini bilmiyordu ama ruhundaki sakinlik beklenmedik bir keşifti. Listeyi tamamlamasıyla birlikte duvarların kırıldığını hissediyordu ama bunun, yaşanmayı bekleyen hayatına nasıl yansıtacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. İyileşen bir yaranın ardından çıkan yeni ve yumuşak bir deri gibiydi yüreği; nasıl ki deri iyileştikten sonra hassas ama eskisinden daha iyi durumda olurdu, işte Elsie'nin yüreği de tıpkı öyle bir haldeydi.

Elsie uzun bir banyonun ardından üzerine dar bir kot pantolon ve uzun kollu bir bluz giyip omuzlarına Daisy'nin feribot yolculuğu sırasında verdiği yeni şalı sardı. Yatağa uzandı ve 1940'lı

yıllarda çekilen bir Fransız filmi eşliğinde derin ve huzurlu bir uykuya daldı.

Birkaç saat sonra Daisy'nin kapıyı açmasıyla uykusundan uyanan Elsie, ablasını karşılamak için yatakta doğruldu.

"Louvre nasıldı?"

"Muhteşem. Kim bilir bu kaçınıcı gidişim ama Louvre her seferinde beni şaşırtmayı başarıyor. Basit çizgiler, cam ve taşın birlikteliği, aynı anda hem sert hem etkileyici eserler... Louvre gerçekten şahane bir sanat vitrini." Daisy kendi yaptığı coşku dolu yoruma kahkahalarla gülerek yatağa oturup ayakkabılarını çıkarttı ve ayaklarına masaj yapmak için eğildi. "Paris çok güzel bir şehir ama tam bir ayak düşmanı. Keşke bugün spor ayakkabılarımı giyseydim."

"Ah, moda ikonu olmanın bedeli işte, ne yaparsın," dedi Elsie su ısıtıcısını doldurmak için yarıktan sırtarak kalkarken.

"Ya ne demezsin. Sana göstermek için milyarlarca fotoğraf çektim. Çok seveceksin. André'ye de göstereceğim." Daisy derin bir iç çekip gözünü tavana dikti. "André'nin doğduğu şehirde onsuz olmak çok garip. Öğleden sonra ona ulaşmaya çalıştım ama telefonu hep meşguldü. Beş dakikada bir deli gibi telefonuma bakıp durdum, neyse ki Olly bu durumdan rahatsız olmadı. O çok tatlı bir adam Els. Bugün birlikte çok güldük." Daisy kardeşine bakıp gülümsedi. "Bu arada çok güzel görünüyorsun. O şalın sana çok yakışacağını biliyordum. Rahat uyuyabildin mi bari?"

"Evet. Bir de banyo yaptım. Çok iyi geldi, kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Burada olmakla ilgili mi?"

"Her şeyle ilgili. Bugün Eiffel Kulesi'ne gitmek benim için çok önemliydi."

Daisy'nin gözleri buğulandı. "Biliyorum çiçeğim. Peki biz yanından ayrıldıktan sonra yapman gereken şeyi yaptın mı?"

Elsie kafasını sallayınca Daisy yanına gidip kardeşine sıkı sıkı sarıldı. "Liste tamamlandı."

"Yani artık hayatına devam edebilirsin, değil mi?"

"Evet, artık hayatıma devam edebilirim," dedi Elsie gülümseyerek. "Kendimi ayaklı kişisel gelişim kitabı gibi hissediyorum."

Daisy elini Elsie'nin omzuna koydu. "Bence ihtiyacımız olan şey ne, biliyor musun?"

"Ne?"

"Şarap. Hem de bir sürü şarap. Daha önümüzde muhteşem bir gece ve kocaman bir gün var, üstelik yapmak zorunda olduğumuz hiçbir şey yok. O yüzden bu gece güzel bir yemek yiyip kendimizi şaraba verelim diyorum. Ne dersin?"

Bu önerinin düşüncesi bile Elsie'yi rahatlatmaya yetmişti. "Bu hafta sonu aldığım en güzel teklif buydu sanırım. Harika olur."

Sundaes üyeleri saat sekizde rue de Médicis'deki Bistro L'Artiste'in loş barında bir araya geldiğinde herkesin keyfi yerindeydi. Karşıdaki restoranın parkındaki ağaçlar küçük ışıklarla parıldıyor, yüzünden gülümseme eksik olmayan bir akordeoncu dışarıdaki kaldırımda ağır ağır yol alıyordu. Aoife parmağındaki tek taş pırlantayı gururla sergilerken Danny sürekli gülümsüyordu ama yüz kasları bu kadarına dayanamayacak, çok yakında isyan edecek gibi görünüyordu. İçki servisi yapan barmenden etkilenen Sasha, Tarzanca-Fransızca kombinasyonu ile adamın dikkatini çekmeye çalışıyordu. Woody ise henüz ortalarda yoktu. Koro üyeleri Woody'nin nerede olduğuyla ilgili tahminlerde bulunmaya başladı.

“Bence kesin eski bir Hellfinger hayranıyla buluşmaya gitmiştir,” dedi Lewis sırtarak.

Olly gülümsedi. “Belki de yıllardır herkesten sakladığı Fransız çocuklarının yanındadır.” Olly, Elsie’nin yüzündeki bıkkın ifadeyi görünce kendini savunmak için ellerini havaya kaldırdı. “Ne var? Eski rock yıldızlarının bu konudaki imajını bilmiyorsun sanki. Bahse girerim, tüm dünyada Jensen kanı taşıyan bir sürü aşk çocuğu vardır.”

“Muhtemelen eski püskü bir bardadır,” dedi Daisy. Woody’nin yokluğundan faydalanıp arkasından rahatça atıp tutmak hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. “Turnelerdeki malzemecilerden biri şimdi barmenlik yapıyordur, Woody de eski günleri yad etmek için onun yanına gitmiştir.”

“Bu adam ezik diyorum da bana inanmıyorsunuz,” dedi Sasha gülerek. “Neyse bırakalım artık şu rockçı bozuntusundan konuşmayı. Şarabın tadını çıkartalım!”

Saat dokuzda tıklım tıklım dolu olan restorana geçip masalarına oturdular ama Woody hâlâ ortalarda yoktu ve herkes açlıktan şikâyet etmeye başlamıştı. Elsie akşam yemeğine onsuz başlamaya karar verdi ve durumu bir mesajla Woody’ye bildirdi.

Akşam yemeği biraz abartılı sayılabilirdi ama günün olaylarını kutlamak için bundan azı düşünülemezdi. Sundaes üyeleri Provence usulü tavuk, kızarmış ördek, ağızda eriyen gökkuşağı alabalığı ve kaselerce *moules marinière** karşısında keyiften ölmek üzereydi. Şarap su gibi akıyordu. Elsie, L’Artiste’in atmosferini ve bu atmosferin Sundaes üzerindeki etkisini çok sevdiğini fark etti. Mumlardan ve duvar lambalarından yayılan ışık koyu ahşapla şık bir birliktelik sergilerken kırmızı pötikareli masalardan yükselen

* Midye ile yapılan bir Fransız yemeği. (Ç.N.)

uğultular müzik sesine karışarak ortamı daha da keyifli bir hale getiriyordu. Yemeklerin ardından birbirinden güzel *crème brûlée*, *tarte tatin* ve *îles flottantes** tabakları masaya gelince Elsie ablasının kulağına eğildi.

“Haklıymışsın Dais. Bu gece gerçekten muhteşem.”

“Ben sana hep diyorum, ablana güven gerisini boş ver.”

Bu sırada Olly araya girdi. “Biliyor musun Elsie, bugün ablan yüzünden neredeyse ayaklarım kopacaktı!”

“Hayır, ben hiçbir şey yapmadım.”

“Çok ciddiym Els, ben hayatımda onun kadar hızlı yürüyen birini daha görmedim. Müze mi gezdik yoksa sanat temalı bir jimnastik dersine mi katıldık, bilmiyorum.”

Daisy, Olly’nin yorumuna kahkahalarla güldü ve Elsie ilk defa o an ablasının Olly’yle ne kadar iyi anlaştığını fark etti. Bu öğleden sonrayı birlikte geçirmek onları daha da yaklaştırmıştı ve belli ki Jim gibi Daisy de Olly’nin arkadaşlığından keyif alıyordu.

“Bence Olly övündüğü kadar fit bir adam değil Els. Şahsen ben aylardır spora gitmiyorum ama birkaç saat içinde onu yere sermeyi başardım.”

Olly kollarını kavuşturdu. “Ablanın bana neler dediğini duyuyorsun, değil mi?” dedi bıyık altından gülümseyerek.

“Duyuyorum, sanırım bir daha seni onunla yalnız bırakmam iyi olacak,” dedi Elsie gülümseyerek.

Elsie’nin korumacı tavrı Olly’nin çok hoşuna gitti. “Kesinlikle,” dedi aynı şekilde gülümseyerek. “Beni ondan koruman lazım Els.”

“O zaman beni yakın koruman olarak işe alman gerekecek.”

* Üç klasik Fransız tatlısı. (Ç.N.)

“Aldım gitti. Ama böyle fit bir vücudu yakından korumak çok kolay değil, şimdiden uyarayım.”

“Oliver Hogarth, sen nasıl kendini beğenmiş bir adamsın böyle!”

Olly’nin dudaklarının kenarında yaramaz bir ifade belirdi. “Yalan mı ama? Sence de fit değil miyim?”

Elsie sırıttı. “Kesinlikle öylesin.”

Elsie saat onda kasada hesabı ödemeye çalışırken cep telefonu çalmaya başladı. Elsie hesap ödeme görevini ablasına devredip kasadan uzaklaştı ve telefona cevap verdi.

“Alo?”

“Meleğimmm.”

“Woody? Neredesin sen? Akşam yemeğini kaçırdın.”

“Evet, biliyorum bebeğim. Açlıktan ölmek üzereyim.”

Elsie iç geçirdi. “Tamam, biz rue de Médicis’deyiz. Sana on tane mesaj attım, içlerinden birinde adres yazıyordu. Sen bu tarafa gel, yiyecek bir şeyler ayarlarız. Bu arada istersen otelin oda servisine de sipariş verebilirsin.”

“Tatlım. Çok güzel söylüyorsun ama sanırım an itibariyle bu mümkün değil.”

“Ne? Saatlerdir ortada yoksun Woody. Yanımıza gelmek ne kadar zor olabilir?” Etraftaki kimsenin onu dinleyeceği yoktu ama Elsie yine de içgüdüsel olarak sesini alçalttı. “Paran mı bitti?”

“Hayır meleğim.”

“Sorun nedir öyleyse? Neden buraya gelemiyorsun?”

Elsie telefonun diğer ucunda uzun, nikotin dolu bir iç çekiş duydu. “Çünkü kodesteyim bebeğim.”

Bu telefon konuşmasını takip eden yarım saat, son derece hareketli geçti. Elsie gelen haberle şoka giren koro üyelerini toparlama görevini Stan ve Graeme'e verdi. Daha sonra Daisy ve Olly ile birlikte minibüse atlayıp Paris'in hepsi birbirine benzeyen sokaklarında Woody'nin tutulduğu polis merkezini aramaya koyuldu.

Olly, Hotel Saint-Louis'nin yardımsever resepsiyonistinin bir kâğıt parçasına karaladığı amatör haritaya bakarak doğru yönü bulmaya çalışırken Daisy, Elsie'ye döndü. "Sence ne oldu?"

Elsie kafasında binbir düşünceyle önünde uzanan yola baktı. "Bilmiyorum. Dilden kaynaklı bir yanlış anlama olduğunu ve kolayca çözebileceğimizi umuyorum. Gerçi bu Fransızcayla derdimi Paris polis güçlerine nasıl anlatabilirim, onu da hiç bilmiyorum."

"İstersen onlarla ben konuşabilirim," dedi Daisy. "Her kelimenin anlamını bilmesem de doğru cümleleri bir araya getirebileceğimi düşünüyorum."

"İşte!" dedi Olly, önlerindeki büyük binayı işaret ederek. "Sanırım burası. Siz inin, ben minibüsü park edip geleyim."

Elsie ve Daisy minibüsten apar topar inip polis merkezine girdi. Daisy uzunca sayılabilecek bir süre danışma masasında bekledikten sonra asık suratlı bir polis memuru yanına yaklaştı. Daisy alçak sesli ve hızlı bir Fransızcayla derdini anlatmaya çalışırken Elsie hiçbir şey yapmadan öylece beklemek zorunda kaldı. Nöbetçi polis konuşma sırasında defterine birkaç not aldı, birkaç dakika sonra kafasını salladı ve Daisy'nin yanından ayrıldı.

"Ne olmuş?"

Daisy'nin yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. "Haberler iyi değil. Woody Sol Kıyı'daki bir bara düzenlenen büyük çaplı bir uyuşturucu baskınında tutuklanmış."

"Ne? Ama nasıl...?"

“Nöbetçi polis fazla detay bilmiyor ama sormaya gitti.”

Elsie duyduklarına inanamıyordu. “Peki Woody suçlu muymuş?”

“O kadarını soramadım takdir edersin ki.”

“Doğru.” Elsie’nin aklından milyonlarca ihtimal geçip gitti. “Peki bu durumda ne yapmamız gerekiyor? Bir avukat mı bulalım yoksa İngiliz Konsolosluğunu mu arayalım?”

Daisy elini Elsie’nin koluna koydu. “Sakin ol. Woody daha bir saat önce tutuklandı, muhtemelen hâlâ sorgusu devam ediyordur. Panik yapmaya başlamadan önce bize doğru düzgün bir açıklama yapmalarını bekleyelim, olur mu?”

Nöbetçi polis on dakika sonra geri döndü ve Daisy’ye bir şeyler söyledi. Daisy kardeşine dönüp omuzlarını silkti. “Polis memuru, Woody’yle birlikte on kişinin daha tutuklandığını söylüyor, hepsinin sırayla sorgulanmasını gerekiyormuş. Dolayısıyla burada uzun süre beklememiz gerekebilir. ‘İngiliz Konsolosluğu’nu aramamız gerekir mi?’ diye de sordum ama zaten yasalar gereği onlar haber veriyormuş.”

“Başka bir şey söylemedi mi?”

“Söyledi. Buralarda bir yerde bir kahve makinesi varmış, çok iyi değilmiş ama ucuzmuş. Bu arada bir de Fransızcamın çok iyi olduğunu söyledi.”

Elsie zoraki bir şekilde gülümsedi. “Ne güzel, Woody içeride tutuklu ama en azından senin Fransızcan sınavı geçti. Şu an içime biraz su serpildi.”

Daisy kendini tutamayıp sırıttı. “Ona bir Fransızla birlikte olduğumu söyledim. Öyle deyince kafasındaki taşlar yerine oturdu bence.”

Bir süre sonra Olly telaşla polis merkezinden içeri girdi. Park yeri bulmak için verdiği mücadelenin sonunda yüzü hafiften kızarmıştı. “Eminim bir yanlışlık olmuştur,” dedi Daisy konuyu anlatınca. “Woody biraz ilginç bir adam olabilir ama hiçbir şekilde kendini yabancı bir ülkede riske atacak kadar aptal değildir.”

Elsie, Olly’yle aynı fikirde değildi. Yanlış zamanda yanlış yerde olsa bile Woody’ye çok kızgındı. Onun bu akşam Paris’in ortasında bir polis nezarethanesinde değil, kısmen sorumlu olduğu koronun kutlama yemeğinde olması gerekiyordu.

Aradan saatler geçti. Mesaisi biten nöbetçi polis görevini iri yarı bir başka meslektaşına devretti. Yeni polis memuru son derece suratsızdı. Gecenin köründe bardak bardak kahve içip aşırı çalışan klimaların altında donma tehlikesi geçiren üç İngiliz ziyaretçiyi yok sayarak işinin başına geçti. Elsie otelde merak içinde haber bekleyen koro üyeleriyle defalarca telefonla konuştu ve daha fazla uykusuz kalmayıp bir an önce yataklarına dönmelerini tavsiye etti ama kendisi için aynı şey geçerli değildi. Bu gece uyku yüzü görmeyeceğini artık iyice anlamıştı. Bu süre içerisinde polis merkezine çok sayıda insan girip çıktı. Serseriler, yüzü gözü kan içindeki genç çocuklar, şık görünümlü avukatlar, şüpheli karakterler ruhsuz polis memurları tarafından güvenlik kapılarından geçirildi.

Sabaha karşı saat dörtte, kırklı yaşlarında takım elbiseli bir adam polis merkezinden içeri girdi ve nöbetçi polis memurunun yanına gidip kusursuz bir Fransızcayla bir şeyler söyledi. Polis memuru huysuz bir tavırla Elsie, Daisy ve Olly’nin oturduğu yönü işaret etti. Adam yüzünde kısa süreli bir gülümsemeyle onlara doğru yaklaştı.

“Walter Jensen için mi bekliyorsunuz?”

Elsie ve Daisy, Woody'nin vaftiz ismini öğrenmenin şaşkınlığıyla birbirlerine baktılar. "Evet. Genelde Woody ismini kullanıyor, o yüzden bir an duraksadık," dedi Elsie.

"Anladım. İsmim Charles Ross. İngiliz Konsoloslugu'ndan geliyorum. Polis arayıp bizi Bay Jensen'in tutukluğuyla ilgili bilgilendirdi."

"Geldiğiniz için çok teşekkürler," diye cevap verdi Elsie kafasını sallayarak. "Ne olduğunu hiç anlamadık."

"Sakin olun. Şimdi ben Bay Jensen'in yanına gideceğim ve neden tutuklandığını anlamaya çalışacağım. Eğer suçlu bulunursa size avukat ve çevirmen bulmanızı tavsiye edebilirim. Ama henüz bunları düşünmemize gerek yok. Müsaade ederseniz önce polisle ve Bay Jensen'le konuşup ne olduğunu anlayayım."

Elsie, Charles'm polis merkezinin derinliklerindeki sorgu odasına doğru yol alışıını izledi. Olly kollarını yukarı kaldırıp esnedi, Daisy ise büyük bir cesaret örneği gösterip kahve makinesinden çamur gibi bir kahve daha aldı.

"İstersen sen artık otele dönebilirsin," dedi Elsie, Olly'ye. "Hepimizin burada beklemesine gerek yok."

Olly tedirgin bir şekilde Elsie'ye baktı. "Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, öyle demek istemedim. Çok yorgun görünüyorsun. Ayrıca burada daha ne kadar bekleyeceğimiz belli değil."

"Konsolos yetkilisi bize ne olduğuyla ilgili adam gibi bilgi verene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Eğer Woody'yi hemen bırakmayacaklarsa otele hep beraber döneriz."

Elsie gözlerini ovuşturdu. İyiden iyiye bastıran uykuya karşı koymakta zorlanmaya başlamıştı. "Tamam. Sana burada ihtiyacımız olmadığını söylemek istemedim."

“Biliyorum. Başını omzuma yaslamak ister misin? Biraz gözlerini dinlendirsin.”

Elsie bu teklifi memnuniyetle kabul etti ve başını Olly’nin sakinleştirici etkisi kanıtlanmış sıcak göğsüne yasladı. Olly de kollarını onun omuzlarına sardı. Elsie zamanın nasıl geçtiğini anlamadan Olly’nin kollarında uyuyakaldı. Yaklaşık bir saat sonra Olly omuzlarını hafifçe sarsarak onu uyandırdı ve Charles’ın geldiğini haber verdi. Elsie gözlerini polis merkezinin göz kamaştıran parlak ışıklarına alıştırmaya çalışırken Charles konuşmaya başladı.

“Bay Jensen bir saattir sorgulanıyor ama maalesef polislere çok yardımcı olmadığını söylemek zorundayım. Bununla birlikte onunla konuşma fırsatı buldum, bana İngiltere’de kendisini savunacak olan hukuk bürosunun adını verdi. Hukuk bürosunu onun adına aradım. Avukatlardan biri bu sabah Paris’e geliyor. Bay Jensen henüz resmi olarak suçlu bulunmuş değil. Onu bu gece nezarethanede tutacaklar, sabah dokuzda avukatı geldiğinde sorgusuna yeniden başlanacak.”

“Ona ne olacağı hakkında genel bir fikir edinebildiniz mi?” diye sordu Daisy.

“Hayır. Maalesef bizim bu aşamada yapabileceklerimiz sınırlı. Ama polis, Bay Jensen’in adil muamele göreceği konusunda bana garanti verdi. Ben yanına gittiğimde kendisinin hareketleri ve kullandığı dil çok kontrollü değildi. Doğal olarak ona polislerle tam bir işbirliği yapması yönünde tavsiye verdim. Bunun dışında yapabileceğim çok fazla bir şey yok. Bu arada size özürlerini ilememi rica etti. Sanırım sizin burada beklediğinizi duyunca sinirlere biraz daha hâkim olmaya başladı.”

“En azından bu da bir şeydir,” dedi Elsie. “Yardımlarınız için çok teşekkürler.”

“Rica ederim. Bence siz de burada beklemeyin. Gün ortasından önce bir karar çıkacağını sanmıyorum. Burada beklemenizin bir anlamı yok. Kolaylıklar dilerim.”

Charles gittikten sonra Daisy, Elsie ve Olly’ye döndü. “Adamın dediğini duydunuz. Hadi kalkın bakalım, otele dönüyoruz.”

Elsie, Woody’yi polis merkezinde bırakmayı hiç istemiyordu ama bir tarafı bir gece nezarethanede kalırsa aklının başına geleceğini ve böylece polislerle işbirliği yapabileceğini söylüyordu. Montparnasse’a geri dönerken kimsenin ağzını bıçak açmadı, üzerlerine çöken yorgunluk hepsini ele geçirmişti. Saat beş buçukta otelin lobisine giriş yaptılar ve hiç konuşmadan odalarına girip kendilerini yataklara fırlattılar.

Ertesi sabah koro üyeleri Woody’nin tutukluluğuyla ilgili detaylı bilgi almak için otelin karşı sokağındaki bir kafede bir araya geldi. Bugün ihtiyaçları olan tek şey sert bir kahveydi. Masanın üzerinde duran bir sepet dolusu çöşeğe hiç dokunmadılar bile.

“O herifin deli olduğunu biliyordum ama böyle tehlikeli işlere bulaşmış olabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi,” dedi Sasha kafasını sallayarak.

“Henüz kesin bir şey yok,” diye cevap verdi Elsie. Dört saatlik uyku kendini toparlamasına yetmemişti ve kendini hâlâ uzun uzun dert anlatamayacak kadar yorgun hissediyordu. “Ben bir yanlış anlama olduğunu düşünüyorum.”

“Ama Woody’yi o kadar da iyi tanımıyoruz,” dedi Stan. Korodakilerin çoğu mırıldanarak ona destek verdi. “Tamam, eskiden rock’n’roll tarzına uygun bir hayat yaşadığını biliyoruz ama sadece bu kadar. Şu anda yasal olmayan maddeler kullanmadığını garanti edemeyiz ki. Ne kadar garip konuşmalar yaptığı hepimizce

malum. Bu taraftan bakınca bana uyuşturucu kullanıyormuş gibi geliyor.”

Danny kafasını salladı. “Ayrıca yarın yakalamamız gereken bir feribot var. Ya onu burada tutarlarsa ve onun yüzünden bizim pasaportlarımıza da el koyarlarsa?”

“Emin ol, bu iş oralara kadar gelmez Danny.”

“Nereden biliyorsun Olly?”

Sasha elini kaldırdı. “Bence oylama yapalım. Onu burada bırakıp gidelim diyenler el kaldırsın.”

Elsie duyduklarına inanamıyordu. “Sasha! Bu söylediğin çok ayıp bir şey.”

“Öyle mi? Peki, özür dilerim ama o bize yeterli özeni gösterdi mi? Dün Danny ve Aoife için çok özel bir gündü ve onlara odaklanmalıydı. O bize bu kadar saygı gösterirken biz neden onu düşünüyoruz?”

Sasha’nın yorumunun ardından herkes aynı anda konuşmaya başladı; birkaç kişi Elsie’ye hak verirken çoğu Sasha’nın yorumunu destekledi. Elsie sonunda dayanamadı ve bağırarak herkesi susturdu.

“Şimdi herkes beni dinlesin. Dün gece ne yapmış olursa olsun Woody bizden biri. Bugün bu koro varsa bu kısmen onun sayesinde. Çünkü performansı hazırlamak için ne kadar çaba gösterdiğini hepiniz biliyorsunuz. Sonuçta bilerek tutuklanmadı. Evet, uyuşturucu baskınının ortasında kaldığı için onun gerizekâlı olduğunu düşünüyorum ama bu bizim bir ekip olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor. Ve ekipler karşılaştıkları ilk sorunda birbirine sırtını dönmezler.” Elsie derin bir iç çekmek için durakladı. “Bu durum sizin kadar benim de hoşuma gitmiyor. Ama en azından önümüzde Paris’te geçireceğimiz koca bir gün var. Feribot bilet-

lerimiz esnek tarifieden alındı, dolayısıyla yarın sabahkini kaçır-
sak bile önemli değil. Woody'nin avukatı bugün geliyor. Eğer
kötünün kötüsü olursa ve Woody'nin Fransa'da kalmak zorun-
da olduğu netleşirse diğer feribotu yakalayıp eve döneriz ve ona
İngiltere'den yardımcı olmaya çalışırız. Daisy, Olly ve ben az son-
ra polis merkezine geri gideceğiz, o yüzden size gününüzün tadı-
nı çıkarmayı öneriyorum. Eğer bir gelişme olursa biz size haber
veririz. Hepimizin orada olmasına gerek yok.”

Elsie'nin konuşmasından etkilenen ve söylediklerini onay-
layan koro üyeleri kafeden çıkıp farklı yönlere dağıldı. Elsie,
Daisy ve Olly ise bu defa yanlarına su ve yiyecek bir şeyler alıp
minibüse yöneldi. Dün geceki yolu takip ederek polis merke-
zine doğru yola çıktılar. Gün ışığında yollar çok daha belirgin,
canlı ve hayat doluydu. Olly iki kız kardeşi bir kez daha polis
merkezinin önünde bıraktı ve minibüsü park etmek üzere yan-
larından ayrıldı.

Binanın kapısına doğru yürürken, “İyi tarafından bak,” dedi
Elsie, Daisy'ye. “En azından bir daha o korkunç kahveyi içmek
zorunda kalmayacağız.”

“Küçük şeylerle mutlu olmak isimli çalışma,” diye sırtıttı Da-
isy. Sonra danışmaya doğru ilerledi ve mükemmel Fransızcasıyla
farklı bir polis memuruyla konuşmaya başladı.

“Ne dedi?” diye sordu Elsie, Daisy yanına gelince.

“Şu anda avukatı yanındaymış ve bize en kısa zamanda bilgi
verecekmiş.”

Elsie el çantasından kitabını çıkarttı. “Yani en az bir-iki saat
daha buradayız.”

Daisy kendi çantasından Fransız Vogue dergisinin bir kopyası-
nı çıkarttı ve kardeşine gülümsedi. “İkimiz de hazırlıklı gelmişiz.”

Elsie kitaptan üç bölüm okudu. Daisy derginin yarısını bitirdi, en son iki şişe suyu da devirmişlerdi ki polis memurlarından biri onlara seslendi. Saatler önce Charles'ın girdiği kapı açıldı ve kapıdan Woody'nin avukatı çıkıp onlara doğru yürümeye başladı.

"Tekrar karşılaşmak için oldukça enteresan bir mekân, değil mi hanımlar?"

Elsie gözlerine inanamıyordu. Daisy'yi yanaklarından öpen kişi gerçekten Torin miydi? *Nasıl yani....?* Sesli sormak gerçeği değiştirecekmiş gibi, "Sen Woody'nin avukatı mısın?" dedi Elsie. Elbette hiçbir şey değişmedi. Torin Stewart, Woody'nin buradan tek çıkış bileti olarak, Paris polis merkezinin tam ortasında duruyordu.

"Teknik olarak hayır. Ama babam Woody'nin eski menajeri- nin yakın arkadaşı, tutuklandığını ondan duydum ve onu ben savunmak istedim." Torin, Elsie'yi yanaklarından öpmek için bir hamle yaptı ama Elsie geri çekildi. Torin bu hareket karşısında gözle görülür şekilde afalladı, yeşil gözleri birden sayısız soruyla doldu. "Sanırım dün saatlerce burada beklemek zorunda kaldınız, değil mi?"

"Evet. Woody nasıl?"

"İdare ediyor. Sorgu sırasında konuyla alakasız bir sürü soruya maruz kalmış. İyi ki zamanında gelmişim çünkü öfkesi yüzünden başına daha fazla bela açmak üzereymiş." Torin, Elsie'ye gülümse- di ama yine karşılık alamadı. "Endişelenmemeye çalışın."

"Söylemesi kolay tabii."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Daisy. Aynı anda Olly polis merkezinden içeri girip yanlarına gelip rahatsız kırmızı sandalye- lerinden birine oturdu.

"Kusura bakmayın, ancak park yeri bulabildim," dedi Elsie'nin alnına bir öpücük kondurarak.

Torin, Olly'yi gördüğü için bozulmuş olabilir miydi? "Hâlâ diğer şüphelileri sorguluyorlar. O yüzden Woody'ye bir saatten önce sıra gelmez diye düşünüyorum. Selam Oliver." İki adam son derece nazik bir şekilde el sıkıştı.

"Torin. Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Aslında benim için de sürpriz oldu," diye cevap verdi Torin. "İsterseniz buradan çıkıp yakınlardaki bir kafe veya restorana gidelim. Size olayın detaylarını anlatayım, olur mu? Geldiğimden beri hiç kahve içmedim."

Dışarı çıktıklarında onları ılık bir ekim güneşi karşıladı. Bir blok ötede, ikinci el sanat kitaplarının satıldığı sahaflarla dolu bir sokakta küçük ve renkli bir kafe bulup oturdular. Kahve ve patatesli sıcak *tartiflette** siparişi verdiler. Elsie acıktığını ancak siparişler masaya gelince anladı. Torin, yemeklerini yiyip kahvelerini içerken olayları hem polisin hem de Woody'nin gözünden anlatmaya başladı. "Woody 1988 yılında Hellfinger'ın Paris turnesindeyken grup arkadaşlarıyla birlikte geçirdikleri güzel geceyi hatırlayıp şehrin Sol Kıyısı'nda yer alan söz konusu bara gitmiş. 1980'li yıllarda Paris'in en popüler mekânlarından biri olan bu barın bugün yasal olmayan ticaretlerin yapıldığı ve tehlikeli işlerin döndüğü bir yere dönüştüğünden haberi yokmuş. Yani anlayacağınız Woody yanlış zamanda, yanlış yerde bulunmanın kurbanı. Fransız narkotik ekipleri iki yıldır bu barı takip ediyormuş ve dün gece de büyük operasyonun düğmesine basılmış. Neredeyse bardaki herkesi tutuklamışlar, o yüzden sorgulamalar bu kadar uzun sürmüş. Woody bara adımını attığı anda polis içeri baskın yapmış."

"Sence polisler ona inanacak mı?" diye sordu Elsie, Torin'i dikkatle dinledikten sonra.

*Patates, soğan, et ve peynirle yapılan bir Fransız yemeği. (Ç.N.)

“Sanırım inanmaya başlıyorlar,” diye cevap verdi Torin. “Ama tehlike henüz geçmiş değil. Onu polis merkezine getirdiklerinde çok sinirliymiş ve üç saat boyunca Fransa’yla ilgili düşündüğü bütün kötü şeyleri ortaya dökmüş. Tahmin edebileceğiniz gibi polisler bu durumdan pek hoşlanmamış.”

Daisy homurdandı. “Gerizekâli! Ben André’yle tartışırken ağızımdan Fransa’yla ilgili kötü bir şey çıkacak diye ödüm patlıyor. Fransızlar için bazı şeyler kutsaldır, gururları da bunlardan biri.”

“Peki planın nedir?” diye sordu Olly.

“Savunmamı kimlik saptamada yanlışma üzerinden yapacağım. Aksini iddia etmek için ellerinde neredeyse hiç kanıt yok; sonrası onu burada ne kadar tutmak istediklerine bağlı.”

Olly, Daisy ve Elsie’ye baktı. “Peki bizim burada beklememize gerek var mı? Yani eminim hepimiz beklemek istiyoruz ama anladığım kadarıyla burada olmamızın ona bir yardımı olmayacak. Bu durumda yarınki yolculuktan önce otele dönüp biraz uyumamız daha mantıklı olmaz mı? Ayrıca minibüsü de park ettiğim yerde ne kadar uzun tutarlar, bilemiyorum. Bu şehirde kurallar daha sert uygulanıyor. Bütün yaşananların üzerine bir de park cezası yememize hiç gerek yok.”

Torin omuzlarını silkti. “Burada kalmanız için hiçbir sebep yok. Benim görüşmelere tekrar başlamam bile en az iki saati bulacak.”

“Tamam,” dedi Daisy. “Doğru dürüst düşünemeyecek kadar yorgunum. Duş alıp biraz yatmak istiyorum. Sen de yorgun görünüyorsun Els.”

Elsie bütün yorgunluğuna rağmen Woody’nin yarın onlarla birlikte eve dönüp dönmeyeceğini öğrenmeden buradan ayrılmak istemiyordu. Kahvaltıda koro üyelerine söyledikleri konu-

sunda ciddi idi: Woody bu ekibin bir parçasıydı ve desteğe ihtiyacı olduğunu bilirken yanından ayrılmak istemiyordu.

“Sanırım ben kalsam daha iyi olacak.”

Olly kafasını salladı. “Torin’in ne dediğini duydun, kalmamıza gerek yokmuş.”

Elsie elini Olly’nin koluna koydu. “Aslına bakarsan otele gitsem de dinlenebileceğimi sanmıyorum. Bu seyahati ben organize ettim. Herkesin eve güvenli bir şekilde dönmesini sağlamak benim sorumluluğum.”

“O zaman ben de kalıyorum,” dedi Olly kararlı bir şekilde. Elsie, Olly’nin yorgunlukla mücadele ettiğini gözlerinin altındaki mor halkalardan anlayabiliyordu.

“Olly, yarın bizi eve götürmek için uzun süre direksiyon başında olacaksın. Yola çıkmadan önce iyice dinlenmiş olman gerekiyor,” dedi Olly’nin yanağına bir öpücük kondurarak. “Durumun gidişatını öğrendikten sonra metroya atlayıp yanınıza geleceğim.”

Olly kaşlarını çatı. “Söz mü?”

“Söz.”

Olly, Torin’e şöyle bir bakış atıp Elsie’ye döndü. “Eğer bir gelişme olursa bana mesaj at, tamam mı?”

Elsie, Olly’nin endişeli haline gülümsedi. “Tabii ki.”

Olly kafenin kapısında Elsie’nin elini tuttu ve onu diğerlerinin yanından biraz uzaklaştırdı. “Seni onunla yalnız bırakmak hiç içime sinmiyor. Acayip gıcık bir adam, seni daha da strese sokmasından endişeleniyorum.”

“Torin Stewart’la başa çıkabilirim, bundan şüphelenmesin,” diye cevap verdi Elsie. “Ben sadece Woody’nin iyi olduğundan emin olmak istiyorum.”

“Peki.”

“Benim için endişelendiğin için çok teşekkür ederim. Çok tatlısın.”

Olly’nin gözleri aydınlandı. “Gerçekten mi?”

Elsie kafasını salladı. “Evet.”

“Senin kendini her zaman güvende hissetmeni istiyorum,” diye fısıldadı Olly, Elsie’yi yavaşça kendine doğru çekerek. “Biraz ağırdan aldığımızın farkındayım, senin kendi içinde halletmen gereken bazı meseleler olduğunu da biliyorum ama bilmeni istediğim tek bir şey var. Ben her zaman yanındayım...”

Olly’nin sözleri Elsie’nin içini ısıttı. “Emin misin?”

Olly öne doğru eğildi ve Elsie’nin yanağına upuzun bir öpücük kondurdu. Dudakları dudaklarına o kadar yakındı ki Elsie bir an nefes almayı unuttu. “Adım kadar eminim.”

Daisy ve Olly onlarla vedalaşıp kafeden ayrıldıktan sonra Elsie derin bir nefes aldı ve Torin’in yanına döndü.

“Beklerken bir kahve daha içmek ister misin?” diye sordu Torin. Sinir bozucu şekilde mutlu görünüyordu. “Sundae & Cher’deki kadar güzel değil ama idare edeceğiz artık.”

Elsie bütün siniriyle Torin’in yüzüne baktı. “Öncelikle bir şeyi açığa kavuşturalım. Şu anda sadece Woody’yi merak ettiğim için buradayım, başka hiçbir sebebi yok.”

Torin şaşkınlık içinde tek kaşını kaldırdı. “Yani kahve istiyor musun istemiyor musun?”

“İstiyorum ama sadece polis merkezindeki o korkunç kahveden bir tane daha içmek istemediğim için. Yani kahve teklifini sadece midemin sağlığını düşünerek kabul ediyorum.”

Torin yeşil gözlerini kısıp Elsie'ye baktı. "Peki."

Elsie masaya dönüp sinir içinde otururken Torin siparişleri vermeye gitti. Cher'in Jake ile yaşadığı korkunç deneyimden sonra Elsie bir sonraki karşılaşmalarında ona ne söyleyeceğini hiç düşünmemişti ama bildiği tek bir şey vardı, o da Torin'e hâlâ kızgın olduğuydu.

Torin masaya dönüp evrak çantasını açtı ve Elsie'nin bir önceki görüşmelerinde dalga geçtiği kabarık ajandayı sertçe masaya bıraktı. "Keşke benimle ilgili sorununun ne olduğunu bilseydim," dedi birden.

"Sorunum ne mi? Benim sorunum senin ne yapmaya çalıştığını anlayamamak! Bir dakika önce dünyanın en kendini beğenmiş adamı gibi davranırken bir dakika sonra benimle arkadaş olmaya çalışıyorsun."

"Efendim?"

Elsie bir anda fazla ileri gittiğinin farkına vararak kollarını kavuşturdu. "Unut gitsin. Woody'ye yardım etmek için buradayız. Birbirimizle ilgili ne düşündüğümüzün bir önemi yok."

"Kesinlikle. Ben Woody'ye yardım etmek için buradayım çünkü bu benim işim. Birbirimizden hoşlanıp hoşlanmadığımızın bu konuyla bir ilgisi olduğunu düşünmek benim mesleki bütünlüğüme hakaret anlamına gelir. Kimsenin böyle bir şey düşünmesine izin vermem."

Elsie homurdandı. Jake'in zamparalığıyla ilgili gerçeği ondan rahatlıkla saklayabilen bir adamdan böyle ilkeli sözler duymak gülünçtü. "O zaman Woody iyi ki senin müvekkilin, arkadaşın değil."

"*Deux cafés.**" Garson masaya kahveleri bıraktı ve hızla yanlarından uzaklaştı.

* Fransızcada "iki kahve" anlamına gelmektedir.

“Ne alakası var? Tamam vazgeçiyorum. Ne yapmışım ben? Söyle hadi!”

Elsie fincanına bir şeker attı ve öfkesinin çabuk dağılmasını umarak kahvesini karıştırdı. “Ben tartışmak istemiyorum Torin. Sadece Woody’yi alıp eve götürmek istiyorum.”

“Seni dinliyorum, sorunun ne olduğunu söyle.”

Elsie kafasını kaldırıp ters ters Torin’e baktı. “Jake Long.”

“Ne olmuş ona?”

“Cher’i aldatıyormuş, geçen hafta onu yakalamış. Cher nasıl üzüldü bilemezsin Torin! Gecenin bir yarısını evine gidip onu teselli etmek zorunda kaldım.”

“Çok üzüldüm ama benim suçum ne?”

“Sana sordum! Sana Jake’in, Cher’i aldatıp aldatmadığını sordum ve sen bana aldatmadığını söyledin. Ben sana güvendim ama sen ne yaptın? Patronunu korumak için bana yalan söyledin.”

Torin ellerini iki yana açtı. “Bilmiyordum...”

“Tabii ki biliyordun! Böyle şeyler ofislerin baş dedikodu konusudur, bilmemen mümkün değildi.”

“Sana yalan söyleyebileceğimi düşündüğüne inanamıyorum.” Elsie, Torin’in kaşığını manasızca kahvesinin içinde döndürdüğüünü fark etti.

“Neden düşünmeyeyim? Sen bana daha önce de yalan söyledin.”

Elsie, Torin’in gözlerinde haksızlığa uğrayan bir adamın hissettiği duyguyu görebiliyordu ama söz ağzından çıkmıştı bir kere.”

“Ne zaman? Sana ne zaman yalan söyledim?”

Elsie, Torin’in yüzünü görmemek için gözlerini kapattı ve sesini alçalttı. “Bu yıl Karnaval’a gelmediğini söyledin. Ama oradaydın. Seni gördüm, sen de beni gördün.”

Torin kısa bir süre sessiz kaldı. Elsie gözlerini açıp kahvesine baktı. Kahvenin koyu renginin fincanın beyazlığıyla, kafe duvarlarının sarısıyla ve masa örtüsünün griliğiyle oluşturduğu tezadı seyretti.

“Tamam, yalan söyledim. Seni Olly’yle gördüm ve rahatsızlık vermek istemedim,” dedi sonunda Torin. “Sen konuyu açınca birden panikledim. Başka ne söyleyebilirdim ki?”

“Gerçeği?”

“Evet, gerçeği söyleyebilirdim ama ben senin kadar mükemmel değilim işte. Kulağa yanlış gelebilir ama inkâr etmenin en doğrusu olduğunu düşündüm. Hata yaptım.”

“Bunu şimdi söylemenin bir anlamı yok,” dedi Elsie yavaşça.

“Senin kafana taktığın hiçbir şeyin bir anlamı yok.” Torin, Elsie’yle göz göze geldi. “Ama Jake’in Cher’i aldattığını gerçekten bilmiyordum.”

“Belki o konuda da paniklemişsindir? Hiç dedikodu da mı duymadın?”

“Ben böyle konulara kafa yormam. Evet, Jake’in bu konuda kötü bir ünü var ama gözümle gördüğüm bir şey olmadı. Ayrıca adam benim patronum. Cher’e karşı çok ilgili görünüyordu. O yüzden onunlayken başka bir kadına bakacağı aklıma gelmedi. Ama sen zaten bana inanmıyorsun, seni neden ikna etmeye çalışıyorum ki ben?”

Aralarındaki konuşma dar bir patikadan tehlikeli bir uçuruma doğru ilerliyordu ve Elsie tek bir yanlış kelimeyle yere dimdik çakılmaktan korkuyordu. Çareyi konuyu değiştirmekte buldu. “Bırakalım artık bunları, Woody konusunda ne yapacaksın?”

“Woody’nin yarın sizinle birlikte feribota binmesini sağlamak için elimden geleni yapacağım.”

Elsie sonunda öfkesini kontrol altına alıp kafasını salladı ve kahvesini içti. "Artık dönsek iyi olacak."

"Tabii, kalkalım."

Polis merkezine girer girmez Torin avukat moduna geri dönüp kararlı adımlarla kapılardan geçti ve sorgu odasına girdi. Elsie rahatsız sandalyelerde nöbete devam edeceğini anlayınca kitabını eline aldı. Ama Torin'le yaptığı konuşmayı ve onun buradaki varlığından duyduğu rahatsızlığı düşünmekten bir türlü kitabın sayfalarına konsantre olamadı ve sonunda kitabı kucağına bıraktı. Acaba Jake konusunda doğru mu söylüyordu? Yoksa bildiği başka şeyler vardı da itiraf mı edemiyordu? Peki ya Karnaval'la ilgili söylediği yalanı kabul etmesine ne demeliydi? Bu ne anlama geliyordu?

Dakikalar saate döndükçe Elsie yavaş yavaş bir şeyin farkına varmaya başladı: Torin etrafındayken canının bu kadar sıkulmasının sebebi derinlerde bir yerde ona güvenmek istemesiydi. Aslında onun her hareketine kuşkuyla yaklaşmak istemiyordu.

Torin'le her karşılaştığında öfke ve şaşkınlık arasında savrulup durmaktan da hoşlanmıyordu. Biriyle ilgili ne hissedeceğini bilememek Elsie'nin çok alışık olduğu bir deneyim değildi. Bu ikilem ona kendisini ayaklarının altındaki halı hızla çekiliyormuş gibi hissettirtiyordu.

"Elsie."

Elsie adını duyunca yerinden zıpladı ve kafasını kaldırdığında Torin'in yanında durduğu gördü. Gülümsüyordu ama gösterdiği yoğun çabanın ve yaşadığı stresin izleri gözlerinden okunuyordu.

"Ne var? Ne oluyor?"

"Tüm suçlamaları düşürüyorlar. Woody yarım saate kadar serbest kalacak."

“Bu harika bir haber, çok sevindim!” Yaşadığı rahatlama diğer tüm duyguların önüne geçince Elsie ayağa kalktı ve Torin’e tüm gücüyle sarıldı. Torin, Elsie’nin bu hareketi karşısında o kadar şaşırdı ki karşılık vermesi birkaç saniyesini aldı, sonra o da Elsie’ye sarıldı. Bir süre hiç kıpırdamadan öylece kaldılar. Elsie gözlerini kapatınca Torin’in göğsünün hızla yükselip alçaldığını, kendi kalbinin de normalden daha hızlı çarptığını fark etti.

Elsie, Torin’in kollarından ayrıldıktan sonra mahcup bir ifadeyle gülümsedi.

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Aslında ellerinde Woody’yi suçlayacak herhangi bir kanıt olmadığını biliyorlardı. Eninde sonunda serbest bırakacaklardı, sadece süreyi uzattılar o kadar.”

Elsie kafasını salladı. “Bence o kadar kolay bir mesele değildi. Woody yarın bizimle birlikte eve dönüyorsa bu senin sayende oldu. Gerçekten çok, çok teşekkür ederim.”

Torin bakışlarını kaçırdı ve önemli bir telefon görüşmesi yapması gerektiğini söyleyerek hızla dışarı çıktı. Bu sırada Elsie kendini sandalyeye bıraktı ve gözyaşları içinde Daisy’yi aradı.

“Woody’yi geri getiriyoruz!” Haberi duymak için Daisy’nin yakasına yapışan Sundaes üyelerinin telefonun diğer ucunda attığı sevinç çığlıklarını duyunca, Elsie’nin gözyaşları kahkahalarla yer değiştirdi.

Otuz dakika sonra Woody elinde kişisel eşyalarının bulunduğu şeffaf bir poşetle kapıda belirdi. Yorgundu ama rahatlamış görünüyordu. Yanında Torin vardı. Woody, Elsie’ye doğru yürürken ellerini iki yana açtı.

“Bebeğim, ne diyebilirim ki? Eski şaşaalı günlerinin gölgesinden kurtulamayan bu aptal, yaşlı adamı affedebilecek misin?”

Elsie, Woody'ye sıkı sıkı sarıldı. "Eğer bir daha böyle aptalca bir şey yapmayacağına söz verirsen affedebilirim."

"Ben rock'ın kölesiyim, bebeğim. O bana istediği her şeyi yaptırabilir," diye cevap verdi Woody ama Elsie'nin yüzündeki ifadeyi görünce anında geri adım attı. "Tamam, kızma. Onu dinlememek için elimden geleni yapacağım."

"Çok sevinirim."

"Sanırım benim işim bitti," dedi Torin araya girerek. "Siz otele dönebilirsiniz, değil mi?"

Elsie gülümsedi. "Evet, yakınlarda metro durağı var, ona atlar gideriz."

"Süper. Woody kendine iyi bak." Torin tokalaşmak için elini uzattı ama Woody ona karşılık vermedi.

"Gitmiyorsun, değil mi?"

"Gidiyorum. Burada yapacak başka bir şey kalmadı."

"Sen beni o demir parmaklarının arasından kurtardın, daha sana adam gibi teşekkür bile edemedim. Hiçbir yere gidemezsin," diye cevap verdi Woody. "En azından sana bir içki ısmarlamama izin ver ya da daha da güzeli akşam yemeğini birlikte yiyelim."

"Aslında, ben..." Torin şaşkıncı, izin beklermiş gibi Elsie'ye baktı.

"Akşam yemeğinde bize katılabilirsin. Tabii eğer hemen dönmek gerekiyorsa."

"İşimin ne kadar süreceğini bilemediğim için dönüş biletini ayarlamadım. Size katılmamın bir sakıncası olmadığından eminsiniz, değil mi?"

"Elbette yok dostum," diye cevap verdi Woody. "Sen bizim onur konuğumuzsun."

Elsie, Torin ve Woody içeri girdiğinde koro üyeleri Hotel Saint-Louis'nin lobisinde bekliyordu. Hepsi Woody'yi ünlü biri gibi karşıladı. Öpüşmeler, kucaklaşmalar ve geçmiş olsun dilekleri sona erdikten sonra hep birlikte yakınlardaki bir bara doğru yola çıktılar. Koro üyeleri barı istila etmeye girişirken Olly, Elsie'nin yanına oturdu.

“Sen iyi misin?”

“Woody oradan kurtuldu ya, artık çok daha iyiyim.”

“Güzel,” dedi Olly, yan gözle Torin'i işaret ederek. “Belli ki bu adam işini biliyor.”

“Evet. Önemsiz bir şeymiş gibi davranmaya çalıştı ama ben-
ce suçlamaları düşürmeleri için polisi ikna etmesi hiç de kolay
olmadı.”

Olly uzanıp Elsie'nin elini tuttu. “Kendimi çok işe yaramaz
hissettim Els. Her şeyi yoluna koymak istedim ama elimden bir
şey gelmedi. Üstelik seni orada yalnız bıraktım.”

“Sorun değil. Ben sadece Woody serbest bırakılana kadar ora-
dan ayrılmak istemedim.”

“Doğru,” dedi Olly ama gözleri diliyle aynı şeyi söylemiyordu.

Elsie, Olly'nin kendini iyi hissetmesi için gülümsedi. “Sen
harika bir iş çıkarttın. Bizi gecenin bir yarısı hiç bilmediğin yol-
lardan polis merkezine götürdün ve göğsünde uyumama izin ver-
din. Bunlar benim için çok önemli.”

Olly yeniden gülümsedi. “Evet, doğru söylüyorsun. Ben ne
müthiş bir adamım böyle.”

“Ama kendini o kadar da beğenme,” diye cevap verdi Elsie
gülerek.

“Ben günlerimin sayılı olduğunu düşünürken etrafımdaki her-

kes bağıra bağıra Fransızca konuşuyordu...” Woody koro üyelerini etrafına toplamış, başına gelenleri bir masal anlatıcısı edasıyla gerçekliği şüpheli bir abartıyla anlatmakla meşguldü. “Polisler bana bağırıyordu. Sesleri 1986 yılında Viyana’da isyan çıkartan kalabalıktan bile daha yüksek çıkıyordu. Bunu söylemekten hiç utanmıyorum, o an dedim ki: Sanırım talih dediğimiz güzel kadının bavullarını topladı ve beni terk etmek üzere...”

“Çok korkmuş olmalısın!” diye ciyakladı Sheila.

“Korkmak mı? Hayır kızım. Hayatı benim kadar görmüş geçirmiş olanlar, böyle şeyleri korku değil tecrübe olarak görürler.”

“Eminim korkudan altına işemiştir,” dedi Sasha.

“Hiçbir rockçı böyle durumlarda korkuya yenik düşmez,” dedi Woody. “Ayrıca kahramanım tam zamanında yanıma geldi. O varken neden korkayım ki?”

Torin, Woody’nin yaptığı tanımlama karşısında utanmış görünüyordu. “Abartıyorsun Woody...”

Garson şarapları getirince herkes Woody’nin özgürlüğüne kadeh kaldırdı. Paris’teki son günlerinin geri kalanını tasasız geçirmeye kararlı bir şekilde, neşe içinde birbirleriyle sohbet etmeye koyuldular.

Olly yerinden kalıp Woody’nin yanına gidince Elsie, Aoife ile konuşmaya başladı.

“Çok güzel bir yüzük. Danny iyi iş çıkarmış, öyle değil mi?”

Aoife gülümsedi. “Kesinlikle öyle. Ama sanırım hâlâ şoktayım. Rüyada olup olmadığımı anlamak için ikide bir parmağıma bakıp duruyorum. Irene’in bütün bunları o kadar hastayken planlamış olması inanılır gibi değil.”

“Irene muhteşem bir kadındı. Vasiyetinde bana verdiği görev-

leri duymuşundur. Hastayken bu seyahatin en ince detaylarını bile düşünmüş.”

“Keşke o anı Irene de görebilseydi.” Elsie gülümsedi. “Bence oradaydı, her şeyin yolunda olup olmadığını uzaktan kontrol ediyordu eminim.”

Barın diğer tarafında Lewis ile sohbet eden Danny eliyle işaret ederek Aoife’yi yanına çağırırdı. “Ah, nişanlım beni çağırıyor,” dedi Aoife sırtarak. “Sonra görüşürüz, bDanny’yi bekletmeyeyim.”

Aoife ve Danny’nin mutluluğuna şahit olmak çok güzel; son on iki saat içinde yaşananların onların nişan heyecanına gölge düşürmediğini görmekse çok rahatlatıcıydı.

“Duyduğuma göre bu seyahatin asıl sebebi bu genç çiftmiş.”

Elsie arkasını dönünce Torin’in, Olly’den boşalan sandalyeye oturduğunu gördü. “Evet. Danny’nin evlenme teklifi muhteşimdi.”

“Bu evlenme teklifinin vasiyette senden istenen şeyle bir bağlantısı olup olmadığını sorabilir miyim?”

“Sorabilirsin. Evet, var.”

“Peki neden yapıp yapmama konusunda kararsızdın?”

Elsie gözlerini kaçırdı. “Bu çok uzun bir hikâye. Ama şimdi düşününce iyi ki vazgeçmemişim diyorum. Dün çok özel bir gündü.”

“Olly de orada olduğuna göre sizin için de romantik bir gün olmuştur.”

Bu da ne demek oluyordu şimdi? “Herkes oradaydı ve Danny ile Aoife’in bu özel anına şahitlik etmek hepimiz için bir onurdu,” diye cevap verdi Elsie temkinli bir şekilde.

“Özür dilerim, sadece merak ettim.”

“Neyi merak ettin?”

“Onunla ne kadar ciddi olduğunu.”

“Torin, ne söylemeye çalıştığını anladığımdan emin değilim.”

“Ben de öyle,” dedi Torin alnını ovuşturarak. Torin’in hep arkasına saklandığı kontrol mekanizmasının bir saniyeliğine de olsa yıkıldığını görmek Elsie’nin kafasını karıştı. “Ben gerçekten özür dilerim. Sizi her seferinde birlikte görüyorum ama aranızda ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Yani, ben tanıştığımız günden beri senin ne istediğini bilen bir kadın *olduğunu düşünüyorum ama onunla birlikteyken tam aksi bir imaj sergiliyorsun.*”

Elsie, Torin’e ters ters baktı. “Bu seni hiç ilgilendirmez. Ayrıca sen beni ne kadar iyi tanıyor olabilirsin ki? Ne hakla beni, benim hayatımı yargılamaya kalkıyorsun?”

Torin, Elsie’nin tepkisini yok sayarak konuşmasına devam etti. “Gördüğüm kadarıyla sen hep her şeyin en iyisini yaşamaya alışmışsın. Bana kocanın hayatının aşkı olduğunu söylemiştin, bu gelecekteki ilişkilerin için çitanın fazlasıyla yüksek olduğu anlamına gelmiyor mu?”

Elsie duyduklarına inanamıyordu. “Bu da seni ilgilendirmez ama ben asla Lucas gibi bir adam bulamayacağımı biliyorum. Aradığım şey bu değil zaten. Eğer bir gün Olly’yle bir ilişkiye başlamaya karar verirsem bu onu olduğu gibi kabul ettiğim için olacak; kaybettiğim insana benzediği için değil.”

“İyi güzel söylüyorsun ama sence Olly seni Lucas kadar mutlu edebilecek mi? Ya da gerektiğinde Lucas gibi mücadeleci yanını ortaya çıkartabilecek mi?” Elsie, Torin’in Lucas’ın ismini alelade bir şekilde ağzına almasına çok sinirlendi ama o henüz konuşmasını bitirmemişti. “Elbette Olly’nin çok iyi bir adam olduğu-

na şüphem yok ama sence gerçekten sana uygun biri mi? Yoksa hayatında olmasından hoşlandığın öylesine bir adam mı? Onun sana olan ilgisi ve aşkı çok belli ama senin ona aynı duyguları beslediğini hiç sanmıyorum.”

Torin ipin ucunu kaçırmış durumdaydı. “Sen kendini ne sanıyorsun? Sen beni gerçekten anladığını falan mı düşünüyorsun? Şu anda seninle bu konuşmayı yaptığımı inanamıyorum....”

“Bu konuşmayı yapmak için daha iyi bir zaman olamaz. Olly’yi de hiç anlamıyorum. Seni mutlu edemeyeceğini nasıl göremiyor? Gerçekten çok acayip.”

Elsie rezalet çıkarmama gayretiyle sesini iyice alçalttı. “Olly’yle ne yaşadığım seni hiç ilgilendirmez.”

Torin ellerini havaya kaldırdı. “Hemen sinirlenme, ben sadece gözlemlerimi söylüyorum. Özür dilerim. Hayatında bu kadar önem taşıyan birini kaybettikten sonra bazı şeylere yeniden başlamak kolay değildir eminim. Sen de bana istediğini sorabilirsin. Ne dersin? Böylesi daha eğlenceli olmaz mı?”

Elsie gözünün ucuyla bara doğru baktı. Kahkahalar eşliğinde sohbet eden koro üyeleri oldukça mutlu ve rahat görünüyordu. Herkes kafasına göre takıldığına göre Torin’den yaptıklarının intikamını almanın tam sırasıydı. “Tamam. O kadının adını öğrenmek istiyorum.”

“Pardon? Kimin adını?”

“Seni ilişkiler konusunda bu kadar kuşkucu hale getiren kadının adı. Bu tavrın ardında senin güvenini sarsan bir kadın olduğuna kalıbımı basarım.”

Torin yüzünde buruk bir hayranlık ifadesiyle arkasına yaslandı. “Vay be. Ben kendimi açık sözlü bilirdim ama sen benden daha fena çıktın.”

“Her şeyi sorabileceğimi söylemiştin. Evet, cevabını bekliyorum.”

Torin yenilgiyi kabul etti. “Adı Cass.” Elsie, Torin’in konuşurken içgüdüsel olarak sol elinin yüzük parmağına dokunduğunu fark etti.

“Ne kadar evli kaldınız?”

“Mesleğini değiştirmeyi hiç düşündün mü? Bence bu dille hukuk alanında da çok başarılı olabilirsin,” dedi Torin kafasını sallayarak. “Bir yıl. Evlilik yıl dönümümüzden iki gün sonra yönetici asistanı olarak çalıştığı otelde tanıştığı heriflerden biri için beni terk etti. Ama benim yaşımda olup boşanan pek çok erkek var, değil mi?”

“Duyduğuma göre öyle.”

“Evlilik, karımın otuz yaşına basmadan önce yapılması gerekenler listesindeki maddelerden biriydi. Bu maddenin yanına tik attıktan sonra çekip gitti ve bana kendimi bir anlaşmanın parçasıymışım gibi hissettirdi. Sanırım bu yüzden bir daha evlenmeyi düşünmüyorum. Mükemmelin altında bir ilişki yaşamaktansa tek başıma kalmayı tercih ederim.”

Elsie öfkesinin yatışmaya başladığını hissederek Torin’e baktı. Zamanında “Bir insanın karakterini tanıdıktan beş dakika sonra en doğru şekilde özetleyebileceğini” iddia eden bir adamla bu konuşmayı yapmak kulağa son derece garip geliyordu. “Ne zaman boşandınız?”

Torin şarabından bir yudum aldı. “Bir yıl önce. Boşandıktan sonra bir daha hiç görüşmedik. Sanırım yaşanan onca şeyden sonra birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz kalmamıştı. O zamandan beri de ciddi sayılabilecek bir ilişki yaşamadım. Peki ya sen?”

“Ben bazı şeylere yeniden başlıyorum.”

“Olly’yle mi?”

Elsie aniden gerildiğini hissetti ve bakışlarını diğer tarafa çevirdi. “Olly çok iyi bir arkadaş ve ben onunla zaman geçirmeyi çok seviyorum.”

“Ama bu söylediklerin bir ilişkiye başlamak için yeterli değil sanırım?”

“Yeterli. Ve bu seni hiç ilgilendirmez.”

Torin ayağa kalktı. “Evet, daha önce de söylemiştin. Şimdi izin verirsen benim acil bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor...” dedi ve dışarı çıktı.

Torin’in bu kaba hareketine sinirlenen Elsie şarabının geri kalanını bir dikişte içti ve Torin’le yaptıkları konuşmayı zihninden uzaklaştırmak için koronun genç üyelerinin yanına gitti.

Sundaes saat altıda akşam yemeğine hazırlanmak üzere otele geri döndü. Lobiye adım atmaz resepsiyon görevlisi kadın, Elsie’ye seslendi.

“Bu zarfı üzerinde ismi yazan arkadaşınıza iletebilir misin lütfen?” dedi ve Elsie’ye beyaz bir zarf uzattı.

Kız kardeşinin yüzündeki ifadeyi gören Daisy koşarak resepsiyona geldi. “Ne olmuş? Yine kötü bir şey mi?”

“Bunu bana sen söyleyeceksin,” diye cevap verdi Elsie. zarfı ablasına uzatarak. “Üzerinde senin ismin yazıyor.”

Daisy birkaç saniye zarfın üzerindeki el yazısına bakıp zarfı dikkatlice açtı ve içinden tek bir kâğıt çıkarttı. Kâğıda baktığı anda Daisy’nin gözbebekleri kocaman oldu, hiçbir şey söylemeden Elsie’nin yanından geçti ve koşarak otelin konuk kabul salonuna gitti.

“Daisy! Ne oldu?” Elsie endişeli bir şekilde ablasının arka-

sından koştı ve şatafatlı bir şekilde dekore edilmiş konuk kabul salonunun girişine ulaştı. Daisy elindeki zarf ve mektupla biraz önde öylece duruyor, Elsie ablasının omuz hareketlerinden ağıladığını tahmin edebiliyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışarak biraz ileriye bakınca hayatının şokunu yaşadığını çünkü odanın diğer ucunda yüzünde ürkek bir ifade, elinde ise tek bir kırmızı gülle duran adamı gayet iyi tanıyordu ama onu daha önce hiç bu kadar savunmasız görmemişti. Pahalı takım elbisesi, açık yaka gömleği, özel yapım siyah ayakkabıları ve yüzündeki mahcup gülümsemeyle Daisy'ye doğru yaklaşıırken André Durand'ın heyecanı gözlerinden okunuyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Daisy nefes nefese. Sesindeki titremeyi fark etmemek mümkün değildi. “Ben senin Dubai’de olduğunu sanıyordum...”

“Gördüğün gibi değilim,” diye cevap verdi André. Gözleri hiç aşılmadık şekilde ıslık ıslık.

“Ben... ben anlamıyorum...”

André, Daisy’e bir adım daha yaklaştı. “Anlamıyor musun? Üç gündür benim doğduğum şehirde, güzeller güzeli Paris’tesin ve ben senin yanında değilim. Ofisimde otururken birden bunun ne kadar yanlış olduğunu anladım ve hemen atlayıp yanma geldim.”

“Ama yarın eve dönüyordum...” dedi Daisy. “İtiraf etmek gerekirse burada sensiz olmak bana da çok garip geldi.”

“*Mon amour**, ben sadece bu seyahatten bahsetmiyorum. Sadece burada değil, gittiğimiz her yerde birlikte olmalıyız. Sence de birbirimizden yeteri kadar ayrı kalmadık mı?”

“Ben...”

André elindeki gülü Daisy’ye uzattı. “Ben dünyanın en aptal

* Fransızca “aşkım” anlamına gelmektedir. (Ç.N.)

adamıyım. İş güç derken anlamsızca çok vakit kaybettim. Sen benim hayatımın aşkısın. Hep öyle oldun,” dedi ve iki kardeşin heyecanlı bakışları arasında yavaşça dizinin üzerine çökrü.

“Evlenelim ve hemen bir aile kuralım.”

“Ama... Sen işin gereği hep ülke veya şehir dışındasın,” dedi Daisy. “Bazen aylarca seni görmediğim zamanlar oldu. Artık buna dayanamam André. Seni çok uzun süredir bekliyorum.”

“Dubai’deki hisselerimi satıyorum. Çok iyi fiyat veren bir alıcı buldum. Birlikte bir ev alır ve İngiltere’de yeni bir hayata başlarız. Ben her şeyi ayarlarım.” André açık mavi gözlerinde biriken yaşlarla sevdiği kadına gülümsedi. “Evlen benimle Daisy Maynard.”

Bu sırada Sasha, Sheila, Aoife, Danny ve Woody kapının eşiğinde olanları izleyen Elsie’nin yanına geldiler. Daisy elini André’nin boynuna dolayıp ayağa kalkmasına yardım etti, sonra birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar. André, Daisy’yi kucağına alıp odanın içinde döndürmeye başlayınca kapıdaki koro üyeleri çifti alkış yağmuruna tuttu. Konuk kabul odası birdenbire kahkahalarla, tebriklerle, gürültülü İngilizlerin tezahüratlarıyla ve dünyanın en mutlu Fransız adamının etrafa saçtığı gülücüklerle doldu. Otelin şık personeli ve diğer konuklar olanları şaşkın bakışlarla izlerken Daisy ve Elsie gözyaşlarının yanaklarından akmasına engel olamıyordu.

André bu sürpriz gelişmeyi, Woody’nin serbest kalışını ve Danny ile Aoife’in mutlu günlerini aynı anda kutlamak için avenue Montaigne’deki beş yıldızlı bir otelin teras restoranında herkeşe yer ayırtmıştı. Bu haberi koro üyeleriyle paylaşınca herkes çok heyecanlandı. Hatta Sasha kendini tutamayıp herkesi güldüren soruyu sordu: “Müstakbel kocan bizi evlat edinmeyi düşünür mü?”

La Fantasmagorie Dôme des Invalides kilisesine ve tüm ışıltısıyla karanlık gökyüzüne doğru yükselen Eiffel Kulesi'ne bakan manzarasıyla çok şık bir Paris mekânıydı. Tavandan yere kadar uzanan yeşil camlı kapılar konuklara manzarayı en güzel şekilde sunmak için tasarlanmıştı. Cam kapıların ardında ise ahşap ağırlıklı dekore edilip beyaz ışıklarla aydınlatılan ek bir alan vardı. Büyük porselen saksıların içindeki Fransız lavantaları şık mekâna müthiş bir koku veriyor; kaliteli, beyaz kanvas tenteler yan dönmüş bir yelkenli misali La Ville-Lumière*'in muhteşem manzarasına karşı açık terastaki masaların üzerini kaplıyordu.

"Kendimi ünlü gibi hissediyorum!" diye ciyakladı Sheila, bir garson koro üyelerini açık terastaki masaya doğru yönlendirirken. "Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar şahane!"

"André hangi ara gelip buraya rezervasyon yaptırmış?" diye sordu Elsie ablasına.

Daisy kıkırdadı. "Yıllardır birlikteyiz, ne kadar çok insan tanıdığına hâlâ şaşıyorum. İş için geldiği zamanlarda yakınlardaki bir otelde kalıyor, sanırım La Fantasmagorie'nin sahibiyle de o zamanlardan birinde tanışmış. İster inan ister inanma, ikisi de Arsenal'i destekliyor."

"Ama bu gece buraya bir servet ödeyecek."

"Paranın sorun olmadığını söyledi. Bu yeni André ile nasıl başa çıkacağımı hiç bilmiyorum," dedi Daisy, sol eline taktığı büyük pırlanta yüzüğe milyonuncu kez bakarken.

Elsie ablasına sarıldı. "Mutlu musun?"

"Mutluyum," diye cevap verdi Daisy. Elsie gerçekten de ablasının yüzünde saf bir huzur gördü.

Daisy kardeşine gülümseyerek André'ye döndü. Birbirleriy-

* Fransızcada "ışıklar şehri" anlamına gelmektedir. (Ç.N.)

le yaptıkları fısıltılı konuşmalar ve yakın vücut dilleri masanın karşısında oturan Danny ve Aoife'e ayna tutuyordu. Masanın diğer ucundaki Sasha ve Woody bir şeyler konuşup gülüyor; Lewis, Stan ve Graeme ise pahalı şaraplarıyla "sağlığa" kadeh kaldırıyorlardı. Belki de Paris gerçekten büyümlü bir şehirdir, diye düşündü Elsie kendi kendine. Aynı anda içgüdüsel olarak yanında oturan Olly'ye döndü ve genç adamın etrafındakilere gülümsediğini gördü. O anda Olly'nin kısa zaman içinde koronun bir parçası haline geldiğini fark etti. Onun yanında olması Elsie'ye kendini iyi hissettiriyordu çünkü Olly'nin ona verdiği güven hissi son derece güçlüydü. Yalnız kalmasını gerektiren Eiffel Kulesi'ndeki o özel an dışında, hafta sonu boyunca yaşadığı tüm duygularda Olly yanı başındaydı. Birinin yanında kendini bu kadar güvende hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Torin yanıliyordu: Elsie'nin mücadelecı yanını ortaya çıkartmaya değil, birinin sevgisiyle kendini güvende hissetmeye ihtıyac vardı. Tıpkı ablasının evlenme teklifini kabul etmeden önce André'den istediğı gibi, o da hayatından en çok istikrar ve güven istiyordu çünkü en çok bu ikisine ihtıyac duyuyordu... Duyuyordu değil mi?

Düşüncelerinin yine çığırından çıkmaya başladığını fark eden Elsie tüm soruları zihninin arka sokaklarına ittirdi, içine derin bir Paris havası çekti ve yaylı sazlar dörtlüsü restoranı müzikle doldururken gecenin tadını çıkarmaya karar verdi.

Bu gece bu muhteşem restoranda çok sevdiği arkadaşlarıyla bir aradaydı. Sorular İngiltere'yi bekleyebilirdi.

Restoranın yemekleri hem lezzet hem de sunum olarak *MasterChef* yarışmalarını aratmayacak güzellikeydi. Klasik Fransız tatları dört ayrı bölümde servis edilmişti; her lezzet dengeli, her porsiyon mükemmele yakındı. Başlangıç tabağında ançüez yağı

ile tatlandırılan taze kuşkonmaz, kabuklu deniz ürünleri ve deniz kestanesi; deniz ürünleri tabağında kırlangıç balığı, tavada kavrulmuş deniz tarağı ve Norveç istakozu; ana yemeklerde dana eti, ördek ve kemiksiz pırzola vardı. Son olarak konyak, cassis ve şampanya ile lezzetlendirilen tatlılar servis edilmişti. Hepsi tek kelimeyle nefisti.

Sundaes üyeleri restorandaki lüksün tadını çıkartırken su gibi akan şaraba keyifli sohbetler eşlik ediyordu. Elsie, Torin'in yemek boyunca ona baktığının farkındaydı, hatta birkaç kez göz göze de gelmişlerdi. Torin mahcup görünüyordu. Elsie'nin hayatını saygısızca sorguladığı için çok utanmış gibi hali vardı. Ama Elsie bu gece onunla daha fazla gerginlik yaşamamaya kararlıydı, o yüzden bakışlarına hep gülümseyerek cevap verdi.

Tatlıları yerken Olly dirseğiyle Elsie'yi hafifçe dürttü. "Ben bu lükse alışırım diye korkmaya başladım."

"Bence harika bir final gecesi," dedi Elsie, gözlerini Eiffel Kulesi'nin ışıltılı silüetine çevirirken. "Hayatım boyunca hiç unutmayacağım bir seyahat oldu."

"Burası Işıklar Şehri," dedi Olly gülümseyerek. "Bu şehrin büyüüne karşı koymanın imkânı yok. Paris'te her şey olabilir."

"Evet, bunu en iyi Woody deneyimledi sanırım," dedi Daisy gülerek.

Kahvelerin gelmesini beklerken Elsie şarap kadehini alıp terasın kenarına gitti ve manzarayı izlemek için cam panelli korkuluğa yaslandı. Kendini bir anda çok sakin ve dingin hissettiğini fark etti. Eiffel Kulesi'ni tekrar görmek ona bu hafta sonu attığı önemli adımı hatırlattı. *Lucas şimdi bana gülümsüyor olmalı*, diye düşündü kendi kendine. Şimdi yanımda olsa kesin mutlu koro üyelerini ve Woody'yi işaret eder, bana cesaret verirdi.

“Onlara baksana Els. Artık bütün taşlar yerli yerine oturuyor. Sen buraya gelecek kadar cesur davranmasaydın onlar bu kadar mutlu bir gece geçiremeyecekti. Gelecekte seni ne bekliyor, biliyor musun sevgilim? Umutlar ve ihtimaller. Ben her zaman seni izliyor olacağım...”

Ve tam o anda Eiffel Kulesi ıslıl ıslıl yanıp sönmeye başladı. Küçük mavi ışıklar çok kısa aralıklarla yanarak muhteşem kuleyi bir şehir fenerine dönüştürdü. Elsie bu göz kamaştıran görüntü karşısında kalp atışlarının hızlanmasına engel olamadı ve gözleri hiç beklenmedik şekilde yaşlarla doldu. Koro üyeleri de anın güzelliğini fark etti. Herkes çılgınlık atarak gösteriyi kameralara kaydetme telaşına düştü. On dakika boyunca kule tüm güzelliğiyle yanıp sönmeye devam etti. Işık gösterisi son erdiğinde restorandakiler kısa bir alkışla Eiffel Kulesi'ne teşekkür etti.

“Çok güzel bir görüntü değil miydi?” dedi Daisy, Elsie masaya dönünce. “Garson akşamları her saat başında Eiffel Kulesi'nin böyle yanıp söndüğünü söyledi. Ah Els, sen ağlıyorsun...”

Elsie gözündeki yaşları silerken kalbi hâlâ çok hızlı atıyordu. “İyiyim. Sadece ışıklar çok doğru bir zamanda yandı. Zaten bu seyahatte her şeyin zamanlaması harikaydı,” dedi ve André'ye döndü. “Özellikle senin için.”

Daisy kardeşini kendisine doğru çekti ve alnına bir öpücük kondurdu. “Ve senin önünde doğru zamanlamalarla yaşanacak koca bir hayat var tatlım. Burada olmamızı sağladığın için seninle gurur duyuyorum. Seni çok seviyorum.”

Yemek bittikten sonra grup üyeleri restorandan çıkıp Torin'le vedalaşmak üzere kaldırımında toplandı.

“Woody, seninle takılmak çok eğlenceliydi,” dedi Torin sırta-

rak. Tokalaşmak için yaşlı rockçıya elini uzattı ama Woody tokalaşmak yerine Torin'e tüm gücüyle sarılmayı tercih etti.

"Sen süper bir adamsın dostum," dedi Torin'in kahkahaları eşliğinde. "Bu şehirde benim için yaptıklarını hayatım boyunca unutmayacağım. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa Woody Amcan her zaman senin yanında, bir telefonun yeterli."

"Çok teşekkürler," dedi Torin, hemen ardından Olly'ye dönerek. "Seni tekrar görmek güzeldi ahbab. Şimdiden iyi yolculuklar, yarın direksiyon başında dikkatli ol."

Olly kafasını salladı. "Merak etme. Yardımların için çok teşekkürler."

"Rica ederim, benim işim bu." Torin koro üyelerine tek tek gülümsedi. "Hepinizle tanıştığıma çok memnun oldum. Woody'yi beladan uzak tutun, tamam mı?" Torin önce saatine, sonra Elsie'ye baktı. "Artık gitmem gerekiyor, biraz özel konuşabilir miyiz?"

Elsie kafasını sallayarak Torin'in arkasından yürüdü. Gruptan yeteri kadar uzaklaştıklarından emin olunca Torin durdu. Gözlerinde Elsie'nin daha önce şahit olduğu o donuk ifade vardı.

"Muhtemelen şu anda bunun zamanı değil ama söylemezsem içim rahat etmeyecek. Bugün konuştuklarımızdan sonra günün birinde gerçekten arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum. Umarım haddimi aşan sözlerim seni daha fazla tanıma şansının önünü kapatmamıştır."

Elsie kendini sebepsiz şekilde Torin'in bu dürüst ve açık halini sevmeye başlarken buldu. "Hayır, hâlâ öyle bir şansın var. Eğer birbirimize sinirlenmeden ve tartışmadan sohbet etmeyi başabilirsek iyi bir başlangıç yapmış sayılabiliriz."

“Şimdi yaptığımız gibi mi?”

Elsie ayak bastığı yeni toprağa alışmaya çalışarak gülümsedi. “Muhtemelen.”

Torin derin bir nefes aldı. “Bu salı işten sonra ne yapıyorsun?”

Elsie bir an düşündü. “Hatırladığım kadarıyla bir planım yok.”

“O zaman benimle bir şeyler içmeye ne dersin? Tartışmadan sohbet etme denememizi de yapmış oluruz. Eğer başarısız olursak yenilgiyi kabul eder ve arkadaş olmaktan vazgeçeriz.”

Elsie’nin bu teklifi reddetmek için hiçbir geçerli sebebi yoktu. Torin’le atışmadan, tartışmadan ve sinirlenmeden aynı masada oturup oturamayacağını merak ediyordu. Şimdiden kafasında soru işaretleri oluşmaya başlamıştı bile. Ama bu hafta sonu Woody için yaptıklarından sonra en azından onunla arkadaş olmayı denemesi gerektiğini hissediyordu.

“Tamam, deneyelim bakalım. Ama ben ısmarlıyorum.”

Torin yoldan çevirdiği taksiye binerken gülümsedi. “Bunu asla reddedemem.”

Elsie, Torin’le yaptıkları beklenmedik konuşmanın şaşkınlığıyla diğerlerinin yanında gitti. Hep birlikte metroya doğru yürümeye başladılar.

“Galiba bu gece bebekler gibi uyuyacağım,” dedi Stan, kollarını yukarı doğru esneterek.

“Horlamadığın sürece nasıl istersen uyuyabilirsin,” diye takıldı Graeme. “Odamı bir matkapla paylaşıyormuşum gibi hissediyorum!”

*"Attendez, s'il vous plait!"**

Hep birlikte dönüp senin geldiği yöne baktılar. La Fantasmagorie'den bir garson elinde bir şey sallayarak onlara doğru koşuyordu. Garson yanlarına gelmeyi başardığında Elsie'ye çok iyi tanıdığı siyah deri bir ajanda uzattı.

"Masanızda oturan beyefendi bunu restoranda unutmuş," diyerek açıklama yaptı garson.

"Oh, *merci, Monsieur*,"** dedi Elsie.

*"Je vous en prie, Mademoiselle. Au revoir."****

"O ne?" diye sordu André. Bu sırada tüm grup Elsie'nin etrafına toplandı.

"Torin'in Filofax ajandası."

Danny ve Lewis birbirlerine bakıp kıs kıs güldüler. Olly kafasını salladı. "Kendini beğenmiş avukatların hâlâ bunlardan kulandığı aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Benim de," dedi Elsie. "Dönünce bunu ona ulaştırırım."

"Millet, odamda hiç açılmamış yepyeni bir viski şişesi olduğunu size bildirmek isterim ve otele dönüğümüzde viskimi sizinle paylaşmaktan çok büyük mutluluk duyarım," dedi Woody. "Bu gece Paris'teki son gecemiz, biraz rock'n'roll yapsak fena olmazdı sanki."

"Woody Jensen, büyük bir uyuşturucu baskının ortasında kaldın ve bütün geceyi polis merkezinin nezarethanesine geçirdin

* Fransızca "Bekleyin lütfen!" anlamına gelmektedir. (Ç.N.)

** Fransızca "Teşekkürler Beyefendi" anlamına gelmektedir. (Ç.N.)

*** Fransızca "Rica ederim Hanımefendi, görüşmek üzere" anlamına gelmektedir. (Ç.N.)

ama hâlâ rock'n'roll peşindesin. Biz almayalım, çok teşekkürler,” dedi Elsie gülerek.

“Haklısın bebeğim. Ama bence bu konunun detaylarını viski içerken konuşabiliriz.”

Elsie kendini uzun zamandır hiç bu kadar mutlu hissetmemişti. Woody'nin koluna girdi. “Başlarsam susmam. Şimdiden haberin olsun.”

Yirminci Bölüm

Geleceğe dönüş

Bir sonraki sabah Sundaes, Paris'e veda etmeye hazırdı. Daisy ise Brighton'a André'yle birlikte dönmeye karar vermişti.

"Aklım sende kalacak. İyisin, değil mi? İstersen André'ye onunla kalamayacağımı söyleyebilirim."

"Saçmalama Dais. Ben iyiyim. Şimdi biz gidiyoruz çünkü yakalamamız gereken bir feribot var. Sen de burada kalıyorsun çünkü müstakbel eşinin ailesiyle tanışman gerekiyor."

Bu sırada André arkadan gelip Daisy'ye sarılarak Elsie'ye baktı. "Annem uzun zamandır bunu bekliyor. Tüm detayları öğrenene kadar bizi evde rehin tutacak."

Daisy Maynard yakışıklı nişanlısının kollarında huzurla dururken her zamankinden çok daha güzel görünüyordu. Onu mutlu ve ıslıl ıslıl görmek harikaydı. Elsie ikisine de sarıldı ve minibusün ön koltuğuna, Olly'nin yanına oturdu.

"Bence sen beni dinle ve kısa bir şehir turu yapıp yola öyle

çık,” dedi Daisy, Olly’ye tavsiyede bulunarak. “Gitmeden önce ne kadar fazla yer görürseniz o kadar iyi.”

Olly, Daisy’ye asker selamı verdi. “Tamam, patron.”

“İyi yolculuklar, dikkatli olun,” diye seslendi Daisy yola çıkan minibüsün ardından.

Olly, Daisy’yi dinledi ve minibüsle Louvre’un, Luxembourg Sarayı’nın, Sorbonne’un ve Seine’in yanından geçti. Bu sırada Eiffel Kulesi görüntüden hiç kaybolmadı. Elsie, bu şehrin güzelliğine bu kadar çabuk alıştığına çok şaşırdı; şık taş binalar, hareketli caddeler ve nefes kesen manzaralar hem çok güzel hem çok tanıdık. Bu şehirde bu kadar kısa zamanda öyle çok şey yaşanmıştı ki Elsie şehrin simgelerinin yanından geçerken artık buraya daha sık geleceğini biliyordu. Paris onun yeniden doğduğu şehirdi ve kalbinde her zaman çok özel bir yere sahip olacaktı.

İstmeden de olsa şehirden ayrılıp Dieppe’e doğru yol almaya başladılar ve keyifli bir yolculuğun ardından öğle ortasındaki feribotu yakalamayı başardılar. Elsie feribotta diğerleriyle birlikte duty free mağazasını gezdi ve babasına en sevdiği tıraş losyonundan, Cher’e Chanel No5 parfümden, Guin’e ise Yves Saint-Laurent’in *Touche Éclat* parfümünden aldı. Olly biraz sessizdi ama Elsie bunun yolculuğun yorgunluğundan kaynaklandığını düşündü.

Brighton’a vardıklarında saat altıya geliyordu. Herkes birbirine gönülsüzce veda etmeye başladı. Woody, Elsie’ye öyle sıkı sarıldı ki Elsie bir an birkaç kemiğinin kırılmış olabileceğinden şüphelendi.

“Yaşadığım son maceranın ardından kendimi toparlamam için bana birkaç gün izin ver, sonra ben seni ararım bebeğim. Aklımda yeni bir proje var, bambaşka bir toplu Ninja atağı kapıda! Önce

küçük işlerle başlayacağız (Brighton Eğlence Merkezi gibi), sonra Eiffel Kulesi'nden bile daha büyük bir organizasyona imza atacağız. Marley, The Rasmus ve Pink hep bizimle olacak ve biz onların müziğini bir araya getirerek dünyanın dört bir yanındaki sahnelerde şarkı söyleyeceğiz. *Londra'da Sundaes fırtınası estireceğiz.*"

"Bu hafta sonu yaşadıklarımızdan sonra her şey mümkün," diye cevap verdi Elsie.

Woody etrafına şüpheli bir şekilde bakıp diğer koro üyelerinin onu duymadığından emin olduktan sonra Elsie'ye yaklaştı. "Aslında yaşlı amcan Woody sana bir şey sormak istiyor."

"Neymiş?"

"Tatlı, güzeller güzeli patronun Cher hâlâ o züppe herifle mi beraber?"

Elsie kafasını salladı. "Ah, hayır. O mesele tarih oldu."

Woody'nin gözleri parladı. "Güzel. Meleğim şimdi ben diyorum ki... yani farz edelim ki Brighton'ın tanınan ve vakti zamanında çok meşhur olan simalarından biri senin güzel patronuna biraz kur yapsa..."

"Kabul eder sanırım," diye cevap verdi Elsie. "Yani ben öyle farz ediyorum."

"Güzel," dedi Woody. Yüzünde çapkın bir gülümsemeyle Stetson şapkasını başına geçirdi ve Elsie'nin yanından ayrıldı. Elsie olası bir Woody-Cher birlikteliğinden keyiflenerek kendi kendine gülümsedi. Cher onu neyin beklediğini henüz bilmiyordu...

Danny, Elsie'nin yanına geldi ve ona sıkı sıkı sarıldı. "Her şey için tekrar çok teşekkür ederim. Her şey senin sayende bu kadar güzel oldu."

"Rica ederim. Siz ikiniz çok mutlu olun, tamam mı?"

“Olacağız, biz çok mutlu olacağız,” dedi Aoife, Danny’nin beline sarılırken. “Çarşamba günü provada görüşüyoruz, değil mi?”

“Tabii ki! Hayatta kaçırmam,” dedi Elsie gülümseyerek. Genç çift yanından uzaklaşınca o da Olly’ye döndü. “Bu hafta sonu sen tam bir yıldızdın. Her şey için çok teşekkürler.”

“Ben ne yaptıysam senin için yaptım,” dedi Olly birden. “Çünkü senin hayatının bir parçası olmak istiyorum.”

“Ah Olly, zaten öylesin...”

“Sana bir şey söyleyeceğim ama lütfen ablana kızma. Daisy bana listeden bahsetti.”

“Ne?” Elsie elbette bunu Olly’yle paylaşmayı planlıyordu ama Daisy’nin ondan önce davranıp detayları yumurtlaması son derece rahatsız ediciydi.

“Sen Eiffel Kulesi’nde tek başına kalınca çok endişelendim. Çok kötü görünüyordun. O yüzden seni yalnız bırakmak içime sinmedi. Tam yukarı çıkmak üzereydim ki Daisy bana 51. maddeden bahsetti. Senin yukarıda ne yaptığını biliyorum ve bence bu çok muhteşem bir şey. Hayır, lütfen bitirmeme izin ver tamam mı? Ben Lucas’ın yerine geçmeye çalışmıyorum. Onun gibi bir adam olmanın yanına bile yaklaşamayacağımı biliyorum. Ama bence birlikte mutlu olabiliriz Elsie. Ben bir şansımız olduğunu düşünüyorum. Ve Paris bana artık daha fazla beklemek istemediğimi fark ettirdi. Sen arkadaş olmak istediğini söyledin ve biz çok güzel bir arkadaşlık yaşadık. Ama ben artık daha fazla ertelemeden, bütün benliğimle daha fazlasını keşfetmek istiyorum. Ben seninim, yüreğim senin; tabii eğer sen de istersen.” Olly konuşmasını bitirdiğinde yüzü kıpkırmızıydı, nefes nefese kalmıştı. “Benim minibüsü geri götürmem gerekiyor. Lütfen söylediklerimi düşüneceğine söz ver.”

Elsie, Olly'nin yaptığı tutkulu açıklama karşısında uyuşup kalmıştı. "Söz veriyorum."

Olly kafasını sallayıp minibüse bindi ve otoparktan ayrıldı. Elsie otoparkın ortasında tek başına durup şehrin deniz kokusunu içine çekti ama bir an kendini tamamen başka bir gezegendeymiş gibi hissetti. Yaptıkları uzun yolculuğun bir sonucu olarak bacakları ağrıyordu. Ayrıca yorgunluktan göz kapakları kapanmak üzereydi, acilen uyumak istiyordu. Bir de hafta sonu yerinden oynayan taşların hepsini doğru yerlere yerleştirmesi ve ortaya nasıl bir tablonun çıktığını görmesi gerekiyordu çünkü hangi yöne gideceğine dair nihai kararı ancak o zaman verebileceğini biliyordu...

Jim'in yeni kız arkadaşıyla olan ilişkisi telefonda anlattığından çok daha ciddiydi. Elsie akşam saatlerinde babasının evine gittiğinde Jim ve acil servis hemşiresi Louise arasında sıcak bir yakınlaşma olduğunu gördü. Banyodaki güzellik malzemelerinin sayısındaki ani artış ve mutfak penceresindeki orkidelerin varlığı Elsie'nin gözünden kaçmadı.

"Bu kadın bir *melek*," dedi Jim, Louise oturduğu koltuğu düzeltirken. "Bana çok iyi bakıyor Els."

"Baban çok tatlı," dedi Louise gülümseyerek. "Bana hiç sorun çıkarmıyor. Ama vejetaryen yemekleri onun kadar sevebileceğime söz veremiyorum."

"Sanırım vejetaryen yemekleri kimse babam kadar sevemez," dedi Elsie, kırklı yaşlarındaki sahte sarışının uzattığı çay fincanını gülümseyerek kabul ederken.

"Paris nasıldı?" diye sordu Jim, alçılı ayağının izin verdiği ölçüde öne eğilerek.

"Muhteşemdi," diye cevap verdi Elsie. "Bu kadar seveceğimi hiç düşünmemiştim. Sanırım en kısa zamanda tekrar gideceğim."

Daisy ve André, Paris'in baharda çok güzel olduğunu söylüyor, belki onlarla birlikte giderim."

"Acaba Lucas, Paris'i bu kadar sevdiğini duysa ne derdi?"

"Bunu ben de çok merak ediyorum. Ama önce seni konuşalım. İkinizin arasında neler oluyor?"

Jim, utangaç bir tavırla gülümseyerek yanındaki sandalyeye oturan Louise'in elini tuttu. "Sanırım bunca zaman sonra karşına çok özel bir kadın çıktı." Louise, Jim'e bakıp kıkırdadı. Elsie, Jim'i bu kadar mutlu gördüğü için çok sevindi ve onun için çok heyecanlandı. Daisy ve Guin'in, Jim'i sert bir şekilde eleştirdikleri zamanlar oluyordu. Mmuhtemelen Louise'i gördükten sonra yorum üzerine yorum yapacaklardı ama Elsie öyle değildi. Babasının hayatındaki bu yeni gelişmeyi sevgiyle ve sonsuz bir anlayışla karşılıyordu. Kızları için yaptığı onca fedakârlıktan sonra artık mutlu olmayı o da hak ediyordu. Louise odadan çıktıktan sonra Jim yanındaki boş sandalyeyi işaret etti ve Elsie'yi yanına çağırdı.

"Anlat bakalım minik kuzu. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse garip. Listeyi tamamladım."

Jim kızını anladığını belirtmek istercesine gözlerini kapattı. "Peki ya şimdi?"

Elsie derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum. Son bir senedir hayatımda çok şey değişti. Her gün hayatımın nasıl olacağı ile ilgili bir şey öğreniyormuşum gibi hissediyorum. Bu bir taraftan çok korkutucu ama diğer taraftan çok büyüleyici. Lucas kendi yolunu kendim bulacağımı söylerken haklıydı. Ben de şu anda bunu nasıl yapacağımı öğrenmeye çalışıyorum."

"Yapacaksın Elsinore. Başaracaksın. Ben bundan eminim." Jim kafasını çevirdi ve kızıyla baş başa vakit geçirmesi için onları yalnız bırakan Louise'in olduğu tarafa bakıp gülümsedi. "Hayat

insana baş edemeyeceği bir zorluk yaşatmaz. Sadece zihnini açık tutmalı ve o zorluğun detaylarına odaklanmalısın.” Jim kızının başını okşadı. Bbu küçücük hareket tıpkı çocukluk günlerinde olduğu gibi Elsie’yi sakinleştirmek için yeterliydi. “Senin savaşçı bir ruhun var tatlım, sen hep öyleydin. Keşke Lucas hâlâ aramızda olsaydı ve siz o kötü günlerin hiçbirini yaşamaysaydınız ama yaşadınız ve sen bu savaştan da çok güçlü çıktın. Daha minicik bir kız çocuğuyken bile hep bir şeyleri çözmek için uğraşırdın. Annenle, ‘Bu kız büyünce mucit olacak, insanların sorunlarına çözümler bulacak,’ diye dalga geçerdim. Baban olarak buna yürekten inanıyorum ki sen bunu da halledeceksin. Zamanı geldiğinde kendini bir sonraki adımı atarken bulacaksın.”

Elsie kollarını babasının boynuna doladı. “Teşekkürler baba, seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum ufaklık. Güzel şeyler bize sadece bir nefes uzaklıkta, bunu hiç unutma.”

Elsie ertesi gün Sundae & Cher’e geldiğinde Cher onu uzun zamandır haber alamadığı kız kardeşine kavuşmuş gibi karşıladı.

“Paris detaylarını duymak için sabırsızlanıyorum.”

Elsie güldü. “Bundan hiç şüphem yok. Önce eşyalarımı mutfağa bırakayım, ondan sonra anlatırım.”

Cher mahcup bir ifadeyle kapının önünden çekildi. Elsie mutfağa girdi ve çantasını astı. Tam önlüğünü bağlamak üzereydi ki arkasından tanıdık bir ses duydu.

“Meleğimmm.”

“Woody! Ödümü patlattın! Cher seni burada görmesin sakın. Kafe müşterilerinin tezgâhın arkasına geçmesine sinir oluyor, biliyorsun.”

“Sanırım bu seferlik bir istisna yapabilirim,” diye cevap verdi Cher mutfağa girerken. Bu sırada Woody kolunu Cher’in omzuna sardı. Havada aşk kokusu vardı. Woody’nin yüzüne un lekesi bulaşmıştı ama halinden memnun gülümsemesinin ardında Cher’in en sevdiği rujunun izleri olduğuna hiç şüphe yoktu...

Woody dün yaptığı “farz edelim”li konuşmasında bir takım sinyaller vermişti ama yine de Elsie bu sahneyle bu kadar çabuk karşılaşmayı beklemiyordu. “Hiç zaman kaybetmemişsin bakıyorum!”

“Elsie, işin içine aşk girdiğinde zaman küçücük bir sorundan başka bir şey olmuyor,” diye cevap verdi Woody. “O hücrede geleceğimi düşünmek için çok vaktim oldu ve o anlarda şimdi yanımda gördüğün muhteşem varlık hiç gözümün önünden gitmedi,” dedi Woody, çapkın bir tavırla Cher’in göğüslerine bakarak.

Elsie gülümsedi. “İkiniz adına çok sevindim. Cher, sana bir tavsiyem var. Eğer akşam bir şeyler yapmaya karar vererseniz mekâna sen karar ver çünkü Woody’nin mekân seçme konusunda pek başarılı değil.”

Woody elini kalbine götürdü. “İşte şimdi beni derinden yaraladın meleğim!”

Cher kıkırdayarak Woody’nin kollarından ayrılıp tezgâhın arkasındaki duvarda asılı duran kara tahtayı aldı ve üzerine tebeşirle günün dondurmalarını yazmaya koyuldu. “Anladığım kadarıyla bu yaramaz adam sizi bir hayli korkutmuş.”

“Aynen öyle oldu. Aklıma neler geldi bir bilsen. Bir an hepimizi işbirlikçi olarak sorgulayabileceklerini bile düşündüm. Paris’te her yer şahane ama polis merkezini hiç tavsiye etmem.”

“Hiç merak etmedim zaten,” dedi Cher önce gülümseyip sonra ciddileşerek. “Olly nasıldı?”

“Olly harikaydı. Bizi sürekli polis merkezine taşıyıp durdu. Beni sakinleştirdi, ne zaman ihtiyacımız olsa yanımızdaydı. Tüm koroyu Paris’e getirip götürdüğünden bahsetmiyorum bile.”

Cher gözlerini kıstı. “Süper ama benim kast ettiğim şey tam olarak bu değildi.”

Elsie mutfaktaki dolaptan kocaman bir vanilyalı mermer kek aldı ve keki kafedeki tezgâhın üzerinde duran 1950’lerden kalma kristal kek standına yerleştirdi. “Dün gece bana ‘eğer sen de istersen ben seninim,’ dedi.”

“Ah Els, bu muhteşem bir şey. Öyle değil mi?”

Elsie bütün gece Olly’nin söylediklerini düşünmüş, düşündükçe işin içinden çıkamamış ve sonunda uyuyamayacağını anlayıp yorganıyla birlikte alt kata inmek zorunda kalmıştı. BBC haber kanalını açmış, televizyonun sesini kısımış ve ekrana boş boş bakarak duygularını anlamlandırmaya çalışmıştı.

Olly muhteşem bir adamdı. Elsie’nin risk alıp kendini onun kollarına atması için geçerli pek çok sebebi vardı. Olly onu önemsiyordu, ne zaman ihtiyaç duysa hiç tereddüt etmeden yanına koşuyordu. Üstelik bütün bunları karşılık beklemeden yapıyordu. Ve dün gece istediği şeyi bu kadar açık bir şekilde dile getirmişti. Polis merkezinde onun kollarında uyumak Elsie’ye kendini inanılmaz güvende hissettirmişti. İlk buluşmalarındaki öpüşmeleri tek kelimeyle harikaydı. Kimyalarının tuttuğuna hiç şüphe yoktu. Ailesi ona bayılıyordu, özellikle Daisy, Paris’te ona ciddi anlamda hayran kalmıştı. Koro üyeleri de bu seyahat boyunca onu sevmişti. Kısacası Elsie’nin ona âşık olmak için sayısız sebebi vardı.

Ama... ama bütün bunlara rağmen Elsie bir şeylerin eksik olduğunu düşünmeden edemiyordu. Son aylarda ister istemez ken-

dini onu Lucas'la karşılaştırırken yakalamış ve Olly'nin bu yarış-
tan galip çıkma ihtimalinin olmadığını anlamıştı. Elsie şu ana
kadarki sessizliğinin tekrar âşık olma korkusundan kaynaklandığı-
nı düşünmüştü çünkü tekrar birini sevmeye başlamak *Savaş ve*
Bariş'ı okuduktan sonra yeni bir kitaba başlamak kadar zordu.
Ama Elsie bütün bahanelerin ardında tek bir kaçılmaz gerçeğin
olduğunu biliyordu: Eğer Olly'nin ona hissettiklerinin en ufak
bir karşılığı olsaydı Elsie bu kadar tereddüt içinde kalmayacaktı.
Lucas da bunu biliyordu; Elsie'nin o öldükten sonra yaşayacağı
gelecek üzerine konuşurken bunu defalarca dile getirmiş, âşık ol-
duğunu anlamamasının mümkün olmadığını söylemişti.

“Senin içgüdülerin tanıdığım herkesten daha kuvvetli. Seni bu
konuda ikilemde kalırken hayal bile edemiyorum. Senin en çok
sevdiğim özelliklerinden biri de kararlılığın Els. Senin yüreğin-
deki yol gösterici öyle güçlü ki bizi bile her zaman doğru yerlere
yönlendirdi. Tekrar âşık olduğunda, bu güç sana en doğru şekilde
rehberlik edecek.”

Âşık olduğumda...

“Öğle tatilini bir saat kadar uzatmamda bir sakınca var mı?”
diye sordu Elsie patronuna. Cher bu sorunun ardındaki nedeni
hemen anladı.

“Tabii ki tatlım. Keyfine bak.”

Olly'yle BiblioCaff'da buluştular. Tanıdık bir ortamda olmak
Elsie'nin yapmaya hazırlandığı konuşmanın doğal bir zemine
oturması için önemliydi. Olly kahve ve sandviç siparişi verdi ama
hiçbirine dokunmadı. Elsie'nin hareketlerinden buluşmalarının
asıl sebebini anlamış gibiydi.

“Yoğun bir gün mü?” diye sordu Elsie, sesinin titremesine en-
gel olmaya çalışarak.

“Aslında güzel bir gün. Yeni bir müşteri ile güzel bir anlaşma yaptık. Böylece önümüzdeki yılın işlerini garantiye almış olduk. Senin işler nasıl?” Olly gözlerinin rengiyle uyumlu koyu mavi pantolonu ve mavi-beyaz çizgili dar kesim gömleğiyle bugün hiç olmadığı kadar yakışıklı görünüyordu.

“Mevsim itibariyle eskisi kadar yoğun değiliz. Ama Cher daha fazla müşteri çekmek amacıyla Guy Fawkes Gecesi ve Noel için özel promosyonlar planlıyor.” Elsie derin bir nefes aldı. “Olly...”

“Bekle. Sen konuşmaya başlamadan önce ben dün akşam söylediklerim için özür dilemek istiyorum. Yanlış yaptım. İnan bana, şu hayatta isteyeceğim en son şey seni zor durumda bırakmak.”

“Olly, sorun değil. Aslında nereden başlayacağımı hiç bilmiyorum... Öncelikle şunu bilmeni istiyorum ki sen benim hayatımda...”

Olly kafasını öne eğdi. “Hayır, devam etme lütfen...”

“Devam etmek zorundayım, çok üzgünüm! Seninle zaman geçirmeyi çok seviyorum ve senden gerçekten etkileniyorum. Benim için yaptığın her şey için sana minnettarım. Yapmak zorunda değildin ama sen beni hep bekledin... Yaşadığımız her şey çok güzeldi ve ben senin hayatımda olmanı çok sevdim. Ama ne yazık ki ben senin olmamı istediğin kadın olamam. İnan bana, bunu tüm kalbimle isterdim. Sen her şeyin en iyisini hak ediyorsun Olly. Seni sevmek için sebep bulmaya çalışmayan biriyle birlikte olmayı hak ediyorsun...”

“Belki de biraz daha zamana ihtiyacın vardır,” diye ısrar etti Olly. Gözlerinde hâlâ inatçı bir umut vardı. “Ben biraz ısrar ettim, seni çok erken karar vermeye zorladım...”

“Hayır, benim buna öpüştüğümüz gece karar vermiş olmam lazımdı. Sen duygularını bu kadar açıkça ifade ederken ben

seni böylesine uzun bir süre bekletmemeliydim. Bu hiç doğru değildi.”

“Elsie lütfen. Bu benim tercihimdi. Bırak da bunun doğru olup olmadığına ben karar vereyim.” Olly’nin gözlerinden yüreğine akan acıyı fark etmemek mümkün değildi ve Elsie buna sebep olduğu için kendinden nefret ediyordu.

“Yüreğimin sesini dinlemek zorundayım,” dedi Elsie. “Bunun dışında başka hiçbir şey yapamam.”

Olly üzgün gözleriyle uzunca bir süre karşısındaki kadına baktı. Sonra öne doğru uzanıp elini tuttu. “O zaman yüreğin ne diyorsa onu yap. Sadece hayatımdan tamamen çıkıp gitme, olur mu?”

“Sen istediğin sürece hayatından çıkmam.”

“Kafamı toplamak için bir süre senden uzak kalmaya ihtiyaç duyabilirim ama sonunda üstesinden geleceğime eminim. Beni son kez gördüğünü sanıyorsan çok yanılıyorsun Elsie.”

“Biliyorum. Gerçekten çok özür dilerim Olly.”

“Umarım bir gün bu yaşadıklarımıza kahkahalarla güleriz,” dedi ama gözleri çok farklı bir hikâye anlatıyordu. “Hâlâ arkadaşız, değil mi?”

Elsie gülümsedi ve Olly’nin elini sıktı. “Arkadaşız.”

Elsie, Sundae & Cher’e dönerken kendini ağırsıklet bir boksörle dövüşmüş kadar yorgun hissediyordu ama diğer taraftan doğru bir karar verdiğini de biliyordu. Olly’nin tepkisi de bu kararın doğruluğunu teyit etmişti. Hakkını teslim etmek lazımdı; reddedildiğinde gösterdiği anlayışla ne kadar düzgün bir adam olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı. Bu garip ekim öğleden sonrasında etrafına bakarak yürürken Elsie yaşadığı şehrin tanıdık

görüntü ve seslerinin yaralı ruhuna ne kadar iyi geldiğini fark etti. Brighton onu herkesten daha iyi tanıyordu, hatta Lucas'dan bile. Yaşadığı her şeye rağmen bu şehir hep onun yanında olmuştu. Hayatının en güzel ve en kötü günlerinde arka fonda hep bu şehrin tanıdık mekânları vardı; iskele, deniz, yürüyüş yolu, bahçeler, Royal Pavilion ve Lanes onu hiç yalnız bırakmamıştı. Bugün sonbaharın serinliğinde deniz kenarında dolaşmaya cesaret eden birkaç turisti ve günlük işlerini halletmek için dışarı çıkan tanıdık simaları görünce Elsie bir şeyden daha emin oldu: Brighton onun geçmişine arkadaşlık etmekle kalmayacak, geleceğine de şahit olacaktı.

Cher, Elsie'ye Olly ile buluşması hakkında birkaç soru sormak istedi ama Elsie'nin yüzündeki ifade ona aradığı bütün cevapları verdi. Sakin ve olaysız geçen öğleden sonrasının ardından Cher kafeyi kapatırken Elsie, Torin'le randevusuna hazırlanmaya başladı. Beyaz ve gümüşü renkler kullanılarak tasarlanmış Hint esintileri taşıyan uzun bir tunik ve dar bir kot pantolon giydi. Kombini siyah botlarla tamamladı. Son dokunuş olarak da Daisy'nin aldığı mavi üzerine kiraz çiçeği desenli şalı boynuna doladı ve bir anda şala Montparnasse'daki otel odasının dolabındaki portakal çiçeği kokusunun sindiğini fark etti. O kokuyu duymak Elsie'ye Eiffel Kulesi ziyaretinden sonra hissettiği tazeliği ve La Fantasmagorie'nin terasında yaşadığı huzuru hatırlattı.

“Vay, çok farklı görünüyorsun,” dedi Cher, Elsie lavabodan çıkınca. “Paris'ten esintiler yeni stilin mi?”

Elsie gülümsedi. “Öyle de diyebilirsin.”

Cher, Elsie'nin yanağına bir öpücük kondurdu. “İyi eğlenceler. Yarın bana bütün detayları anlatacaksın Madame Maynard. O adamın ukalalık etmesine sakın izin verme, tamam mı?”

*"Mais naturellement, ma chérie. À bientôt!"**

Torin yaşanan Jake ve Cher felaketinin ardından akıllıca bir karar verdi ve buluşma yeri olarak The Feathers'ı tercih etmeyerek Elsie'yi çok mutlu etti. Paris seyahatinden sonra etrafında gördüğü her şey Elsie'nin gözüne yeni gibi görünüyordu. Dolayısıyla Torin'le daha önce hiç karşılaşmadıkları yepyeni bir mekânda bir araya gelmek barış içinde geçirmeyi deneyecekleri ilk buluşma için son derece doğru bir karardı.

Torin buluşma için Brighton'la özdeşleşmiş bir mekân seçimi yapmıştı: Fortune of War hem deniz kenarındaydı hem de bu şehrin özetini başarılı bir şekilde yapan bir mekândı. Burası alabora olmuş bir gemiyi andıran ahşap barı ve sahildeki geniş oturma alanı ile Jim'in gençlik yıllarının favorisiydi. Ayrıca Elsie on sekiz yaşına girdiğinde ilk birasını burada içmişti. Brighton'ın ateşini hissetmek için bundan daha iyi bir mekân olamazdı.

Elsie bara geldiğinde ekim ayının serinliğine rağmen sahildeki masaların neredeyse hepsi doluydu. Torin üzerinde siyah bir gömlek, dar bir kot pantolon ve mavi Converse ayakkabılarıyla ön taraftaki masalardan birinde oturuyordu. Elsie'nin yaklaştığını görünce ayağa kalktı.

"Aslında içkileri sen gelmeden önce alacaktım ama sonra senin ısmarlamak için ısrar ettiğini hatırladım," dedi, masaya geri otururken.

"Evet doğru, ben ısmarlayacağım. Ne içiyorsun?"

"Bira, teşekkürler."

"Hemen gidip alıyorum." Elsie siparişleri almak için içeri gitti. birkaç dakika sonra elinde bir şişe bira ve bir bardak kırmızı şarapla Torin'in yanına geri döndü.

* Fransızcada "Ama tabii ki tatlım. Görüşmek üzere," anlamına gelmektedir. (C.N.)

“Bu masa iyi değil mi? Biraz deniz havası almış oluruz, diye düşündüm ama eğer üşürsen içeri de girebiliriz.”

“Şu an iyiyim. Buraya senelerdir gelmemiştim, biliyor musun? Ama gördüğüm kadarıyla değişen pek bir şey olmamış.”

Torin gülümseyince Elsie onun bu akşam ne kadar rahat göründüğünü fark etti. “Ben rugby takımından arkadaşlarımla arada sırada geliyorum. Kırmızı şarap mı içiyorsun? Sanırım hâlâ Paris’in etkisinden kurtulamadın.”

“Kırmızı şarabı çok severim. Ve bu içtiğim Bulgar şarabı; yani hafta sonu içmeye alıştıklarımıza pek benzemiyor. Ayrıca şu elimde tuttuğum plastik şarap bardağı Paris ruhuna biraz aykırı bence.”

“Kesinlikle öyle. Ama söylemeden geçemeyeceğim, La Fantasmagorie’de içtiğimiz şarap başka bir şeydi.”

“Bence de.” Elsie, Paris’teki restoranın adı geçince hemen çantasına davrandı. “İyi ki hatırlattın, bunu orada unutmuşsun,” dedi ajandayı Torin’e geri uzatarak. Torin’in yüzü ajandayı alırken bir anda allak bullak buldu ama açık vermemeye çalıştı.

“Tanrı’ya şükür! Dün gece bunu bulabilmek için evin altını üstüne getirdim. Bu ajanda benim bütün hayatım!”

“Tahmin edebiliyorum.”

“Nerede bırakmışım?”

“Masanın üzerinde. Garsonlardan biri arkamızdan getirdi.”

“Süper. Çok sevindim,” dedi Torin, elindeki derisi yıpranmış ajandaya British Museum’daki paha biçilmez bir sanat eseri muamelesi yaparak. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Gürültülü bir öğrenci grubu sahil kenarında şakalaşmaya baş-

layınca Torin ve Elsie arasındaki sohbet sekteye uğradı. Gri bulutlar ufuk çizgisine doğru kayıp giderken gökyüzü kızıl bir renge bürünmeye başlayacağının sinyallerini verdi.

“Çok etkilendim,” dedi Torin. Elsie bakışlarını Torin’e çevirdi. “Tam on beş dakikadır karşılıklı oturuyoruz ve hâlâ kavgaya tutuşmadık.”

“Sevinmek için henüz erken. Her an her şey değişebilir.”

“Doğru. Yanlış anlamazsan sana bir şey sormak istiyorum. Seni arkadaş olmayı denemeye ikna eden şey neydi?”

Elsie omuzlarını silkip şarabından kocaman bir yudum aldı. “Hiçbir şey.”

Torin kaşlarını çattı. “Bu cevabı kabul etmiyorum. Fikrini değiştiren bir şey oldu, bundan eminim.”

“Dikkatli olun Bay Stewart yoksa yirminci dakikaya kavgayla başlayacağız.”

“Doğru söylüyorsun. Tamam, konuyu değiştiriyorum. Dün herkes eve sağ salım ulaştı mı?”

“Tanrıya şükür, evet. Olly hepimizi tek parça halinde eve getirdi.”

Torin’in yüz ifadesi bir anda değişti. “Olly. Bak, pazar günü söylediklerim için çok özür dilerim. Haklıydın, senin hayatını yargılamak benim haddim değildi.”

“Evet değildi.” Elsie, Olly’nin adı geçince midesinde bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. “Ama haklıydın.” Elsie bu akşama fazla gelebilecek bir dürüstlük sergilendiğinin farkındaydı ama içinden bir ses bunu onunla paylaşmanın doğru olduğunu söylüyordu.

Torin gözlerini kırıştırdı. “Ne dedin?”

“Olly ve benimle ilgili söylediklerinde haklıydın. Dün eve gitmeden önce benimle açık açık konuştu. Ben de bugün ona ilişkimizin arkadaşlıktan öteye gidemeyeceğini söyledim.”

“Vay be!”

“En doğrusu buydu.”

“Bu durumu nasıl karşıladı peki?”

Elsie, Olly’nin halini hatırlayınca kendini rahatsız hissetti. “Nasıl karşılayabilir ki? Neyse sonuçta bu mesele kapandı. Artık üzerine konuşulacak bir şey yok.”

Torin mesajı açık ve net bir şekilde almanın verdiği rahatlıkla masanın üzerindeki menüye uzandı. “Açlıktan ölmek üzereyim, sen ne durumdasın?”

Güzel adım Bay Stewart. “Ben çok aç değilim ama sen yiyebilirsin.”

Torin bütün dişlerini göstererek sırttı. “Dur tahmin edeyim. Şimdi ben kendime patates kızartması söyleyeceğim ve sen benim patates kızartmama sulanacaksın.”

“Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.”

“Süper. Ben hemen dönerim.”

Elsie, Torin’in hızlı adımlarla bara girişini izledi ve derin bir nefes aldı. Onunla kavga etmeden bu kadar zaman geçirmek çok acayıpti. Hani ayakkabının içine giren taşı çıkarttıktan sonra o taş olmadan yürümek bir an garip gelir ya, işte öyle bir histi. En azından tartışırken Elsie hazır cevaplığıyla onu nasıl alt edeceğini biliyordu. Şimdi bütün geceyi tartışmadan geçireceklerini düşününce gözü korkmaya başlamıştı. Torin Stewart’ı kendini beğenmişliğinden arınmış bir şekilde görmek de aynı şekilde çok garipti.

Elbette bu henüz ilk denemeleriydi, üstelik şu ana kadar sohbetleri son derece yüzeysel ve temkinlice çizilmiş sınırlar içerisinde ilerlemişti. Sohbet derinleşmeye başladığında Elsie bununla nasıl başa çıkacağını hiç bilmiyordu. Ama yine de kendini iyi hissediyordu. Torin'le yaşadığı bu yeni deneyimden keyif aldığını inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Torin elinde ahşap bir masa numarasıyla Elsie'nin yanına dönünce sohbetleri kaldığı yerden devam etti. İşten, Paris'teki polis merkezinde yaşananlardan, Sundaes'den, ailelerinden, hatta Noel'deki planlarından konuştular. O sırada garson patates kızartmasını getirdi. Elsie tıpkı Torin'in tahmin ettiği gibi patates kızartmasına sulanırken sohbet daha kişisel alanlara, Lucas'ın hastalığına ve Torin'in boşandığı eşine kaydı.

"Lucas'ın hasta olduğunu nasıl anladınız?"

"Teşhis koyulmadan altı ay önce karnının alt tarafındaki ağrılardan şikâyet etmeye ve çok hızlı kilo vermeye başladı. Doktorumuz bir sürü test yaptı ama bir sonuç alamadı. Bu kanser tipi onun yaşındaki erkeklerde çok sık görülmediği için uzun süre sorunun ne olduğunu anlayamadılar. Sonunda özel bir uzmana başvurduk. Teşhisi, yapılan testler sonucunda o koydu."

"Çok üzgünüm Elsie."

"Ne için?"

"Onu kaybettiğin için. Söylediklerine bakılırsa Lucas şahane bir adammış."

Elsie gülümsedi. "Öyleydi."

"İnsan hayat arkadaşını bu şekilde kaybettikten sonra bir daha asla başka birini sevemez gibi geliyor."

Elsie sıcak patates kızartmalarından birini ağzına attı. "Ben de senin gibi düşünüyordum. Ama Lucas duymak istemediğim zamanlarda bile bana hep hayatımda mutlaka başka birinin ola-

cağını söyleyip durdu. Bu konuda gerçekten çok inatçı davrandı. Artık ben de onunla aynı fikirdeyim. Önüme bakıyorum ve bir gün tekrar âşık olacağımı biliyorum.”

Torin’in gözleri donuklaştı. “Öyle mi? Peki âşık olduğunu nasıl anlayacaksın?”

Elsie bir anda içinin titrediğini hissetti. Eiffel Kulesi’nden indiğinden beri onun aklında da aynı şey vardı. “Anlayacağım. Aslında yaklaştığını hissediyorum. Lucas’la evlendiğimizde yaşadığım o ilk heyecanı bir daha kimseyle yaşayamam diye düşünmüştüm. Ama şimdi aynı duyguyu tekrar deneyimleyeceğimi biliyorum.”

“Ben nasıl bir duygu olduğunu hatırlamıyorum bile. Cass ile yaşadığım tüm güzel anılar evrenin derinliklerinde kaybolup gitti sanki.”

“Bence harika bir duygu,” dedi Elsie iç geçirerek. “O an gelmeden hemen önce etraftaki diğer her şey bir anda yavaşlar. Hani kar yağmadan önce tabiatın nefesini tuttuğunu hissedersin ya, işte öyle bir şey. O an her şey mümkündür, bildiğin her şeyi unutursun, tüm gerçekler geçerliliğini kaybeder. İnan bana, o anın yaklaştığını anlamamak mümkün değil.”

Torin gözlerini Elsie’den ayıramıyordu. “Peki ya o an geldiğinde?”

“Gözlerini kapatır ve kendini boşluğa bırakırsın.”

Torin hiçbir şey söylemeden bakışlarını sahile doğru çevirdi. Elsie sohbeti daha güvenli bir zemine çekme gayretiyle, “Ama bu benim için böyle, eminim herkes bu duyguyu farklı şekilde deneyimliyor,” dedi. Sonra boşalmak üzere olan patates tabağına baktı. “Kusura bakma lütfen, aç değilim dedim ama neredeyse bütün patatesleri ben yedim.”

“Sorun değil.” Torin son kalan iki patates kızartmasını ağzına atıp ayağa kalktı. “Bir içki daha?”

“Neden olmasın? Aynısından lütfen.”

Elsie güneşin ardında bir renk cümbüşü bırakarak gökyüzüne veda etmeye hazırlanışını izledi. Paris’in heyecan verici güzelliğinden sonra yeniden evde olmak çok güzeldi.

Sonra birden barın çatısından bir grup martı havalandı ve gökyüzünde dans etmeye başladı. Sahildeki öğrenciler Woody’nin gurur duyacağı hayali gitar hareketleri eşliğinde bir Bon Jovi şarkısı söylemeye koyuldu. Ve Elsie o anda her şeyin bir anda sakinleştiğini, yavaşladığını hissetti.

“Affedersiniz, boşları alabilir miyim?” diye sordu garson bu sırada.

Elsie masanın üzerindeki boş patates tabağına ve plastik bardaklara baktı. “Tabii,alabilirsiniz.”

Garson elindeki tepsiyi masanın üzerine koyup boş bardakları dizdi ama tepsiyi kaldırmak üzereyken eli Torin’in ajandasına çarptı. Ajanda masadan kayıp büyük bir hızla beton zemine çarptı ve içindeki çok sayıda kağıt bir anda etrafa saçıldı.

“Çok, çok özür dilerim,” dedi garson, tepsiyi masaya bırakıp yere eğilirken. Defalarca özür dileyerek yere saçılan kağıtları topladıktan sonra ajandayla birlikte Elsie’ye uzattı ve tepsisini alıp hızla masadan uzaklaştı.

Elsie, Torin’in ajandasının içine toplamayı başardığı kağıt yığınınına bakıp gülümsedi ve hepsini masaya koydu. Sonra da tek tek ajandanın içine yerleştirmeye ’in istifçi olabileceği hiç aklına gelmemişti ama belli ki öyleydi. La Fantasmagorie’deki kibrit kutusunu, Paris’teki polis merkezinin yakınındaki sarı duvarlı kafede içtiği kahvenin altındaki peçeteyi bile saklamıştı. BiblioCaff’taki şeker paketi ve Sundae & Cher’in kartviziti de yığının içindeydi... Ve Elsie bir anda donup kaldı.

Hayır, bu mümkün değildi. Yoksa mümkün müydü?

Elsie daha dikkatli bakınca Irene'in vasiyetinin okunduğu gün birlikte gittikleri kafenin adisyonunun, The Feathers'daki Sundae konserinin el ilanının, Royal Sussex County Hastanesi'nin otopark fişinin ve Croydon'daki İskandinav mobilya mağazasının broşüründen bir sayfanın da kâğıt yığınının içinde olduğunu gördü. Bütün bunların en altında ise Brighton'daki bir eczanenin reçetesine sarılmış bir yirmi pound duruyordu. Elsie'nin ilk tanıştıkları gün Torin'in eline sıkıştırdığı yirmi pound...

Elsie karşısındaki boş sandalyenin hareketlendiğini fark edince kafasını kaldırdı. Torin elinde içkiler, yüzünde korku dolu bir ifadeyle Elsie'ye bakıyordu.

"Bunlar ne?" diye sordu Elsie yavaşça.

Torin hiç kıpırdamadan gözleriyle metal masanın üzerindeki kâğıt yığınını taradı. "Düşündüğün gibi değil," dedi telaşla.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye cevap verdi Elsie, önce Torin'e, sonra masaya bakarak.

"Sen bunları nasıl... *Neden* ajandamı açtın?"

"Açmadım. Garson yanlışla çarpıp yere düşürünce her şey ortalığa saçıldı."

"Anladım."

"Peki, tamam. Şimdi içkileri masaya bırak ve bana bunların ne anlama geldiğini anlat."

Torin, Elsie'nin dediğini yaptı ve gözlerini masadan ayırmadan yavaşça sandalyesine oturdu. Elsie onu daha önce hiç böyle çaresiz görmemişti. İnsanı sinir eden o hazır cevaplığı uçup gitmiş, Elsie'nin karşısında bir anda savunmasız kalmıştı.

"Burada benimle ilgili bir sürü şey var," dedi Elsie yavaşça.

“Evet.”

“Yani sen benimle her karşılaştığında bir anı biriktirdin, öyle mi?”

“Düşündüğün gibi değil.”

“Bana cevap ver.”

Torin gözlerini kapattı. “Evet.”

“Neden?”

“Önemli değil.”

“Bence çok önemli. Neden bunları sakladın? Sen her zaman kendini benden üstün görmeye çalıştın. Bana hep kibirle yaklaştın. Ben senin hep benimle, benim yenilgilerimle dalga geçtiğini düşündüm.”

“Niyetim hiçbir zaman bu değildi. Şimdi de değil.”

Elsie, Torin’in söylediklerini anlamlandırmaya çalışıyordu. Sonra birden nasıl olduğunu idrak edemeden gülmeye başladı. Torin şaşkınlık içinde ona bakarken Elsie kafasını geriye attı ve sahildeki öğrencilerin şarkılarını yarıda kesmesine sebep olacak kadar yüksek kahkahalar attı. Nefessiz kalacak kadar güldü. Durumun saçmalığı karşısında aynı anda gözünden yaşlar boşalmaya başladı. Elsie ilk günden beri Torin’in hayatını zorlaştırmak için elinden geleni yaptığını düşünüp sinir olurken Torin’in her karşılaşmalarını hafızaya kaydedip anı biriktirmesi inanılır gibi değildi.

Elsie’nin verdiği tepki karşısında ne yapacağını şaşırان Torin hemen savunmaya geçme ihtiyacı duydu. “Senin bu tepkiyi vereceğini tahmin etmem gerekirdi. Bunu yapmaya bayılıyorsun, değil mi? Tanıştığımız günden beri benimle ölesiye dalga geçeceğin anı bekliyordun. Bana gerçek yüzünü gösterdiğin için çok teşekkürler Elsie Maynard. Seni bu kadar güldürmek benim için

bir onurdur.” Torin sandalyesini geri çekti ve bakışlarını öfkeyle sahile doğru çevirdi.

Elsie kahkahalarına bir son verdi ve masanın üzerinde kaderine terk edilmiş kâğıt yığınınına baktı. Bir an kıpırdamadan durdu ve gerçekte yüz yüze gelmeye başladı.

Hayır, tabii ki hayır...

Elsie kâğıtları masanın üzerinden alıp ajandanın içine yerleştirdi, kapağını kapatıp ajandayı çantasına attı, yerinden kalktı ve çakıllı sahile doğru koşmaya başladı. Kalan son ışıklarıyla kıyıdaki dalgaları boyayan kırmızı-sarı güneşin yarısı denize batmış durumdaydı. Sol tarafta kalan Brighton İskelesi’nin rengârenk ışıkları ise tüm ışıltısını denize yansıtıyordu.

Elsie sahil kenarına gelince durakladı. Batmakta olan güneşin gölgesinde Torin’in silüetinin koşar adımlarla sahile doğru yaklaştığını görünce ayaklarının altındaki çakılları etrafa saçarak ona doğru koşmaya başladı. Torin çakıllarla dolu dik bayırı inerek deniz kıyısına gelince kafasını önüne eğdi ve ellerini saçlarının arasına daldırdı. Elsie, Torin’in yanına yaklaşıncaya yavaşladı ve arada biraz mesafe bırakarak durdu.

“Al,” dedi ajandayı çantasından çıkartıp Torin’e uzatarak.

“Sen de kalsın,” dedi Torin, Elsie’nin yüzüne bakmadan. “Artık ona ihtiyacım yok.”

Elsie derin bir nefes aldı ve Torin’e biraz daha yaklaştı. “Bu şekilde kurtulamazsın,” dedi, ayaklarına vuran dalgaların sesini bastırmak için sesini yükselterek. “Bana hâlâ bir açıklama yapmadın.”

Torin çok derin bir iç geçirdi ve yüzünü Elsie’ye döndü. “Anlamak bu kadar zor olmamalı.”

“Benden hoşlanıyorsun,” dedi Elsie gülümsemesini gizlemeye gerek duymadan.

“Beni yalnız bırakır mısın lütfen?”

“Ama benden hoşlanmakla kalmıyorsun. Bence sen beni seviyorsun...”

“Çok güzel. Olayı çözdüğüne göre artık evine gidip rahatça gülebilirsin.”

“Beni o kadar çok seviyorsun ki her karşılaştığımız yerden benimle ilgili anılar topluyorsun ve bunları *retro ajandanın* içinde saklıyorsun...”

Torin ellerini ceplerine soktu ve Elsie’ye ters ters baktı.

“Çok güzel. Devam et. Dalga geç benimle.”

Elsie’nin gülümsemesi bir anda yüzünü terk etti. “Ve ben her karşılaşmamızda benimle dalga geçeceğini, benimle kavga edeceğini düşünüp sinir olurken sen aslında beni gördüğüne seviniyordun...”

“Tamam, Tanrı aşkına yeter artık! Elbette senden hoşlanıyorum! Seni elinde eczaneden aldığı o saçma sapan şeylerle yağmurun altında güvenlik görevlisiyle birlikte gördüğüm ilk andan beri senden hoşlanıyorum. Sen yanımdan çekip gittiğin andan beri seni düşünmediğim bir an bile yok. Tabii ki bütün karşılaşmalarımız özellikle ayarlanmış değildi ama seni görebileceğim her fırsatı değerlendirmek için çabaladığım doğru. Ve her seferinde sana daha da bağlandım. Ama her karşılaştığımızda ortalık savaş alanına döndüğü için bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim...

“Torin...”

“Herkesle bu kadar iyi anlaşırken neden benimle üç cümleinin sonunda kavga etmeye başladığını hiçbir zaman anlayamadım.

Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum, cevabımı da aldığıma göre artık senin yolundan çekilebilirim ve...”

“Torin.”

“Ne?”

Elsie kafasını salladı. “Sus artık.”

“Bu da ne demek oluyor şimdi, ben sana...” Elsie ona doğru bir adım daha atıp dudaklarını dudaklarına kavuşturunca Torin cümlesini tamamlayamadı.

O anda bütün nedenler, bütün niçinler bir kenara atıldı ve kontrol tamamen yüreklerin eline geçti. Etraflarındaki her şey bir anda sessizleşince yapbozun son parçası yerini buldu. Torin kollarını Elsie’nin yüreğine doladı ve sevdiği kadını kendine çekip dudaklarına karşılık verdi. Elsie, Torin’in aşkının gerçekliği ile yüreğinin aradığı sıcaklığı bulduğunu hissetti ve daha önce hiç fark etmediği o kapıdan geçip kendini hayatın akışına bırakmaya karar verdi...

Ve ipek kaplı kutudaki son mesaj, o kapıdan geçerken Elsie’ye gülümsedi.

Seni seviyorum çünkü senden yapmanı istediğim onca çılgın şeyin, yaşadığın onca acı ve kalp kırıklığının, benim arkamdan yeni hayatına attığın onca cesur adımın ardından bir kez daha bütün yaz benimle birlikte olması için ikna etmeye çalıştığım o muhteşem, o cesur kadına dönüştün. Seni çok seviyorum. Çok mutlu ol sevgilim. Lucas xx

SON DEĞİL, BAŞLANGIÇ...

Miranda Dickinson

*Listedeki maddelerin tümü için
lütfen okumaya devam edin*

Listenin Üç Kuralı

- 1. Aşırı duygusal hiçbir şey yok**
- 2. Aşırı pahalı hiçbir şey yok**
- 3. Öngörülebilir hiçbir şey yok**

1. Yaparsan Yap İşk ile Yap

1. *Brighton Kütüphanesi'ne gizlice gir ve kasvetli kitapların sayfalarına gülen suratlı etiketler yapıştır.*
2. *Bir geceyi ağaç evde geçir.*
3. *Deniz kenarındaki şehirlerden saçma sapan buzdolabı magnetleri al ve evdeki buzdolabına as.*
4. *Lastik botlarla Victoria Çeşmesi'nde yürü.*
5. *En sevdiğin Pixar karakterleri gibi giyin.*
6. *Brighton İskelesi'nde step dansı yap.*
7. *Arka bahçeye uzan ve kayan yıldızları say.*
8. *Temmuz ayında sahil yolundaki çöp tenekelerini simlerle boy.*
9. *Şapka takıp yağmurda dans et.*
10. *Balo elbisesi (sen) ve smokin (ben) giyip Brighton sahilinde piknik yap.*
11. *Süpermarketin (Sainsbury's) sebze reyonunda tavuk dansı yap.*
12. *Bir geceliğine yan komşunun bahçe cücesini kaçır.*
13. *Tutacaklı pilates topu al ve Islingword Sokağı boyunca yarış yap (ölmek üzereyim diye benim kazanmama izin verme).*
14. *Bir öğleden sonra denizdeki jet-ski'leri say ve her on jet-ski'de bir robot dansı yap.*
15. *Bir gece yarısı Brighton Home Stores'a gizlice gir ve kanepelerin üzerindeki yastıkların yerlerini değiştir (Jim'i sinir etmek için).*
16. *Bir gün boyunca birbirine Edi (ben) ve Büdü (sen) diye hitap et.*

17. Yedi Kardeşe Yedi Gelin filmini art arda beş defa seyret (kouboy gibi giyin ve her şarkıya eşlik et).
18. Bir gün boyunca aslan yelesine benzeyen peruklardan takip dolaş ama kafanda peruk yokmuş gibi doğal davran.
19. Yaşlı insanlar gibi giyin ve sahilde martıları besle (martılara bağışlamak zorunlu).
20. Bob Dylan şarkıları dinleyerek dondurma ye.
21. Waffle makinesi al (çünkü ben hep bir tane almak istemişimdir) ve evde "Kendi waffle'ını kendin yap" partisi ver.
22. Bir gün boyunca gördüğün her yaya geçidinin üzerinde geri geri yürü.
23. En büyük çamuru bul ve içine atla.
24. Her dondurma arabası gördüğünde dondurma satın al (gerekirse yakalamak için dondurma arabasının peşinden koş).
25. Koyunların dolaştığı bir otlak bul ve yüzlerine bakıp 'mee' diye bağır.
26. Bir gününü yatakta birlikte geçir.
27. Bir gün boyunca Shakespeare diliyle konuş.
28. Brighton'ı arka cebinde bir demet kuzgunkılcı çiçeğiyle dolaş (Morrissey'i onurlandırmak için).
29. Evde yastık savaşı yap (ve eğer ben kazanamazsam savaşı sokaka taşı!).
30. Her şeyin bir pound'a satıldığı ucuzluk mağazalardan birine gir ve görevlilere sürekli bir şeylerin ne kadar olduğunu sor.
31. İskelenin yanındaki suratsız baloncudan bir tomar uçan balon al ve sahil boyunca yürürken balonları tek tek gökyüzüne bırak.

Ne Yaparsan Yap Aşk ile Yap

32. Brighton Gari'ndan sahile kadar bacakların çarpıkmiş gibi yürü.
33. İki kişilik bisiklet kiralı ve bisikletleri sürerken ıslık çalarak "The Great Escape" şarkısını söyle.
34. Bulduğun her banka otur ve öpüş.
35. Strip Jenga' oyna JJJ
36. Bir gece birbirinin aynısı kıyafetler giyip bara git.
37. Sabah erkenden sinemaya git ve gün boyunca arka arkaya tüm filmleri seyret.
38. Beş çayını içerken palyaço gibi giyin.
39. 'Matrix'i izle, filmde 'Neo' ve 'Bay' kelimelerini her duyduğunda birbirine beşlik çak.
40. Karanlık çöktükten sonra gizlice bir çocuk parkına gir ve sallancaklara bin.
41. Royal Pavilion Bahçeleri'nde vals yap.
42. Bir gün boyunca EVET – HAYIR oyunu oyna (ben HAYIR dersem sen bana ceza ver, sen EVET dersen ben sana ceza vereyim).
43. Birilerinden tek sıra tekerlekli paten ödünç al ve Gardner Caddesi boyunca paten kay (ikimiz de paten kaymayı bilmediğimize göre bu çok komik olabilir).
44. Bir otobüs durağında modern dans gösterisi sergile (ve gülme).
45. Bir gün boyunca (uyandığımız andan yatana kadar) el ele dolaş.
46. Bütün bir gece uyumadan Katharine Hepburn ve Spencer Tracy filmleri seyret.

Miranda Dickinson

47. Bir gün boyunca olabildiği kadar çok şiiirden alıntı yap.
48. Yolda hiç tanımadığın yabancılara lolipop dağıt.
49. Bütün evi mumlar ve küçük ışıklarla donat; standart ampullere izin yok.
50. Listedeki mesajları oku; hepsini.
51. Paris'e git, Eiffel Kulesi'nin ikinci katına çık, öpüş ve şehre bakıp 'C'est magnifique' diye bağır.

Kendime Yeni Bir Ben Lazım - Miranda Dickinson

Nell Sullivan, otuz üç yaşında, başarılı, iş odaklı yaşayan, bir barışıp bir ayrıldığı sevgilisiyle aynı işyerinde çalışan kontrol manyağı bir kadındır. Fakat bir gün içinde kendisini hem evsiz hem işsiz hem de sevgilisinden ayrılmış olarak bulur.

Hayatındaki her şey kontrolünden çıkmıştır.

Nell Sullivan bu durumla baş etmek için bir çılgınlık yapmaya karar verir: San Francisco’da yaşayan kuzeni Lizzie’yi ziyaret etmek. Nell’in tamamen kontrolü dışında gerçekleşen bu gezi sayesinde Nell, daha önceleri hayal bile edemeyeceği tamamen başka bir dünyanın kapılarını aralar.

Kendime Yeni Bir Ben Lazım, kimi zaman güldüren kimi zaman da duygulandıran hikâyesiyle bazen “her şey bitti” dediğimiz anlarda bile aslında hayatın sürprizlerle dolu olduğunu gösteriyor okura.